

Hạnh Phúc Tìm Lại

Contents

Hạnh Phúc Tìm Lại	1
1. Chương 1: Mối Quan Hệ Lạ Lùng	2
2. Chương 2: Chuyện Gì Đã Xảy Ra?	6
3. Chương 3: Nhập Học	10
4. Chương 4: Khi Người Ta Làm Thầy Sẽ Khác	13
5. Chương 5: Hãy Cùng Nhau Làm Lại Từ Đầu	18
6. Chương 6: Đây Là Cách Chúng Ta Bắt Đầu Lại	22
7. Chương 7: Hẹn Hò	28
8. Chương 8: Chuẩn Bị Cho Vị Trí Thực Tập	33
9. Chương 9: Tôi Sẽ Chứng Minh Cho Em Thấy	39
10. Chương 10: Quá Khứ Của William	45
11. Chương 11: Tiệc Giáng Sinh	50
12. Chương 12: Kể Từ Đó Anh Không Bao Giờ Buông Tay	57
13. Chương 13: Làm Quen Với Bất Ngờ	64
14. Chương 14: Xin Hãy Cho Em Cơ Hội	69
15. Chương 15: Cảm Ơn Em Đã Yêu Anh Một Lần Nữa	74
16. Chương 16: Anh Phải Lờ Em Đi	81
17. Chương 17: Chuyện Khẩn Cấp	87
18. Chương 18: Chuyện Ngày Mai Để Mai Tính	92
19. Chương 19: Tin Đồn	98
20. Chương 20: Tình Yêu Cho Em Sức Mạnh	105
21. Chương 21: Không Thể Để Cô Ấy Biết	112
22. Chương 22: Mọi Chuyện Ổn Rồi	118
23. Chương 23: Có Những Chuyện Không Biết Thì Tốt Hơn	123
24. Chương 24: Quá Khứ Đã Là Quá Khứ	129
25. Chương 25: Hồi Ức Của Trần Huy	136
26. Chương 26: Miễn Là Có Thể Ở Bên Chăm Sóc Anh	142
27. Chương 27: Quay Trở Về Nơi Bắt Đầu	148
28. Chương 28: Lời Hứa	154
29. Chương 29: Điều Em Muốn Làm Cho Anh	162
30. Chương 30: Chỉ Có Một Mong Mỏi Duy Nhất	169
31. Chương 31: Hạnh Phúc... Giữ Được Bao Lâu?	176
32. Chương 32: Anh Đợi Cho Đến Khi Em Không Cần Anh Nữa	183
33. Chương 33: Anh Hứa...	189
34. Chương 34: (hết) (17+)	195

Hạnh Phúc Tìm Lại

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, ngôn tình, tình yêu, sủng Độ dài: 20 chương Khánh An là một du học sinh Việt tại Anh quốc nhưng s

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-tim-lai>

1. Chương 1: Mối Quan Hệ Lạ Lùng

Cô mãi miết chạy, không dám ngoái đầu nhìn lại dù chỉ một lần. Cái bóng đen vẫn đuổi theo đằng sau. Sợ hãi, cô càng gắng sức chạy thật nhanh về phía tia sáng le lói mỏng manh ở cuối con đường.

Bỗng dưng con đường biến mất. Bước chân hụt hẫng. Mất thăng bằng, cả cơ thể chới với, cứ thế rơi tự do xuống một vực sâu tưởng chừng như không có đáy.

Khánh An giật mình tỉnh giấc, mở trừng mắt. Mồ hôi rịn xuống bên trán.

Hoá ra là một giấc mơ.

Cô ngồi dậy, dựa lưng vào thành giường. Vén mái tóc đen huyền ngang vai sang một bên, cô đút đầu dây headphone vào tai, ngón tay nhanh nhẹn bấm chọn bài hát “If tomorrow never comes” (“Nếu ngày mai không bao giờ đến”). Lời nhạc trữ tình qua giọng hát ấm áp của Ronan Keating mang đến cho cô một cảm giác an toàn đến lạ. Chẳng hiểu sao cả đĩa hát hơn hai chục bài, cô chỉ thích nghe đi nghe lại bài hát này. Có lẽ đây là bài hát yêu thích của cô trước kia?

Vâng, “có lẽ”...

Với Khánh An bây giờ không có gì chắc chắn. Đến bản thân mình là ai cô cũng còn không biết.

Tất cả những gì cô biết về mình đó là cái tên Nguyễn Khánh An, 20 tuổi. Có một người chồng tên William Henderson, 29 tuổi, mà đến cả mặt mũi thế nào cô cũng không biết.

Theo lời bác sỹ Brown, cô bị mất trí nhớ, do một phần đầu bị va đập mạnh trong vụ tai nạn ô tô. Cô đã hôn mê suốt sáu tháng qua, được y tá Catherine chăm sóc và theo dõi tại nhà theo sự sắp xếp của chồng cô.

Tuần trước cô đột nhiên tỉnh dậy từ hôn mê. Việc này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến, vì các bác sỹ đều chuẩn đoán hi vọng sống của cô rất mong manh. Bác sỹ Brown bảo cô đây thực sự là một điều kỳ diệu. Bác sỹ đã thông báo cho chồng cô, hiện đang công tác ở Mỹ và sẽ quay trở lại Anh vào thứ hai tuần tới.

Thật là lạ! Khánh An cảm thấy rất khỏe mạnh. Cả người đã không còn bất kỳ dấu vết gì từ vụ tai nạn. Nếu không phải vì sự trống rỗng trong trí óc thì có lẽ cô sẽ không tin nổi mình đã bị tai nạn nghiêm trọng. Bất kể cô có cố gắng suy nghĩ tới đâu cũng không thể nặn ra được điều gì về quá khứ.

Cô cũng đã cố tìm kiếm manh mối của kỷ ức quanh ngôi nhà này. Ngôi nhà lớn nằm ở vùng ngoại ô yên bình của thủ đô Luân Đôn, bao quanh bởi khu vườn rộng ngập tràn hương sắc hoa hồng. Thiết kế nội thất rất hiện đại, nhưng cũng không kém phần kiêu cách. Sàn nhà, tường nhà vẫn thơm mùi mới.

Cô đã lục tìm khắp nơi, nhưng cũng giống như trí óc của cô, ngôi nhà hoàn toàn trống không. Ngoài những đồ đạc cần thiết ra thì không có bất kỳ vật kỷ niệm hay ảnh chụp nào. Vì vậy mà mặt mũi người chồng giờ vẫn là một ẩn số.

Đang lạng người suy nghĩ chìm đắm trong tiếng nhạc, Khánh An bỗng nghe thấy tiếng lách cách dưới nhà. Cô tháo dây headphone, dỏng tai nghe ngóng. Tiếng bước chân lục đục trên sàn gỗ từ tiền sảnh giờ đã lên tới cầu thang.

Khánh An chợt dạ. Y tá Catherine đã về trước khi cô ngủ. Chồng cô tuần sau mới đi công tác về. Không lẽ là trộm? Liệu cô nên giả vờ không nghe thấy nằm im án binh bất động, hay là cầm gậy xuống nhà một tay bắt giặc?

Cô biết sức mình yếu, nên quyết định chọn biện pháp đầu, chồm chặn giả vờ ngủ. Bụng lăm rằm cầu mong trộm nó lấy hết cái nó muốn rồi đi.

Tiếng bước chân tiến tới gần cửa phòng. Tay Khánh An run run nắm chặt vành chăn. Đầu liên tục suy nghĩ các giải pháp khác nhau. Điện thoại hiện cô không có, máy bàn thì ở phòng ngoài, muốn chạy ra gọi giờ cũng không kịp.

Cánh cửa từ từ hé mở.

Khánh An sợ hãi, nhắm chặt mắt, nín thở.

Một bóng người cao lớn nhẹ nhàng bước vào. Cử động của người ấy khẽ khàng tới mức cô gần như không nghe thấy được người ấy đã ở gần ngay bên cạnh cô từ lúc nào. Cô vẫn nhắm tịt mắt.

Một phút...

Hai phút...

Năm phút...

Vẫn không thấy động tĩnh gì...

Khánh An đang định hé mở mắt thì người ấy bỗng ngồi xuống bên cạnh giường.

Bàn tay rắn chắc với những ngón tay dài vuốt nhẹ lên tóc cô, dịu dàng khều những sợi tóc loà xoà trên trán sang một bên.

Khoảng cách giữa cô và người ấy thật gần. Gần tới mức có thể ngửi thấy một mùi hương đàn ông thoang thoảng quyến rũ.

Cô bỗng thấy má mình ươn ướt. Giọt nước chảy vào khoé miệng có vị mặn mặn.

Là nước mắt... Người ấy đang khóc...

Chắc hẳn đây là chồng cô, người mà cô vẫn ngày đêm mong chờ gặp mặt, người mà cô có vô vàn các điều muốn hỏi.

Trong giây phút gặp mặt này, Khánh An lại cảm thấy lúng túng vô cùng. Nếu mở mắt bây giờ, cô chẳng biết sẽ bắt đầu thế nào. Nếu không may mắn nhận ra người ấy và cũng chẳng có cảm xúc gì, liệu người ấy có bị tổn thương nhiều lắm không?

Khi cô vẫn còn đang suy nghĩ không biết phải làm gì, thì người ấy đứng dậy. Anh nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng và đóng cánh cửa lại.

Cô thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lại thấy tiếc hùi hụi.

Khánh An ngắm mình trong gương. Cô chọn đi chọn lại cả tiếng đồng hồ mới được một chiếc váy vừa ý. Màu xanh lam thanh nhã làm tôn lên vẻ đẹp tươi trẻ năng động nhưng không kém phần dịu dàng nữ tính của cô gái đôi mươi.

Cô rón rén bước xuống cầu thang. Tò mò, hồi hộp hết như là lần đầu đi xem mắt. Cả đêm qua cô đã không ngủ được, cứ nằm mong trời nhanh sáng để được gặp người ấy.

Anh ngồi đọc báo trên chiếc ghế sofa cạnh cửa sổ lớn nhìn ra vườn. Khuôn mặt anh không mấy cảm xúc. Đôi mắt màu nâu hạt dẻ lướt nhanh qua dòng chữ trên tờ báo sáng. Đôi môi mỏng hơi mím lại.

Khánh An ngẩn người nhìn anh. Ở anh ẩn chứa một vẻ đẹp thật lạ lùng khiến người đối diện không thể dời mắt được. Vẻ nam tính đậm chất châu Âu pha trộn với nét đẹp huyền bí Á Đông tạo nên một sự quyến rũ khó cưỡng. Cặp kính cận cùng tôn với màu tóc mang lại vẻ nghiêm nghị chừng chặc. Ánh nắng lấp lánh của buổi sớm mai hắt qua ô cửa kính rọi lên mái tóc nâu sáng khiến anh trông giống như một thiên thần trong cảnh tiên tĩnh lặng.

Anh nhấp cốc ly cà phê nghi ngút khói trong tay, dường như không để ý tới sự hiện diện của cô.

Khánh An khẽ háng giọng:

- Chào anh!

Thật may là phần não bộ lưu giữ ngôn ngữ không bị ảnh hưởng trong vụ tai nạn. Không thì không biết làm sao cô có thể tồn tại ở đây mà không biết tiếng Anh.

Sau một chút yên lặng, anh nói mắt vẫn không rời tờ báo, giọng lạnh lùng lạnh nhạt:

- Cô dậy rồi à?

Khánh An hơi sững lại bởi sự thiếu thiện cảm trong giọng nói của anh. Chưa kịp trả lời thì anh đã nói tiếp, vẫn không hề nhìn cô:

- Đồ ăn sáng của cô ở trên bàn đấy. Nếu thấy nguội thì cứ cho vào lò vi sóng hâm lại.

Cô hướng mắt tới bàn ăn. Một đĩa đồ ăn với đủ các món xúc xích, trứng rán, thịt hun khói và bánh mì theo đúng truyền thống Anh Quốc được sắp sẵn trên bàn, cạnh một cốc trà vẫn còn nghi ngút khói. Cô nghe thấy tiếng anh lục đục ở dưới bếp từ sớm. Không ngờ trong lúc cô mãi chọn quần áo, anh đã có thời gian nấu nướng thế này.

Cô ngồi xuống bàn, lí nhí:

- Cảm ơn anh.

Anh không nói gì thêm, vẫn cúi đầu xuống tờ báo.

Không gian yên lặng. Chỉ có tiếng dao đĩa leng keng trên đĩa. Cô cảm thấy không khí có chút căng thẳng. Cô có cả ngàn câu hỏi mà tự dưng lời nói cứ trôi tuột đi đâu.

Khánh An lén liếc nhìn anh qua làn khói mỏng của cốc trà nóng. Người đàn ông lạnh lùng đang ngồi trước mặt cô có đúng là người đã khóc bên cạnh cô đêm qua? Có thật người này là chồng của cô không? Sao cô cảm thấy còn đứng đưng xa cách hơn cả người lạ.

Lấy hết can đảm, cô lên tiếng phá vỡ sự yên lặng:

- Em tưởng thứ hai tuần sau anh mới về?

- Tôi xong việc sớm. - Anh trả lời lật trang báo.

Khánh An cúi xuống đĩa ăn suy nghĩ, cố sắp xếp các câu hỏi trong đầu:

- Em còn người thân nào khác không?

Lúc này anh mới ngẩng đầu lên nhìn cô:

- Có một số họ hàng xa ở Việt Nam, nhưng không có người nào ở đây.

- Thế còn bố mẹ em?

- Bố mẹ cô mất năm ngoái trong một tai nạn.

Khánh An bỗng thấy lẻ loi đơn độc đến lạ.

- Em sang Anh từ lúc nào?

- Năm 18 tuổi - Anh vẫn giữ câu trả lời ngắn gọn.

- Vậy... - Khánh An ngập ngừng. -... chúng ta cưới nhau được bao lâu rồi?

Ánh mắt vô cảm của anh thoáng hiện lên một chút đượm buồn, nhưng giọng nói vẫn không cảm xúc:

- 14 tháng.

Anh bắt chợt đứng dậy nhìn đồng:

- Xin lỗi, tôi phải đi làm bây giờ.

Anh đặt lên bàn một chiếc điện thoại di động rồi nói:

- Tôi đã cài số của tôi vào máy. Tôi tin là bác sỹ Brown và y tá Catherine đã cho cô số của họ. Tối nay tôi sẽ về muộn nên đừng chờ tôi.

Ngắt lời anh với lấy cặp tài liệu rảo bước ra cửa trước khi cô kịp nói gì thêm. Nhìn cánh cửa đóng lại mà Khánh An vẫn còn bần thần ngẩn ngơ.

Suốt hai tuần tiếp theo vẫn cứ như vậy. Cô chỉ được gặp anh chừng 15, 20 phút vào buổi sáng. Buổi tối anh về khuya lơ khuya lác tằm nửa đêm. Về tới nhà là đi ngủ ngay nên cũng chẳng có thời gian nói chuyện. Cuối tuần cũng gần như biệt tăm biệt tích. Khánh An có cảm giác anh cố tình tránh mặt cô.

Các cuộc đối thoại giữa anh và cô vẫn cứ cứng nhắc, lạnh lẽo hết như vậy. Điều này làm cô rất băn khoăn. Trước đây hai người ra sao? Là vợ chồng mới cưới hơn một năm mà đã như thế này sao? Chẳng nhẽ là hôn nhân không tình yêu? Nếu thế thì tại sao lại cưới nhau?

Cứ mỗi lần cô định hỏi về chủ đề này thì anh lại cố lảng tránh. Thế nên cô không hỏi thêm được gì về mối quan hệ của hai người, và cũng chẳng có mấy thông tin về anh.

Điều thú vị nhất đối với Khánh An đó là việc nhập học vào tháng tới. Ngoại trừ không nhớ chuyện trong quá khứ, Khánh An cảm thấy hoàn toàn khỏe mạnh, nên bắt đầu chán ngán việc ngồi không. Ít nhất đi học sẽ cho cô cái gì đó để làm và cơ hội gặp gỡ người này người kia. Theo lời anh nói thì cô đã hoàn thành xong khoá dự bị đại học trước khi bị tai nạn. Vì vậy năm nay có thể học lên năm nhất. Cũng may cô tỉnh dậy trước ngày khai giảng nên thủ tục nhập học cũng không quá rắc rối.

Những tia nắng ban mai đầu tiên lấp ló xuyên qua khe màn gió dày rơi vào căn phòng.

Reng...Reng...Reng...Tiếng chuông đồng hồ báo thức vang lên inh ỏi.

Vẫn không mở mắt, Khánh An với tay sờ soạng tắt chuông. Thời tiết vào thu se se lạnh khiến cô cảm thấy lười quá đỗi. Nhưng hôm nay cô quyết tâm dậy sớm hơn anh.

Cô đã suy nghĩ kỹ rồi. Bất kể mối quan hệ của hai người trước kia xấu thế nào. Cô muốn bây giờ bắt đầu lại từ đầu. Dù gì anh cũng là chồng cô, không thể suốt ngày mặt nặng mày nhẹ được. Nếu yêu anh, quan tâm anh hết lòng, cô không tin là anh sẽ cứ dừng dừng sất đá mãi. Vấn đề là ở chỗ cô không có nhiều cơ hội gặp anh. Vì vậy cô phải tận dụng triệt để khoảng thời gian ngắn ngủi buổi sáng này. Cô sẽ trở tài nội trợ đảm đang, để xem anh làm sao mà cưỡng lại được.

Nhanh nhẹn đánh răng rửa mặt thay quần áo, Khánh An nhảy chân sáo xuống nhà. Quyết tâm mới này làm cô cảm thấy rất vui vẻ phấn chấn, miệng ngán nga khe khẽ một giai điệu ngẫu hứng.

Cô lục lọi tủ lạnh lấy các nguyên vật liệu ra và bắt đầu tráng bánh cuốn. Món này tuy làm mất thời gian đặc biệt là khi không có các dụng cụ đầy đủ, nhưng ăn thì tuyệt ngon. Bộ não con người thật ảo diệu. Cô quên sạch về bản thân mình và các mối quan hệ. Nhưng những thứ về cuộc sống hàng ngày và thông tin chung chung thì cô vẫn biết. Rắc lớp hành phi thơm phức lên trên đĩa bánh, cô hài lòng ngắm tác phẩm của mình được bày biện ngay ngắn trên bàn ăn.

6 giờ 30 phút.

William đẩy cửa bước vào, đã tắm tắt trong trang phục đi làm. Trông anh thật lịch thiệp với chiếc áo sơ mi kẻ màu hồng phấn và quần Tây. Anh khựng lại vài giây khi thấy cô ngồi đợi anh ở bàn ăn với nụ cười toét tới tận mang tai.

- Anh dậy rồi à? Không biết trước đây em có nấu món này cho anh chưa? - Khánh An nói giọng vui vẻ, mắt liếc xuống món ăn.

William từ từ tiến lại gần, rồi đứng nhìn một lúc. Vẻ mặt anh vô cảm khó đoán.

- Tôi không có thói quen ăn sáng.

Anh lạnh lùng buông lời, rảo bước về phía cánh cửa. Khánh An vội vàng đứng dậy nắm lấy cánh tay anh kéo lại. Bất ngờ với sự va chạm này, William nhanh chóng hất tay cô ra, vô tình đẩy đĩa đồ ăn rơi xuống đất vỡ choang.

Khánh An sững sờ, đôi môi hồng mấp máy không ra lời:

- Anh...

Nhìn đồ ăn tung toé trộn lẫn những mảnh sứ trắng vỡ vụn trên sàn, William quay lưng bỏ đi, chỉ để lại một câu lạnh nhạt:

- Đã bảo là tôi không muốn ăn.

Anh đi khuất rồi, phải mất vài phút Khánh An mới định thần được. Cô ngồi xuống bắt đầu gom góp thu dọn các mảnh vỡ. Nước mắt cứ thế tuôn trào dàn dụa hai bên má.

2. Chương 2: Chuyện Gì Đã Xảy Ra?

- An, hôm nay là buổi cuối cùng tôi tới thăm sức khỏe của cô. Bác sỹ Brown có nói là cô đã khỏe mạnh hoàn toàn không cần theo dõi thêm nữa. Việc hồi phục trí nhớ chỉ là vấn đề thời gian. - Y tá Catherine nói, đôi mắt hấp háy cười.

Chị là một y tá dày dạn kinh nghiệm, đã chăm sóc Khánh An suốt thời gian qua. Cô rất có cảm tình với người y tá dễ mến này. Những ngày đầu tiên cô mới ra khỏi hôn mê, khi mọi thứ vẫn mờ ảo mông lung như một giấc mơ, khi cô cảm thấy chới với sợ hãi, cũng chính là chị nắm tay an ủi vỗ về.

- Cám ơn chị vì thời gian qua. Em thực sự không biết phải làm sao nếu không có chị. - Khánh An nhìn Catherine một cách cảm kích.

Catherine phẩy tay mỉm cười, vẫn tiếp tục gói ghém các dụng cụ y tế:

- Không có gì đâu. Là nghề của chị mà.

Do dự một lúc, Khánh An quyết định hỏi:

- Catherine, chị có biết nhiều về William chồng em không?

Thấy hơi mắc cỡ vì phải hỏi người khác về chồng mình, An lúng túng giải thích như thể Catherine không biết về tình trạng của mình:

- Chị biết đấy... Em không nhớ gì hết về anh ấy cả...

Nữ y tá mỉm cười với đôi mắt rất hiền rồi nói:

- Sự thực thì chị thường chỉ nói chuyện với anh ấy về tình trạng của em nên cũng chẳng biết mấy về anh ấy. Anh ấy có vẻ rất kín tiếng về chuyện riêng tư...

Khánh An cũng không mấy ngạc nhiên về điều này.

-...Nhưng chị nghĩ anh ấy rất yêu em. - Catherine tiếp lời - Sáng nào anh ấy cũng đến nói chuyện với em rồi hôn chào tạm biệt trước khi đi làm. Tối cũng chỉ quanh quẩn đọc sách làm việc ở phòng của em.

Khánh An rất bất ngờ. Đây thực sự có cùng là anh chàng cả tuần rồi chẳng nói với cô mấy câu, hôm vừa rồi còn hất đổ cả bàn ăn.

Catherine như chợt nhớ thêm ra:

-...À, anh ấy rất thích bật bài hát "If tomorrow never comes" cho em nghe.

Lòng Khánh An trùng xuống. Cô mân mê chiếc dây nghe headphone trong tay. Hoá ra là vì thế mà cô rất thích nghe bài hát này.

Những chia sẻ của Catherine làm lòng Khánh An càng rối bời. Cô đã bồn thần suy nghĩ cả ngày hôm nay. Nếu những giọt nước mắt kia không phải là một giấc mơ... Nếu anh thực sự yêu cô say đắm... Vậy thì thật không thể hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra khiến William lại lạnh lùng và luôn cố tránh mặt cô như thế?

Dòng suy tưởng bị cắt đứt bởi tiếng đóng sầm cửa mạnh. Cô liếc nhìn đồng hồ. Bây giờ mới là 9 giờ tối, hôm nay anh về sớm sao? Lòng Khánh An nhen nhóm một niềm vui nho nhỏ. Tối nào cô cũng nấu ăn, ngóng đồng hồ đợi anh. Nhưng lần nào cô cũng phải thất vọng, lại lủi thủi ngồi ăn một mình.

Chẳng lẽ hôm nay trong anh đã có một sự hồi tâm chuyển ý? Thấp thỏm hi vọng, Khánh An nhanh chân xỏ đôi dép bông đi trong nhà, chạy ngay ra tiền sảnh. Bóng dáng cao lớn của anh lao đảo dọc hành lang. Anh bước từng bước nặng nhọc tới gần rồi đổ sầm lên người cô. Mất thăng bằng, cả hai cùng ngã lăn xuống sàn.

Sức nặng của cơ thể đàn ông cao lớn đè lên người cô đau điếng. Mùi rượu nồng nặc sộc lên mũi khiến cô không khỏi nhăn mặt. Phải một lúc cô mới đẩy được anh sang một bên để lồm cồm ngồi dậy. Khánh An hì hục kéo anh vào phòng khách ngay bên cạnh. Không đỡ nổi anh lên ghế, cô đành để anh nằm trên thảm, tháo tất, nói lỏng cà vạt cho anh.

Cô đang định đứng dậy đi làm nước gừng giải rượu, thì bàn tay của anh bất chợt nắm chặt lấy cổ tay cô. Anh siết mạnh tới mức mà cô phải la nhẹ lên vì đau. Anh mở mắt nhìn cô. Đôi mắt nâu bao phủ bởi một làn sương mỏng, trong giây phút này không còn sự lạnh lùng lãnh cảm của buổi sáng, mà chỉ có một nỗi buồn sâu thẳm xuyên thấu tâm can, tưởng như có thể nuốt chửng cô.

- Em định bỏ anh đi một lần nữa sao? - Giọng anh lè nhè bởi cơn say nhưng vẫn nghe rõ nỗi đau buồn chất chứa quặn thắt tim gan.

Khánh An sững người. Cô đã làm gì trong quá khứ để khiến người đàn ông này phải đau khổ thế này?

Anh kéo cô ngã vào lòng anh, rồi xoay người đè cô xuống. Khánh An giật mình vội vàng vùng vẫy, đẩy anh ra. Nhưng dường như cô càng giãy giụa thì càng kích thích ham muốn chiếm đoạt đang xâm lấn toàn bộ tâm trí của anh. Anh cứ thế đè chặt hơn, bàn tay như gọng kìm ghì chặt cổ tay Khánh An trên sàn nhà. Sự đau đớn từ sức ép của anh khiến Khánh An gần như tê dại, không còn cảm nhận nổi cơ thể mình.

Ánh mắt của anh từ đau thương bỗng chuyển sang giận giữ. William nói gần như hét lên:

- Tại sao hả Khánh An? Em nói cho anh biết? Tại sao?

Tia nhìn của anh hừng hực như thể muốn thiêu đốt cô. Anh cúi xuống gần sát mặt cô.

- Lần này thì em đừng hòng thoát được. - Anh rít lên qua kẽ răng, điên cuồng tìm kiếm đôi môi cô.

Khánh An hoảng sợ. Không thể cự quây nổi dưới sự cưỡng chế của anh, cô bèn nhắm chặt mắt quay đầu sang một bên, môi mím lại cố tránh hơi thở nồng nặc mùi rượu đang phả tới tấp trên mặt mình. May mắn thay, trước khi đôi môi cuồng nhiệt kia kịp chạm vào cô, anh đã ngã gục xuống bất tỉnh. Đầu ngã trên vai cô.

Khánh An thở hổn hển. Cả cơ thể mềm nhũn không còn chút sức lực. Tay chân không ngừng run rẩy. Nước mắt trên bờ mi tràn xuống hai bên thái dương.

Cô oà khóc lớn...

Khóc vì sốc...

Khóc vì sợ...

Khóc vì đau...

Và hơn tất cả cô khóc vì thương anh.

Không hiểu sao người đàn ông cô chỉ mới gặp hai tuần nay, người đang làm cô đau, người đang định cưỡng hôn cô, mà cô thấy thương anh ta một cách khủng khiếp.

Cô ôm chặt lấy anh. Nước mắt cứ thế tuôn chảy. Cô khóc như chưa bao giờ được khóc.

William thức dậy với một cơn đau đầu dữ dội. Anh ngẩng đầu nhìn quanh, nhận ra mình đang nằm giữa sàn phòng khách, quần áo lếch thếch với một cái chăn mỏng đắp ngang qua người.

Anh cố nhớ xem chuyện gì đã xảy ra tối qua. Mảnh ký ức cuối cùng mà anh còn lưu giữ là khi anh được lũ bạn tống vào xe tắc xi và lẻ nhẹ báo cho tài xế biết địa chỉ nhà.

Thường thì anh không bao giờ uống quá chén. Nhưng vì hôm qua là tiệc chia tay thắng bạn chí cốt chuyển sang Mỹ công tác dài hạn, không biết bao giờ mới gặp lại nên anh phá lệ một lần.

- Anh dậy rồi à? - Tiếng Khánh An vang lên trong trẻo như tiếng chuông gió bên tai.

William ngồi bật dậy. Khánh An đeo chiếc tạp dề đầy những trái tim đỏ xanh ngộ nghĩnh, mỉm cười đứng trước mặt anh. Anh phải nhắm mắt lại và mở mắt ra một lần nữa để có thể dám chắc là mình đang không nằm mơ.

- Xin lỗi anh. Em không kéo nổi anh lên ghế nên đành phải để anh nằm dưới đất. - Khánh An lè lưỡi, giọng nói lãnh lút có pha chút áy náy của người vừa làm chuyện có lỗi.

Khi đã chắc là không phải nằm mơ, lòng William bỗng nhen nhóm một niềm vui bất chợt. Nhưng đồng thời trái tim anh lại nhói lên một nỗi sợ hãi. Liệu anh sẽ có được niềm vui này bao lâu?

William đứng dậy. Cảm thấy choáng váng vì cơn đau đầu, bước chân anh lảo đảo. Khánh An chạy tới gần đỡ lấy tay anh. Theo bản năng, anh gạt tay cô ra.

- Á! - Cô la nhẹ lên.

Anh nhanh chóng hối hận, lúng túng cất lời:

- Xin lỗi...

Nhìn thấy vết bầm tím trên cổ tay cô, anh vội vàng cầm lấy cánh tay cô:

- Là do tôi làm tối hôm qua à?

Khánh An rút tay lại, giấu sau lưng:

- Không, là do em bắt cần vấp ngã thôi.

William không tin lời Khánh An nói, đưa mắt nhìn cô dò xét:

- Chuyện gì đã xảy ra tối qua?

Cô lắc đầu, môi vẫn nở nụ cười:

- Không có gì cả. Em kéo anh vào tới đây thì anh lăn ra ngủ khò khò tới giờ này không biết trời đất gì luôn...

Chưa để anh kịp nói gì thêm, cô đã la thất thanh, chạy ngay vào bếp:

- Chết! Xúc xích cháy mất rồi!

Giờ anh mới ngửi thấy một mùi khét từ bếp ra. Anh bật cười. Cô ấy quả không có gì thay đổi. Anh bỗng thấy lạ với nụ cười của mình. Hơn một năm nay anh gần như quên mất cười là như thế nào.

Có lẽ lần cuối là trong ngày cưới của hai người...

Nghĩ đến đây. Nụ cười của anh vụt tắt. Đôi mắt đăm lại. Anh không nói lời nào, bước nhanh lên lầu bỏ mặc Khánh An ở trong bếp vẫn tất tả chuẩn bị bữa ăn sáng.

William thực sự không biết chính xác chuyện gì đã xảy ra sau đêm đấy. Nhưng anh có thể thấy Khánh An vui vẻ hẳn lên. Thay vì rụt rè đề phòng, giờ cô đã thoải mái hơn với anh. Cô không còn hỏi về quá khứ nữa, mà luôn lú lo riu rít về các chuyện hàng ngày, về việc cô chuẩn bị nhập học thế nào. Anh chỉ ngồi nghe, thường cũng chẳng nói gì hay để lộ cảm xúc gì ra mặt.

Anh vẫn tránh mặt cô vào buổi tối. Công việc của anh cũng chẳng tới mức ngập đầu đến thế. Tự dưng anh tham công tiếc việc thế này cũng làm khó người khác. Đồng nghiệp cấp dưới thấy anh ở lại muộn cũng không dám về sớm, cứ lén lút nhìn đồng hồ rồi lại nhìn nhau. Anh phải lên tiếng thì họ mới dám ra về.

“Hôm nay em nấu món anh thích. Anh nhớ về sớm nhé!” - Tin nhắn từ Khánh An nhấp nháy trên màn hình điện thoại.

Thế nào mà sáng nay cô cứ tra hỏi anh mãi.

- Món ăn yêu thích của anh là gì?

Khánh An phóng câu hỏi ngay khi anh vừa mở cửa bước chân vào phòng khách. Có vẻ như là cô đã chờ đợi cả đêm chỉ để hỏi câu này. Như phần lớn mọi lần khác, William lờ cô đi, bước thẳng tới hộp đựng cà phê trên kệ bếp.

- Cà phê của anh đây!

Khánh An vội nhắc cốc cà phê nóng đã pha sẵn ở trên bàn dâng lên trước mặt anh, người cúi rạp xuống như thể đang dâng cống phẩm cho hoàng đế. Cô nhắm tịt mắt chuẩn bị tinh thần sẵn sàng, đề phòng anh quơ tay hất đổ cốc cà phê. Có vẻ như sau chuyện đổ vỡ lần trước, anh đã bị cô gán cho cái mác là kẻ lạnh lùng nhẫn tâm không ngại thương căng chân hạ căng tay. Nhìn bộ dạng khúm núm này của cô, anh vừa thấy thương thương vừa thấy buồn cười, phải cố lắm mới không nhếch khóe môi.

William cầm lấy cốc cà phê từ tay Khánh An rồi từ từ bước tới ghế sofa. Anh chậm rãi ngồi xuống, lật mở tờ báo sáng. Khánh An, sau vài giây ngỡ ngàng với sự chấp nhận cống phẩm không chút cự nự từ “vị hoàng đế lạnh lùng nhẫn tâm” này, vội chạy đến ngồi đối diện anh.

- Anh nói đi mà. Anh thích ăn gì nhất. - Cô lên tiếng nài nỉ.

William vẫn phớt lờ, cố chăm chú vào tờ báo, nhắm nháp mùi vị thơm ngon của cốc cà phê đắng. Nhưng chỉ sau 10 phút, không thể chịu nổi thêm cái điệp khúc “Anh nói đi mà” cứ thể liên tiếp lặp lại bên tai, anh đành chịu thua phải tiết lộ để được buông tha...

William khẽ mỉm cười đọc lại dòng tin nhắn. Một chút hơi ấm len nhẹ vào tim.

11 giờ đêm.

William mở cửa bước vào nhà. Đèn phòng khách vẫn sáng. Lẽ nào cô ấy vẫn còn đợi?

Anh bước vào phòng khách. Khánh An đang nằm ngủ cuộn tròn như một con mèo nhỏ ở trên ghế. Cô mặc quần bò lửng, khoác một chiếc áo cánh mỏng bên ngoài áo hai dây. Cả người co ro vì lạnh, hai tay vắt chéo trước ngực ôm lấy cánh tay.

Anh vội cởi áo khoác ngoài choàng lên người cô. Cái cô gái nhỏ này. Vẫn như thế. Vẫn không biết tự chăm sóc mình. Anh liếc nhìn sang bàn ăn bên phòng ăn ở đối diện. Cả bàn ăn vẫn đầy ắp các món ăn chưa đụng đũa. Chắc cô ấy lại đi ngủ với cái bụng đói meo rồi.

Thực ra trước 6 giờ anh đã có mặt ở trước cửa nhà. Lúc đấy anh chỉ muốn chạy tới ôm cô vào trong lòng của mình như anh vẫn thường làm trước kia. Ngay từ lúc nhận được cuộc điện báo cô đã tỉnh dậy từ hôn mê, anh đã nhanh chóng thu xếp rút gọn chuyến công tác để lập tức trở về bên cô. Anh vẫn không thể tin nổi anh lại có thể được nghe thấy giọng nói thánh thót của cô, có thể được nhìn vào đôi mắt trong veo lúc nào cũng hấp háy cười, có thể cảm nhận được sức sống rạo rực trong cơ thể nhỏ bé mềm mại này.

Nhưng nhìn thấy cô rồi, anh lại lúng túng không biết phải cư xử như thế nào. Cái quá khứ đen tối ấy vẫn luôn đè nặng lên bờ vai anh. Nỗi sợ hãi pha lẫn với sự tức giận và cảm giác tội lỗi giày vò trong tim suốt hơn một năm qua đã khiến anh luôn cố đẩy cô ra thật xa. Việc cô mất trí nhớ thế này anh không biết là tốt hay là xấu. Nếu cô mãi mãi quên đi quá khứ, anh sẵn sàng từ bỏ quá khứ để làm lại từ đầu. Nhưng nếu một ngày nào đó ký ức quay trở lại với cô, anh sợ rằng hạnh phúc sẽ một lần nữa tan biến trước mặt anh.

Do dự một hồi, anh phóng xe đi mất. Cả tối anh chỉ lái xe vòng vèo quanh Luân Đôn. Lúc đấy một góc trong anh thấy hả hê lắm. Cho cô ấy biết cảm giác chờ đợi một người là thế nào. Ngày ấy khi cô đột nhiên

biến mất không chút dấu vết, ngày ngày anh như kẻ điên lùng sục cô khắp nơi. Tối về lại ngồi đợi, hi vọng rằng đây chỉ là một trò đùa trốn tìm tinh quái mà cô vẫn hay chơi, rằng cô sẽ mở cánh cửa kia im lìm kia và cười vào mũi anh vì đã thua bết be không tìm được cô.

Hả hê là thế. Vậy mà giờ nhìn cô co ro thế này, anh lại thấy hối hận. Anh nhẹ nhàng luồn tay nhấc bổng cô lên. Đầu Khánh An ngã lên ngực anh. Một hương thơm nhẹ nhàng quen thuộc phảng phất khiến tim anh khẽ thất lại. Anh bế Khánh An lên phòng ngủ của cô. Kéo chăn đắp ngang ngực, cẩn thận đặt tay cô dưới chân, rồi khẽ khàng đóng cửa đi ra.

3. Chương 3: Nhập Học

Vậy là “âm thực kế” đã hoàn toàn thất bại. Nấu món Việt đã không được. Nấu món Tây cũng không xong. Kể cả nấu món yêu thích mà cũng không dụ được anh. Gần một tháng rồi mà vẫn chưa có bữa ăn nào cùng nhau. Chắc phải tính cách khác thôi. Khánh An thở dài.

- Cô lo lắng về trường mới à?

Tiếng William vang lên bên cạnh đưa An về thực tại. Cô lúng túng cố che dấu suy nghĩ thực của mình:

- À vâng... Em chỉ sợ em hơi lớn tuổi hơn mọi người sẽ khó hoà nhập...

Và cả việc cô là người nước ngoài, việc cô không hề nhớ gì về xuất thân của mình, và việc cô có một anh chồng lạnh lùng mà cô mới biết được gần một tháng. Tất cả đều khiến cô rất khác với các bạn sinh viên 17, 18 tuổi vô tư vô lo nhập học cùng khoá hôm nay. Khánh An nghĩ thầm.

- Sẽ ổn thôi. - Giọng anh đều đều không mấy cảm xúc.

Anh không nói gì thêm, tiếp tục tập trung vào việc lái xe. Khánh An vốn định dùng phương tiện công cộng để đi nhập học sáng nay. Nhưng William đề nghị chở cô đi vì anh bảo có cuộc họp với đối tác cũng gần đây. Chưa biết nhiều về cách đi tàu điện ngầm thực ra cô cũng thấy hơi lo lắng. Thế nên khi anh đề nghị là cô đồng ý ngay không hề do dự.

Lái xe từ nhà tới trường mất gần một tiếng, anh chỉ nói vài dăm ba câu. Cô có hỏi gì thì anh cũng chỉ ậm ừ hoặc trả lời rất ngắn gọn. Cô tự nói một hồi thì cũng thấy chán, bắt đầu ngồi suy nghĩ mông lung hoặc ngắm quang cảnh đường phố xung quanh.

Khánh An phải công nhận Luân Đôn có vẻ đẹp thật tráng lệ, đầy rẫy các khu phố với kiến trúc cổ kính, nhưng cũng không thiếu các toà nhà kính hiện đại cao chọc trời. Cô nhìn ngó mà mắt chữ O, mồm chữ A trầm trồ như một con bé nhà quê mới ra tỉnh. Mà nhà quê thật chứ còn không.

Xe dừng lại ở trước cổng một khu vực lớn mà cô đoán là trường của mình. Bỗng rón rầu hiệu chào đón treo khắp nơi. Học sinh sinh viên nô nức tùm nập nói chuyện rôm rả.

- Đến nơi rồi đây! - William cẩn thận đậu xe vào khu vực cho phép rồi thông báo với Khánh An.

Khánh An lục đục tháo dây an toàn, cầm lấy cặp sách của mình.

- Mấy giờ cô xong? Hôm nay tôi họp ở đây cả ngày nên có thể qua đón buổi tối.

- Em cũng không rõ nữa. Tội em sẽ nhắn tin cho anh biết.

- Vậy cứ cho tôi biết tầm trưa thì tôi sẽ sắp xếp qua được.

Khánh An nói cảm ơn rồi bước xuống xe, vẫy chào anh trước khi bước vào trong. Khi cô đã đi khuất tầm mắt rồi, William rút điện thoại gọi cho thư ký của mình:

- Hôm nay tôi có việc đến muộn. Cô giúp tôi rời cuộc họp sáng nay lại vào buổi trưa nhé. Cũng đừng sắp xếp cuộc họp nào vào buổi chiều.

Thực ra anh chẳng có cuộc hẹn với đối tác nào ở gần đây. Đây chỉ là cái cớ để anh có thể chở cô tới trường. Luân Đôn lộn nhộn, cô lại chỉ vừa mới khỏe lại, anh thật không yên tâm để cô phải đi lại một mình vào ngày đầu tiên.

Anh cúp máy, khởi động xe, có chút hơi ngao ngán nhìn hàng dài ô tô ùn tắc trước mặt. Trong trung tâm Luân Đôn, nhiều lúc đi xe ô tô còn chậm hơn đi bộ vì kẹt xe tắc đường khắp mọi nơi. Kiểu này chắc phải hơn tiếng đồng hồ nữa anh mới tới được chỗ làm.

Khánh An hồi hộp bước vào trong. Cô nhanh nhẹn tháo nhả cười bỏ vào túi quần. Tốt nhất là không nên khác người quá. Cô ngó nghiêng tìm hội trường D1 theo hướng dẫn của tờ giấy mời nhập học.

- Hey!

Một cánh tay vỗ nhẹ lên vai cô. Khánh An giật mình quay lại. Trước mặt cô là một anh chàng cao lớn, mắt xanh tóc vàng với nụ cười rạng ngời như ánh sáng mặt trời. Đưa tay chỉ vào cái thẻ xanh đeo trước ngực, anh ta xỏ một tràng thật nhanh:

- Em là học sinh mới à? Em biết đường đi tới hội trường D1 chưa? Tôi là hướng dẫn viên cho các học sinh mới. Tôi đặc biệt phụ trách học sinh quốc tế vì tôi yêu sự đa văn hoá đa dân tộc...

Khánh An gật gật đầu mỉm cười chào lại:

- Vâng, chào anh. Đúng là em đang tìm đường đến hội trường D1.

- Tốt! Tốt! Tốt! Vậy đi hướng này... - Anh ta cười lớn dẫn đường.

Như vừa sức nhớ ra điều gì, anh quay đầu lại đưa bàn tay ra:

- Quên mất, tôi chưa tự giới thiệu. Tên tôi là Michael, đang theo học tiến sỹ ở trường. Tôi cũng sẽ dạy một số buổi học nhóm cho sinh viên.

Khánh An đưa tay bắt lấy tay Michael:

- Tên em là An. Sinh viên năm nhất.

Trên đường đi, Michael giới thiệu sơ qua về trường, về khoá học và hỏi han một số điều về Khánh An. May mà anh nói nhiều hơn hỏi, nên dù chỉ với vốn thông tin ít ỏi về bản thân, cũng không có gì cô không trả lời được.

Tụi sinh viên cùng khoá nhanh chóng tụ thành một đám. Trái với lo lắng của Khánh An, sắc tộc và tuổi tác không hề quan trọng ở đây. Trường rất là quốc tế với học sinh từ khắp mọi nơi trên thế giới. Mặc dù Khánh An có lớn tuổi hơn phần lớn mọi người thật, với vẻ ngoài trẻ trung và đáng người châu Á nhỏ nhắn, cô trông còn trẻ hơn mấy bạn châu Âu kém cô hai, ba tuổi.

- Sau buổi giới thiệu môn học chiều nay, bọn mình nên ra khu nhà hàng gần đây làm một chiều mừng nhập học. - Adele đề xuất. Adele là một sinh viên người Pháp học cùng một số môn với Khánh An. Với mái tóc quần dài và chiều cao lý tưởng Adele luôn nổi bật trong đám đông.

- Đúng đấy! Mình ủng hộ cả hai tay. - Kiều Anh reo lên. Kiều Anh người Sài Gòn, mới sang Anh du học năm nay. Ngay từ lúc trong hội trường, Kiều Anh đã rất thân thiện, chủ động ngồi cạnh Khánh An. Cô bạn có vẻ mừng vì gặp được người Việt Nam.

Mọi người khác hò reo hưởng ứng. Khánh An nghĩ mình cũng nên đi cùng để biết thêm về bạn học. Tranh thủ lúc mọi người không để ý, cô gửi nhanh một nhắn tin cho William: "Chiều nay bọn em sẽ đi ăn uống. Xong em sẽ quay lại trường. Nếu tiện anh đón em lúc 9 giờ nhé. Cảm ơn anh."

Cuối cùng thì Khánh An cũng thoát ra được. Nhóm bạn chơi hăng quá còn muốn đi thêm tầng hai, tầng ba. Mãi chúng nó mới chịu để cô về sớm.

Đứng đợi ở cổng trường, Khánh An tự cười một mình. Gặp được nhiều người mới thế này khiến cô rất vui, đặc biệt toàn những người trẻ tuổi năng động. Trong phút chốc cô đã quên hẳn đi những vấn đề của bản thân để hoà mình vào cuộc vui. Cô nhìn đồng hồ, giờ đã hơn 9 giờ, chắc William sắp tới rồi.

9 giờ 30 phút. Khánh An ngó cả hai bên đường mà vẫn chưa thấy bóng xe anh. Đi đi lại lại một hồi cô cũng thấy hơi mỏi chân rồi. Cô tìm chỗ ngồi xuống rồi mở tập tài liệu được phát hôm nay đọc đi đọc lại.

10 giờ. Vẫn chưa thấy anh đâu. Cô đã thử gọi điện mà anh không bắt máy. Khánh An bắt đầu hoang mang. Không phải anh định cho cô leo cây giống lần trước đấy chứ? Trời tối gió thổi lồng lộng, cô cũng bắt đầu thấy lạnh.

William nhấn mạnh chân ga. Anh đã liên tục vượt đèn đỏ và vượt quá tốc độ cho phép. Chắc cũng phải khiến cả chục người chửi thề. Nhưng dù cả thế giới có chửi thì anh cũng nhận. Lòng anh nóng như lửa đốt. Anh ước gì mình có thể bay tới ngay trước mặt cô ngay lập tức.

Anh có nhấc tâm thế nào thì cũng không nỡ để cô phải đợi ngoài trời lạnh thế này. Anh đã rời chỗ làm từ sớm để đảm bảo đến trước giờ hẹn. Ai dè lại bị tắc hàng giờ giữa đường vì một vụ tai nạn nào đó ở gần đây. Mãi cảnh sát mới lưu thông xong đường phố.

Tắt máy xuống xe, anh chạy vội tới cổng trường. Tim anh thất lại khi nhìn thấy Khánh An ngồi co ro trên bậc thềm ngoài, đầu gục xuống cánh tay đang khoanh tròn trên đầu gối. Đôi vai nhỏ khẽ run lên. Anh biết cô đang khóc. Chắc cô phải giận lắm. Chắc cô tưởng anh cố tình bỏ mặc cô như lần trước.

William tiến lại gần, hơi thở vẫn còn gấp gáp vì vừa chạy thực mạng. Nhìn cô thế này những gai góc mà anh đeo lên mình trong cả tháng vừa qua bỗng rụng đâu hết cả. Bối rối, William cất tiếng gọi:

- Khánh An...

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh một phút như thể không tin nổi vào mắt mình.

- Xin lỗi... Tôi... - William định lên tiếng giải thích chuyện xảy ra.

Nhưng chưa để anh nói hết lời, Khánh An đã nhào tới ôm chặt lấy anh. Hoàn toàn bất ngờ với phản ứng của cô, anh không biết phải làm gì. Lóng ngóng đưa tay lên định ôm lấy bờ vai run rẩy của cô, nhưng nghĩ thế nào anh lại thôi, buông thõng tay xuống hai bên người.

Khánh An oà khóc nức nở, nước mắt nước mũi dàn dụa:

- Anh còn sống! Thực là anh còn sống sao?

William ngạc nhiên với câu hỏi của Khánh An. Không còn sống thì sao còn đứng trước mặt cô. Đợi Khánh An bớt xúc động, anh nắm lấy vai cô gắng hỏi:

- Em nghĩ tôi có chuyện gì sao?

Cô nói giọng vẫn còn thổn thức:

- Em...em... đọc báo mạng... thấy có tai nạn ở gần đây... Lái xe tử vong tại chỗ...Tên là William...Em tưởng là anh... Đang không biết phải làm sao...

William tròn mắt nhìn cô, rồi không nhịn được ôm bụng cười lăn lộn.

- Em nghĩ là có bao nhiêu người tên William?

Cô đang lo sợ thế này mà anh còn có tâm trạng để cười. Cô phùng má trợn mắt:

- Anh thử trong tình huống của em anh có sợ không? Anh mãi không xuất hiện, tai nạn lại gần đây...

- Ủ, chắc chắn là tôi sẽ rất sợ rồi. Vì trên toàn Luân Đôn này chắc cùng lắm có hai người tên Khánh An. - Nói rồi anh lại ôm bụng cười.

Cô có vẻ giận thật rồi, quay mặt đi không thèm nói chuyện với anh nữa. William cố nín cười, thuận tay lấy khăn mùi xoa lau nước mắt nước mũi tèm nhèm trên khuôn mặt của cô như anh vẫn thường làm trước kia. Nhưng chợt nhớ ra bây giờ đã không còn như trước, anh vội vàng dứt khăn vào túi quần.

- Thôi, về! Muộn lắm rồi! - William rảo bước nhanh về phía ô tô, cố che giấu sự bối rối của mình.

Khánh An ngẩn người trước cử chỉ dửng dưng thân mật bất ngờ của William. Anh đi phải gần chục bước rồi, cô mới định thần, vội nhặt cặp sách của mình rồi chạy đuổi theo anh. Nhìn bóng dáng cao lớn của anh phía trước, Khánh An thầm nghĩ: “Bây giờ anh là người thân duy nhất của em. Anh mà có chuyện gì thì em biết làm sao?”

Sau vụ chết hụt, William bắt đầu về nhà sớm hơn vào buổi tối và anh cũng đã chịu ngồi cùng bàn ăn với Khánh An. Nhưng cả tuần nay Khánh An còn bận rộn bài vở làm quen với trường lớp, chưa có thời gian suy nghĩ thêm về việc vun đắp tình cảm vợ chồng.

Khánh An nhận ra mình phải cố gắng rất nhiều để theo kịp bài vở. Mặc dù tiếng Anh của cô thuộc dạng khá, nhưng vẫn có rất nhiều từ chuyên môn mà cô không biết. Các kiến thức cũng đều rất mới, không quá khó nhai nhưng cũng phải đọc nhiều mới có thể hiểu một cách cặn kẽ.

Cô chăm chỉ tỉ mỉ đọc hết các sách mà giáo sư giới thiệu cho sinh viên, còn ghi chép lại ý chính thành tài liệu riêng cho mình. Cô cũng có quyển sổ dành cho các từ mới và cấu trúc tiếng Anh phức tạp từ các bộ môn khác nhau.

William ngồi trên ghế sofa cúi đầu vào cuốn sách lịch sử cận đại. Thực ra nếu để ý thì sẽ thấy anh đọc mãi một trang mà vẫn chưa xong. Đó là vì anh đang mải liếc nhìn Khánh An ngồi ghi ghi chép chép trên bàn ở đối diện. Anh vẫn biết cô thích học nhưng không ngờ lại chăm chỉ đến thế.

Anh đã quen hơn với sự hiện diện của cô. Sau suốt một năm trời, giờ cô đã trở về bên anh tràn đầy sức sống như cô trước kia. Không còn sự yên lặng im lìm. Không còn tiếng nước dung dịch truyền nhỏ giọt. Căn nhà như có một hơi thở mới kể từ khi cô tỉnh dậy từ giấc ngủ dài. Tiếng nói lảnh lót. Tiếng cười giòn tan. Tiếng bước chân tinh nghịch nhảy như chim sáo khắp mọi nơi. Mỗi buổi sáng anh thức giấc, cô luôn chờ anh với một nụ cười rạng rỡ. Mỗi buổi tối đi làm về, nhìn ánh đèn sáng qua ô cửa sổ, nghĩ tới cô đang đợi mình, lòng anh lại thấy ấm áp vô cùng.

Khánh An nhìn chăm chú vào trang sách, chốc chốc lại nhíu mày như là đang suy nghĩ gì đó. Những lúc chìm sâu vào suy nghĩ thế này, cô luôn đưa đuôi bút lên mồm cắn. Đúng là kể cả mất trí nhớ rồi thì thói quen cổ hủ cũng vẫn là khó bỏ. Trước đây cô chuyên trị cắn bút cho tới khi nát bút, đến mức mà mực chảy ngược cả lên nhem nhuộm khắp mặt.

William khẽ mỉm cười. Anh thực không thể rời mắt khỏi cô. Ở cô dường như có một chất gây nghiện huyền bí. Một khi đã dính vào thì không thể nào dứt ra nổi. Càng ở bên cô thì anh càng muốn cô nhiều hơn. Sự hiện diện của cô khiến anh đắm chìm trong cảm giác hạnh phúc ngây ngất. Vẫn biết cảm giác hạnh phúc này có thể không dài lâu, nhưng anh bắt đầu cho phép bản thân mình hưởng thụ nhiều hơn một chút.

4. Chương 4: Khi Người Ta Làm Thầy Sẽ Khác

Khánh An cắn bút. Cô đã đọc đi đọc lại đoạn này tới cả chục lần mà vẫn không hiểu. Quyết tâm làm hết bài tập rồi mới đi ăn trưa, vậy mà bị tắc nửa chừng. Thở dài cô ngẩng đầu nhìn quanh. Cả thư viện rộng lớn gần như vắng toanh. Chỉ có người thủ thư đang sắp xếp và cất sách lên giá. Lác đác vài ba sinh viên cầm cúi viết viết đọc đọc. Hầu hết mọi người chắc là đi ăn trưa rồi.

Cô rất thích vị trí cái bàn mình đang ngồi. Lần nào vào thư viện cô cũng chọn bàn này. Nó nằm ở cuối căn phòng trên ban công tầng hai. Ngồi đây cô có thể nhìn thấy bao quát toàn thư viện, cả tầng trên và tầng dưới. Lần đầu vào thăm thư viện, cô thực sự choáng ngợp với số lượng đầu sách mà trường sở hữu. Sách cứ tầng tầng lớp lớp hàng hàng dãy dãy. Giá sách cao đụng trần nhà. Muốn với sách ở tầng trên cùng thì phải dùng cầu thang.

Khánh An quyết định cất sách vở giải lao. Đi đi lại lại máu lên não, biết đầu hiệu suất sẽ cao hơn. Với tay kéo cuốn tập lại gần, cô vô tình đụng phải cốc cà phê còn đang uống dở giờ đã nguội lạnh ở góc bàn. Chất dung dịch màu đen chảy dọc cạnh bàn và lan tràn sang phía bên kia trước khi cô kịp phản ứng. Vì bàn của cô kê sát rạt thành ban công, nước cà phê bắt đầu nhỏ giọt xuống tầng một.

Khánh An giật mình thon thót, với tờ giấy ở gần đấy vội vã lau mặt bàn. Cô thấp thỏm ngó xuống tầng một để xem hậu quả thế nào. Đúng như cô nghĩ, một sinh viên nào đó ngồi dưới đã bị dính chường, liên tục nhìn quanh, có vẻ như là đang giận dữ truy tìm hung thủ.

Khánh An lập tức chạy xuống dưới, vội vàng xin lỗi. Mái tóc vàng óng ả của anh ta nhuộm màu cà phê loang lổ. Thậm chí cả trán của anh ta cũng bị dính màu. Vì không mang theo khăn giấy, cô luống cuống dùng tay áo của mình lau tóc và trán cho anh, luôn miệng nói xin lỗi.

Người sinh viên lúc đầu rất tức giận vì bị ám toán, giờ lại thấy buồn cười, quan sát hành động lóng ngóng của hung thủ. Như nhận ra Khánh An, người sinh viên reo khê lên:

- A, là cô học sinh mới!

Khánh An sững lại, thấy mặt anh ta quen quen. Cô đã gặp quá nhiều người mới hai tuần nay nên không phải ai cô cũng nhớ được tên và mặt.

- Là Michael, người chỉ cho em đường vào hội trường hôm khai giảng đây. - Thấy được sự ngỡ ngàng của Khánh An, Michael tự giới thiệu lại.

Khánh An à lên một tiếng. Cô vội vàng xin lỗi anh lần nữa. Michael phẩy tay:

- Không có gì, cái này gọi cái là hết. Mà cà phê đen dính lên áo trắng thế này là khó giặt lắm đấy nhé.

Anh nói rồi chỉ vào tay áo của An giờ nhem nhuốc với màu cà phê. Khánh An cười xòa. Không phải lần đầu tiên cô làm bẩn quần áo của mình với những thứ không thể giặt được.

Mấy sinh viên ngồi quanh bắt đầu lờm ngừn hai đứa đang làm “náo loạn” thư viện khiến họ không thể tập trung. Michael nhỏ giọng chỉ tay ra phía cửa:

- Em ăn chưa? Hay mình đi ăn cùng nhau?

Vì bụng cũng đang đói meo, Khánh An gật đầu đồng ý.

- Chà, chà, trường này nhiều anh đẹp trai thật đấy. Đi học thế này mới thích mắt chứ. - Kiều Anh ngó dọc ngó ngang luôn miệng trầm trồ.

- Đồng ý trăm phần trăm với cậu. - Adele gật gù đồng tình. - Thật là có hứng để đi học.

Khánh An phì cười. Nói thực đúng là mấy anh này cũng đẹp trai thật, nhưng cô thấy không ai đẹp bằng chồng cô. Ở William có cái gì đấy rất cuốn hút khiến người đối diện khó mà rời mắt được. Có lẽ là sự pha trộn Á Âu, cũng có thể là đôi mắt sâu thẳm dưới hàng lông mi dài cong vút khiến cô luôn cảm thấy như bị hút vào, hay là cái vẻ nghiêm nghị chừng chặc với chút lạnh lùng lạnh nhạt.

- Các cậu làm bài tập môn Kinh Tế chưa? - Khánh An chuyển đề tài.

- Chưa. - Adele khê lắc đầu. - Nhưng tớ vừa mới mượn sách từ thư viện. May mà nhanh tay không thì không biết bao giờ mới tới lượt mình.

- Khó bỏ xứ! - Kiều Anh than thở. - Danh sách đọc thì dài rãng rặc. Mới mấy tuần đầu mà đã thế này, chắc tớ không sống nổi tới cuối năm mất.

Học vốn chẳng phải sở trường của Kiều Anh. Cô thích vận động nhiều hơn là cứ ngồi lì một chỗ cầm đầu vào cuốn sách. Chợt nhớ ra, Kiều Anh kêu hai cô bạn:

- À đúng rồi, cuối tuần này có hội chợ các câu lạc bộ trong trường. Các cậu đã tính chọn môn thể thao này chưa đấy?

- Bắn cung cưỡi ngựa là món tử của mình. - Adele hào hứng. - Các cậu mà chưa quyết định thì tham gia cùng mình cho vui. Mình sẽ hướng dẫn cho.

- Được đấy! Mình cũng muốn thử. Còn gì oai phong hơn nữ hiệp Kiều Anh giương cung trên yên ngựa.

Kiều Anh vừa nói vừa đứng dậy đặt một chân lên ghế làm giả động tác giương cung. Cả lũ bật cười khanh khách. Thực ra Khánh An cũng chưa nghĩ nhiều về việc này. Nhưng có lẽ đúng là nên tham gia cái gì đấy cho biết, cũng là cơ hội kết bạn.

- Sao có vết ố thế này? Sẽ khó giặt đấy. - Đứng đợi ấm nước sôi để pha cà phê, William chú ý vết đen dài dọc cổ tay áo của Khánh An, lên tiếng hỏi.

Khánh An đang cầm củi lau dọn bếp ở bên cạnh, liếc nhanh xuống cổ tay áo, trả lời:

- À, sáng nay em bắt cần làm đổ cà phê... còn lên cả đầu bạn học.

William nhếc khoé môi tưởng tượng ra cảnh tượng hài hước kia.

- Nhưng cũng may... - Khánh An nói tiếp. -...Nhờ thế mà em tự dưng có người đề nghị giúp phụ đạo môn Kinh Tế Tài Chính.

Trong buổi ăn trưa với Michael, cô ca thán với anh. Tình cờ là Michael sẽ phụ trách môn này cho nhóm sinh viên năm nhất, anh tốt bụng ngỏ ý giúp đỡ.

Chân mày của William hơi cau lại:

- Vậy sao?

Không nhìn ra cái nhú mày, Khánh An vô tư kể thêm:

- Anh ấy tên Michael, là một nghiên cứu sinh em gặp từ hôm nhập học. Rất nhiệt tình giúp đỡ sinh viên mới...

Ý nghĩ Khánh An dành thời gian thân mật với một người đàn ông khác dấy lên nỗi sợ hãi và sự bất an ám ảnh William suốt thời gian qua. Anh cảm thấy có một lực ma quái bóp nghẹt trái tim mình. Cơn giận từ đầu trào lên khiến anh mất kiểm soát. Anh nghiêng rằng buông lời mỉa mai cay nghiệt trước khi kịp nhận ra:

- Ngay từ ngày đầu tiên mà cô đã tán tỉnh trai rồi. Cái tính lẳng lơ vẫn chưa bỏ được à?

Sững sờ trước lời xỉ vả bất ngờ, phải mất giây Khánh An mới hiểu ra lời nói của anh có ẩn ý gì. Trong đầu cô vang lên câu nói vừa oán trách vừa như một lời cầu xin của anh trong cơn say lần trước: “Em định bỏ anh đi một lần nữa sao?”.

Vậy là cô từng bỏ anh vì một người khác sao? Khánh An cảm thấy vô cùng hoang mang về con người của mình trong quá khứ. Cô không thể tin nổi là mình đã từng phản bội anh. Mặc dù bây giờ cô không có một chút ký ức nào, nhưng không nhớ không có nghĩa là nó không tồn tại, cũng không có nghĩa là nó có thể xoá sạch vết thương lòng của người khác.

- Nếu anh không thích, em sẽ từ chối lời đề nghị phụ đạo của anh ấy. - Cô từ tốn nói, cố giữ giọng bình tĩnh.

Tút... Tút... Tút... Tiếng kêu từ âm báo hiệu nước đã sôi.

Để che giấu sự hoang mang của mình, Khánh An quay người nhắc ấm rót nước vào cốc đã có sẵn một thìa bột cà phê ở đấy. Vô tình ngón tay cô chạm vào nắp ấm vẫn còn nóng ran. Cô la nhẹ lên rứt tay lại.

William bàng hoàng với chính câu nói của mình. Anh biết mình đang trút giận lên cô. Anh cảm thấy hối hận ngay khi lời nói vừa thốt ra, cơn giận vụt tan biến. William bước lại gần nhẹ nhàng cầm tay cô quan sát vết bỏng. Khánh An cười xoa:

- Không sao anh ạ. Chỉ đỏ một chút là hết ấy mà.

Phớt lờ câu nói của cô, anh đưa tay vẩy vôi nước lạnh rồi giữ ngón tay của cô cố định dưới dòng nước. Dòng nước mát lạnh ngay lập tức làm dịu làn da bị hơi nóng làm đỏ tấy.

- Xin lỗi em... - Anh nói chậm rãi. - Tôi sẽ giúp phụ đạo em học.

- Một, hai. Một, hai. Một, hai. Nâng cao tay lên nào... Một, hai. Một, hai. Một, hai. Đẩy mạnh vào nào... - Tiếng Michael hét inh ỏi bên tai. Anh chàng Michael này thường ngày vui vẻ dễ tính là thế, mà trong vai trò huấn luyện viên cứ gọi là thét ra lửa.

Mồ hôi mồ kê nhễ nhại bên thái dương, hai cánh tay đã mỏi nhừ, Khánh An vẫn phải cố đẩy mái chèo theo nhịp. Cô bắt đầu tự hỏi không biết lựa chọn của mình có sáng suốt không nữa.

Trong ngày hội chợ các câu lạc bộ, Khánh An và lũ bạn đi lượn hết các quầy. Có đủ thể loại các câu lạc bộ. Từ các môn thể dục thể thao như bóng đá, bóng chuyền... đến các môn võ thuật karate, nhu đạo... Thậm chí còn có cả câu lạc bộ “Những người yêu thích Manga, Anime” và “Những người thích ăn pizza”.

Quầy nào cũng thú vị. Đại diện các câu lạc bộ ai cũng muốn tuyển thành viên mới nên dùng đủ mọi cách để hấp dẫn mọi người đến quầy mình. Nào là cho kẹo, cho bút miễn phí, nào là miễn phí phí thành viên tháng đầu...

Đi một hồi thì Khánh An đụng phải anh chàng Michael ở quầy chèo thuyền. Michael là huấn luyện viên đội chèo thuyền của trường với rất nhiều năm kinh nghiệm. Cô không biết tài chèo thuyền của anh thế nào, nhưng tài ăn nói thì thực không ai bằng.

Anh quảng cáo với cô là môn thể thao này rất tuyệt vời, không chỉ giúp tăng cường sức khỏe, nâng cao tinh thần, mà còn là cơ hội thăm quan thắng cảnh Luân Đôn dọc sông Thames. Nghe một hồi thấy bùi bùi tai, cô đã đăng ký tham gia.

Điều anh nói thì quả không sai. Nhà thuyền nằm ngay bên sông Thames. Dọc hai bờ sông có vô số các toà nhà cổ kính tráng lệ với kiến trúc khác nhau từ nhiều thế kỷ trước. Những cây cầu bắc qua sông cũng có vẻ đẹp rất riêng.

Chỉ có điều chèo thuyền một lúc thì mệt bỏ hơi tai không còn sức đâu mà ngắm. Mới buổi đầu tiên mà đã rất căng. Trước khi xuống thuyền, các thành viên mới phải tập trên máy để làm nóng người và làm quen với động tác chèo hơn nửa tiếng. Xuống thuyền thì tập chèo thêm một tiếng nữa. Vì còn mới, Khánh An cảm thấy mái chèo thật là nặng, không khác gì cử tạ.

- Đến nơi rồi! Hôm nay mọi người làm rất tốt.

Michael lớn tiếng động viên các thành viên đang thở hổn hển khi thuyền về tới bến. Anh ném dây cột thuyền lên bờ để một thành viên khác kéo thuyền sát vào bờ.

- Mọi người cứ theo thứ tự mà lên bờ nhé. Nhớ cẩn thận khỏi ngã. - Michael nói rồi đứng ở đầu thuyền đỡ từng người lên.

Khánh An là người cuối cùng. Cô mon men đứng dậy, cảm thấy chân tay run rẩy không còn chút sức lực. Sóng nước bập bênh cộng một mối khiến cô bỗng cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Cả người lão đảo, bước chân loạn choạng. Mất đà cô ngã ngửa về phía sau.

Michael rất mừng là đã thuyết phục được Khánh An tham gia đội chèo thuyền của anh. Khi Khánh An từ chối lời đề nghị giúp phụ đạo của anh, anh có chút hơi thất vọng. Ngay từ lần đầu gặp mặt, anh đã thấy rất quý mến cô gái Việt Nam nhỏ bé này.

Hành động cử chỉ của cô toát lên một sự hồn nhiên trong sáng rất đáng yêu, nhưng lời nói suy nghĩ thì lại rất già dặn trưởng thành. Thỉnh thoảng đôi mắt đen láy ánh lên một nỗi buồn khó hiểu. Tất cả mọi thứ về cô cứ như một câu đố khó giải, khiến anh bị hút vào không dứt ra được.

Hôm nay anh còn thấy được nghị lực kiên trì của cô. Chèo thuyền không phải dễ cho người mới, đặc biệt một cô gái có vóc người nhỏ bé như cô. Anh có thể thấy cô đã cố gắng rất nhiều. Mồ hôi rịn trên trán. Đôi môi nhỏ luôn mím lại. Nhưng suốt cả buổi, anh không nghe thấy một nửa lời kêu ca.

Nhìn Khánh An lảo đảo đứng dậy, Michael vội vàng lao tới nắm lấy cánh tay cô. Là một người dày dặn kinh nghiệm, việc di chuyển nhanh trên thuyền không có gì là khó với anh. Michael kéo cô về phía trước rồi điệu nghệ xoay người đưa cánh tay vạm vỡ đỡ lấy lưng Khánh An. Nhìn thấy vẻ mặt cô tái nhợt, hơi thở hỗn hển, anh vội bế bổng cô lên. Cả thân hình nhỏ bé của cô nằm gọn trong cánh tay rắn chắc của anh.

Anh dìu cô ngồi xuống hàng ghế trong nhà thuyền, rồi lấy cho cô chai nước:

- Em uống chút nước đi. Sẽ cảm thấy dễ chịu hơn ngay.

Khánh An vẫn còn chưa hoàn hồn, cầm lấy chai nước, gật đầu cảm ơn anh.

Khánh An lén lút liếc nhìn William. Anh đang thao thao bất tuyệt về định nghĩa “Cung - Cầu” và giải thích sự ảnh hưởng của giá cả lên hai thứ này. Cô giấu không nói cho William biết vụ Michael bế cô lên bờ vì sợ anh sẽ nổi điên như hôm trước. Giữa cô và Michael hoàn toàn không có gì, và cô biết chắc rằng William sẽ không thể nào biết được chuyện này. Nhưng một khi đã có cảm giác giấu giếm, thì trong lòng cũng thấy thấp thỏm.

- Em có nghe tôi nói không đấy? - William hỏi khi thấy mặt Khánh An đơ đơ.

Khánh An giật mình quay về hiện tại lấp bắp:

- Có...có...em vẫn đang nghe...

- Thế tôi nói đến chỗ nào rồi? - William không tin kiểm tra ngay.

- À... à... cung là... là... - Khánh An lúng ta lúng túng.

William biết thừa là cô không nghe. Anh gõ lên đầu cô một cái cốc. Khánh An đau điếng xoa đầu. Cô nghĩ thầm sao con người ta cứ thành thạo là thay đổi 180 độ thế không biết. Michael thì thét ra lửa, còn William thì cốc đầu mình u luôn. William nhắc lại một lần nữa. Lần này Khánh An tập trung nghe hơn.

Nói đến đoạn đồ thị, William quay về phía cô, với cái thước kẻ ở phía cạnh bàn. Anh rướn người, mái tóc anh vô tình quệt nhẹ vào trán cô. Lúc này đây, anh đang ở thật gần, gần đến nỗi cô có thể ngửi được mùi thơm dịu dàng quyến rũ từ anh. Hai má cô ửng hồng. Tim đánh lô tô trong ngực. Anh rướn người có hai giây mà cô cảm giác như thời gian hoàn toàn dừng lại. Cô vội vàng hít thở cố gắng trấn tĩnh. Cứ học hành thế này thì làm sao có cái gì vào.

William cầm cốc cà phê tiến về phía phòng khách. Anh đang định lên tiếng hỏi xem cô đã ghi chép xong những thứ anh vừa bảo chưa, thì thấy Khánh An đã gục đầu xuống bàn ngáy khò khò giữa đống sách vở hỗn độn. Hai tay cô buông thõng xuống. Bút thước nằm chồng chơ trên sàn nhà. Chắc hẳn cô rất mệt sau buổi chèo thuyền sáng nay.

William cầm chiếc chăn mỏng trên ghế sofa nhẹ nhàng choàng lên vai cô, rồi từ từ ngồi xuống bên cạnh. Anh cúi người nằm xuống bàn, đưa mắt ngắm nhìn từng đường nét trên khuôn mặt đang ngủ của Khánh An. Chiếc má hồng tí mạnh lên tập vở với dòng chữ còn dang dở. Đôi môi đã bị dính chút mực xanh ở khoe hơi cong nhẹ lên. Mái tóc đen chảy dài xuống đôi vai với một vài sợi loà xoà trên má.

Anh bất giác đưa tay vờ về những sợi tóc vương vãi trên mặt bàn. Ngón tay dài của anh lần theo đường tóc đến khuôn mặt, lướt lên đôi môi hơi hé mở của cô. Anh từ từ tiến lại gần hơn, gần đến độ anh có thể cảm nhận rõ hơi thở phập phồng của cô trên gò má anh, và đôi môi mềm mại của cô trên môi anh.

5. Chương 5: Hãy Cùng Nhau Làm Lại Từ Đầu

Là mơ hay là... thật? Khánh An vội lắc đầu xua đi ý nghĩ thoáng qua. Làm sao có thể là thật được. Vậy hẳn là nằm mơ. Cô bất giác đưa tay chạm vào bờ môi mình. Mềm mại và ngọt ngào.... Hai má của cô bỗng ửng hồng. Ai da... Mình đang nghĩ gì vậy? Tập trung nào! Khánh An tự gõ mạnh vào đầu, chỉnh lại tư thế ngay ngắn, mở to mắt cố nhìn chăm chú vào trang sách.

Mà... bây giờ không biết anh ấy đang làm gì? Nhìn bộ dạng quần tây áo sơ mi cà vạt chỉnh tề mỗi ngày, Khánh An đoán anh là dân công sở ngồi gõ máy tính trong toà nhà kính cao tầng đâu đó. Mặt mày anh lúc nào cũng nghiêm túc vậy, chắc không có chuyện ngồi ngó ra ngoài cửa sổ suy nghĩ miên man như cô đâu nhỉ? Liệu... có đồng nghiệp nữ nào đi qua đi lại liếc mắt đưa tình không? Trông anh bắt mắt vậy mà, có ngồi gõ máy tính cũng thật là quyến rũ. Ai da... Lại nghĩ đi đâu rồi. Khánh An gõ vào đầu mình một cái nữa.

Màn hình điện thoại báo hiệu cuộc gọi đến. Khánh An ngồi bật dậy như lò xo, nhoẻn miệng cười thật tươi không che giấu sự vui mừng dấy lên trong lòng. Cô vội vàng bắt máy thì thắm vào trong ống nói:

- A lô, anh à? Anh đợi em chút, để em ra khỏi thư viện cho dễ nói chuyện nhé.
- Không cần đâu. - Giọng nói trầm ấm quen thuộc đều đều ở đầu dây bên kia. - Tôi chỉ muốn báo cho em biết là tối nay tôi bận họp sẽ về muộn. Em cứ ăn trước đừng chờ tôi.
- À... à... vâng... - Trong lòng Khánh An có chút hụt hẫng, nhưng cố giữ giọng tự nhiên. - Vậy mấy giờ anh về?
- Chắc tầm 9 hoặc 10 giờ.

Khánh An khẽ gật đầu như thể William nhìn thấy được.

- Còn chuyện gì nữa không? Tôi cúp máy nhé. - Tiếng William vang lên sau vài giây yên lặng.
- À... vâng. - Khánh An chần chừ, muốn nghe giọng anh thêm một chút nữa nhưng lại không biết phải nói gì, nên đành thôi.

Máy tắt. Khánh An thẫn thờ ngồi nhìn chiếc điện thoại tiếc nuối.

- Có chuyện gì mà em như người mất hồn thế kia?
- Tiếng nói khe bên tai đưa Khánh An về hiện tại. Cô giật mình nhìn lên. Michael đứng cạnh bàn tự lúc nào.
- À, không có gì. - Khánh An lúng túng viện cớ. - Chỉ là bài học có chỗ không hiểu nên em đang suy nghĩ.
- Có cần anh chỉ cho không? - Giọng Michael quan tâm.
- Không cần đâu. - Khánh An vội lắc đầu. - Cũng không có gì quan trọng lắm.

Thấy Khánh An từ chối đề nghị của mình, Michael cũng không miễn cưỡng. Anh chuyển đề tài:

- Anh có một số sách không dùng nữa định bỏ đi. Nhưng chợt nghĩ ra em có thể cần đến nên mang nhượng lại cho em đây.

Giờ Khánh An mới để ý thấy chồng sách trên tay Michael. Anh đặt sách ngay ngắn lên bàn trước mặt cô. Khánh An nhanh nhẹn lật xem tựa đề từng cuốn. Toàn là sách trọng yếu trong danh sách đọc năm nay mà Khánh An chưa mượn được từ thư viện. Một số cuốn khác cô chưa nghe qua nhưng cũng có vẻ liên quan. Cô mau mắn gật đầu nhoẻn cười cảm ơn Michael.

- Không có gì. Đẳng nào anh đang định cho đi. - Michael gật đầu rồi chỉ tay về bàn của anh cách cô hai, ba dãy. - Anh ngồi ngay ở kia. Nếu có gì cần giúp thì cứ gọi anh nhé.

Dứt lời Michael sai bước về bàn học của mình. Khánh An tiếp tục cúi đầu xuống trang sách đã bị bỏ dở gần cả tiếng đồng hồ, nhưng chưa đọc được nổi hai dòng thì lại bị cắt ngang:

- Cậu kiếm đâu ra sách quý thế này? - Tiếng Adele reo lên bất chợt từ phía sau. Cô nàng vội lấy đồng sách Michael vừa đặt xuống bàn của Khánh An luôn miệng trầm trồ xuýt xoa. - Máy cuốn này đang cháy thư viện. Mình rình cả tuần rồi mà không đến lượt. Ôi chà chà... lại còn cuốn này...

- Còn từ đâu nữa, cậu không thấy ai vừa rời đi à? - Kiều Anh cũng đã xuất hiện từ lúc nào.

- Có phải là người hùng đã cứu mỹ nhân Khánh An của chúng ta không? - Adele đặt sách xuống tùm tùm cười liếc Khánh An, rồi ranh mãnh đập tay với Kiều Anh.

- Ủa sao các cậu biết chuyện đấy? - Khánh An ngạc nhiên nhìn hai cô bạn.

Kiều Anh vắng mặt khi sự việc xảy ra. Adele thì thích bắn cung cười ngửa, hoàn toàn không hứng thú với sông nước. Mặc cho Kiều Anh đã năn nỉ tới gần gũi, nàng ta vẫn giữ vững quyết tâm không xuống thuyền hay dây dưa gì với đội thuyền bè. Không hiểu sao chuyện này lại truyền tới tai hai cô nàng được.

- Ô, cậu không biết à? Chuyện này nổi tiếng toàn trường. - Kiều Anh chen vào, rồi ghé tai Khánh An thì thảo nhưng vẫn đủ để Adele nghe thấy. - Mình nghĩ là người hùng nhất định có tình ý với mỹ nhân. Còn tâm ý của mỹ nhân thế nào thì giờ hãy tiết lộ cho bọn này biết.

Khánh An lắc đầu nguây nguậy:

- Làm gì có chuyện ấy. Các cậu đừng có gán ghép lung tung.

- Không hề lung tung nhé. - Adele chỉ tay vào đồng sách trên bàn. - “Nói có sách mách có chứng”.

Rồi cả hai cô nàng lại che miệng cười khúc khích.

- Anh ấy bảo không dùng nữa đằng nào cũng cho đi mà. - Khánh An cãi lại, cố tìm lý do để hợp lý hoá sự tốt bụng của Michael.

Adele không để cô cãi được lâu:

- Sách này mà cho đi á? Xin cậu. Toàn sách quý. Mà cho ai? Sao phải cho cậu?

Khánh An cứng họng không nói được gì. Cô rất lo lắng khi bị dính vào tin đồn thổi linh tinh. Lỡ đến tai William thì sao?

Adele và Kiều Anh tinh ý nhận ra nét mặt nhăn nhó méo xệch của cô bạn mình. Hai nàng từ bỏ ý định tra hỏi Khánh An.

- Thôi, không đùa nữa. Vào chuyện chính. - Kiều Anh hắng giọng giả nghiêm túc. - Hôm nay mình thân chinh vào thư viện cũng là để mời cậu đi thăm quán trà sữa mới mở ở phố Trung Hoa.

Nói rồi cô nàng ôm lấy tay Khánh An kéo đi trong khi Adele ở bên cạnh nhiệt tình giúp thu dọn sách vở bỏ vào cặp.

Mặc dù đã quá 8 giờ tối, cả trung tâm tài chính Luân Đôn vẫn sáng rực ánh đèn từ các toà nhà chọc trời đầy áp người vì bận rộn với các phi vụ làm ăn mà chưa thể rời công sở.

Trên tầng chín của toà nhà kính bên dòng sông Thames nhìn ra cầu Tháp rực rỡ ánh đèn, không khí dường như căng thẳng hơn thường ngày. Dự án đầu tư vào Thụy Sĩ với con số lợi nhuận lên tới hàng tỷ bảng Anh, mà quản lý Robert cùng đội ngũ gần hai chục người đã chuẩn bị gấp rút quên ăn quên ngủ mấy tháng trời, cuối cùng đã vào đến vòng xét duyệt của giám đốc.

Robert cẩn thận lược ra các điểm mạnh, điểm yếu của đề án cùng các biện pháp khắc phục thích hợp. Mỗi luận điểm đưa ra đều được trích dẫn với các thông số cụ thể chi tiết. Với kinh nghiệm làm việc dày dạn dưới trướng vị giám đốc nổi tiếng khó tính khắt khe này, Robert biết rõ nếu đề án không chặt chẽ sẽ bị bác bỏ ngay. Công sức vài tháng trời của toàn đội sẽ bị đổ xuống sông xuống biển. Không nằm ngoài dự đoán của

anh, cả đội bị giám đốc vận cho tới toát mồ hôi hột, tim đập chân run. Câu hỏi nào cũng sắc cạnh, nhằm vào đúng những chỗ còn thiếu sót.

Sau khi Robert thành công lý giải số liệu được sử dụng trong việc tính toán tỉ lệ lợi nhuận, giám đốc xem ra đã hết câu hỏi. Anh chậm rãi lật xem lại bản báo cáo. Nét mặt điềm tĩnh, chân mày hơi cau lại, những ngón tay dài đánh nhẹ lên mặt bàn. Ai cũng biết đây là giây phút quyết định.

Căn phòng yên lặng như tờ nín thở chờ đợi.

- Duyệt! - Cuối cùng giám đốc cũng lên tiếng.

Một từ ngắn gọn nhưng lại làm không khí vỡ oà. Cả phòng hơn chục người vừa rồi còn rịn mồ hôi căng thẳng không dám hé răng nửa lời, giờ nhảy cẫng lên bắt tay, ôm vai bá cổ nhau hò hét chúc mừng.

- Tối nay phải ăn mừng mới được! - Một thành viên trẻ tuổi hét lên.

Mọi người reo hò hưởng ứng. Robert quay sang William đang mỉm cười nhìn sự vui mừng phấn khởi tràn ngập sau tiếng “Duyệt” của mình.

- Giám đốc, anh cũng tham gia cùng chứ!

William liếc xuống đồng hồ trên tay. Anh đứng dậy nhấc chiếc áo vét đặt trên lưng ghế khoác vào người:

- Rất tiếc là hôm nay hơi muộn rồi, Robert. Tôi phải về. Anh giúp tôi khao anh em. Nhớ giữ hoá đơn, tôi sẽ thanh toán.

Robert gật đầu cười. Anh biết giám đốc lo cho vợ ở nhà một mình nên không muốn về muộn. Mặc dù William khá kín tiếng chuyện đời tư, nhưng theo sếp làm việc bao năm nay anh cũng lăm băm biết được phần nào. Đợt trước khi William tối nào cũng ở lại làm việc tới nửa đêm, anh quả là rất lo lắng, nhưng cũng không dám và cũng không biết phải khuyên bảo thế nào. Đạo này giám đốc luôn cố gắng về đúng giờ. Xem ra mọi thứ đang êm ả tốt đẹp.

Thực ra anh cũng rất tò mò muốn biết cô vợ này là ai mà có thể cư xử trái tim sắt đá của vị giám đốc trẻ tuổi tài ba. Anh vào công ty làm việc cũng hơn bảy năm rồi, chứng kiến các cô gái chạy theo giám đốc xếp thành một hàng dài, nhưng chưa từng thấy giám đốc cặp kè với bất kỳ ai. Đùng một cái không biết từ đâu giám đốc rước cô vợ này về, làm vỡ mộng cả đám nhân viên nữ. Chưa ai thấy mặt cô ấy, cũng không ai biết chút gì về cô ấy. Cho đến dạo gần đây, thấy vị giám đốc bận rộn trăm công ngàn việc của mình tự dưng nổi hứng bất thành linh, tranh thủ giờ nghỉ trưa cần mẫn ngồi đọc mấy cuốn sách giáo khoa “Kinh tế vĩ mô”, “Kinh tế vi mô” dành cho sinh viên đại học, anh mới lờ mờ đoán ra cô vợ này chắc hẳn vẫn còn là sinh viên.

Trời tối mịt. Bầu trời đen kịt không trăng không sao. Gió lồng lộng thổi. Đám lá khô lạo xạo tung mình lên không trung rồi lại hững hờ rơi xuống vệ đường.

William đánh xe vào trong sân. Căn nhà không một ánh đèn im lìm trong bóng tối. Anh khẽ nhíu mày. Không lẽ mới 9 giờ mà Khánh An đã đi ngủ? William mở khoá cửa vào nhà rồi bước lên cầu thang trong bóng tối, nhất cử nhất động đều rất khẽ khàng để không phá bình giấc ngủ của cô.

Vừa lên tới hành lang dẫn tới phòng ngủ, anh nhanh chóng chú ý cánh cửa phòng của Khánh An để mở. Trong ánh sáng mờ mờ hắt qua khung cửa sổ từ ngọn đèn đường, không khó để nhận ra chiếc giường còn trống, chăn gối gấp gọn gàng phẳng phiu ở phía trên đầu.

William vội bật đèn hành lang. Ánh sáng mạnh mẽ từ những bóng đèn điện trên trần nhà rọi thẳng vào căn phòng, càng khẳng định sự vắng mặt của chủ nhân. William cất tiếng gọi:

- Khánh An?

Không gian yên lặng như tờ. Ngay cả một tiếng động nhỏ cũng không có.

Mặc dù biết chắc cô không thể nào ở các phòng khác trên tầng mà không nghe thấy tiếng anh gọi, nhưng William vẫn bước nhanh tới mở toang từng cánh cửa. Mỗi lần như vậy, tiếng gọi của anh lại to hơn, gấp gáp hơn:

- Khánh An?

Vẫn không một lời hồi đáp.

William chạy thẳng xuống nhà bật đèn sáng choang khắp mọi nơi. Phòng khách... Phòng bếp... Phòng ăn... Ngoài vườn... Không thấy bóng dáng cô ở bất cứ nơi nào.

Anh rút điện thoại bấm số gọi. Hồi chuông đổ dài nhưng không ai cầm máy. Anh tiếp tục bấm, nhưng vẫn chỉ là những hồi chuông vô vọng.

Đầu óc William quay cuồng. Cô có thể đi đâu chứ? Từ trước tới giờ cô chưa bao giờ về nhà muộn quá 7 giờ. Cũng không thấy cô nhắn tin hay báo trước là hôm nay sẽ về muộn. Chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra?

Hay là...

Cô lại biến mất... không một dấu vết, không một lời nhắn như cô đã làm trước đây?

Lòng ngực đau nhói như có dao đâm, William nhắm nghiền mắt, nắm chặt hai lòng bàn tay thành nắm đấm. Hơi thở trở nên gấp gáp khó nhọc.

Cánh cửa bỗng bật mở ra.

- Anh về rồi à? Mới đầu thu thôi mà đã lạnh thật đấy! - Tiếng nói của Khánh An vang lên lạnh lớt.

Cô đóng cánh cửa sau lưng rồi bước vào nhà, liên tục xoa tay vào nhau để làm ấm, dường như vẫn chưa nhận ra sắc mặt khó coi của William. Tiếng quát bất thành lời khiến nụ cười trên môi lụi tắt.

- Cô đi đâu mà giờ này mới về?

- Em... em... đi mua một vài... - Khánh An lắp bắp, mở to mắt sững sờ trước cơn thịnh nộ không ngờ tới.

- Lần sau tôi cấm cô ra ngoài vào buổi tối.

Chưa kịp cô kịp nói hết câu, William quát to một lần nữa, rồi mím môi quay lưng đi thẳng lên gác. Từng bước chân cứ thế giậm dứ đập mạnh lên sàn gỗ cho tới khi cánh cửa phòng ngủ đóng sầm lại. Khánh An đứng ở cửa trân trân nhìn theo bóng anh đã khuất mà không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Gió gào thét thê lương bên ngoài cửa kính. Cành cây khẳng khiu mất đi những chiếc lá cuối cùng trông tro trọi đến thảm hại.

Khánh An nhả mặt, bắt giắc đưa tay ôm lấy ngực mình.

Đau... Thật là đau quá...

Sao lần này cô cảm thấy đau hơn những lần trước rất nhiều? Một thoáng anh ở thật gần. Một thoáng lại ở thật xa như không bao giờ có thể chạm vào được. Mọi thứ tưởng chừng đã tiến triển, giờ lại quay trở về mốc khởi điểm ở con số không.

Giọt nước mắt mong manh rơi xuống. Lại thêm một giọt nước mắt nữa. Nước mắt cứ thế không kìm được lăn chã tuôn rơi...

Mặt trời bắt đầu ló rạng ở hừng đông. Những tia sáng đầu tiên vắt vẻo vạch đám mây dày đặc, len lỏi tìm xuống mặt đất khô cằn phủ đầy những lá rụng.

William chậm chậm bước xuống nhà. Một giấc ngủ, mặc dù không dài, cũng đủ làm anh tỉnh táo trấn tĩnh hơn.

Cánh cửa phòng ăn hơi hé mở. Ánh đèn vàng ảm cúng luồn qua khe hở hắt xuống sàn hành lang thành một vệt dài. Tiếng phát thanh viên chuyên mục "Chào buổi sáng" khe khẽ phát ra từ đài radio. Tiếng lách cách của cốc chén. Tiếng nước sôi ùng ục. Tiếng dép bông loạt quẹt trên sàn nhà. Những âm thanh quen thuộc của mỗi buổi sáng...

- Anh dậy rồi à?

Khánh An đón anh với một nụ cười nở rộ trên bờ môi hồng, nét mặt hiền hoà tươi tắn không có chút dấu vết gì của sóng gió tối hôm qua.

- Cà phê của anh sắp được rồi. - Cô lại mỉm cười.

Không hiểu sao mỗi nụ cười lại như một mũi tên đâm vào tim anh đau nhói. Nếu cô khóc lóc, nếu cô trách giận, có lẽ anh sẽ cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

William bước lại gần, lặng yên đứng nhìn Khánh An pha cà phê, bàn tay thoăn thoắt đổ nước sôi vào cốc rồi dùng thìa khuấy đều chất bột màu đen cho tới khi hoà quyện vào làn nước. Kể từ cái ngày cô dùng cà phê làm “cồng phẩ”, anh đã luôn được ngắm nhìn cô pha cà phê mỗi sáng thế này.

- Cà phê em mới mua à? - William lên tiếng khi chú ý nhãn hiệu của hộp cà phê khác với mọi khi.

- À, vâng... - Khánh An liếc nhanh theo hướng mắt của William, rồi ấp úng trả lời. - Là em đi mua tối qua...

Tối qua khi cô đang ngồi học bài thì bỗng nhớ ra nhà không còn cà phê. Cô vốn định tranh thủ trên đường đi học về mua thêm loại thường dùng trong siêu thị lớn, nhưng mãi chuyện này chuyện kia quên bồng đi mất. Lúc đó đã tối muộn, trời thì lạnh, cô cũng thấy hơi ngại ra ngoài. Nhưng nghĩ tới không có cà phê sáng cho William, trong lòng lại thấy áy náy, đành phải chạy ra cửa hàng tạp hoá gần nhà mua tạm một ít về. Cô cũng không nghĩ mình sẽ đi lâu nên không mang theo điện thoại, cũng chẳng báo cho William biết. Ai dè...

- Chuyện tối qua, xin lỗi anh. - Khánh An lí nhí, khẽ cắn môi cúi đầu nhìn xuống cốc cà phê. - Đáng lẽ em nên báo cho anh biết.

Nhìn thấy hai mươi ba cuộc gọi nhỡ từ William, Khánh An nhận ra sự ngu ngốc của mình. Chắc hẳn anh đã rất lo lắng bất an.

- Không. - William từ tốn cất lời. - Là lỗi của tôi.

Anh tiến lại gần, chẳng mấy chốc đã đứng ở sau lưng Khánh An. Anh cúi người cầm lấy những ngón tay nhỏ nhắn của cô đang vịn vào cốc cà phê nóng trước mặt. Sự va chạm ở khoảng cách thật gần khiến cô cảm thấy cơ thể ấm áp của anh hoàn toàn bao bọc quanh mình.

- Xin lỗi em. - Tiếng nói của anh thì thầm bên tai, từng hơi thở phả vào gáy cô nóng hổi.

Trái tim của Khánh An khẽ co lại. Cô thấy mắt mình ươn ướt. Nước mắt thì nhau tuôn thành hàng lệ dài. Dường như có cái gì đó nặng nề trong tim đã được gỡ bỏ.

William vòng tay ôm ngang người Khánh An, cầm tựa nhẹ lên đầu cô. Giọng anh dịu dàng như một cơn gió nhẹ thổi bên tai.

- Hãy quên đi quá khứ, cùng nhau làm lại từ đầu nhé.

6. Chương 6: Đây Là Cách Chúng Ta Bắt Đầu Lại

Sau chuyện xảy ra sáng nay, Khánh An dành cả ngày suy nghĩ trần trở về điều anh nói.

“Hãy quên đi quá khứ, cùng nhau làm lại từ đầu nhé.”

Cô rất băn khoăn.

Làm sao mà biết được phải bắt đầu lại như thế nào khi cô cũng chẳng rõ mối quan hệ của hai người là gì? Trên danh nghĩa giấy tờ là vợ chồng đã cưới nhau được hơn mười sáu tháng. Trên thực tế thì cô mới biết William chỉ vốn vẹn có hai tháng. Vậy nên bắt đầu từ đâu? Sau khi nói câu ấy với cô, anh cũng chẳng hành động khác gì mọi khi, khiến cô càng cảm thấy mông lung.

Khánh An lén liếc nhìn William đang ngồi trên chiếc ghế sofa đối diện vừa nhấm nháp cà phê vừa chăm chú đọc cuốn “Triết học Atixtot”. Cảnh Khánh An nằm ngả gối học bài còn William ngồi vắt chéo chân đọc sách mỗi tối đã trở nên quen thuộc trong ngôi nhà này. William rất thích đọc sách. Anh có thể dành hàng giờ ngồi đọc mà không biết chán. Khánh An thầm thán phục không hiểu sao anh có thể nhai nổi những cuốn triết học, lịch sử, văn học cổ điển dày còn hơn từ điển bách khoa. Có lần cô tò mò nhặt cuốn sách anh đang đọc dở lật xem qua, vừa đọc hai dòng đầu thôi mà đã thấy đau đầu hoa mắt. Đúng là hoàn toàn đối lập với gu của cô. Ngoài sách giáo khoa buộc phải đọc ra thì Khánh An chỉ thích tiểu thuyết tình yêu, cái gì nó nhẹ nhàng lãng mạn bay bổng một tí. Cô thích cười cùng nhân vật, khóc cùng nhân vật, cảm nhận những sắc thái tình yêu khác nhau thể hiện qua từng câu chữ.

À, ngoài ra Khánh An còn thích đọc truyện tranh, cũng là nhờ có Kiều Anh mở mắt cho. Lúc đầu cô còn nghĩ truyện tranh là dành cho con nít. Ai dè sau khi bị Kiều Anh gạ gẫm đọc một tập truyện “Tiến sỹ Slump”, cô mê tít thò lò, lùng mua cả bộ mười tám tập về nghiền ngẫm. Cứ mỗi khi buồn chán hoặc muốn nghỉ giải lao giữa lúc học thì lại mang ra đọc. Cô cũng có thói quen cấp một vài cuốn vào nhà vệ sinh ngồi đọc trong lúc giải quyết nỗi buồn, xong rồi hay quên không cất đi. Mỗi lần như vậy, bệnh sạch sẽ gọn gàng thái quá của William lại nổi dậy. Vừa nhìn thấy, anh đã lập tức nhặt hết đồng truyện vương vãi trên nắp bể chứa nước của bồn cầu cất ngay lên giá sách theo đúng thứ tự các tập. Vậy là bộ truyện tranh của Khánh An có được một chỗ trên giá sách khổng lồ của William, gọn lỏn giữa các thể loại giáo lý chính trị kinh tế văn hoá nặng đầu.

Quay trở lại phòng khách của hai con người muốn làm lại từ đầu. Đắn đo một lúc, Khánh An quyết định lên tiếng:

– Tối mai mình đi xem phim nhé.

William nhú mày ngẩng đầu từ trang sách:

– Đi xem phim?

– Mai là thứ sáu... Em đoán là anh có thể về sớm? – Khánh An lúng túng giải thích, mặt có hơi đỏ lên xấu hổ khi nghe thấy sự ngạc nhiên trong giọng nói của anh.

William hạ cuốn sách xuống, chân mày vẫn hơi cau lại như có điều gì không hiểu:

– Thế còn tiệc sinh nhật?

– Tiệc sinh nhật nào? – Đến lượt Khánh An mặt mày ngơ ngác như người từ trên trời rơi xuống.

– Sinh nhật của Adele bắt đầu lúc 7 giờ tối tại nhà riêng, địa chỉ là... – William rành mạch cung cấp đầy đủ thông tin chi tiết.

Khánh An tròn tròn mắt:

– Hả? Sao... sao... anh biết được?

Nét mặt thản nhiên vẫn không hề thay đổi, William chỉ tay vào tờ giấy mời nằm chình ình trên đồng sách báo lộn xộn mà Khánh An để trên bàn. Mỗi lần học bài sách vở giấy tờ của Khánh An cứ gọi là phủ kín toàn phòng khách, không chỉ trên bàn, trên ghế, mà tứ tung trên sàn nhà. Tờ giấy mời này cô để bừa vào trong cặp, chắc bị vô tình rút ra cùng các thứ khác.

– À... à... Em không đi. – Khánh An lắc đầu.

– Tại sao lại không? – William nhìn cô thắc mắc.

Khánh An cắn môi. Thực ra cô cũng muốn đi lắm, nhưng sau chuyện xảy ra hôm qua, tự dưng trong lòng có chút rụt rè với việc ra ngoài vào buổi tối.

– Em nên đi. – Thấy Khánh An không nói gì, William lên tiếng.

Khánh An vắn vế cây bút máy trong tay, chân chừ suy nghĩ.

– Em đi đi. Đẳng nào tôi cũng sẽ có việc phải về muộn. – William tiếp tục khuyến khích.

– Thế sao? – Khánh An ngẩng đầu nhìn anh. – Máy giờ anh về? Nếu vậy, em sẽ gắng về cùng lúc.

– Tôi về muộn lắm. Em cứ đi chơi thoải thích, muốn về khi nào cũng được.

Sự rộng rãi của William khiến Khánh An có chút ngạc nhiên. Chắc anh muốn chuộc lỗi về việc đã xảy ra. Nếu đã vậy, Khánh An cũng không muốn làm anh khó xử. Cô vui vẻ gật đầu:

– Vâng, tan học xong em sẽ đi luôn từ trường.

– À, nhưng mà... – William ngập ngừng định nói gì đó, nhưng nghĩ thế nào lại thôi.

Biết ngay anh vẫn còn lẩn tẩn. Khánh An mỉm cười trấn an:

– Anh yên tâm đi. Em cũng chỉ muốn đi một, hai tiếng đồng hồ thôi. Tầm 9, 10 giờ sẽ có mặt ở nhà.

William lưỡng lự nhìn cô thêm một hai giây, nhưng không nói gì, rồi lại tiếp tục cúi xuống trang sách của mình.

Robert đóng laptop, nhanh nhẹn thu xếp giấy tờ bỏ vào cặp. Cuối cùng thì cũng đã chuẩn bị xong tài liệu cho cuộc gặp với khách hàng mới vào đầu tuần sau. Mặc dù vẫn còn hai ngày cuối tuần nhưng anh chẳng tội gì làm hỏng ngày nghỉ quý báu của mình, nên cố nán lại hoàn thành nốt công việc. Cả văn phòng lớn chỉ còn mình anh. Hôm nay là thứ sáu. Từ tầm năm giờ chiều mọi người đã lũ lượt kéo nhau ra về. Ai mà chẳng muốn nghỉ cuối tuần sớm.

Robert đi nhanh về phía thang máy. Bước chân của anh chậm lại khi thấy ánh đèn hắt ra từ phòng của giám đốc. Anh nhíu mày ngạc nhiên. Không lẽ có chuyện gì khẩn cấp cần giải quyết? Văn phòng của William tứ phía là kính, màn rèm lại mở toang, nhất cử nhất động muốn nhìn thấy cũng không phải là khó.

Anh ngồi tại bàn làm việc, mặt mày nghiêm túc, chân mày hơi nhíu lại, ngón tay gõ nhẹ lên bàn như là đang suy nghĩ điều gì đó quan trọng. Nhưng cái mà William cầm trên tay kia không khỏi làm Robert phải nhún vai lắc đầu. Một cuốn sách to với tựa đề “Tất cả những điều cần biết về Kinh Tế Lượng dành cho sinh viên năm nhất”... Tối thứ sáu mà ở lại đến tận giờ này để đọc sách giáo khoa? Còn đọc sách giáo khoa nghĩa là không cãi nhau với vợ. Nhưng nếu không trực trặc thì sao lại không muốn về nhà? Thực sự giám đốc càng lúc càng khó hiểu. Nhưng ít nhất không có công việc gì gấp gáp hay nghiêm trọng để anh phải lo lắng. Robert lắc đầu thêm một lần nữa rồi bước nhanh ra về.

Ở trong phòng, William mãi đọc sách không biết đến cái lắc đầu nhún vai của cậu bạn đồng nghiệp. Anh đã trót bảo với Khánh An là có việc về muộn, thì không thể nào xuất hiện ở nhà sớm quá. Anh cũng nghĩ tới việc đi đón cô, nhưng lại sợ cô không thoải mái vui chơi với bạn. Thôi thì đọc sách giết thời gian, đằng nào cuối tuần anh cũng muốn giảng thêm cho cô về môn này.

12 giờ đêm.

Mặt trăng tròn vành vạnh toả sáng trên bầu trời. Ánh sáng trắng nhè nhẹ chiếu xuống những con đường vắng hoe.

Cả khu phố bình yên đã tắt đèn đi ngủ. Chỉ riêng có căn nhà với khu vườn hoa hồng vẫn bật đèn sáng choang. Trong căn nhà ấy có một người đàn ông đang ngồi đọc sách trên ghế sofa như anh vẫn làm mỗi tối. Chỉ có điều anh đã ngồi vài tiếng đồng hồ mà không có nổi một chữ vào đâu.

Liệu cô ấy sắp về chưa nhỉ? Chắc là ham chơi nên về muộn? Nhưng liệu có chuyện gì bất trắc xảy ra thì sao? Hay cô ấy không tìm được tác xi? Biết thế anh đã đề nghị đi đón luôn cho xong, thì giờ đã đỡ phải nhấp nhộm không yên.

William nhìn chăm chăm vào trang sách trước mặt. Những suy nghĩ lẩn vẩn trong đầu khiến anh không thể nào tập trung. Cứ mỗi lần có một tiếng động nhẹ là anh lại nhìn ra hướng cửa. Nhưng lần nào cũng chỉ là một cơn gió mạnh vô tình thổi qua.

Cạch... cạch...

Lần này tiếng lách cách còn kèm theo một tiếng đóng cửa mạnh. Chắc hẳn là Khánh An. William vội đặt cuốn sách lên bàn, đứng dậy sải bước ra ngoài hành lang. Quả đúng như anh nghĩ. Khánh An đã về. Cô đứng ở cửa, khăn quàng cổ quấn quanh che kín gần nửa khuôn mặt, cúi đầu cúi người lần mò chiếc khoá dọc đôi ủng da màu nâu để kéo xuống. Những ngón tay nhỏ nhắn thanh mảnh nắm lấy chiếc khoá nhỏ kéo xuống. Nhưng...

Đến giữa chừng đột nhiên lại kéo lên. Rồi lại kéo xuống... Rồi lại kéo lên... Cứ thế liên tục kéo lên kéo xuống.

William nhướn mày. Điều mà anh lo sợ nhất đã xảy ra. Cái câu đang định nói lại thôi tối hôm qua cũng chính là “Em đừng uống nhiều quá”. Cô gái này khi say thì quả là... không thể lường. Chỉ chứng kiến một lần trước đây thôi mà anh cách đến già, từ đó trở đi luôn phải khéo léo ngăn cho cô không uống quá nhiều. Nhưng lần này cũng chính là muốn cô được thoải mái, nên anh chỉ nghĩ thôi chứ không nói ra.

Chuẩn bị sẵn tinh thần, William chậm rãi lên tiếng:

– Em về rồi à?

Khánh An đột ngột dừng việc kéo khoá, ngẩng đầu lên, hai má đỏ ửng, đôi mắt lim dim mơ màng. Vừa nhận ra người đứng trước mặt, cô giật mạnh ngay chiếc ủng dưới chân nhằm thẳng vào đầu anh mà ném cùng với một tiếng hét thật to:

– Đồ khốn!

William nhanh tay bắt kịp chiếc ủng trước khi nó hạ cánh trên khuôn mặt thanh tú của mình.

– Anh lại định mắng tôi đấy à?! – Khánh An tiếp tục hét. – Tôi có phải là con anh đâu mà anh cấm tôi ra ngoài.

Cô đưa tay nhặt chiếc giày khác trên kệ để giày bên cạnh ném về phía William. Lần này lực ném yếu hơn, nên chiếc giày rơi xuống ngay trước mũi chân của anh. Chưa dừng ở đấy, cô nhặt thêm chiếc khác, giày đi làm, giày thể thao, dép bông đi trong nhà, guốc, ủng... tất cả đều lần lượt bay về phía William. Mỗi lần như vật thể bay tới đều kèm theo câu chữ rõ to “Đồ khốn nạn!”.

William cố bước lại gần Khánh An trong cơn mưa giày, nhưng tốc độ khá chậm vì phải liên tục tránh đạn. Hết giày, Khánh An vớ luôn lọ hoa trên tủ giờ cao. William hoảng hốt trợn tròn mắt, theo phản xạ vội đưa tay lên cao đỡ lấy vật thể bay về phía mình, cùng lúc lên tiếng ngăn cản Khánh An:

– Khoan, khoan! Em bình tĩnh! Bỏ bình hoa xuống!

Nhưng không kịp ngăn thảm hoạ xảy ra. Trong chớp mắt, sau tiếng choang chát chúa, William may mắn nhảy sang một bên tránh được, nhưng lọ hoa vỡ tan bành, mảnh vụn sành sứ văng bắn khắp nơi.

Khánh An ngửa cổ cất một tràng cười man rợ rồi chỉ tay vào mặt William:

– Anh đập bát đĩa, thì tôi đập lọ hoa. Một đều!

Sau khi dồn sức lực vào cú ném, Khánh An mất đà, bắt đầu lảo đảo như sắp ngã. William vội bước lại gần đỡ lấy tay cô. Khánh An hất tay mạnh anh ra, trừng mắt nhìn anh, giọng lè nhè:

– Anh tức à? Anh có thể hất tay tôi ra mà tôi không thể sao?

– Khánh An, em say rồi. – Giọng William từ tốn. – Để anh đỡ em vào nhà.

– Say? – Khánh An ần ần ngón tay lên ngực William. – Anh say được, tôi không có quyền được say?

William yên lặng không nói gì, nhẹ nhàng gỡ chiếc khăn quàng cổ và áo khoác cho Khánh An, rồi ngồi xổm xuống giúp cô cởi nốt chiếc ủng còn lại. Khánh An vỗ mạnh lên vai anh, ề ề:

– Đồ hèn nhát! Suốt ngày chỉ biết chạy trốn...

Rồi cô ngồi thụp xuống túm lấy cổ áo anh, khuôn mặt hồng gần kề, chớp mũi đụng vào nhau:

– Lần này tôi không cho anh trốn. Nói cho tôi biết, chuyện gì xảy ra mà anh ghét tôi như vậy?

– Cứ vào nhà trước rồi mình nói chuyện. – William vỗ về cổ gỡ tay Khánh An ra.

– Không! – Khánh An hét to, hơi rượu phả ra nồng nặc. – Anh không nói, tôi không đi.

Khánh An chồm người lên, tay vẫn túm chặt cổ áo của William không rời, luôn mồm la hét. Thấy lời thuyết phục có vẻ không xi nhê gì, William đành vòng tay bế bổng cô lên bước vào nhà.

– Bỏ tôi ra tên khốn! – Khánh An la hét inh ỏi, tay đâm liên tục vào ngực vào đầu anh bụm bụm.

Mặc cho Khánh An giãy giụa không ngừng, William kìm chặt cô trong vòng tay, đi thẳng lên cầu thang về hướng phòng ngủ. Nhưng chỉ lên được tới nửa chừng, cú đâm quáng quàng của Khánh An đã trúng vào mắt anh đau điếng. William loạng choạng suýt ngã ngửa ra sau. May mà anh nhanh trí xoay người lấy tường làm chỗ dựa, không thì cả hai đã nằm lăn cu đờ dưới sàn nhà.

– Khánh An! – William nghiêm giọng sau khi đã yên vị trong tư thế an toàn.

Lời nói nghiêm khắc của anh khiến cả người Khánh An co rúm như con mèo mắc mưa, đôi môi run run mím lại, vẻ mặt sợ sệt. Cô dừng tay đâm chân đá, bắt đầu mếu máo:

– Anh... Anh lại mắng em?

Thấy gương mặt Khánh An méo mó, nước mắt sắp tuôn rơi, William vội vàng xuống nước dỗ dành:

– Không, không, anh không mắng em.

Nhưng Khánh An chẳng còn nghe được gì nữa. Cô oà khóc nức nở.

– Tại sao lại đối xử với em như thế? Anh nói cho em biết. Tại sao cứ phải đối xử với em như thế? Em đã làm gì sai? – Giọng Khánh An đầm nước mắt.

William thở hắt. Thà cô cứ đâm đá giãy giụa, anh còn thấy dễ đối phó hơn là nước mắt lưng tròng thế này. Không thể cứ đứng giữa cầu thang dỗ dành mãi, anh đành tiếp tục đi lên gác. Chút ánh sáng từ hành lang dưới nhà vừa đủ để William loáng thoáng xác định vị trí cửa phòng. Lăn mò vào tới phòng ngủ của Khánh An, William đặt cô ngồi xuống giường. Khánh An, vẫn nước mắt nước mũi đầm đìa, ôm chầm lấy cổ anh không buông:

– Em đã làm sai cái gì, cho em xin lỗi mà. Tha lỗi cho em.

William đưa tay nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc rối bù vể về Khánh An:

– Em nằm xuống đây. Anh sẽ đi lấy chút nước ấm cho em.

– Không! – Khánh An bướng bỉnh lắc đầu.

– Vậy ít nhất để anh bật đèn lên đã.

– Không! – Khánh An hét to trong làn nước mắt. Cánh tay ôm cổ anh càng siết chặt hơn, mắt nhắm nghiền, miệng hoảng loạn van nài. – Em xin lỗi mà! Xin anh đừng bỏ đi!

William đành từ bỏ ý định lấy nước hay bật đèn, vỗ vỗ nhẹ lên lưng trấn an cô.

– Được rồi! Được rồi! Anh không đi đâu cả. Anh ở đây với em.

Khánh An cứ thế thổn thức trong vòng tay anh một lúc lâu. Nước mắt tuôn ướt đầm chiếc áo sơ mi trắng anh đang mặc.

Ánh sáng yếu ớt từ cây đèn đường hắt qua ô cửa sổ mang đến một sắc vàng mờ ảo cho căn phòng.

Bỗng...

Tiếng khóc ngưng bật.

William đột ngột bị đẩy mạnh về phía sau. Không kịp phản ứng, anh ngã ngửa ra giường. Cơ thể mảnh mai của Khánh An nhanh chóng nằm gọn trên người anh. Khuôn mặt kề sát chỉ cách chừng một gang tay.

– William...

Tiếng gọi nũng nịu trong hơi rượu nồng khiến sống lưng William lạnh toát. Những ngón tay thanh mảnh bắt đầu ve vãn bờ môi của anh.

– Bây giờ chúng ta hãy... – Tiếng thì thầm phảng phất sự khơi gợi. – ...’làm’ lại từ đầu nhé.

Hừm... Lúc anh nói câu đấy không hẳn là có ý này.

– Anh không muốn ‘làm’ với em sao? – Giọng nói ngọt ngào lại vang lên như điệu nhạc du dương bên tai.

Đôi mắt trong veo mở to nhìn anh chờ đợi. Đôi môi anh đào nhỏ xinh hơi cong lên mời gọi. William nuốt nước bọt. Cô là vợ anh. Và đây cũng không phải lần đầu. Nhưng... thế này thì có phần không đúng lắm.

– Không phải, nhưng anh nghĩ mình nên đợi em...

Không để anh nói hết lời, đôi môi đỏ hồng đã tiến lại gần kề. Ánh sáng vàng rọi lên khuôn mặt cô nửa sáng nửa tối đầy quyến rũ. Cơ thể nóng bỏng duyên dáng ẩn nhẹ lên người anh. Cả người William bắt đầu nóng lên. Mạch đập cũng trở nên gấp gáp. Bàn tay vô thức đặt lên tấm lưng mềm mại kéo cô sát gần hơn.

– Oẹ!

William trợn mắt. Tiếng oẹ vang lên bất ngờ làm anh bừng tỉnh. Khánh An bùm miệng, ngồi bật dậy chạy thẳng vào nhà vệ sinh, bỏ lại anh nằm trên giường vẫn nguyên một tư thế, mắt mở to, tim đập liên hồi.

William thở mạnh. Tí nữa thì...

Không biết đây là tiếng thở phào nhẹ nhõm hay là tiếng thở ra tiếc nuối nữa? Cô gái này... Quả là biết cách ‘trả thù’ anh.

Chợt nhớ ra Khánh An đã ở trong nhà vệ sinh được một lúc, William vội đứng dậy chạy vào bật đèn lên. Cảnh tượng trước mắt khiến anh phải nhăn mặt. Khánh An ôm cái bồn cầu ngủ ngon lành. Mùi chua nồng nặc khắp nơi. Cái thứ hỗn hợp đủ màu nhầy nhụa không chỉ ở trong đáy bồn cầu, mà còn lênh láng trên sàn nhà, nhớp nháp dính đầy trên mặt mũi, quần áo.

William thở dài lắc đầu, nhưng khoé môi lại hơi cong lên thành một nụ cười nhẹ. Anh mở vòi, cầm chiếc khăn tắm gấp phẳng phiu ở trên kệ nhúng vào dòng nước ấm. Vô tình đưa mắt nhìn chiếc gương trên bồn rửa mặt, bộ dạng cú mèo của người trong gương làm anh giật nảy cả mình, tí nữa thì đánh rơi cái khăn. Hồ mắt khi nãy vừa bị Khánh An đấm trúng giờ đã hiện lên một vòng tròn thâm tím rõ rệt.

William bật cười to nhớ lại cái lần cô say rượu trước kia. Cũng không khác gì mấy. Ném đồ, đánh đấm, khóc lóc, nôn mửa. Cũng kết thúc bằng một bên mắt thâm tím. Chỉ có điều lần đó hơi có chút oan uổng. Trong cơn say Khánh An lôi chuyện anh trót ăn hết phần bánh ngọt của cô từ thánht trước ra chửi mắng, mà không nhớ rằng anh đã mua bù lại cả một cái bánh to dùng khác ngay ngày hôm sau.

Lần này thì... hoàn toàn xứng đáng.

William ngồi xuống bên cạnh chùi sạch những thứ bẩn thỉu nhầy nhụa khỏi quần áo của Khánh An. Anh đỡ cô tựa vào ngực mình, nhẹ nhàng dùng một chiếc khăn khác lau những vệt xanh vệt vàng nhớp nháp trên mặt và bàn tay cho cô. Xong xuôi đầu đấy, anh bế Khánh An vào phòng ngủ, cẩn thận giúp cô thay quần áo bẩn ra và mặc váy ngủ vào, rồi đặt cô nằm xuống giường, kéo chăn đắp ngang người.

Đêm đã về khuya.

Sau một hồi vật lộn, William cũng cảm thấy thấm mệt. Anh ngồi xuống cạnh giường, lặng nhìn khuôn mặt đang say ngủ của Khánh An. Hai gò má đỏ hồng vì men rượu. Nét mặt vô tư lự như một đứa trẻ, nhưng đôi mắt sưng húp vẫn đọng nước bên khoé mi. Anh đưa ngón tay gạt những sợi tóc bê bết trên má, cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô.

– Xin lỗi em.

Lời thì thầm trầm trầm ầm ập vang lên trong không gian tĩnh lặng rồi nhanh chóng biến mất, chỉ còn lại tiếng thở phập phồng đều đều của Khánh An đang đắm mình trong giấc ngủ say.

7. Chương 7: Hẹn Hò

Mất trí nhớ không phải lúc nào cũng là một điều không tốt, đặc biệt là khi trí nhớ đó gắn liền với cái chuyện điên điên khùng khùng đáng xấu hổ mà nếu nhớ đến chỉ muốn đập đầu vào tường chết phứt cho xong. Rất tiếc... Khánh An không thuộc diện may mắn. Nếu William quên sạch những điều anh đã làm trong cơn say, thì Khánh An lại được ‘trời phú’ cho một trí nhớ siêu phàm, nhớ đến từng chi tiết không bỏ sót bất cứ một điều gì. Đúng là cái cần nhớ thì không nhớ, còn cái muốn quên đi thì lại nhớ như in.

Sự việc xảy ra tối hôm qua cứ tua đi tua lại trong đầu cô như một thước phim quay chậm, từ việc chửi bới, đập phá đến khóc lóc van xin, và cả...

“Anh không muốn ‘làm’ cùng em sao?”

Sự nùng nịu đầy ve vãn trong câu nói thốt ra từ chính miệng mình khiến Khánh An nổi hết da gà. Tại sao có thể nói nổi ra cái câu kinh dị như thế chứ?

Cô đập đầu mạnh xuống gối. Lần này là lần thứ một trăm có lẽ kể từ giây phút cô choàng tỉnh giấc với cơn đau đầu dữ dội và cơn khát đốt cháy cổ họng. Cô tu một hơi hết sạch hai cốc nước to đầy chặt mà vẫn còn thấy khát. Nhưng dù khát đến đâu, cô không dám mò xuống nhà lấy thêm nước. Viễn cảnh phải đối mặt với William khiến Khánh An chỉ muốn có cái lỗ để chui xuống.

Tất cả cũng chỉ tại cái món cocacola pha ‘chút’ rượu mà Kiều Anh đơn đả mời. Nhấp hai ba miếng, Khánh An đã thấy hơi nghi nghi, nhưng mãi nói chuyện với người này người kia đã làm hết vài cốc lúc nào không biết. Đến khi đầu óc quay cuồng thì Adele mới tiết lộ ‘chút rượu’ ở đây là chín mươi phần trăm rượu, mười phần trăm cocacola. Men rượu đã ngấm vào người thì Khánh An không còn biết giờ giấc đêm ngày gì. Phải tới tận khi hàng xóm của Adele sang mắng vốn vì tội làm ồn giữa đêm khuya thì cả lũ mới lục đục giải tán ra về.

Bây giờ nếu có thể trốn tiết trong phòng không bao giờ cần phải lộ mặt thì cô sẵn sàng làm ngay. Nhưng hai cốc nước vào thì cũng có lúc cần đi ra. Nhịn khát, nhịn đói được, chứ nhịn chuyện đó thì quả thực rất khó.

Khánh An đóng tai nghe ngóng. Khi đã chắc chắn không có động tĩnh gì, cô ngó trước nhìn sau lén lén lút lút chạy thẳng vào nhà vệ sinh ở đối diện. Vô tình nhìn vào trong gương, cô hoảng hồn thấy hình ảnh bê bối của mình: đầu tóc bù rù như tổ quạ, vẻ mặt xanh xao phờ phạc, mắt sưng húp như hai quả bóng bi-da. Nhưng mở cửa nhà vệ sinh bước ra, Khánh An còn hoảng hồn hơn khi thấy William khoanh tay đứng ngay trước cửa.

– Á, anh làm em hết hồn! – Cô ôm ngực thốt lên.

William điềm nhiên lên tiếng như thể anh đã đứng ngoài chờ cô từ lâu lắm rồi:

– Tôi còn tưởng em trốn luôn không định ra nữa.

Khánh An bối rối cúi đầu không dám đối mặt với bên mắt vẫn còn thâm tím của anh. Nhưng vừa đảo mắt nhìn xuống thì bắt gặp bàn chân quần một lớp vải băng trắng dày cộp, cô hoảng hốt:

– Chân anh sao vậy?

William không trả lời mà hỏi cô:

– Em nôn thốc tháo hết mọi thứ thể mà chưa thấy đói sao?

Khánh An chẳng có bụng dạ nào mà nghĩ tới chuyện ăn uống. Mặc dù không biết chính xác làm thế nào mà anh bị thương, nhưng chắc chắn là liên quan tới vụ làm loạn của cô tối hôm qua.

– Xin lỗi anh... – Khánh An cắn môi lí nhí thốt ra lời xin lỗi.

Cô không dám ngẩng đầu lên, trong lòng tràn ngập sự ảm ảm day dứt. Nếu cô cẩn thận hơn thì đã không xảy ra cơ sự thể này. Tự dưng sống mũi cay cay, khoé mắt ươn ướt.

Thấy khuôn mặt ỉu xìu xìu như bánh đa thiu của Khánh An sắp nhúng nước, William lên tiếng trấn an:

– Không phải lỗi của em. Chỉ là vết thương vật do tôi bất cẩn. Xuống nhà ăn cái gì đã.

Anh nắm lấy tay cô kéo đi. Nhưng bước chân khập khiễng ngay lập tức phản bội lời nói của anh. Khánh An lo lắng, vội quệt nước mắt, kéo tay anh choàng qua vai mình:

– Anh tựa lên em, em đỡ anh đi.

William không giữ nổi vẻ mặt nghiêm túc phải phì cười trước sự sốt sắng muốn làm cái nạng của Khánh An. Cô nhỏ bé thế kia, anh mà dựa lên cô chỉ sợ chẳng đi nổi mấy bước thì đã ngã lăn đùng. Có khi còn thêm hoạ. William nhẹ nhàng nhắc cánh tay mình khỏi bờ vai của Khánh An, rồi tiếp tục nắm lấy bàn tay của cô. Bước chân có phần tập tễnh nhưng rất cương quyết. Mãi lo cho vết thương của anh, Khánh An không để ý đây là lần đầu tiên anh cầm tay cô bước đi thế này, cái nắm tay dịu dàng mà chắc chắn.

– Anh ngồi xuống đây. – Vừa xuống tới phòng khách, Khánh An kéo William ngồi xuống chiếc ghế sofa, rồi vỗ vỗ lên ngực mình. – Giờ anh cần gì cứ bảo em. Em sẽ làm chân phục vụ cho anh tới khi anh khỏi hẳn thì thôi.

William chưa kịp nói gì, cô đã chạy ngay đi pha cà phê và lấy đồ ăn bê đến tận nơi, không quên mang tới tờ báo được nhân viên chuyển phát nhét qua khe thư sáng nay và cuốn sách “Anh em nhà Karamazov” mà William vẫn đang đọc dở. Cô chuẩn bị khăn giấy và nước lọc để phòng anh cần tới, và cũng đặt iPad, điều khiển ti vi ngay trong tầm với của anh.

– Anh còn cần gì nữa không? – Khánh An quan tâm nhìn anh sau khi đã phủ kín ghế bàn với đủ các thứ đồ.

– Em xem còn chỗ nào trống nữa không? – William liếc mắt nhìn quanh.

Đúng là không còn chỗ trống nào. Khánh An lúng túng gãi đầu:

– Anh không thích à? Hay em cất đồ đi khi nào anh cần mới mang ra nhé.

Cô cúi xuống toan nhặt một số đồ lên thì bất ngờ bị William kéo cổ tay, mất đà ngã chúi vào lòng anh.

– Em cứ đi đi lại lại mãi thế không biết mệt à? – Anh nhìn cô nhướn mày. – Em có thể không mệt, nhưng tôi nhìn thôi cũng thấy rất mệt.

Mặt Khánh An nóng ran, hai tai đỏ lừ, tim đập mạnh liên hồi. Cô vội vã nhảy khỏi lòng anh xuống phần ghế bên cạnh, cố tránh đôi mắt nâu quẩn rũ ẩn dưới hàng lông mi dài cong vút đang nhìn mình chăm chú.

William thần nhiên như không có chuyện gì xảy ra, bẻ đôi chiếc bánh mì kẹp trứng mà Khánh An đã chuẩn bị cho anh, chìa sang phía cô:

– Của em đây!

Khánh An ngoan ngoãn nhận lấy. Bình thường khi ngồi ăn với anh thế này, cô kể cho anh nghe đủ thứ chuyện trên trời dưới biển, từ chuyện linh tinh lật vặt hàng ngày như siêu thị không còn loại sữa chua yêu thích, hay bác lái xe buýt phanh gấp làm cô ngã vào một bà cụ đứng phía trước... tới chuyện trường lớp bạn bè như giáo sư môn Luật mắng một cậu sinh viên làm ồn trong lớp, Adele hẹn hò với anh chàng đội trưởng đội bóng rổ và Kiều Anh thì liên tục săn lùng các anh chàng sáu múi...

Nhưng cú ngã vừa rồi khiến lời nói bay biến đi đâu mất. Khánh An chộp vội cuốn sách trên bàn cố che giấu sự bối rối của mình:

– À, để em đọc sách cho anh nghe nhé!

Không chờ anh nói lời đồng ý, cô nhanh chóng mở chỗ được đánh dấu từ hôm trước, bắt đầu đọc từng dòng. Tiếng đọc trong trẻo đều đều vang lên trong không gian ngập tràn nắng thu chiều.

William nhếch khoé môi, rồi ngả đầu lên thành ghế, đôi mắt nhắm hờ, thả mình theo câu chữ. Lâu lắm rồi anh mới có được cảm giác yên bình này.

Ngày hôm sau cũng không khác là mấy, Khánh An vẫn bắt William ngồi dí một chỗ rồi xông xáo chạy ngược chạy xuôi mang đồ tới tận nơi, vẫn luyện thuyên nói chuyện, vẫn đọc sách xem ti vi cùng nhau, vẫn quanh quẩn trong phòng khách.

Cho đến tầm chiều...

– Em thay đồ đi. Tôi muốn đưa em tới một nơi này. – William đột nhiên lên tiếng khi Khánh An đang dán mắt theo dõi màn hình vô tuyến.

– Đi đâu? – Khánh An ngạc nhiên quay sang nhìn anh.

– Đi hẹn hò. – William thản nhiên trả lời. – Chẳng phải hôm trước em muốn hẹn hò sao?

Là mấy hôm trước cô rủ anh đi xem phim. Chuyện này sao anh có thể nói toạc ra như thế. Làm cô xấu hổ chết mất.

– Nhưng chân của anh... – Bỗng nhớ ra, Khánh An lo lắng.

William nheo mắt, giọng pha chút bông đùa:

– Em bắt tôi ngồi yên bất động suốt hai ngày nay, không lành cũng phải lành rồi.

Khánh An chần chừ quan sát tấm vải băng trắng quấn quanh bàn chân anh.

– Em không đi thay đồ nhanh. Tôi đi một mình đấy.

Đi hẹn hò mà anh muốn đi một mình?! Nghĩ vậy nhưng Khánh An vẫn chạy nhanh lên phòng, chọn chiếc váy màu tím nhạt với những hạt lông lánh dính quanh chân váy. Cô đánh lên má một chút phấn hồng, thoa một lớp son nhũ lên đôi môi vốn đã đỏ hồng tự nhiên. Khánh An thường không thích trang điểm, nhưng cảm thấy đã là đi hẹn hò thì cũng nên chưng diện một tí.

William đưa cô tới một nhà hàng sushi nhỏ nằm khuất trong góc phố giữa trung tâm Luân Đôn sầm uất. Khánh An nghiện sushi, tuần nào không động đũa vào món ăn này thì cô không chịu được. Thế nên vừa nhìn thấy bảng hiệu của cửa hàng là cô đã thích mê. Anh quả là biết cách chọn chỗ đi hẹn hò.

Nhìn bên ngoài nhà hàng không khác mấy các toà nhà xây dựng theo kiến trúc Anh cổ từ nhiều thế kỷ trước ở bên cạnh. Nhưng khi bước vào bên trong thì như được đặt chân tới Nhật Bản vào thời đại Edo, từ cách trang trí không gian nội thất cho tới cách ăn mặc của đầu bếp và nhân viên phục vụ. Cả nhà hàng chỉ có chín chỗ ngồi trước quầy sushi, ngăn cách với nhà bếp bằng hai tấm rèm xanh lá cây dày. Hai vị đầu bếp đứng sau quầy bận rộn mài dao, chuẩn bị nguyên vật liệu. Quầy đã đông chật khách, chỉ còn hai chỗ trống ở cuối.

– Konnichiwa! Xin chào quý khách! – Người nhân viên phục vụ lịch sự cúi đầu chào rồi đưa tay chỉ đường cho William và Khánh An tới chỗ ngồi.

Khánh An muốn dùng nhà vệ sinh nên William theo chân người nhân viên phục vụ vào chỗ ngồi trước. Cô nhanh chóng tìm được lối hành lang hẹp dẫn tới nhà vệ sinh ở trên tầng. Phòng vệ sinh nhỏ chỉ có hai buồng, một cho nam, một cho nữ. Khu vực rửa tay thì chung cho cả hai giới. Rửa tay xong xuôi đang định bước ra cửa, Khánh An giật mình khi nghe thấy tiếng gọi từ đằng sau:

– Quý khách, cô để quên đồ.

Cô quay đầu lại. Một anh chàng trẻ tuổi người Nhật trong trang phục nhân viên phục vụ đang cầm chiếc vòng tay giơ lên.

– Không phải của tôi. – Khánh An vội lắc đầu.

Anh chàng sững lại, nhìn cô một lúc, rồi reo lên:

– A, tôi nhận ra cô. Bạn trai cô lại đưa cô đến đây mừng sinh nhật nữa à? Năm ngoái không thấy hai người tới.

Khánh An ngạc nhiên nhìn anh ta. Tất nhiên cô hoàn toàn không nhận ra người trước mặt.

– Cô không nhận ra tôi cũng phải thôi, cũng hai năm rồi còn gì. Tôi thì không thể nào quên cái đêm hôm đấy... – Nét mặt anh chàng trở nên đăm chiêu. – Nhưng năm nay có vẻ hơi sớm... Xem ra không phải sinh nhật cô rồi.

Khánh An hơi mím môi, sự tò mò thôi thúc.

– Thành thật xin lỗi anh! Tôi bị tai nạn gần đây, giờ không nhớ được nhiều chuyện trong quá khứ...

Anh chàng à lên một tiếng, vẻ mặt hết sức thương cảm.

– Không biết... – Khánh An tiếp lời. – anh có thể kể cho tôi nghe về cái lần trước mà hai chúng tôi tới đây không?

Cũng không khó để nhận ra anh chàng thuộc dạng nhiều lời, có chuyện thì sẽ muốn kể. Chẳng buồn thắc mắc tại sao cô gái này không tự đi hỏi bạn trai mình, chàng ta ngay lập tức lên tiếng:

– Hôm đấy, tôi đến hơi muộn ca làm...

Đó là mấy tuần đầu năm mới, khi trời lạnh cắt da cắt thịt. Jiro xin phép ông chủ đến muộn một chút vì anh phải đưa em gái đi bệnh viện. Vừa khoa xe đạp vào hàng rào bên cạnh cửa hàng, anh bỗng nghe thấy tiếng người thì thào ở gần đấy:

– William à, chỗ này đắt lắm! Mình đi chỗ khác đi. – Tiếng một cô gái trẻ vang lên.

Jiro nhếch môi cười, tất nhiên là đắt, đây là nhà hàng sushi ba sao Michelin [1] nổi tiếng đắt nhất thế giới cơ mà. Đừng trông vào vẻ ngoài bình dị mà coi thường. Trung bình mỗi người ăn ở đây hết hơn bốn trăm bảng [2], gần bằng một phần tư tiền lương tháng của người đi làm bình thường. Mà không phải có tiền muốn ăn là được đâu, phải đặt trước cả tháng may ra mới có chỗ.

– Chẳng phải em bảo giấc mơ của em là được ăn một bữa no nê ở nhà hàng này sao? – Tiếng trầm trầm của một chàng trai mà Jiro đoán là bạn trai cô ấy.

– Em chỉ nói chơi vậy thôi. – Cô gái cắn môi. – Đâu có biết anh lại mang em đến đây thật.

– Anh đã phải đặt trước vài tháng mới có chỗ đúng ngày hôm nay. Mình cũng đã đi mất sáu tiếng mới lên tới được Luân Đôn. Giờ bỏ về có phải là phí không? – Chàng trai lên tiếng thuyết phục.

– Vào ăn mới là phí đó. – Cô gái trợn mắt. – Ăn hai người là tám trăm bảng [2], thêm tiền taxi, tiền ở trọ tối nay... Hơn cả tháng lương của anh đó.

Nói rồi cô gái kéo tay chàng trai bước đi. Giờ Jiro mới nhìn thấy rõ mặt hai người. Cô gái trẻ tầm mười tám, mười chín tuổi, vận một chiếc áo choàng dài lấp ló gấu váy bên dưới, găng tay, khăn mũ đầy đủ. Chàng trai trông lớn tuổi hơn hẳn, mặc quần bò, cùng một chiếc áo choàng đen dài qua hông. Chàng trai đứng sững lại thản nhiên nói:

– Anh trả trước tiền lúc đặt nhà hàng rồi. Không ăn cũng mất tiền đấy.

Jiro cười mỉm. Thực ra làm gì có nhà hàng nào nhận tiền trước khi ăn.

– Anh điên à? – Cô gái hơi lớn giọng. – Khi không lại vất tiền đi như vậy.

– Đâu có phải là “khi không”. Là sinh nhật em mà.

Cô gái đứng đó một lúc, mặt mày nhăn nhó vì tiếc tiền, nhưng rồi cũng theo chân chàng trai bước vào nhà hàng. Jiro muốn góp vui cho hai người, đã xin phép ông chủ chuẩn bị bánh và nến mang ra. Cả nhà hàng đêm đó đã vui vẻ hát mừng sinh nhật...

– Vậy đó... Bạn trai cô quả là hết sức ngọt ngào mà. – Jiro kết thúc câu chuyện, không quên tán dương William.

Đầu Khánh An quay mòng mòng với các câu hỏi. Có quá nhiều thông tin lạ khiến cô không thể nào hiểu nổi. Thứ nhất, nếu phải đi hết sáu tiếng đồng hồ và ở trọ qua đêm, hẳn hai người phải ở nơi nào xa xôi lắm, chứ không thể nào chỉ ở ngoại ô Luân Đôn như hiện giờ được. Từ nhà cô đang ở tới trung tâm, dù tắc đường lắm, cũng chỉ mất hai tiếng đồng hồ.

Thứ hai, nhà hàng này trung bình hết bốn trăm bảng [2] một người?! Vậy là ăn một lần ở chỗ này bằng ăn hai mươi lần ở chỗ khác. Cho dù cô có thích ăn sushi đến mấy cũng không tránh khỏi cảm giác xót ruột trào dâng. Có phải anh chiều cô quá rồi không?

Thứ ba, tiền lương tháng của William hai năm trước chỉ đủ trả cho một bữa đi chơi thể này?! Sau hai năm không thể nào mà đã thay đổi quá nhiều. Mặc dù ngôi nhà hai người đang ở, chiếc xe anh đi không có gì nổi trội hơn trung bình, cô nghĩ anh không thuộc dạng nghèo khó. Nhưng nghe xong câu chuyện này, cô vô cùng hoang mang. Có thể là khả năng tài chính của anh hạn hẹp hơn cô tưởng.

Đều tại cô vô tư quá, không bao giờ để tâm về vấn đề này. Mọi thứ liên quan tới học hành, anh làm hết thủ tục và chi trả kinh phí. Cô chẳng bao giờ hỏi. Anh đưa cho cô một cái thẻ ngân hàng. Cô cũng chưa từng kiểm tra thẻ có bao nhiêu tiền vì không tiêu xài gì mấy, phần lớn là dùng vào việc ăn uống hàng ngày ở chỗ học. Nếu chẳng may đúng là anh không dư giả thật, thì đáng lẽ cô nên cố gắng tiết kiệm nhiều hơn.

Và thêm nữa, thật không thể tin là William cũng có lúc mặc quần bò, chứ không đóng bộ áo sơ mi quần tây?! Cảm giác như Jiro đang nói về một người nào hoàn toàn khác.

Tạm biệt Jiro quay trở lại quầy sushi, Khánh An thần thờ ngồi xuống cạnh William, cố gắng sắp xếp các suy nghĩ trong đầu. Vừa lúc đó, nhân viên phục vụ tới gần bên cạnh:

– Xin hỏi quý khách muốn dùng đồ uống gì?

– Nước lọc cho tôi. – Khánh An vội nói luôn không cần nhìn thực đơn. Nói chung gọi nước lọc là an toàn nhất, không lo bị đắt.

William liếc nhanh cô một cái, rồi nói với cô phục vụ:

– Cô lấy cho tôi một ấm trà xanh nhé.

Trong lúc William gọi đồ uống, Khánh An vội nhìn xuống thực đơn, cố tìm cái món nào rẻ nhất. Nhưng cái thực đơn này rất lạ, có một danh sách mười một món, đầy đủ miêu tả về thành phần món ăn, nguồn gốc xuất xứ của nguyên vật liệu, nhưng lại không ghi giá. Cô hỏi nhỏ nhân viên phục vụ:

– Cô à, sao mấy món này không thấy ghi giá? Tôi muốn gọi món rẻ nhất.

William lại liếc Khánh An một cái nữa. Đôi mắt cô nhân viên phục vụ ánh lên chút ngạc nhiên, có lẽ không nghĩ có người đã đến đây mà không biết trước phong cách của nhà hàng. Tuy nhiên cô vui vẻ trả lời:

– Nhà hàng này chỉ có một giá thôi. Tất cả các quý khách đều trả cùng một giá và sẽ được đầu bếp phục vụ trực tiếp tại quầy tất cả các món ghi trên thực đơn này.

Khánh An vỡ lẽ. Cái giá ở đây chắc hẳn là bốn trăm bảng [2] mà Jiro đã nói đến. Vậy là không có cách nào có thể “ăn tiết kiệm” được rồi. Cô tiu ngưu cúi đầu.

Bỗng William ghé sát bên tai cô thì thầm:

– Em yên tâm, tôi có đủ tiền trả cho tối nay. Mình sẽ không phải ở lại rửa bát trả nợ đâu.

Khánh An giật mình. Câu nói bỗng dưng rất hài hước nhưng cô không thể cười nổi, vì gương mặt của anh ở quá gần. Cô cảm thấy hàng lông mi dài khẽ chạm nhẹ lên trán mình. Khánh An bắt giắc nín thở hồi hộp, đôi môi hồng hơi mím lại. Cô nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch trong lồng ngực. Dạo này tim cô hình như có vấn đề, cứ ở gần anh là không còn kiểm soát nổi, đập loạn hết cả lên.

Tiếng hò hét vỗ tay của những người xung quanh vang lên thu hút sự chú ý của cô. Vị đầu bếp vừa vùng dao chém ngang cả con cá dài chỉ với một nhát, thành thực thái khúc cá to thành từng lát mỏng dính như tờ giấy, rồi cuộn tròn quanh miếng cơm trắng thơm ngon đã được nặn vuông vắn trước mặt. Màn trình diễn điêu nghệ của vị đầu bếp cùng vị thơm ngon tuyệt vời của sushi nhanh chóng khiến Khánh An quên bớt đi sự ngượng ngập của mình cùng nỗi lo về giá cả. Giờ cô đã hiểu tại sao sushi ở đây lại đắt đến như vậy.

Ra về với cái bụng căng tròn, Khánh An cảm thấy vô cùng thoải mái. Tuy nhiên bụng thì được thoải mái nhưng lòng thì chưa. Không lẽ buổi hẹn hò hôm nay chỉ kết thúc ở đây? Không phải vẫn thiếu thiếu một cái gì đó hay sao? Một cái gì đó... thật lãng mạn để chốt lại?

Theo chân William bước vào trong nhà, Khánh An chăm chú nhìn anh, mắt chớp chớp đầy mong đợi. Nhưng William hình như không có bất kỳ một ý định gì. Anh treo áo khoác lên mắc rồi quay sang bảo cô:

– Em lên nhà trước đi. Tôi có chuyện cần làm rồi sẽ lên sau.

Khánh An hơi chững hững, nhưng nhanh chóng nhớ ra William vẫn đang trong giai đoạn dưỡng thương, cô nhanh nhẩu:

– Anh cần làm gì? Em sẽ giúp cho.

– Chuyện này em không giúp được. – William lắc đầu.

– Chuyện gì mà em không giúp được? – Khánh An kiên trì. – Anh cứ nói đi, giúp được đến đâu em sẽ giúp.

William chỉ tay vào nhà vệ sinh ở bên cạnh:

– Chuyện này em có muốn giúp không?

Khánh An đỏ mặt tía tai, lắc đầu nguầy nguậy rồi chạy thẳng lên lầu.

Khi đã nghe tiếng cửa phòng đóng lại, yên tâm là Khánh An không nhìn thấy, William mới ngồi phịch xuống sàn. Sự đau buốt dưới lòng bàn chân càng lúc càng mạnh hơn khiến anh không đứng vững nổi. May mà đuối cô đi kịp lúc. Anh khó nhọc cởi giày tất. Máu đỏ thấm đẫm khắp dải băng trắng, xuyên qua tất dính cả lên giày. Mặc dù trời thu lạnh, mồ hôi bắt đầu lấm tấm trên trán. Xem ra hôm nay đạp chân ga lái xe suốt tiếng đồng hồ không phải là một cách dưỡng thương hay.

Buổi tối hôm cô say rượu, anh để ý mảnh sành mảnh sứ văng bắn khắp nơi, nên mới vội bế bổng cô lên đưa vào nhà. Ai dè chính bản thân mình bất cẩn giẫm lên. Lúc đầu anh tưởng chỉ là một vết cắt nhỏ. Nhưng sau khi cô đã say ngủ thì anh mới nhận ra vết thương khá sâu, máu dính khắp mọi nơi từ hành lang dưới nhà dọc cầu thang lên tới phòng cô. Anh đã dành cả đêm lau dọn, “phi tang bằng chứng vật chứng” để cô không phát hiện ra.

William đưa tay với lấy hộp sơ cứu cá nhân ở tủ con gần cạnh. Anh nhanh nhẹn thay băng, cẩn thận lau chùi sạch sẽ vết máu vương trên giày, gói ghém kín đáo bông băng và tất dính máu, rồi khập khiễng mở cửa vất vào thùng rác lớn bên ngoài.

“Sáng sớm mai xe rác tới lấy rác rồi, cô ấy sẽ không thấy được đâu.” Anh nghĩ thầm rồi tự mỉm cười hài lòng.

—

Chú thích:

[1] Sao Michelin là giải thưởng uy tín và danh giá trong lĩnh vực thực phẩm. Nhà hàng được trao tặng đến ngôi sao thứ ba sẽ được xem là đỉnh cao ẩm thực đáng mơ ước của bất kì bếp trưởng nào.

[2] Bốn trăm bảng bằng khoảng mười hai triệu D. Tám trăm bảng bằng khoảng hai mươi tư triệu. Lương một người bình thường ở Anh tầm 1,500 sau thuế, khoảng 45 triệu D. Với mức lương này chỉ đủ sống chứ không dư giả gì.

8. Chương 8: Chuẩn Bị Cho Vị Trí Thực Tập

Khánh An đi đi lại lại ở hành lang, liên tục ngó đồng hồ rồi nhìn chằm chằm vào cửa.

“7 giờ 30 phút. Giờ này đáng lẽ anh phải về tới nhà rồi chứ.” Cô sốt ruột nghĩ bụng.

Bỗng tiếng chìa khoá đụng vào nhau lách cách ở bên ngoài.

“A! Về rồi!” Cô reo thầm, lao ngay ra cầm tay nắm mở toang cánh cửa.

William, vẫn đang khom khom trong tư thế cúi đầu vào khoá, giật mình ngẩng đầu nhìn Khánh An. Anh còn chưa kịp hoàn hồn thì cô đã nhảy bổ vào ôm cổ, luôn miệng la lớn:

– WILLIAM! WILLIAM! WILLIAM!...

May mà William có vóc dáng cao lớn nên trụ vững được, không thì cả hai đã ngã lộn quay ra đất với màn nhảy như mèo vồ của cô. Như đã quen với tình huống này từ trước, sau vài giây bất ngờ, William ngay lập tức đặt hai bàn tay lên vai Khánh An đẩy nhẹ ra, rồi cúi xuống ngang tầm mắt cô.

– Em nhìn tôi rồi làm theo nhé. Hít một hơi thật sâu... – Anh vừa nói vừa làm mẫu. – Nào, thở mạnh ra...

Khánh An nhanh nhẹn nghe lời anh hít sâu thở mạnh. Thấy cô đã có vẻ bình tĩnh hơn, anh gật đầu hài lòng:

– Tốt rồi! Bây giờ có tin vui gì thì em nói cho tôi biết.

Khánh An nhìn anh tròn mắt ngạc nhiên:

– Sao anh biết là có tin vui?

William cười thầm, sao mà anh không biết. Trước đây mỗi lần có tin gì vui muốn báo, cô đều không thể đợi nổi, luôn nhảy cẫng lên người anh như một con cún. Anh không trả lời, mà chỉ yên lặng bước vào nhà. Khánh An cũng chẳng mấy để tâm vì sự phấn khích đã hoàn toàn choán hết suy nghĩ.

– Anh biết không? Em vừa nhận được email mời đi phỏng vấn của một ngân hàng lớn cho công việc thực tập vào mùa xuân năm sau. – Vừa nói cô vừa đưa ngón tay lướt màn hình iPhone để tìm khoe cái email.

Ngay từ khi mới nhập học được mấy tuần, trường đã rất tích cực khuyến khích sinh viên năm nhất tìm kiếm công việc thực tập trong thời gian nghỉ xuân và nghỉ hè. Giành được cơ hội thực tập gần như đảm bảo một vị trí việc làm ổn định sau khi tốt nghiệp. Nhà trường có hẳn một văn phòng hướng nghiệp cho sinh viên chỉ dẫn tỉ mỉ cẩn thận về vấn đề này.

Tháng trước Khánh An nộp sơ yếu lý lịch cùng các giấy tờ cần thiết cho một loạt các công ty tài chính và ngân hàng ở Luân Đôn. Một số nơi đã từ chối thẳng thừng chỉ sau hai ba ngày, một số nơi khác thì hồi đáp ngắn gọn cho biết họ sẽ cân nhắc hồ sơ của cô. Đây là ngân hàng đầu tiên cho cô lọt vào vòng phỏng vấn. Thử hỏi không vui mừng sao được. Cô muốn gặp mặt trực tiếp báo tin cho anh nên đã phải đợi cả ngày trời.

– Đây, anh xem! – Khánh An háo hức.

William khẽ nhếch môi nhận lấy chiếc điện thoại từ tay Khánh An. Chứng kiến sự chăm chỉ nỗ lực của cô, anh không quá ngạc nhiên là có công ty muốn mời phỏng vấn. Anh đưa mắt nhìn xuống màn hình điện thoại, ngạc nhiên nhận ra cái logo quen thuộc.

– Ủa, đây là ngân hàng chỗ tôi làm việc mà.

– Vậy sao? – Khánh An khựng lại, trong lòng đầy băn khoăn.

Ngân hàng này luôn đi đầu trên thế giới trong lĩnh vực đầu tư phát triển. Dù là chân văn phòng quèn, mức lương chắc cũng không tồi. Thực ra nhìn vào cách sống hiện nay của William, việc này cũng không đáng ngạc nhiên. Chỉ có điều câu chuyện hai năm trước mà Jiro tiết lộ ở cửa hàng sushi càng trở thành một ẩn số. Theo lời kể của Jiro, có vẻ như là William đã từng ở vùng xa xôi nào đó làm một công việc chỉ đủ sống. Giờ lại ngồi bàn giấy ở ngân hàng nhất nhì thế giới giữa lòng thủ đô. Vì sao lại có sự khác biệt đến vậy chỉ sau hai năm?

– Có gì không ổn sao? – Thấy Khánh An đang sôi nổi tự dưng thờ người ra, William lên tiếng hỏi.

– À không... – Khánh An ấp úng, cố che giấu sự băn khoăn trong lòng mình. – Em đang nghĩ... thế thì quá tốt rồi. Anh có thể giúp em với việc chuẩn bị cho cuộc phỏng vấn.

William trả điện thoại cho Khánh An, lắc đầu:

– Tiếc là việc này không được.

Lời từ chối thẳng thừng khiến Khánh An chưng hửng. Cô vội hỏi:

– Tại sao không được?

William đưa tay nới lỏng cà vạt, thả mình ngồi xuống chiếc ghế sofa, rồi từ tốn giải thích:

– Tôi có thể cho em biết những thông tin chung chung về ngân hàng, nhưng không thể giúp em việc chuẩn bị chi tiết cho câu hỏi phỏng vấn. Thứ nhất, thế sẽ không công bằng cho các ứng cử viên khác. Thứ hai kể cả có được nhận em cũng sẽ không vui nếu người ta bàn tán em nhờ cậy người nhà đúng không?

Không đợi An trả lời, anh nói tiếp luôn:

– Và quan trọng nhất là công ty đã ra quy định không được phép giúp đỡ người nhà. Nếu giúp mà công ty tìm ra thì em không được nhận mà tôi cũng bị mất việc.

Khánh An gật gù, nghe William giải thích vậy thấy cũng hợp lý. Vì mừng quá nên cô không nghĩ thấu đáo được đến thế. Cô khẽ cắn môi:

– Anh nói cũng phải. Vậy chắc em phải nhờ văn phòng hướng nghiệp ở trường giúp vậy.

Sự háo hức đã nguôi ngoai phần nào, Khánh An từ từ ngồi xuống bên cạnh William, đưa mắt ngó nghiêng:

– Chân của anh sao rồi? Còn đau không?

Đôi môi William thoáng hiện một nụ cười. Suốt một tuần, ngày nào cô cũng hỏi câu này đến không biết chán. Sáng hỏi, tối hỏi, trưa chiều cũng nhắn tin hỏi, cứ như thể tình trạng thương tích sẽ thay đổi chỉ sau vài tiếng đồng hồ. Từ một người chưa từng biết nhắn tin là gì, bây giờ ngày nào anh cũng ngồi đợi tin nhắn. Điện thoại rung một cái là vội nhặt lên, hí hoáy bấm bấm xoá xoá trả lời. Bộ dạng hí hửng giống hệt mấy cô nàng cấp dưới thường hay đợi lúc sếp không để ý lén lút nháy nhó với người yêu.

Thực ra đến hôm nay thì sắp khỏi hẳn rồi, không phải băng bó gì nữa. Chưa để anh kịp mở miệng trả lời, cô đã tiến tới gần khuôn mặt anh chăm chú quan sát:

– Ít nhất mắt của anh xem ra đỡ hơn rất nhiều rồi đó. Chẳng còn dấu vết gì.

Dường như sự quan tâm tuyệt đối tới đôi mắt của William khiến Khánh An không hề để tâm đến khoảng cách chỉ còn chưa đến một gang tay giữa hai người.

Nhìn đôi môi hồng hơi hé mở ở ngay sát cạnh, William nuốt nước bọt. Cô gái này, có cần phải vô tư đến thế không.

– Em muốn tôi làm con cú mãi sao? – William nói vội, bật đứng dậy đi thẳng tới chỗ bình nước. Đúng là cần nước để hạ nhiệt! Cứ ngồi đấy mãi sợ sẽ... sinh chuyện.

Đến khi đã cầm cốc nước trong tay rồi, William bỗng thấy buồn cười với chính mình. Cô là vợ anh cơ mà. Sao lại phải lúng túng thế này chứ?!

Về phần Khánh An bị bỏ rơi trên ghế, vô cùng ngơ ngác không hiểu mình đã nói gì sai. Có quan tâm thôi mà anh cũng khó chịu. Thật là không dễ chiều!

—

Hôm nay là một ngày mưa phùn. Đúng hơn phải nói là tuần này là tuần mưa phùn. Mưa cứ thế rả rích ngày qua ngày. Mây đen che kín bầu trời không chừa một khe hở. Bây giờ mới gần 12 giờ trưa, vậy mà cả không gian u ám xám xịt như thế là đã gần tới muộn.

Khánh An vội vàng đóng cánh cửa sau lưng ngăn những cơn gió lạnh luồn vào không khí ẩm cúng của căn nhà. Cô dậm dậm đôi ủng xuống tấm thảm dày dưới chân cố rũ bỏ bùn đất tích tụ thành từng mảng quanh đế giày. Dù ô mũ đầy đủ, quần áo vẫn không tránh khỏi dính mưa ướt nhẹp, nước nhỏ giọt thành từng vũng trên sàn nhà. Cũng may mà chỉ có hai tiết học buổi sáng nên có thể về nhà sớm khi trời vẫn còn chút ánh sáng. Chứ lần mò trong bóng tối giữa lúc mưa gió mịt mù thế này thì cũng gian nan vất vả lắm.

Cởi bỏ giày mũ, Khánh An ném cặp sách và điện thoại lên ghế sofa gần đấy, lật nhanh đồng thư từ chất đống mà nhân viên bưu điện đã nhét qua khe cửa từ buổi sáng sớm, xem có cái gì quan trọng gửi cho mình

không. Mặc dù thời buổi này thư từ tuyển dụng toàn gửi qua email, nhưng ai mà biết được có thể một công ty nào đó vẫn yêu thích cách liên lạc truyền thống này.

Sau khi đã quăng một đồng những thư quảng cáo linh tinh vào thùng rác, Khánh An chú ý lá thư với tên người nhận là “Cô An Henderson”, nét mực màu xanh thẫm nắn nót đã hơi bị nhoè bởi nước mưa. Đây chắc chắn không phải là thư tuyển dụng vì Khánh An sử dụng họ Nguyễn trong tất cả giấy tờ ở trường. Dấu bưu điện lại là từ Malawi, một đất nước lạ lẫm ở lục địa châu Phi xa xôi.

Khánh An xé vội phong thư, tò mò đọc hàng chữ nghiêng nghiêng đều đặn:

“Gửi Khánh An,

Bố mẹ rất xin lỗi vì đã không liên lạc với con sớm hơn. Khi nghe tin về con từ William, bố mẹ nghĩ là con sẽ cần thời gian để ổn định trước, thế nên mới quyết định không liên lạc với con ngay.

Chắc con cũng đã đoán ra, chúng ta là cha mẹ của William, hiện đang là bác sỹ tình nguyện cho một bệnh viện nhỏ ở Malawi. Bố mẹ đã dần quen với điều kiện cuộc sống ở đây. Mặc dù thuốc men khan hiếm, thiết bị y tế còn thô sơ, nhưng bố mẹ cảm thấy mình còn có thể làm được nhiều thứ ở mảnh đất này. Thế nên rất tiếc là không thể về thăm hai đứa ngay.

Bố mẹ biết thật khó cho con khi không còn nhớ gì. Chắc chắn sẽ có nhiều thứ con còn cảm thấy ngỡ ngàng. Bố mẹ hi vọng con sẽ nhanh thích nghi với trường lớp bạn bè mới, và cũng hi vọng là sức khỏe và trí nhớ của con nhanh phục hồi.

Yêu con,

Sue và Richard.”

Lá thư không dài, nhưng từng lời lẽ chân thành khiến Khánh An cảm thấy thật ấm áp. Giờ có thêm một người cha, một người mẹ quan tâm tới mình. Vậy là cô không đơn độc như vẫn nghĩ.

Ở phía cuối bức thư còn có một dòng tái bút:

“Bố mẹ gửi kèm một bức ảnh chụp cùng những người bạn nhỏ Malawi mới quen. À, nếu William có bắt nạt con thì nhớ báo ngay cho bố mẹ biết. Khi về, bố mẹ sẽ dạy cho nó một bài học.”

Khánh An bật cười tưởng tượng ra cảnh William bị cho ăn đòn. Giờ cô mới để ý thấy bức hình đi kèm với lá thư. Nổi trội giữa đám nhóc lồ nhố tranh nhau đưa tay làm hình chữ V là hai vị bác sỹ trong chiếc áo blouse trắng đang cười hiền từ vỗ đầu lũ trẻ. Cả người phụ nữ và người đàn ông đều có mái tóc vàng óng ả, làn da trắng đã hơi sạm lại vì nắng gió khắc nghiệt, đôi mắt xanh đại dương sâu thẳm ánh lên vẻ dịu dàng.

Nhưng...

Khánh An nhú mày. Có một điều rất lạ!

Chẳng phải William là con lai Á Âu sao? Tại sao cả hai bố mẹ của anh đều là người châu Âu? Không lẽ anh là người gốc Âu hoàn toàn?

Không đúng. Khánh An khẽ lắc đầu. Cô chắc chắn là anh có nét châu Á. Không lẽ anh là con nuôi? Nhưng nét mặt anh có chút hao hao giống người đàn ông trong ảnh, mặc dù không có vẻ gì chung với người phụ nữ. Chẳng lẽ là con riêng?

Mất trí nhớ thật là khổ! Lúc nào cũng như là đang lặn mò trong bóng tối. Cái gì cũng khiến cô thắc mắc tò mò. Khổ hơn nữa là William, người duy nhất có câu trả lời cho mọi thứ, lại không hề hứng thú với việc giải đáp.

Cái lạnh thấu vào da thịt từ bộ quần áo ướt trên người khiến Khánh An rùng mình. Cô đành tạm gác suy nghĩ để đi tắm rửa. Những lúc lạnh giá bản thủ thế này, thật không có gì thích hơn là được ngâm mình trong bồn nước nóng cho sạch sẽ thơm tho, rồi rúc vào chăn ấm trên ghế sofa, vừa nhâm nhi mấy món ăn vặt yêu thích vừa đọc sách ôn bài.

Cô nhanh chóng cởi bỏ quần áo, vắn tóc cao và quấn quanh người một khăn tắm to, rồi bước tới phòng tắm nằm ở đối diện phòng mình, đưa tay cầm nắm cửa mở ra.

– Á... Á... Á... – Tiếng Khánh An la toáng lên khi cánh cửa bật mở.

William đứng ngay trước mặt cô, ngực trần quấn khăn tắm, với cái dũa đánh răng trong mồm. Mái tóc nâu của anh vẫn còn ướt nhệt rủ xuống che khuất một phần trán.

Khánh An vội vàng đóng sập cửa lại chạy ngay về phòng, mặt đỏ tới tận mang tai, tim đập loạn xạ. Sao anh lại ở nhà? Cô tưởng giờ này anh phải ở chỗ làm chứ? Quá xấu hổ, cô từ bỏ luôn ý định tắm gội, mặc ngay quần áo vào.

– Tôi xong rồi đây? Em muốn dùng nhà tắm thì dùng đi. – Tiếng William nói vọng từ bên ngoài.

Khánh An bối rối không dám lộ mặt ra, cứ thế ngồi lì trong phòng.

Nửa tiếng sau, cô nghe thấy tiếng gõ cửa. Lại là William:

– Em định ngồi thiền trong phòng đến tối à? Em có định ăn cơm trưa không đấy?

Bụng bắt đầu kêu ọt ọt, lại thêm ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức, Khánh An đành vác xác đi ra.

William đã quần áo tươm tất đóng bộ áo sơ mi quần tây quen thuộc. Anh còn đeo cà vạt chỉnh tề. Có vẻ như anh phải đi làm tiếp vào buổi chiều. Khánh An vẫn không dám ngẩng đầu nhìn anh, chỉ cúi đầu theo đuôi xuống nhà.

– Có phải lần đầu tiên em nhìn thấy tôi không mặc quần áo đâu mà sao phải bối rối thế? – Anh nói tay gấp thức ăn vào bát. Nhiều lúc Khánh An thầm thán phục tài cầm dũa của William, còn thành thực hơn cô rất nhiều.

– Nhưng lần trước em không nhớ... – Khánh An cãi lại rồi mặt lại đỏ tía tai.

– Đừng tưởng tượng bậy nữa thì em sẽ hết xấu hổ. – William thản nhiên.

Khánh An mím môi tức tối. Là anh hù cô hồn vía lên mây giờ lại đổ cho cô là nghĩ bậy.

– Tại sao anh lại ở nhà? – Giọng cô bực tức.

– Tôi có buổi họp với đối tác ở gần đây nên về qua nhà.

– Sao anh đi tắm không đóng cửa? – Màn tra hỏi tiếp tục.

– Có một mình tôi ở nhà thì sao phải đóng cửa. – William trả lời vẫn ung dung như không.

– Sao giữa trưa mà... anh lại đánh răng? – Khánh An hoạnh hoệ. Việc anh đánh răng vào giờ nào, một ngày bao nhiêu lần, cô chẳng bao giờ quan tâm. Nhưng một khi cơn giận đã trào lên thì cái gì cũng có thể bởi mớ.

William nheo mắt hỏi ngược lại:

– Giữa trưa thì không thể đánh răng sao?

Khánh An quay đầu đi không nói thêm gì nữa, cố gắng nuốt cái xấu hổ và cục tức vào trong bụng. Thực ra một phần cũng là lỗi tại cô mãi suy luận về gốc gác của anh nên không để ý tiếng nước chảy róc rách trong nhà tắm. Nghĩ đến đây, Khánh An bỗng nhớ ra về lá thư và bức ảnh mới nhận được. Cô quay đầu nhìn anh, quên phắt chuyện bực tức của mình:

– À, em nhận được bức thư này từ bố mẹ anh. – Khánh An nói, đẩy lá thư và bức ảnh ở góc bàn về phía William.

William không có vẻ ngạc nhiên. Anh đọc nhanh lá thư, rồi chậm rãi cầm bức ảnh lên nhìn một hồi. Vẻ dịu dàng ấm áp thoáng hiện lên trong đáy mắt của anh. Chân mày anh giãn ra, khoé môi hơi cong lên như đang nở một nụ cười nhẹ. Gương mặt trông bình yên thanh thản tới lạ. Khoảnh khắc này khiến Khánh An không thể nào mở lời về những khúc mắc trong lòng. Cô quyết định yên lặng ngồi ngắm nhìn anh.

William đặt bức ảnh lên trên bức thư rồi đẩy lại về phía Khánh An. Anh bỗng lên tiếng về một chuyện hoàn toàn không ăn nhập:

– Về việc phỏng vấn thực tập, tôi có thể giúp em.

Khánh An ngạc nhiên vì sự chuyển đề tài bất thành linh. Thêm nữa mấy hôm trước anh vừa mới giảng cho cô một bài dài về sự công bằng liên chính. Cô xua tay:

– Thôi, em nghĩ lần trước anh nói đúng. Mình không nên làm thế.

William có vẻ nghiêm túc với ý định này:

– Giờ tôi đổi ý rồi.

Khánh An bướng bỉnh lắc đầu nguầy nguậy:

– Thôi, em không muốn anh mất việc đâu.

Thấy nói mãi mà Khánh An không đồng ý, William đành thôi. Cô không biết được là anh chỉ mới đổi ý một tiếng trước, khi cô còn đang ngồi “thiền” trong phòng. Tất cả cũng chỉ vì cái tin nhắn đến từ Michael...

William bật cười khi thấy Khánh An đóng sầm cửa và phóng như bay về phòng. Xong xuôi mọi thứ trong nhà tắm, anh thay quần áo, báo cho Khánh An biết, rồi đi xuống nhà. Vừa bước qua phòng khách thì nghe thấy chiếc điện thoại của Khánh An đang nằm trên ghế rung lên một hồi chuông dài, sau đó tin nhắn nhấp nháy trên màn hình. Thường William chẳng bao giờ lục lọi hay động vào đồ của cô. Nhưng tên người gửi Michael khiến anh chú ý. Là anh chàng nhiệt tình đề nghị phụ đạo mà cô nhắc tới lần trước. Không ngăn nổi sự tò mò, William mở tin nhắn ra đọc:

“À, sáng nay anh quên nói cho em biết. Anh có thể giúp em chuẩn bị cho cuộc phỏng vấn vì anh đã từng thực tập ở đây.”

William cau mày. Xem ra Khánh An gặp anh chàng này ở trường rất thường xuyên. Vô thức bàn tay nắm chặt, răng nghiến lại. Một sự khó chịu không hề nhỏ dấy lên trong lòng.

Trước khi sự nóng giận kịp choán lấy tâm trí, những giọt nước mắt trên gương mặt của Khánh An trong cơn say đêm nào bỗng hiện ra trước mắt. Hình ảnh cô gái nhỏ co rúm trong vòng tay mình, run rẩy xin lỗi, luôn miệng van nài được tha thứ khiến lòng anh chùng hẫng xuống.

Anh đã hứa sẽ quên đi quá khứ và cùng cô làm lại từ đầu, thì anh phải học cách tin tưởng cô.

Không thể tiếp tục để những cơn nóng giận vô cớ này làm mất hết lý trí...

Không thể tiếp tục làm cô tổn thương...

Không thể tiếp tục làm cô rơi nước mắt...

William hít một hơi dài rồi thở mạnh ra. Anh thả lỏng bàn tay, đặt chiếc điện thoại vào vị trí cũ của nó, rồi xuống bếp lấy mấy đồ thừa từ tối hôm qua ra hâm nóng.

Lại ung dung... Lại điềm tĩnh... Như chưa từng nhìn thấy cái tin nhắn. Như không hề biết chuyện gì.

Chỉ đến khi đối mặt với Khánh An, trong lòng mới có chút gợn sóng.

Không tức giận, không trách cứ, nhưng anh không thể kiềm chế được mình đổi ý muốn giúp cô, kể cả có phải đối mặt với nguy cơ mất việc. Dù gì đi chăng nữa, anh vẫn không thích bất cứ gã đàn ông nào tới gần Khánh An...

9. Chương 9: Tôi Sẽ Chứng Minh Cho Em Thấy

Hàng xóm láng giềng xung quanh. Cô đoán họ đều là những người bận rộn đi sớm về khuya như William.

Cô khệ nệ bê hai xô nước to dùng đặt xuống gần bộ cửa sổ ở ngoài hiên, tranh thủ ngó nghiêng sang hàng xóm. Chẳng mấy khi được ngày không có tiết học buổi sáng, cô quyết định “lao động hữu ích” lau chùi dọn dẹp thay vì ngồi cắm đầu vào đồng sách vở tài liệu như mọi ngày. Nguyên nhân sâu xa thực ra bắt nguồn từ cuộc phỏng vấn sắp tới...

Từ lúc biết tin, Khánh An rất háo hức, dành nhiều thời gian tìm hiểu và chuẩn bị. Tuy nhiên sự hào hứng hồ hởi lúc đầu đã nhanh chóng bị thay thế bằng nỗi lo lắng không yên. Cô nhận ra có vô vàn thứ cần cân nhắc, không chỉ đơn thuần tìm hiểu về công ty, về ngành đăng ký là đủ, mà còn phải nắm rõ thế mạnh của bản thân để chứng minh mình là người phù hợp cho vị trí thực tập. Vấn đề ở chỗ Khánh An chỉ có vốn vịn ba tháng kí ỨC.

Theo lời của William, cô đã từng làm thêm trong nhà hàng những năm học dự bị đại học, cũng từng tham gia câu lạc bộ “Doanh nghiệp trẻ” và một số hoạt động ngoại khoá khác. Tuy nhiên nghe kể thì có ích gì khi cô không nhớ nổi chi tiết nào. Điều này khiến Khánh An cảm thấy vô cùng bất an.

Cùng lúc đó đòi hỏi bắt kịp chương trình học càng tạo thêm áp lực, đến nỗi cô ăn không ngon ngủ không yên, đầu thỉnh thoảng lại đau như búa bổ. Đêm hôm qua thậm chí còn nằm mơ gặp ác mộng trượt cả thi lẫn phỏng vấn. Tỉnh dậy lòng lo ngay ngáy, không thể tập trung nổi vào việc gì. Thế nên cô mới quyết định chạy trốn nỗi lo lắng thường trực bằng công việc chân tay này.

Tuy nhiên Khánh An chỉ mới vừa đeo găng tay, còn chưa kịp nhúng khăn vào nước, thì đã bị cắt ngang bởi một tiếng gọi lạnh lạnh từ đằng sau:

– Này, chị kia!

Cô ngạc nhiên quay đầu nhìn quanh nhưng không thấy bóng người nào. Nghĩ mình nghe nhầm, cô tiếp tục cúi xuống xô nước.

– Chị kia! – Tiếng gọi lại vang lên, lần này ở gần hơn.

Một cô bé xinh đẹp chừng bảy tám tuổi, mái tóc vàng dài ngang lưng, mặc một chiếc váy hồng dài tới đầu gối, đứng sau bụi cây trước cổng nhà ngoắc ngoắc ngón tay. Không nghĩ là mình từng gặp cô bé trước đây, Khánh An phải ngó quanh thêm một vài lần nữa, để chắc chắn là cô bé đang gọi mình chứ không ai khác, rồi mới đi ra.

– Chị... biết... nói... tiếng... Anh... không? – Cô bé tròn mồm nói từng từ thật to và chậm như sợ Khánh An không bắt kịp.

Bộ dạng dễ thương của cô bé làm cô không khỏi bật cười. Cô khẽ gật đầu:

– Có, chị biết tiếng Anh. Có chuyện gì không em?

– Thế thì tốt. – Cô bé gật đầu hài lòng, giọng nói trở nên liền mạch hơn. – Ông chủ của chị tên là gì?

– Ông chủ? – Khánh An ngạc nhiên hỏi lại.

– Thì ông chủ nhà này nè. Đừng nói với tôi là chị làm giúp việc ở đây vài tháng rồi mà không biết tên ông chủ nhé. – Cô bé sáng giọng.

Giúp việc? Khánh An nhìn xuống bộ dạng nhếch nhác của mình, tay đeo găng bảo hộ, chân đeo ủng, trên đầu buộc một cái khăn tay to để tránh bụi bẩn rơi vào đầu, kể ra cũng giống người giúp việc lắm. Cô cười xoa trả lời:

– À, anh ấy tên là William.

Mắt cô bé sáng bừng lên, ngay lập tức lấy cây bút máy màu hồng có gắn hình nàng tiên cá ở đuôi ghi ghi chép chép vào cuốn sổ tay cũng toàn một màu hồng.

– Biết ngay là anh ấy sẽ có tên gì đó rất hay mà. – Cô bé tự lẩm bẩm, rồi lại quay ra tra hỏi Khánh An. – Anh ấy thích màu gì nhất?

– À, à... – Khánh An đảo mắt suy nghĩ. William chưa bao giờ nói cho cô biết anh thích màu gì, nhưng mà anh rất hay mặc áo sơ mi trắng. – Chị nghĩ là màu trắng...

Cô bé gật gù, tiếp tục ghi chép như một phóng viên thực thụ.

Sực nhớ ra hành tung bí ẩn của cô bé trước mặt, Khánh An lên tiếng hỏi:

– Sao em biết chị ở đây mấy tháng rồi?

Cô bé dừng bút liếc nhìn Khánh An rồi chỉ tay vào căn nhà đối diện.

– Tôi nhìn thấy chị ra vào từ cửa sổ phòng ngủ của tôi.

– À, ra vậy. – Khánh An vỡ lẽ, hoá ra là cô bé nhà hàng xóm.

Căn nhà đối diện to gấp hai, gấp ba nhà của William. Luôn có năm chiếc xe đủ thể loại đậu trong sân. Mặc dù không biết nhiều về ô tô, cũng không khó để Khánh An nhận ra đấy toàn là xe độc đắt tiền. Gia đình của cô bé chắc hẳn phải rất khá giả. Nhìn cách ăn mặc chần chu đồng bộ của cô bé từ nơ cài trên đầu tới giày tất dưới chân thì cũng đủ biết.

– Hôm nay em không phải đến trường à? – Khánh An thắc mắc.

Cô bé bĩu môi, nhìn Khánh An với nửa con mắt:

– Chị giống hệt chị giúp việc mới nhà tôi, có thể mà không biết. Tuần này là tuần nghỉ giữa kỳ đó.

– À, vậy hả? – Khánh An gật gù, cái này đúng là cô không biết. Học đại học không có vụ nghỉ giữa kỳ.

– Thôi, đừng lan man nữa. Giờ đi vào chuyện chính. – Cô bé hắng giọng tỏ vẻ nghiêm túc, đưa bút lên quay sang nhìn Khánh An. – Anh William thích công chúa Elsa hay Anna?

– Hả? – Khánh An gãi đầu. – Ai là công chúa Elsa và Anna?

Cô bé trợn mắt không tin nổi vào tai mình:

– Chị chưa xem “Frozen” hả?

– “Frozen”? – Khánh An lại lúng túng như mắc tóc.

Cô bé không tỏ vẻ ngạc nhiên nữa, mà chép chép miệng:

– Cũng phải thôi. Chị trông nhà quê thế kia thì làm sao biết. – Mái tóc vàng xoắn hơi lác lác. – Chị cứ hỏi anh William đi. Anh ấy tức khắc sẽ biết là tôi nói về cái gì...

Nói đến đây, giọng cô bé nhỏ hần, mắt liếc quanh như sợ người khác nhìn thấy:

– À, mà đừng nói cho anh ấy biết là tôi hỏi đấy nhé.

Không chờ Khánh An trả lời, cô bé đứng thẳng người, rút từ trong chiếc ví nạm ngọc lỏng lách của mình một đồng hai mươi xu^[1] dúi vào tay cô:

– Tiền công của chị đây. Chị cứ báo cáo lại cho tôi biết kết quả, tôi sẽ trả thêm cho chị.

Dứt lời, cô bé chạy tót qua đường về nhà, mất hút sau cánh cổng sắt cao im ỉm, bỏ lại Khánh An dở khóc dở cười không biết nên làm gì với đồng tiền trong tay.

—

Cuối cùng thì Khánh An cũng lau xong hết các cửa kính dưới tầng trệt. Cửa kính ở tầng lầu thì đành phải nhờ thợ rửa kính chuyên nghiệp vì cô không có đồ nghề đầy đủ. Xong xuôi công việc, cô tắm rửa thay quần áo rồi chuẩn bị đồ dùng sách vở để lên trường. Nhưng vừa bước ra tới cửa thì điện thoại đổ chuông. Là cuộc gọi đến từ William.

– A lô, anh à?

– Tôi có việc cần em giúp. – William nói chậm rãi.

– Vâng, có chuyện gì hả anh?

– Tôi để quên một tập tài liệu quan trọng ở trên giá sách trong cặp giấy màu đỏ. Có thể giúp tôi mang đến chỗ làm được không?

Khánh An liếc nhìn đồng hồ. Cô vốn định đến trường sớm để vào thư viện ôn tập. Nếu tạt qua chỗ làm của William thì vẫn kịp giờ lên lớp. Chẳng mấy khi cô có thể làm được gì có ích cho anh, và cũng là cơ hội tốt để xem cái ngân hàng trông thế nào trước ngày phỏng vấn. Nghĩ vậy, cô nhanh nhẩu gật đầu:

– Vâng. Khoảng một tiếng nữa em sẽ có mặt nhé.

Sau gần hai tháng sống ở Luân Đôn, cô cũng bắt đầu quen hơn với đường đi lối lại, không còn để cái bận rộn xô bồ của thủ đô làm sợ hãi. Giờ cô rất rành phương tiện giao thông, nắm rõ tuyến đường của xe buýt và tàu điện ngầm như lòng bàn tay. Đường phố Luân Đôn nhỏ hẹp nhiều đèn đỏ đèn xanh lại chen chúc xe cộ, cô thấy đi buýt đi tàu còn nhanh hơn rất nhiều so với đi ô tô.

Đứng trước toà nhà kính cao với bảng hiệu tên ngân hàng trên tầng đỉnh, Khánh An không khỏi trầm trồ thán phục lối kiến trúc hiện đại mà tinh tế. Cả toà nhà có chừng mười tầng uốn thành hình vòng cung quanh một vườn hoa nhỏ rợp bóng cây sum suê. Một sự kết hợp khéo léo và hài hoà mang thiên nhiên đến với chốn đô thị vốn vẫn luôn thiếu thốn màu sắc. Cánh cửa chính của toà nhà rộng mở không ngớt người đi ra đi vào. Khánh An khẽ mỉm cười tưởng tượng ra một ngày nào đó mình cũng sẽ giống họ.

– Em ở bên ngoài rồi nhé! – Cô gọi điện báo cho William.

– Tôi có chút việc cần làm ngay. Chừng mười phút nữa mới xuống được. Em cứ vào tiền sảnh ngồi đợi tôi.

– William nói gấp gáp rồi cúp máy.

Khánh An rảo bước tiến vào tiền sảnh, ngay lập tức bị choáng ngợp bởi không gian rộng lớn và trang trọng bên trong lớp tường kính. Tất cả mọi người xung quanh đều đạo mạo nghiêm túc trong trang phục tây âu. Nhân viên bảo vệ mặt mày hình sự ở khắp mọi nơi khiến bầu không khí càng thêm phần nghiêm trang.

Cô dáo dác nhìn một hồi cuối cùng cũng tìm ra mấy chiếc ghế sofa ở góc phòng trước bàn lễ tân, đang định bước tới gần thì bị một người phụ nữ chặn lại. Người phụ nữ này rất xinh đẹp. Mái tóc nâu ánh đỏ uốn lượn dài các. Đôi môi đỏ mọng, hàng lông mi dài cong vút. Dáng người thanh mảnh càng nổi bật trên đôi dày cao gót duyên dáng. Trông không khác gì người mẫu bước ra từ tạp chí.

Cô ta hỏi với một giọng khó chịu:

– Cô làm gì ở đây? Khu vực này chỉ dành cho khách của ngân hàng.

Thái độ thiếu thân thiện khiến Khánh An cảm thấy hoàn toàn không được chào đón, nhưng vẫn cố giữ nụ cười, giọng nhỏ nhẹ lịch sự:

– Tôi đến gặp chồng tôi.

Hàng lông mày dài được tỉa tót kỹ lưỡng cau lại. Cô ta liếc nhìn Khánh An từ đầu tới chân một cách phán xét.

– Cô có chắc không đến nhầm chỗ đấy chứ?

Khánh An hơi ngẩn người. Không thể nào là nhầm được, cô đã nhìn rất kỹ tên biển hiệu trước khi bước vào.

– Dạ... Tôi chắc đứng chỗ chị ạ.

– Vậy sao? Xin lỗi nhé. Cách ăn mặc của cô làm tôi cứ tưởng...

Câu nói bỏ lửng nhưng giọng nói nhàn nhạt ẩn ý khiến Khánh An sau vài giây nhận ngay ra cô ta ám chỉ về ngoài xuề xòa của mình. Khánh An mặc quần bò bó sát với áo phông trắng, khoác thêm một chiếc áo ngoài đơn giản dài tới hông, trên lưng đeo chiếc ba lô nặng trĩu những sách vở. Phần lớn mọi người ở trường, ngoại trừ Kiều Anh luôn xúng xính trong các trang phục hàng hiệu đắt tiền, đều ăn mặc không

khác thế này là mấy, nên cô chưa từng cảm thấy có vấn đề. Nhưng hôm nay thì đúng là có phần không hoà hợp với không khí trang trọng trong toà nhà này.

Cô ta tiếp tục lên tiếng, đuôi mắt dài hơi liếc xuống, sự khinh khỉnh trong giọng nói vẫn không đổi:

– Trong lúc chờ đợi, cô có cần tôi giới thiệu cho dịch vụ đánh giày ở gần đây không?

Khánh An vội đưa mắt nhìn xuống. Chiếc giày Converse đen trắng lấm lem bùn đất ở đầu mũi và quanh đế, bình thường chẳng phải chuyện gì to tát, nhưng trong giây phút này những vết nhơ bỗng trở nên nổi bật như thể bất cứ ai ở xa cả cây số cũng có thể nhìn thấy. Dù không có chủ ý, bàn chân với chiếc giày bẩn vẫn thụt lùi một bước về phía đằng sau. Hai má bắt gặp nóng bừng lên.

Như vẫn chưa thoả mãn, cô ta tiếp tục tặc tặc lưỡi:

– Thật là tội nghiệp cho chồng của cô... Mà anh ta chắc cũng ngu ngốc, mã tầm mã thôi.

– Tôi... – Khánh An cắn môi.

Dù bản thân có bị cười nhạo thế nào, Khánh An cũng chẳng quan tâm. Nhưng ý nghĩ William vì cô mà bị liên lụy khiến tim cô thắt lại. Cô rất muốn lên tiếng thanh minh. Tiếc thay những lúc cần lời lẽ nhất như thế này thì nó lại bay biến đi đâu mất, cổ họng cứ thế nghẹn cứng không thốt nổi ra một từ. Hai bàn tay lúng túng nắm chặt lại.

Rốt cuộc cũng chẳng trách được ai khác. Cũng đều tại cô ngu ngốc, thiếu suy nghĩ, xuất hiện ở chỗ làm của anh không hề có sự chuẩn bị, khiến anh bị đem ra làm trò cười thế này. Phải rồi... Nếu William nhìn thấy cô... liệu anh có xấu hổ không? Có khi nào... anh sẽ nhận ra cô không hề tương xứng với anh? Những ý nghĩ chột đến như mũi tên đâm chọc vào tim cô đau đớn. Cảm giác nhức nhối lúc này còn kinh khủng gấp vạn lần sự ảm ức vài phút trước khi phải nghe những lời nhạo báng chói tai của người phụ nữ trước mặt.

Khánh An lặng lẽ xoay người về phía cửa, nhưng chưa đi bao xa thì nghe thấy tiếng gọi quen thuộc ầm ập vang lên ở sau lưng:

– Khánh An!

Cả người phụ nữ và Khánh An đều quay ra nhìn anh. Ánh mắt người phụ nữ đầy ngỡ ngàng.

– Anh quen cô gái này à? – Cô ta lên tiếng hỏi khi William vừa tới gần.

William gật đầu, dịu dàng nắm lấy bàn tay còn đang nắm chặt của Khánh An:

– Đây là Khánh An, vợ anh.

Andrea nghe lời giới thiệu miễn cưỡng mỉm cười, nhưng vẫn giữ nguyên tia nhìn đầy hiềm khích, thậm chí ánh mắt còn có phần hằn học hơn.

Đang trong tâm trạng rối bời, Khánh An không để ý tới từ “vợ” vừa được thốt ra trêu mếu.

– Khánh An, đây là Andrea, bạn đồng nghiệp.

William tiếp tục giới thiệu nhưng đôi mắt thì không rời sắc mặt nhợt nhạt của Khánh An. Anh siết nhẹ bàn tay cô giờ đã hơi nói lỏng:

– Em đã tới rồi thì mình đi ra ngoài ăn trưa luôn nhé.

Không đợi Khánh An trả lời, anh gật đầu chào Andrea rồi nhẹ nhàng kéo tay cô bước đi. Trong khoảnh khắc, Khánh An bắt gặp ánh nhìn sắc lạnh trong khoé mắt của người phụ nữ, một sự lạnh lẽo khiến cô phải rùng mình. Cô vội vàng cúi đầu rào bước thật nhanh, chỉ mong đi khuất tầm mắt cô ta càng sớm càng tốt.

Trụ sở ngân hàng nằm ngay dọc bờ sông Thames cùng nhiều các công ty và ngân hàng khác, nhìn ra cầu Tháp ngụy nga hoa lệ với toà tháp đôi Gothic đứng sừng sững trên nền trời xanh thăm thẳm. Cầu Tháp là công trình kết hợp cầu treo và cầu nâng, một cơ sở hạ tầng quan trọng của thành phố mở đường cho hơn bốn mươi nghìn xe cộ đi lại qua sông Thames mỗi ngày. Từ lâu cây cầu đã trở thành biểu tượng của Luân Đôn, một trong những danh lam thắng cảnh nổi tiếng không thể bỏ qua cho bất cứ du khách nào tới thăm thủ đô náo nhiệt này.

Phía trước dãy nhà kính dọc bờ sông là thảm cỏ xanh rờn và một hàng dài vòi phun nước. Vào những ngày nắng đẹp như hôm nay, hầu hết mọi người không về nhà hay ăn nhà hàng, mà chỉ mua nhanh món gì đó, rồi ra ngồi thảm cỏ hoặc ghế đá hưởng gió trời ngắm tàu bè đi lại.

William dẫn Khánh An ra một khu chợ ở gần đây mua đồ ăn, rồi cũng lấy một chỗ trên thảm cỏ dưới tán cây cao. Xung quanh rộn rã người ăn uống nói chuyện. Suốt dọc đường, Khánh An yên lặng không nói gì, tâm trí vẫn vơ suy nghĩ về chuyện mới xảy ra. William cũng không hỏi. Anh lặng lẽ bóc giấy gói đồ ăn đưa cho cô:

– Em ăn thử xem thế nào. Thịt mềm của cửa hàng này ngon nổi tiếng khu vực đây.

Khánh An nhận lấy chiếc bánh mì kẹp nhưng chẳng có tâm trạng mà bàn về món ăn. Sáng mới bị nhận nhầm là người giúp việc, chiều thì suýt bị đuổi cổ ra khỏi công ty, trong lòng cô vô cùng xáo động.

– Anh có thấy xấu hổ vì có một người vợ như em không? – Cô đột ngột lên tiếng.

William ngạc nhiên nhìn cô:

– Sao tự dưng em lại hỏi vậy?

– Em không biết... – Khánh An ngập ngừng. – Việc em còn là học sinh... trông quê mùa... không xinh đẹp lồng lẩy hay kiêu sa gì...

Chưa để Khánh An nói hết câu, William bật cười một tràng dài.

– Nhìn mặt em xị cả đồng từ nãy tới giờ, tôi còn tưởng là chuyện gì. Hoá ra đang lo lắng về điều vợ vẫn này à?

Khánh An hơi xấu hổ, cúi xuống cắn miếng bánh mì kẹp. Dù bận suy nghĩ mà cô phải công nhận thịt rất ngon, mềm tan trên đầu lưỡi, nước sốt táo mang lại một vị ngọt thơm đặc biệt.

William không cười nữa mà nói nghiêm túc hơn:

– Nếu tôi thấy xấu hổ thì tôi đã không gọi em tới đây, lại còn bảo em vào tiền sảnh.

Điều anh nói cũng có lý, nhưng Khánh An chưa hoàn toàn bị thuyết phục:

– Có thể anh không nghĩ tới từ trước. Giờ nhìn em thế này thì mới thấy xấu hổ.

William bỗng bỏ đồ ăn xuống, xoay người quay sang chăm chú nhìn Khánh An. Ánh mắt dịu dàng lướt qua từng đường nét trên khuôn mặt rồi dừng lại ở đôi mắt của cô. Tia nhìn xoáy vào như muốn xuyên thấu tâm can khiến cô phải đỏ mặt.

– Nhìn rồi. – William đột ngột tuyên bố. – Không thấy xấu hổ.

Khánh An nhận ra anh đang trêu mình, phụng phịu lườm anh một cái.

– Không tin tôi à? – William bình thản. – Giờ giữa ban ngày ban mặt, trước cửa công ty, có sự chứng giám của các đồng nghiệp ở quanh, để tôi chứng minh luôn nhé.

Nói rồi anh đưa tay ôm lấy bờ vai Khánh An kéo sát vào mình. Bị bất ngờ, cô ngã chúi vào ngực anh. Mùi thơm đàn ông quen thuộc xộc lên mũi khiến cô ngáy ngất, tim đập thiếu một nhịp.

Lại nữa... Cứ cái đà này anh không làm cô mắc bệnh tim thì cũng làm cô phát sốt vì nóng mặt mất. Cô vội vã sửa dáng ngồi thẳng dậy, nhưng vẫn ngoan ngoãn để cánh tay của anh choàng qua vai mình.

William nhìn ra dòng sông Thames tấp nập thuyền bè đi lại. Giọng của anh đều đều, nhưng gió mạnh át đi khiến câu nói nghe giống như một lời thì thầm:

– Tháng mười hai này, em đi dự tiệc Giáng Sinh ở công ty cùng tôi nhé.

Ngạc nhiên với lời mời đột xuất này, Khánh An ngẩng đầu ngược nhìn anh. William mỉm cười, nụ cười thật hiền, bàn tay ấm áp siết nhẹ bờ vai cô:

– Tôi sẽ chứng minh thêm cho em thấy.

Đầu của Khánh An khẽ gật gật, khuôn mặt lại ửng hồng. Cô thẹn thùng cúi xuống cắn thêm một miếng bánh mì nữa, trong lòng đầu đó rộn ràng một niềm vui.

Chim hót ríu rít trên tán cây cao. Những cụm mây trắng lững lờ trôi ngang bầu trời xanh biếc. Dòng sông Thames gợn sóng chốc chốc lại rộn lên tiếng reo hò của đoàn khách du lịch trên những con tàu đầy nức những người. Thoang thoảng trong gió tiếng nói cười giòn tan của cặp vợ chồng trẻ.

– Anh thích công chúa Elsa hay Anna? – Khánh An sức nhớ ra.

– Là cái gì? – William nhú mày.

– Anh chưa xem “Frozen”?

– “Frozen” là cái gì? – Mặt William thộn ra không khác gì Khánh An buổi sáng khi nghe câu hỏi này.

– Không có gì. – Khánh An khẽ lắc đầu, miệng lẩm bẩm. – Hoá ra anh cũng nhà quê giống em thôi...

– Hả?

Vẻ mặt ngơ ngác của William khiến Khánh An phải bật cười.

– Không có gì... – Cô tùm tùm lắc lắc mái tóc đen huyền ngang vai.

Một tiếng tút dài vang lên đằng xa xen ngang câu chuyện. Con tàu du lịch trắng khổng lồ từ từ tiến đến gần cầu Tháp. Con tàu cao ngất tưởng như sẽ đụng đổ chiếc cầu. Nhưng trước khi đỉnh tàu kịp chạm vào thành cầu, nhịp cầu chính nằm giữa hai tòa tháp đã tách rời ra nhờ máy nâng. Lòng cầu mở tạo thành một góc tám mươi ba độ thừa đủ cho con tàu ngạo nghễ đi qua trong tiếng reo hò vỗ tay đầy phấn khích của mọi người xung quanh. Khách du lịch đứng chen chúc hai bên cầu và dọc bờ sông thì nhau quay phim chụp ảnh cảnh tượng độc đáo này.

– Khánh An, tôi có một chuyện muốn kể cho em nghe. – William chậm rãi lên tiếng nhìn lòng cầu dần dần đóng lại trước mặt.

Giọng nói đượm buồn của William rất khác với mọi khi. Ánh mắt anh trở nên xa xăm như đang đắm mình trong một không gian thời gian nào đó khác rời với thực tại. Khánh An ngược nhìn anh chờ đợi. Lời kể chuyện đều đều cất lên hoà quyện vào trong gió...

—

Tan họp. Mọi người lục đục đứng dậy chào sếp bước ra ngoài. Robert vừa quay người thì bị William gọi giật lại:

– Robert này, nếu cậu có thời gian rảnh, đọc thử mấy bài báo này xem.

William nhặt cặp giấy màu đỏ ở góc bàn đưa cho anh. Robert tò mò đưa tay nhận lấy:

– Liên quan tới hợp đồng lần này hả sếp?

– Không. – William thản nhiên lắc đầu. – Tôi thấy hay nên in ra thôi.

Robert gãi gãi đầu khó hiểu. Bài báo gì thú vị tới mức mà sếp phải bận tâm chia sẻ thế này? Nhưng anh cũng không hỏi gì thêm, chỉ nói cảm ơn rồi cáo lui.

Robert vừa đi khuất, William ngả người tựa vào lưng ghế. Dù gì cũng là Khánh An mất công mang tới, anh thật không nỡ ném vào thùng rác. Anh vốn nổi tiếng cẩn thận kỹ càng, làm gì có chuyện quên cái gì quan trọng. Tối hôm qua, anh in vội mấy bài báo này cũng là để chuẩn bị cho “kế hoạch” ngày hôm nay. Anh chủ ý dùng cặp giấy đỏ nổi bật, đặt ở nơi không thể lẫn vào đâu được, và cũng canh giờ giấc kỹ càng gọi điện trước khi cô ra ngoài. May mà mọi chuyện diễn ra suôn sẻ.

Đạo này Khánh An có vẻ gặp nhiều áp lực. Lúc nào cũng thấy bận rộn, không cắm đầu vào sách vở ôn tập thì cũng là nghiên cứu đọc tài liệu chuẩn bị cho cuộc phỏng vấn sắp tới, chưa có đến một giây phút nghỉ ngơi. Cuối tuần mặc cho anh rủ rê đi chơi thế nào, cô vẫn lắc đầu nguây nguây, một mực muốn ở nhà ngồi học. Ngay cả đến lúc ăn, tâm trí cũng không rời nổi chuyện học, chuyện việc làm. Thấy cô ăn lều khều cho

gọi là có, tối nào cũng thức khuya lơ khuya lắc, trong lòng anh vô cùng lo lắng. Chỉ có hơn hai tuần mà cô hình như đã sứt mất vài ký. Cứ cái đà này thì không ổn.

Anh suy nghĩ mấy ngày nay, cuối cùng mới ra cái chiêu quên đồ. Ra ngoài hưởng gió trời hi vọng giúp tinh thần cô thư thái hơn. Ít nhất hôm nay Khánh An đã ăn hết cái bánh mì kẹp. Nhìn cô chịu ăn, trong lòng anh còn thấy vui hơn trúng hợp đồng lớn. Lần sau phải mua thêm món này mang về mới được.

William đứng dậy bước về phía cửa kính, lặng lẽ nhìn ra dòng sông Thames vẫn đều đặn chảy ở đằng xa, hồi tưởng lại cuộc trò chuyện vài tiếng đồng hồ trước. Anh vốn không hề có ý định đào bới quá khứ, nhưng không hiểu sao trong thoáng chốc bỗng cảm thấy câu chuyện của mình sẽ giúp được Khánh An vượt qua được giai đoạn áp lực này.

Phải rồi. Cũng đã gần ba năm...

Ba năm... Vậy mà mỗi lần nghĩ đến, sự mất mát vẫn còn nguyên đó như thể nó mới xảy ra ngày hôm qua...

Chú thích:

[1] 20 xu = 6000 D

10. Chương 10: Quá Khứ Của William

Hai mươi lăm năm về trước.

Một ngày mưa phùn.

Dưới chiếc ô đen bị phủ kín bởi những giọt nước mưa mùa đông lạnh buốt, người mẹ với mái tóc đen dài buộc gọn gàng sau đầu tay cậu bé bốn tuổi từng bước chầm chậm tiến về căn biệt thự cổ kính nằm trên đỉnh ngọn đồi bao quanh bởi rừng cây xanh rậm rạp.

– Mẹ ơi, cái nhà to kia là nhà của ông nội hả mẹ? – Cậu bé hỏi bằng một thứ tiếng Việt ngọng nghịu, giọng trong veo không giấu nổi sự háo hức.

– Ừm... – Người mẹ hiền dịu nở một nụ cười.

– Oà, to quá! – Cậu bé trầm trồ. – Vậy chắc giường nhà ông phải to gấp đôi giường nhà mình mẹ nhỉ!

Người mẹ nghiêng chiếc ô về phía trước cố tránh những hạt mưa vừa đổ chiều, dịu dàng hỏi:

– Con có thích không?

– Thích, thích chứ! Vậy thì lúc ngủ con có thể lăn thoải mái mà không sợ bị rơi xuống đất. – Mắt cậu bé sáng lên. – Nhưng mẹ yên tâm, dù giường to thế nào thì con vẫn sẽ ôm chặt mẹ không rời.

Người mẹ không nói gì, đẩy mắt ánh lên một sự đau đớn không thể diễn tả bằng lời.

Chẳng mấy chốc hai mẹ con đã đến cửa lớn của dinh thự. Người mẹ nắm lấy thanh móc sắt trên cánh cửa gỗ đập đập ba tiếng. Chỉ một phút sau cánh cửa hé mở, người quản gia trẻ tuổi trong bộ đồng phục đen trắng dường như đã đợi hai mẹ con từ lâu, lịch sự cúi đầu chào. Người mẹ gật đầu chào lại rồi ngồi xuống nắm lấy tay cậu con trai:

– William, con theo anh vào nhà gặp ông nội đi.

– Còn mẹ thì sao? – William ngơ ngác hỏi.

Người mẹ lặng yên một hồi như cố nén những giọt nước mắt chực chảy ra.

– Mẹ có chút chuyện cần làm, sẽ vào sau.

– Vậy mẹ làm xong chuyện đi rồi hai mẹ con mình cùng vào gặp ông. – Cậu bé ngây thơ lắc lắc tay mẹ mình.
– Nghe lời mẹ, William. – Bàn tay người mẹ trẻ vuốt nhẹ mái tóc mềm mại hơi rủ xuống vì nước mưa của cậu bé.

Cậu bé dẫn đo rồi khẽ gạt đầu ra về người lớn dặn dò:

– Vậy mẹ đừng lâu quá đấy nhé. Con sẽ đợi mẹ ở trong.

Anh quản gia dù không biết tiếng Việt, nhưng nhìn cử chỉ của hai mẹ con cũng đoán được cậu bé đã đồng ý vào trong. Anh nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của William dẫn đi. Cậu bé miễn cưỡng bước theo, đầu liên tục ngoái lại nhìn bóng hình của mẹ mình khuất dần sau cánh cửa.

Vẻ đẹp long lanh của toà nhà nhanh chóng đóng chiếm tâm trí khiến nỗi lo sợ vơi dần. Trong suốt bốn năm cuộc đời, cậu chưa từng nhìn thấy nơi nào to và đẹp như nơi này, gần giống lâu đài của công chúa hoàng tử trong các câu chuyện cổ tích mà mẹ vẫn đọc cho cậu nghe mỗi tối trước khi đi ngủ. Dọc hành lang treo đầy những khung tranh lớn đủ thể loại chủ đề từ phong cảnh, chân dung cho tới tĩnh vật. Chùm đèn pha lê sang trọng trên trần nhà tỏa ra một thứ ánh sáng vàng lóng lánh huyền ảo. Những bình hoa rực rỡ màu sắc ở khắp mọi nơi mang đến mùi thơm đồng nội thoang thoảng quyến rũ.

Anh quản gia dẫn cậu lên tầng trên, sau khi bước qua không biết bao nhiêu là cửa, cuối cùng cũng dừng lại ở một cánh cửa đóng hờ. Anh đưa tay gõ nhẹ rồi mở cửa bước vào. William đứng thụt ở phía sau lên ngược đầu quan sát căn phòng. Đôi mắt trong veo dưới hàng lông mi dài cong vút mở to tròn đầy thán phục khi nhìn thấy giá sách khổng lồ đầy ắp những cuốn sách dày cộp chen chúc nhau bao phủ cả bốn bức tường. Một người đàn ông lớn tuổi đeo kính, mái tóc vàng óng ả đã lấm tấm bạc, ngồi tại bàn làm việc lớn giữa phòng. Gương mặt ông lạnh lùng không biểu lộ cảm xúc. Ông đưa mắt nhìn xuống William qua tròng kính một lúc, rồi cất tiếng hỏi:

– Có hiểu tiếng Anh không?

Chất giọng trầm vang đầy uy quyền khiến William hơi co người vì sợ. Cậu khẽ gật đầu.

– Từ giờ trở đi cậu sẽ ở đây với ta. – Ông tiếp tục nói, vẻ mặt nghiêm nghị lạnh lùng vẫn không đổi.

– Mẹ cháu sẽ vào bây giờ ông ạ. – William vội vã nói. – Mẹ cháu và cháu sẽ...

Không để William nói hết câu, giọng nói của ông sắc lạnh như một lời ra lệnh:

– Người phụ nữ đó không còn là mẹ cậu nữa.

– Ông nói thế nghĩa là thế nào? – Cảm thấy có điều không ổn, William run rẩy. – Ông để cháu ra tìm mẹ cháu vào.

Đôi mắt nghiêm khắc vẫn không rời cậu bé:

– Sẽ không tìm thấy đâu. Cô ta đi rồi.

– Ông nói dối! – William hét to, hai bàn tay nắm chặt lại, đôi mắt ầng ậng nước. – Mẹ bảo sẽ vào gặp cháu.

Nói rồi cậu xoay người chạy hộc tốc ra ngoài, qua dãy hành lang dài, xuống cầu thang gỗ về phía cửa chính. Cậu dùng hết sức bình sinh mở toang cánh cửa gỗ nặng trĩu gấp ba, gấp bốn lần cơ thể nhỏ bé của mình.

– Mẹ ơi! – Cậu gọi to khi cánh cửa bật mở.

Mưa vẫn rơi...

Nhưng mẹ đã không còn ở đó.

– Mẹ ơi, mẹ đâu rồi? – Cậu hoang mang chồm ra phía cửa.

Nhưng trước khi cậu kịp chạy ra ngoài, anh quản gia đã đuổi tới nơi ôm cậu nhấc bổng lên.

– Anh bỏ tôi ra. – William giãy giụa liên tục đâm vào người anh. – Mẹ tôi đang đợi ở bên ngoài.

Anh quản gia làm như không nghe thấy tiếng la hét, nhanh chóng đóng cánh cửa chính lại ngăn những cơn gió lạnh thổi thốc vào bên trong toà nhà.

– Mẹ ơi, đừng bỏ con! – William hét lên thật to như hi vọng mẹ ở bên ngoài sẽ nghe thấy. Nước mắt nước mũi giàn giụa trên gương mặt tái nhợt. – Con sai rồi... Con xin lỗi mẹ... Con không thích giường to đâu... Con chỉ cần mẹ thôi... Mẹ ơi...

Không có tiếng đáp trả. Chỉ có tiếng gió rít lên từng cơn bên ngoài. Đêm đó William đã khóc đến khi mệt lả và thiếp đi trong làn nước mắt.

Phải đến mãi sau này cậu mới hiểu vì sao mẹ lại không thể vào cùng cậu đêm đó. Ông nội cậu, huân tước Charles Henderson, là thượng nghị sỹ quốc hội, thuộc vào hàng thượng lưu dòng dõi quý tộc. Vợ mất sớm, một mình ông nuôi nấng hai người con trai: Con lớn Richard, sau này trở thành bố nuôi của William, và con thứ Edward, bố ruột của anh. Trái với người cha luôn tự hào hãnh diện về nguồn gốc tổ tông, hai cậu con trai lại mang trong mình tư tưởng tân tiến của thời đại, chán ghét sự phô trương trưởng giả của xã hội thượng lưu. Người con trai lớn, Richard, học thành bác sỹ với ước mơ trị bệnh cứu người ở những nơi xa xôi nghèo khó. Còn người con thứ, Edward, học ngành chính sách công khai khát mang đến sự công bằng bình đẳng cho xã hội.

Trong những tháng ngày ngồi ghế giảng đường, Edward làm rất nhiều các công việc tình nguyện khác nhau. Một trong số đó là dạy học tiếng cho những người tị nạn. Ở trung tâm cứu trợ tị nạn, Edward tình cờ gặp Ái Lan, một cô gái trẻ người Việt được chấp nhận vào Anh Quốc theo dạng tị nạn chiến tranh. Anh dạy cô học tiếng, hướng dẫn cô đăng ký học nghề. Rào cản về ngôn ngữ và văn hoá không ngăn được tình cảm chớm nở và mỗi lúc một mạnh mẽ hơn. Ngày Edward tốt nghiệp đại học cũng là ngày anh mang nhẵn cầu hôn người con gái Việt hồn hậu từ lần đầu gặp mặt đã chiếm trọn trái tim và tâm hồn anh. Trong sự vui sướng tột độ, Ái Lan đã gạt đầu đồng ý.

Tuy nhiên niềm vui đến không được trọn vẹn. Là một người coi trọng dòng dõi gia phả, huân tước Charles Henderson không đời nào chấp nhận một cô gái tị nạn ngoại quốc da vàng không rõ nguồn gốc, cũng chẳng có bằng cấp nghề nghiệp tử tế, làm con dâu. Trước sự ngăn cấm kịch liệt của cha, Edward dẫn Ái Lan chạy trốn về một vùng quê xa xôi hẻo lánh cùng nhau chăm chút cho gia đình nhỏ. Cuộc sống mặc dù thiếu thốn về vật chất nhưng luôn ngập tràn hạnh phúc tiếng cười. Trớ trêu thay, Edward mệnh yếu, qua đời sau một cơn bạo bệnh, để lại đứa con trai, William, mới tròn một tuổi cho người vợ trẻ một mình nuôi nấng. Đến khi William lên bốn tuổi thì mẹ dẫn cậu tới gặp ông nội. Và từ đấy trở đi cậu không bao giờ gặp lại mẹ nữa.

Anh trai của bố William, ông Richard, cùng vợ, là bà Sue, nhận nuôi cậu không lâu sau khi cậu đến ở chỗ ông nội. Họ hết lòng yêu thương bảo bọc cậu, và không hề có ý định có con cái của riêng mình. Đến tận bây giờ William vẫn không rõ nguyên do đơn giản là vì họ không muốn có thêm con, hay cũng vì lo nghĩ cho cảm giác của anh.

Mối quan hệ với bố mẹ nuôi tốt bao nhiêu, thì mối quan hệ với ông nội xấu bấy nhiêu. Dường như có một khoảng cách vô hình không thể vượt qua được. Ông chưa bao giờ cười với William. Ánh mắt luôn nghiêm khắc lạnh lùng như cái lần đầu tiên gặp cậu. Đừng nói tới nắm tay, vuốt tóc, thậm chí ông còn chưa bao giờ động vào cậu, như thể trên người cậu mang một thứ bệnh truyền nhiễm nguy hiểm. Mà cũng có thể chính dòng máu Á Đông nóng chảy trong cơ thể cậu là thứ bệnh nguy hiểm nhất.

Năm William bảy tuổi, bố mẹ nuôi gửi cậu tới học ở trường cấp một gần nhà. Trong những thập niên tám mươi, ở tỉnh lẻ xa xôi này nơi phần lớn dân cư thuộc vào tầng lớp khá giả, người nhập cư gần như không có. William, mặc dù có nước da trắng không khác gì người gốc Anh, nhưng đôi mắt và mái tóc khi ấy tối màu hơn rất nhiều so với bây giờ, cộng thêm vẻ Á Đông huyền bí pha trộn trên từng đường nét, không khó để nhận ra sự khác biệt với những đứa trẻ mắt xanh tóc vàng xung quanh. Sự khác biệt này mang đến rất nhiều phiền phức.

Cậu đã quá quen với những ánh mắt tò mò lén liếc nhìn, những tiếng xì xầm bàn tán ở bất cứ nơi nào cậu đi đến. Giờ ăn trưa, mỗi khi cầm khay đồ ăn bước tới thì lũ học sinh lại tản ra tránh né như thể cậu là một sinh vật lạ. Bút thước tự dừng không cánh mà bay đã trở thành chuyện hàng ngày. Bị ngáng chân, bị đẩy ngã tới chảy máu đầu gối cũng không phải ít. Thỉnh thoảng cậu còn tìm thấy những mẩu giấy gấp làm tư

trong ngăn bàn với lời lẽ độc địa: “Đồ lạc loài”, “Đồ cận bã”, “Đồ quái dị”... và thậm chí “Chết đi”.

Mỗi lần như vậy, William luôn yên lặng chịu đựng. Không phải vì cậu sợ chúng nó, mà vì cậu sợ ông. Nếu sự phản kháng làm to chuyện đến tai ông nội, ông sẽ chỉ ghét cậu hơn mà thôi.

Cho đến một hôm...

William ôm cặp sách đi thật nhanh qua hành lang tới lớp học như mọi ngày, cố tránh những cái nhìn hướng về phía mình. Bỗng ba thằng nhóc con đầu tóc chải chuốt, giày tất bóng lộn không biết từ đâu nhảy ra chặn đường. William đứng sững lại. Cậu vừa nhìn đã biết chẳng phải chuyện hay ho gì, liền quay đầu tính bỏ đi. Chưa đi được bước nào thì hai trong số ba thằng nhóc đã chạy ra phía sau tạo thành rào cản.

Thấy không thể thoát được, William quay người đối mặt với thằng nhóc mái lệch mà cậu đoán là thằng đầu trọc:

– Chúng mày muốn gì?

Ba thằng lại dàn thành một hàng. Chúng gườm gườm cậu một lúc. Cuối cùng thằng mái lệch ở giữa lên tiếng:

– Tao nghe mẹ tao nói mày là thằng mồ côi, không cha không mẹ?

Ở cái tỉnh nhỏ nơi mà không có chuyện gì mà giấu được tai mắt thiên hạ, William khá ngạc nhiên là đến tận bây giờ mới có đứa lòi điều này ra hặc sách cậu. William không trả lời, kinh nghiệm cho thấy im lặng là vàng, càng nhiều lời càng phát sinh rắc rối.

– Mẹ mày là người ngoại quốc da vàng? – Thằng bên phải chêm vào, hỏi theo kiểu muốn sinh sự hơn là muốn nghe câu trả lời.

William vẫn im lặng.

– Thế nào mà mày trông thật quái dị. – Thằng bên trái gật gù ra vẻ thông hiểu.

– Có khi mẹ mày bỏ rơi mày cũng là vì cái bộ dạng kỳ quái này của mày. – Thằng ở giữa nhếch mép cười độc địa.

Lần này thì William không thể giả vờ không nghe thấy. Sự đau đớn dần vật mà cậu cố chôn giấu trong sâu thẳm bỗng trào lên cuộn cuộn như sóng vỡ bờ. Tại sao ngày đây mẹ lại bỏ mình? Tại sao mẹ không dẫn mình theo? Mình đã làm gì sai? Những câu hỏi luẩn quẩn trong đầu luôn day đi nghiêng lại trái tim non nớt từng giây từng phút tới rỉ máu.

Cậu trừng mắt nhìn thẳng vào nó. Thằng nhóc cũng không phải dạng vừa. Nó trợn mắt thẳng tay tát mạnh vào mặt William, cao giọng:

– Dạng cận bã như mày mà dám nhìn tao bằng con mắt láo xược thế sao?!

Má William nóng rát lên vì cái tát, nhưng đầu cậu lúc này còn nóng hơn. Sự tức giận không còn kiềm chế được mà bộc phát ra. Cậu lao thẳng vào thằng nhóc nắm lấy cổ áo liên tục đấm lên mặt lên đầu. Hai thằng kia thấy ấu đả vội nhảy vào bảo vệ đồng bọn. William cũng không màng. Tất cả nỗi đau ập ủ sâu kín trong lòng, cậu xả ra hết. Cứ thế một đấm, một đá không biết trời đất là gì, cho tới khi bảo vệ của trường ghì tay ghì chân lôi ra.

Sau vụ ngày hôm đó, William bầm tím mặt mày nhưng ba thằng kia thì phải vào viện nằm mấy ngày. Bố mẹ nuôi của William bị nhà trường gọi lên khiển trách. Cậu bị đình chỉ học một tuần. Bố mẹ nuôi không nói gì nhiều, nhưng William nhìn thấy sự thoáng buồn trong ánh mắt hai người.

Tất nhiên, chuyện này tới tai ông nội. Ông gọi William tới thư phòng.

Vẫn là cánh cửa phòng đóng hờ như lần đầu tiên cậu tới gặp ông, vẫn là anh quản gia gõ cửa rồi đưa cậu vào, và ông vẫn ngồi đấy, sống lưng thẳng tắp uy nghiêm.

– Ta nghe nói cậu đánh nhau ở trường?

Giọng nói nghiêm khắc khiến sống lưng William lạnh toát. Cậu nuốt nước bọt, cúi gằm mặt không dám lên tiếng.

– Cậu muốn chứng minh cho người khác thấy cậu đúng là thứ vô học căn bã từ tầng lớp dưới sao?

Từng lời nói đều đều chậm rãi nhưng lại như những mũi tên sắc nhọn đâm vào trái tim William đau đớn. Cậu nắm chặt tay, lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên giải thích:

– Tại chúng nó gây sự trước...

– Không cần biết ai gây sự trước. – Ông ngắt lời. – Người ta sẽ chỉ nhìn vào hành động để đánh giá cậu thôi.

William lại cúi đầu. Ánh nắng chiều nhàn nhạt xuyên qua khung cửa sổ lớn trải dài trên sàn nhà gỗ sồi. Không khí trong căn phòng rộng yên ắng ngọt ngào đến khó thở. Cậu đứng chôn chân tại chỗ không dám động đậy, thậm chí dù chỉ một ngón tay, chờ đợi hình phạt khủng khiếp nhất giáng xuống cho mình.

Song trái với tưởng tượng của William, ông không đánh, không mắng, mà chỉ cho cậu một câu:

– Nếu cậu muốn được chấp nhận là một trong số bọn họ, – Giọng ông từ tốn, nhưng vẫn mang âm hưởng uy quyền của một người bề trên. – thì hãy làm theo cách của họ.

Sau cuộc nói chuyện với ông nội ngày hôm ấy, William gác tay suy nghĩ trần trọc suốt đêm. Buổi sáng hôm sau, cậu ôm đồng sách vở cao tới cằm vào thư viện, ngồi tới tối mới chịu đi về. Ngày hôm sau, ngày hôm sau nữa, và ngày hôm sau nữa... Cậu lao đầu vào học. Với tố chất thông minh và sự kiên trì bền bỉ, cậu nhanh chóng đạt được điểm tối đa trong các kỳ kiểm tra, thậm chí còn hoàn thành sớm chương trình phổ thông trước hai năm. Cũng biết chỉ kiến thức thôi thì không đủ, cậu miệt mài hoàn thiện mình trong tất cả các lãnh vực: kỹ năng mềm, thể thao, âm nhạc, và nghệ thuật.

Sự cố gắng cuối cùng cũng được bù đắp xứng đáng. Cậu nghiêm nhiên được nhận vào trường đại học Oxford danh giá, nơi liên tục sản sinh ra các nhân vật nổi tiếng: Hai mươi bảy người đoạt giải Nobel, hai mươi sáu thủ tướng Anh, và nhiều nguyên thủ quốc gia ở các nước. Trong quãng thời gian ngồi ghế nhà trường, cậu không chỉ xuất sắc trong việc học, mà còn chiếm được sự tín nhiệm của các sinh viên khác, nắm lấy ghế chủ tịch của những câu lạc bộ có tiếng tăm. Thành công vang dội này khiến cậu, ngay từ trước khi tốt nghiệp, trở thành đối tượng được săn đón hàng đầu của các “ông lớn” trong ngành ngân hàng. Với đầu óc sắc bén cùng sự tự tin quyết đoán của mình, cậu nhanh chóng giúp ngân hàng mở rộng thị trường đầu tư phát triển gấp ba, gấp bốn lần, và từng bước từng bước trở thành giám đốc trẻ tuổi nhất trong khu vực toàn châu Âu.

Ở tuổi hai mươi sáu, William có tất cả mọi thứ mà người khác phải ganh tị. Tiền bạc. Quyền lực. Danh tiếng. Anh đã trở thành một trong số họ, thậm chí là một thành viên xuất sắc ưu tú đi đầu trong số họ.

– Nhưng cái gì cũng có cái giá của nó... – Giọng kể của William vẫn đều đều vang lên.

Để đạt được những thành công này, William tự đặt lên bản thân mình một áp lực rất lớn. Trong đầu anh chỉ có mục tiêu, mục tiêu, và mục tiêu. Đạt được cái này rồi thì luôn có bước tiếp theo để tiến. Một cuộc chạy đua không ngừng nghỉ. Anh chưa bao giờ dừng lại dù chỉ là một giây để tận hưởng cuộc sống, hay suy nghĩ xem cái mình thực sự cần là gì. Cứ thế hoạt động như một cỗ máy, nhưng bên trong thì trống rỗng không có gì. Lúc đó dường như anh đã quên mất “sống” là như thế nào.

– Vậy đấy... Câu chuyện hơi dài, nhưng tóm lại là tôi đã từng trải qua áp lực nên rất hiểu cảm giác của em.

– William đóng lại câu chuyện bằng một lời kết. – Hãy suy nghĩ kỹ về cái gì mới thực sự quan trọng. Đừng để áp lực ăn mòn cuộc sống của mình. Một chút áp lực là cần thiết để giúp con người ta tiến lên, nhưng quá nhiều áp lực có thể khiến con người ta dừng sống.

– Vậy điều gì khiến anh nhận ra và thay đổi? – Khánh An tò mò hỏi. Con người William bây giờ luôn toát lên phong thái ung dung tự tại. Vậy chắc hẳn anh đã vượt qua được cái áp lực kia.

William hướng mắt về phía trước, giọng nói thoáng nổi buồn:

– Ông mất...

Phải, ông mất. Đột ngột. Ba năm trước vì một cơn suy tim nặng. Bỗng chốc tất cả dừng lại. Trong anh như có một cái gì đó vỡ vụn. William bàng hoàng nhận ra lý do thực sự đằng sau những cố gắng không ngừng nghỉ của mình. Đó là để có sự chấp nhận từ một người duy nhất.

Ông nội.

Vậy sau từng ấy năm, anh đã đạt được gì?

Không gì cả. Không một lời triu mến. Không một tiếng tán dương khen thưởng. Thậm chí không một cái gật đầu.

William nén tiếng thở dài. Anh quay sang nhìn Khánh An nói thêm:

– Nếu nỗi sợ của em là sự thất bại, thì em nên biết rằng em sẽ học hỏi được nhiều từ thất bại hơn thành công. Và một khi đã có thể đứng lên từ thất bại, con người sẽ trở nên mạnh mẽ.

Khánh An trầm ngâm nghiền ngẫm lời anh nói.

– Và điều quan trọng nhất mà tôi muốn em luôn ghi nhớ... – Anh nắm lấy tay cô siết nhẹ. – Đó là em không chỉ có một mình.

William đã đứng bên cửa kính nhìn ra dòng sông Thames một lúc lâu. Trời bắt đầu nhá nhem tối. Càng gần Giáng Sinh, trời càng tối nhanh hơn. Những ngọn đèn dọc hai bên bờ sông và thành cầu rực sáng từ lúc nào, phản chiếu lấp lánh trên lòng sông sóng sánh.

Anh đã kể tất cả quá khứ của mình cho Khánh An nghe. Duy chỉ có một điều anh giữ lại. Đó là sau khi ông mất, anh bỏ sau lưng cuộc sống phồn hoa nơi đây, chạy trốn về miền quê xa xôi ven biển xinh đẹp ấy.

Nơi anh gặp cô. Nơi anh đã có những tháng ngày thanh thản hạnh phúc nhất. Nhưng cũng là nơi anh để lại trong tim anh một hố đen trống rỗng không thể lấp đầy, một vết thương hằn sâu mà đến bây giờ anh cũng không biết đã lành lại chưa.

Tuy nhiên, lý do anh vẫn luôn tìm mọi cách tránh né đoạn quá khứ này không phải là vì muốn quên đi sự đau đớn của vết thương rỉ máu. Mà là vì anh sợ.

Phải, anh sợ rằng một khi cô nhớ ra...

Về vụ tai nạn năm đó... Về người đàn ông ấy...

Cô sẽ không tha thứ cho anh.

Chắc chắn... sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.

11. Chương 11: Tiệc Giáng Sinh

Trời dần dần chuyển lạnh. Cơn gió đông buốt giá liên tục ủa về, thổi tung những nhánh cây khẳng khiu trụi lá lơ lửng trên nền trời đen kịt. Nhưng điều này cũng có nghĩa là Giáng Sinh đang đến gần. Khắp mọi nơi từng bừng không khí lễ hội. Đèn nê-ông sáng rực phố phường. Cửa hàng cửa hiệu bắt đầu trưng bày cây thông Nô-en và trang hoàng không gian với dây kim tuyến, đèn màu cùng các đồ trang trí đủ màu sắc hình dáng. Con đường mua sắm trong trung tâm thủ đô từ Oxford Circus tới Piccadilly Circus cắt ngang sang phố Trung Hoa ngày nào cũng chật ních người là người. Khu chợ Giáng Sinh dọc sông Thames đã mở cửa. Ánh đèn đỏ xanh nhấp nháy phản chiếu xuống lòng sông lấp lánh. Tiếng nói cười rôm rả vang vọng khắp một vùng trời.

Ở một đoạn sông yên ắng hơn không cách xa khu chợ này là mấy, toà nhà nguy nga với kiến trúc cổ kính từ thế kỷ thứ mười bảy hôm nay cũng rộn rã người ra kẻ vào xúng xính trong những bộ đồ dạ hội lộng lẫy quý phái[1]. Vừa bước vào tiền sảnh, ngay lập tức hai nhân viên phục vụ chỉnh tề trong bộ vest đuôi tôm

lịch thiệp tiến đến giúp khách khứa cởi bỏ áo khoác ngoài. Khánh An mỉm cười nói cảm ơn, đưa tay vuốt những sợi tóc loà xoà trên trán cho ngay ngắn. Cô mặc một chiếc váy màu trắng nhã nhặn hờ vai dài tới gót chân. Mái tóc vấn cao đằng sau kiểu sa đài các. Cô chỉ trang điểm rất nhẹ, một chút phấn hồng, một chút son môi đỏ, nhưng nét đẹp thanh thoát nhờ thể mà được thể hiện một cách tự nhiên và tinh tế. Đôi giày cao gót phủ nhũ khiến từng bước chân toát lên vẻ yếu điệu thực nữ đầy duyên dáng.

Sau khi cảm ơn người phục vụ, William quay sang Khánh An vẫn còn đang trầm trồ tròn mắt quan sát xung quanh. Anh đưa cánh tay ra ý cho cô nắm lấy:

– Em sẵn sàng chưa?

Đêm nay William thật lịch lãm sang trọng trong bộ vest nam màu đen và chiếc nơ cùng màu trên nền áo sơ mi trắng. Dáng vóc cao lớn càng trở nên nổi bật trong bộ âu phục. Mái tóc nâu chuốt keo về đằng sau để lộ vầng trán rộng sáng ngời. Từng đường nét hoàn hảo trên khuôn mặt tựa như được vẽ ra bởi một nghệ sĩ tài ba nhất khiến không ít người phải lén ngược nhìn. Khánh An mỉm cười khẽ gật đầu nắm lấy tay anh.

Cánh cửa hội trường lớn mở ra. Khánh An không khỏi bị choáng ngợp bởi khung cảnh tráng lệ giống như là một buổi dạ vũ trong câu chuyện cổ tích. Chùm đèn pha lê lớn tỏa sáng rực rỡ giữa căn phòng. Trần nhà hình mái vòm ngập tràn tranh vẽ và họa tiết nghệ thuật được chạm khắc công phu. Trên mỗi bệ cửa sổ cao đều có chân nến bạc lấp lánh cùng các lăng hoa hồng tỏa hương ngào ngạt. Ánh nến mờ ảo mang lại một chút lung linh huyền bí cho căn phòng. Dãy bàn hình chữ nhật phủ khăn trắng muốt được xếp ngay ngắn dọc các bức tường với đủ loại đồ ăn thức uống. Ở ngay chính giữa là một sân khấu lớn, nơi người nghệ sĩ dương cầm lướt những ngón tay điêu luyện trên hàng phím, tạo ra giai điệu du dương thánh thót rung động lòng người.

Rất nhiều người đến bắt tay chào William. Dù đã biết anh nắm giữ chức vụ giám đốc, nhưng chứng kiến sự cung kính và nể trọng của mọi người xung quanh, Khánh An mới thấm thía rõ địa vị quyền cao chức trọng của anh trong công ty. William nhiệt tình giới thiệu cô với đồng nghiệp, đặc biệt với các sếp lớn. Toàn những nhân vật nổi tiếng quyền lực mà cô thấy nhiều trên báo đài ti-vi, không ngờ bây giờ lại có dịp trực tiếp gặp mặt nói chuyện. Tuy nhiên điều khiến Khánh An thích thú nhất vẫn là ba từ “vợ của tôi” nhíp nhàng vang đều bên tai, khiến trái tim bé nhỏ của cô phải không ít lần rung nhẹ lên sung sướng.

Khánh An không gặp khó khăn gì trong giao tiếp. Hầu hết mọi người đều nhiệt tình hỏi thăm về việc học hành, về quá trình xin thực tập. Cô cũng nhân cơ hội này tìm hiểu thêm về công việc của họ và học hỏi kinh nghiệm cho bản thân mình. Tuy nhiên, mỗi nói chuyện với người này người kia, cô lạc mất William lúc nào không hay. Đang ngó nghiêng tìm kiếm bóng hình anh trong dòng người thì bị thu hút bởi tiếng bàn tán rôm rả của nhóm người bên cạnh:

– Đây chẳng phải là cặp tiên đồng ngọc nữ William – Andrea của Oxford hay sao? – Anh chàng trẻ tuổi trong bộ vest đen, tay cầm ly sâm-panh hắt đầu về phía dãy bàn đối diện.

Khánh An đưa mắt về hướng anh ta vừa hát đầu. Quả thực William đang ở đó với ly rượu đỏ trên tay cùng hai vị khách sang trọng khác. Andrea đã đứng cạnh anh từ lúc nào, lộng lẫy kiêu sa trong bộ đầm đỏ dài tới gót chân. Mái tóc nâu ánh đỏ uốn lượn càng làm nổi bật những đường cong tuyệt mỹ.

– Cậu chỉ mới tốt nghiệp năm ngoái mà cũng biết họ sao? – Một người đàn ông lớn tuổi hơn trong nhóm thắc mắc.

– Sao lại không biết? – Chàng trai trẻ tuổi mỉm cười. – Họ là sinh viên tiêu biểu nổi tiếng toàn trường mà, thậm chí đến giờ ảnh của họ vẫn được treo trong văn phòng của hội sinh viên, và truyền thuyết thì vẫn lưu truyền từ khóa này sang khóa khác.

– Thú vị đấy. Hai vị giám đốc không bao giờ hé lộ nhiều về chuyện thời đại học. Nhân tiện đây cậu chia sẻ cho anh em biết xem nào.

Người đàn ông cười khà khà nâng ly sâm-panh lên miệng nhâm nhi. Đám con gái trong nhóm, hình như cũng là nhân viên mới, đổ mắt về phía chàng trai trẻ chờ đợi.

– Thực ra ở đại học cũng không có nhiều người biết về thân thế của William, nhưng Andrea thì quả là không phải dạng vừa. – Chàng trai hơi nhỏ tiếng lại như thể sợ lời kể của mình sẽ tới tai người trong cuộc. – Cô

ấy thuộc dòng dõi quý tộc, có quan hệ thân thích gì đây với Nữ Hoàng. Ở Oxford, hoàng thân quốc thích không phải ít, nhưng Andrea thì không chỉ có thế mà còn có tiền. Bố cô ấy là ông trùm bất động sản, nghe nói gần như làm chủ một nửa châu Úc.

Mọi con mắt mở tròn thán phục. Anh chàng tiếp tục cất giọng đều đều:

– Có điều cô ấy nổi tiếng là “hổ nữ” sang chảnh kén chọn, không giao lưu với tầng lớp dưới. Vô số các anh chàng, gia đình cũng gọi là có tí máu mặt, đến tỏ tình đều bị thất bại nhục nhã ê chề không thể ngẩng đầu lên nổi. Nhưng mà... – Ánh mắt anh chàng xoáy vào William, giọng nói tỏ vẻ bí hiểm. – cô ấy lại luôn sát bên William không rời. Bất cứ chỗ nào có mặt William, thì y như rằng Andrea cũng ở đó. Tất nhiên xét về tài năng diện mạo thì William đúng là không ai bằng, nhưng chắc hẳn xuất thân của anh chàng cũng phải thế nào đó thì mới có thể khiến “hổ nữ” Andrea chịu khuất phục hoàn toàn như thế...

Một cô gái không kìm được khê thốt lên lời tán thưởng:

– Trông họ thật là xứng đôi vừa lứa!

William và Andrea đứng cạnh nhau gần như là tiêu điểm của cả căn phòng. Dường như có một vầng hào quang tỏa ra khiến hai người họ rực sáng trong đêm hội. Nếu bảo William và Andrea là một cặp đôi Hollywood chắc cũng có khối người tin. Andrea cười nói gì đó với William rồi tình tứ đặt tay lên vai anh.

Khánh An bỗng dưng cảm thấy một sự khó chịu bức bối trong lồng ngực. Cô không biết rằng hai người đã ở bên nhau từng đây năm, suốt quãng thời gian ngồi ghế nhà trường, rồi chục năm dang dăng ở chỗ làm. Lúc hai người đang cùng nhau sánh bước toả sáng trong chuỗi ngày tuổi trẻ huy hoàng, thì cô vẫn chỉ là một con nhóc, chắc là đang mút kẹo bông ở một góc phố nào đó cách nơi này gần nửa vòng trái đất. Giờ cô đã hiểu tại sao ánh mắt của Andrea nhìn mình lại nhiều hiềm khích đến thế.

Liệu William có chút tình cảm gì với Andrea không? Và cảm xúc của anh đối với cô là như thế nào? Cô có thể cảm thấy sự quan tâm chăm sóc của anh. Nhưng cô không biết sự quan tâm này xuất phát từ tình yêu hay chỉ đơn giản là để hoàn thành nghĩa vụ của một người chồng. Cho dù anh có yêu cô thật thì liệu anh đã tha thứ cho lỗi lầm trong quá khứ của cô hay chưa? Những câu hỏi này khiến Khánh An chùn bước không muốn tiến lại gần. Đầu cô tràn ngập suy nghĩ mông lung.

Bỗng một tiếng nói vang lên từ phía đằng sau:

– Xin chào! Cô muốn uống chút sâm-panh chứ?

Khánh An quay đầu lại. Một anh chàng lớn hơn cô chừng vài tuổi, tay nâng cao ly sâm-panh, nụ cười tươi rói nở trên khuôn mặt thanh tú nhả nhặn. Hơi có chút bất ngờ và cũng không có ý uống rượu sau vụ say xỉn đau thương lần trước, nhưng Khánh An vẫn lịch sự nhận lấy ly rượu.

– Cảm ơn anh! – Cô khê gạt đầu.

– Cô đi một mình à? – Anh ta cười cười bắt chuyện, đuôi mắt hơi nheo lại tỏ rõ ý tán tỉnh.

Khánh An chưa kịp trả lời thì một bàn tay đàn ông rắn chắc đã đặt lên hông cô. Giọng nói quen thuộc ngân lên bên tai:

– Anh có chuyện gì muốn thảo luận với vợ của tôi sao?

Từ “vợ” dường như được cố ý nhấn mạnh. William khéo léo ôm lấy eo Khánh An. Cái ôm dịu dàng nhưng cũng chắc nịch như để thông báo cho đối phương biết: “Cô ấy là của tôi. Anh đừng hòng đụng vào”. Anh chàng kia hiểu ý liền rút lui.

William không có ý định buông tay. Anh quay sang nhìn cô:

– Tôi mới không để mất một chút thôi mà em đã biến mất rồi.

Khánh An chăm chú quan sát nét mặt của William. Vẫn nhớ vụ anh ghen với Michael lần trước, trong lòng cô hơi băn khoăn liệu chuyện vừa rồi có làm anh tức giận hay không. Nhưng giọng nói và gương mặt của anh không để lộ cảm xúc gì.

Khoảnh khắc nhìn nhau của hai người bị phá bình bởi tiếng microphone.

– Nào bây giờ sẽ là giây phút để mọi người được thể hiện tài năng của mình. – Người dẫn chương trình nói lớn. – Ai muốn lên trước?

Một vài phút yên lặng. Mọi người quay đầu nhìn nhau xem ai sẽ dám dũng cảm tiên phong. Căn phòng râm ran tiếng bàn luận, tiếng khúc khích cười đùa của những người trẻ tuổi dồn đẩy nhau. Cuối cùng, một cô gái bị đẩy lên sân khấu. Cô nàng lúc đầu còn hơi ngượng ngùng, nhưng sau vài ba câu hát thì đã tự tin hơn, đặc biệt khi nhóm người trẻ tuổi gần sân khấu bắt đầu vỗ tay và ngân nga hát cùng. Màn trình diễn mở đầu này khuấy động bầu không khí, khiến mọi người bạo dạn hẳn. Một vài người nữa nhào lên góp vui. Chương trình càng lúc càng hào hứng sôi động.

– Sếp, đến lượt anh rồi kìa. – Robert đứng cạnh dùng khuỷ tay huých William sau khi tiếng vỗ tay cho màn biểu diễn trên sân khấu thưa dần.

William mỉm cười lắc đầu từ chối. Nhưng anh chàng này nhất quyết không tha. Anh ta vỗ tay rồi gọi tên William thật lớn. Cả đám đông cũng bắt đầu nhao nhao hòa theo:

– William! William! William!

Biết không thể thoát được, William đành bước lên sân khấu. Anh vỗ vai người đàn dương cầm ngỏ ý muốn sử dụng. Người nghệ sỹ nhanh nhẹn đứng dậy nhường chỗ.

Cả hội trường yên lặng như tờ chờ đợi. Những nốt nhạc đầu tiên vang lên. Khánh An nhanh chóng nhận ra bài hát này. Đây là bài hát anh đã bật cho cô nghe khi cô còn hôn mê, bài hát mà cô nghe đi nghe lại hàng ngày sau khi tỉnh dậy từ giấc ngủ dài.

“Nếu ngày mai không bao giờ đến”[2] của Garth Brooks...

Giọng hát ấm áp của William vang lên hoà quyện vào những thanh âm trầm bổng:

“Thỉnh thoảng vào buổi tối muộn,

Tôi nằm nhìn cô ấy ngủ...”

Bài hát là dòng tâm trạng của một chàng trai khi ngắm nhìn người con gái mình yêu say ngủ. Anh băn khoăn nếu ngày mai anh không còn nữa, liệu cô gái có biết được những suy nghĩ thầm kín trong trái tim của anh hay không. Liệu cô ấy có biết anh yêu cô ấy nhiều tới mức nào không.

“Và nếu thời gian của tôi trên trái đất này không còn,

Và cô ấy phải đối mặt với thế giới mà không có tôi,

Liệu tình yêu tôi dành cho cô ấy trong quá khứ có đủ để duy trì...”

Vì vậy mà chàng trai trong bài hát tự bảo mình rằng anh phải nói cho cô biết mỗi ngày anh yêu cô đến nhường nào. Để anh không phải hối hận nếu ngày mai anh không còn trên thế gian này. Để tình yêu của anh sẽ cho cô đủ sức mạnh bước tiếp khi anh không còn ở bên cạnh cô.

“ Nếu ngày mai không bao giờ đến,

Liệu cô ấy có biết tôi yêu cô ấy nhiều đến nhường nào không?”

Mặc dù đã nghe anh kể qua, nhưng An không ngờ William lại có thể hát hay đến vậy. Giọng hát trầm ấm ngọt ngào của anh cùng tiếng đàn thánh thót khiến người nghe hoàn toàn chìm đắm trong thế giới trữ tình của bài hát. Thỉnh thoảng ánh mắt dịu dàng lại nhìn xoáy vào cô không rời. Trong phút chốc, Khánh An quên hết mọi người xung quanh, mọi chuyện trên đời. Chỉ có anh và cô trong thế giới rất riêng của hai người.

“Bởi vậy hãy nói với người mình yêu,

Những suy nghĩ đang hiện hữu trong tâm can,

Nếu ngày mai không bao giờ đến...”

Tiếng đàn ngân lên những nốt nhạc cuối cùng. Bài hát đã kết thúc, nhưng dư âm vẫn còn đọng lại sâu lắng trong tâm trí của khán giả. Cả hội trường im phăng phắc không một tiếng động dù là nhỏ nhất. Ai ai cũng

chìm đắm trong sự xúc động dạt dào. Phải đến khi William đứng dậy đi xuống sân khấu rồi, mọi người mới bình tĩnh, tiếng vỗ tay rền vang khắp hội trường.

Ánh đèn vàng từ những chùm đèn pha lê vụt tắt. Thay vào đó là ánh đèn xanh đỏ nhấp nháy liên hồi của sàn nhảy. DJ hoà phối các bài hát disco hiện đại. Hầu hết khách khứa đều nhanh chóng vào cuộc hưởng ứng bầu không khí náo nhiệt. Nhưng cũng có một số người chỉ đứng rì rầm nói chuyện quanh sàn nhảy.

Khánh An và William ngồi ở hàng ghế gần đây. Sau màn trình diễn của William, cả hai chỉ ngồi yên lặng không nói gì. Thi thoảng William nhấp một ngụm rượu đỏ, hững hờ nhìn những người trẻ tuổi quay cuồng trong những khúc nhạc sôi động.

Vũ điệu quay cuồng rạo rực dần khép lại, nhường chỗ cho một giai điệu trữ tình ngọt ngào. Nam thanh nữ tú nhanh chóng tản ra tìm bạn nhảy. William đặt ly rượu xuống, từ từ đứng dậy cúi xuống chìa tay đưa cho Khánh An:

– Em nhảy với tôi bài này chứ?

Khánh An có phần hơi e ngại:

– Em không biết liệu mình có biết nhảy...

Không để Khánh An nói hết câu, William kéo tay cô đứng dậy. Mất đà bước chân lão đảo, cô ngã chúi vào ngực anh. Chỉ trong nháy mắt, anh đã ôm trọn cơ thể mảnh mai bé nhỏ của cô trong vòng tay mạnh mẽ của mình. Anh khéo léo bước từng bước chậm rãi, dìu dắt cô theo điệu nhạc.

Khánh An then thừng ngả đầu vào ngực William, nhắm mắt tận hưởng vòng tay ấm áp của anh, mùi thơm ngọt ngào từ cơ thể anh, và nhịp đập rộn ràng của trái tim sau bờ ngực vững chãi. Sự gần gũi hoà quyện này khiến cảm giác thèm muốn mãnh liệt dâng lên trong lòng cô. Mặc dù không uống một giọt rượu, nhưng dường như vẫn có hơi men nào đó cho cô sự dạn dĩ.

Khánh An ngẩng đầu ngược nhìn khuôn mặt cương nghị lẫn khuất trong ánh đèn mờ. Đôi mắt đẹp dưới hàng lông mi dài cong vút đang xoáy sâu vào cô như thể muốn gói gọn cô vào trong đó. Bờ môi mỏng quyến rũ hơi hé mở đầy khiêu khích. Không kiềm chế được sự thôi thúc cuộn cuộn trong lòng, Khánh An rướn người lần mò tìm kiếm.

Như chỉ chờ có thế, bàn tay đang đặt trên tấm lưng thon thả nhẹ nhàng đẩy cô vào sát gần hơn, như muốn hai cơ thể hoà quyện làm một. Anh cúi xuống chạm lên đôi môi mềm mại. Một luồng điện chạy dọc sống lưng Khánh An. Nụ hôn bắt đầu mạnh mẽ hơn, đi sâu vào bên trong, dọc theo những chiếc răng, trên đầu lưỡi. Ngấu ngiến. Cuồng nhiệt. Toàn thân cô mềm nhũn như thể sức lực đã bị hút kiệt quệ. Tâm trí hoàn toàn đắm chìm trong sự say mê ngây ngất.

Khi nụ hôn vừa dứt, William hơi nghiêng đầu, hơi thở nóng hổi của anh phả vào tai cô:

– Tôi yêu em.

Tiếng nói nhẹ nhàng. Ba từ ngắn gọn. Nhưng trái tim Khánh An dường như ngừng đập trong giây phút. Nước mắt hạnh phúc tràn ngập bờ mi tuôn trào qua khóe mắt. Cảm xúc nóng bỏng ứa tràn khiến trái tim nhỏ bé của cô gần như muốn vỡ tan ra. Là yêu? Phải, là yêu!

Cô ôm chặt lấy cổ anh thì thầm, nước mắt cứ thế tuôn rơi ướt đầm vai áo:

– Em yêu anh... Em yêu anh... Em yêu anh...

Khánh An nhắm mắt để dư vị ngọt ngào của khoảnh khắc này ngấm sâu xuống tâm khảm của mình. Cô ước gì thời gian có thể dừng lại để cô có thể tận hưởng nó nhiều hơn một chút.

Khách khứa bắt đầu chào nhau ra về. Mặt ai cũng đỏ ửng. Có người không chịu được đã nôn thốc tháo, nhưng cũng có vài nhóm rủ nhau đi làm thêm vài tầng nữa tới sáng. Trong lúc William bắt tay chào một vài đồng nghiệp, Khánh An tranh thủ đi vào nhà vệ sinh.

Cô sải bước nhanh về cuối toà nhà, thì bỗng Andrea xuất hiện trước mặt, đôi má ửng hồng vì men cồn, bước chân hơi lảo đảo, tay vẫn cầm ly rượu đỏ. Andrea nhấp môi một ngụm rượu, cất giọng đầy khiêu khích:

– Hôm nay cô thỏa mãn rồi nhé. Được làm diễn viên chính.

Khánh An nhú mày, không biết Andrea đã thấy những gì nhưng thực lòng cô cũng chẳng quan tâm. Cô bước sang bên cạnh toan tránh Andrea để đi tiếp, thì Andrea đã bước nhanh sang chặn lại:

– Chắc cô phải hả hê lắm nhỉ? – Cô ta ngạo nghễ nhìn xuống Khánh An như thể mình là người bề trên. – Nhưng cô đừng tưởng là đã đánh bại được tôi. Loại người tầm thường như cô thì đừng hòng...

Không hiểu sao giọng nói khinh khỉnh là thế, nhưng trong một thoáng Khánh An nghe thấy sự chua xót đắng cay chất chứa. Trái tim bỗng nhói lên một cảm giác mà chính bản thân cô cũng không ngờ đến. Đó là sự thương cảm sâu sắc cho người phụ nữ trước mặt. Về mặt kiêu ngạo, ánh mắt đầy khinh thường, giọng nói hận thù như muốn thiêu sống đối thủ... Nhưng Khánh An nhìn thấy một trái tim đau đớn, một sự giằng xé dữ dội. Mười năm không phải là một quãng thời gian ngắn. Kiên nhẫn bền bỉ chờ đợi. Nhưng rốt cuộc thì người ấy vẫn không thuộc về mình...

– Xin lỗi chị... – Khánh An buột miệng.

Chân mày Andrea cau lại đầy giận dữ. Trước khi Khánh An kịp nhận ra, chất lỏng trên tay Andrea đã rời ly thủy tinh tạt lên người cô ướt nhẹp. Một vệt đỏ dài loang lổ nổi bật trên nền váy trắng, mùi rượu nồng nặc sộc lên mũi.

– Chị... – Khánh An sững sờ.

Lửa giận trong ánh mắt của Andrea vụt tắt. Cô nhanh chóng lấy lại vẻ điềm tĩnh đầy ngạo nghễ của mình:

– Chưa chắc cô đã xứng đáng với ly rượu của tôi.

Sau vài phút bất ngờ, Khánh An bình tĩnh nhặt chiếc khăn trên dãy bàn bên cạnh mà phục vụ để sót lại, lau khô chỗ rượu ướt trên ngực mình. Cô biết lời xin lỗi mà mình vừa thốt ra trong tai phụ nữ kiêu ngạo trước mặt sẽ chẳng khác gì sự thương hại chế nhạo từ kẻ thắng cuộc, một sự xỉ nhục hơn là cảm thông.

– Em biết một ly rượu chắc chắn không đủ...

Không đủ để làm dịu sự cay đắng trong lòng của Andrea, không đủ để dập tan sự uất hận... Nhưng Khánh An bỏ dở câu nói của mình, vì cô cảm thấy nói gì lúc này cũng đều trở thành giả tạo và sáo rỗng, sẽ chỉ đổ thêm dầu vào lửa.

Andrea cười khẩy, đôi môi đỏ mọng lại cong lên một lần nữa:

– Đúng là vẫn chưa đủ đâu...

Trong chớp nhoáng, trước đôi mắt tròn tròn mở to vì kinh ngạc của Khánh An, Andrea nhắc ly rượu đỏ dang dở trên bàn thẳng tay đổ xuống đầu mình. Mái tóc nâu sóng sánh bỗng bình nhanh chóng bị sẹp xuống dưới chất cồn. Làn rượu đỏ tràn lan khắp khuôn mặt, chảy dọc theo xương cổ thấm đẫm đầy ngực váy. Andrea nở một nụ cười nhạt, nhẹ tênh buông ngón tay thon dài quanh đế ly. Sau tiếng “choang” chất chứa trên nền gạch là tiếng la lớn đầy ầm ức:

– Khánh An, cô thật quá đáng! Tôi chỉ lỡ tay một chút thôi mà cô có cần phải làm thế này không?!

Tiếng đổ vỡ cùng tiếng la hét bắt đầu thu hút sự chú ý tới góc khuất trong căn phòng mà chỉ mấy phút trước đây không có đến một người lai vãng ở gần. Mặc dù khách khứa không còn nhiều nhưng cũng đủ tạo thành một vòng tròn vây quanh. Cô gái trẻ với mái tóc ngắn ôm sát gáy trong đám đông hốt hoảng chạy lại rút khăn mùi xoa lau cho Andrea:

– Giám đốc, chị có sao không? – Cô ta hỏi đầy lo lắng.

Andrea gạt đầu cảm ơn cô gái, cầm lấy chiếc khăn tay quét lớp rượu ướt trên khuôn mặt mình, miệng lẩm bẩm đủ to để đám đông xung quanh nghe thấy:

– Thật là... Tôi đã nói là tôi không cố tình...

Cô gái vừa chạy đến đưa mắt nhìn Khánh An dò xét. Đám đông cũng đổ mắt về phía cô. Tình hình xem ra khá là bất lợi. Cô chỉ bị dính chút rượu trên áo, nhưng Andrea thì đầu tóc ướt nhẹp. Muốn phân bua thì chỉ càng gây thiếu thiện cảm. Mà có nói gì bây giờ cũng vô ích, vì phần lớn mọi người đều quen biết Andrea, đương nhiên sẽ đứng về phía cô ta.

Khi cô còn đang lúng túng không biết nên hành xử thế nào, thì bất chợt một cánh tay vững chãi choàng qua ôm lấy vai cô.

– Có chuyện gì sao? – William nhẹ nhàng hỏi han.

– Không có gì... – Chưa để Khánh An lên tiếng giải thích, Andrea đã nhanh nhẹn cắt lời. – Chỉ là một chút tai nạn...

– Sao lại không có gì? – Cô gái tóc ngắn đứng bên cạnh nói to đầy bất bình. – Thế này thật là quá đáng. Rõ ràng là...

Andrea kéo tay cô gái tỏ vẻ ta đây rất khoan dung độ lượng:

– Thật là không có gì mà...

Tiếng xì xầm vang lên ở quanh. William liếc nhìn vệt đỏ trên váy của Khánh An và đầu tóc ướt nhẹp của Andrea, rồi ngoắc tay một đồng nghiệp bên cạnh:

– Không có gì thì tốt. Cậu giúp tôi đưa Andrea về nhé. Cô ấy có vẻ uống khá nhiều rồi.

Dứt lời anh quay sang siết nhẹ bờ vai của Khánh An:

– Muộn rồi. Mình cũng nên về thôi chứ.

Tâm trí Khánh An còn rất xáo động về chuyện vừa xảy ra. Cô không nói gì, chỉ khẽ gật đầu. Trước khi quay lưng bỏ đi, cô vẫn kịp nhìn thấy ánh mắt tự mãn đắc thắng nhưng cũng không kém phần sắc lạnh của người phụ nữ đằng sau.

—

Bây giờ đã gần một giờ sáng. Trời lạnh cắt da cắt thịt. Vì khách khứa quá đông lại ra về cùng lúc, không đủ xe tắc xi phục vụ kịp thời, hai người đành bắt chuyến tàu cuối về nhà. Suốt thời gian trên tàu, Khánh An không nói gì nhiều. Ngay cả đến khi đi bộ từ trạm tàu về nhà, cô cũng chỉ lặng lẽ bước đi cạnh anh.

Bầu trời cao thăm thẳm lấp lánh những vì sao. Ánh sáng trắng của vầng trăng khuyết dịu dịu trải dài trên con đường vắng. Cái lạnh buốt của đêm đông len lỏi trong không khí, đọng lại trên từng hơi thở. Dù mang trên người một áo khoác dày, cô vẫn phải khẽ rung mình.

Bỗng nhiên William dừng bước khom lưng đứng trước mặt cô. Anh nói gần như ra lệnh:

– Em trèo lên. Tôi công em về.

Khánh An ngạc nhiên với lời đề nghị đột xuất, vội xua tay từ chối:

– Thôi, em tự đi bộ được.

William đứng thẳng dậy quay lại nhìn cô:

– Gót chân em giờ chắc chảy máu đầm đìa rồi mà em vẫn muốn đi bộ à?

Nghe anh nói cô mới bắt đầu cảm thấy đau. Vì không quen với giày cao gót lại phải đứng nhiều rồi nhảy, chân đúng là có đau thật. Gót chân bị giày cứa vào có hơi rướm máu, nhưng cũng không đến nỗi “đầm đìa” như anh nói.

– Bây giờ em chọn bẻ hay công? – Anh nói, rồi vòng tay ra sau lưng ôm lấy eo Khánh An như thể muốn bế bổng cô lên.

Khánh An vội vàng nói to:

– Em chọn công!

Cô nghĩ công sẽ bớt mệt cho anh hơn. Và ít nhất... không phải nhìn anh chăm chăm cũng sẽ thoải mái hơn. William khom lưng một lần nữa. Lần này cô ngoan ngoãn trèo lên, tựa đầu vào tấm lưng vững chãi. Bỗng chốc tất cả sợ hãi, lo lắng đều tan biến hết.

– Chuyện vừa rồi... – Cô chậm rãi nói. – anh biết là em không làm chứ?

– Hừm... – William khẽ hừ mũi. – Còn phải xem hôm nay em say hay không say.

– Anh... – Khánh An xấu hổ nhੌm người lên, khuôn mặt vốn đã ửng hồng vì gió lạnh giờ càng đỏ hơn.

William bật cười, kéo cánh tay vừa buông lỏng của Khánh An để cô ôm sát lấy lưng mình, nghiêm giọng:

– Em còn nhੌm dậy nữa là cả hai ngã lăn quay ra đường đấy.

Khánh An vội tựa đầu vào lưng anh, ngoan ngoãn nằm yên không động đậy. Bước chân của William vang lên đều đều trên con đường vắng vẻ.

– Cho dù hôm nay em có làm hay không làm, tôi chỉ muốn em nhớ một điều... – Anh bỗng cắt lời.

– Điều gì? – Khánh An tò mò.

Tiếng nói của anh nhẹ bằng hoà quyện vào gió:

– Là... tôi yêu em.

Khánh An mỉm cười, siết chặt cánh tay đang ôm cổ anh. Tiếng thì thầm của cô cứ thế nhịp nhàng trong đêm đông lạnh giá:

– Em yêu anh... Em yêu anh... William, em yêu anh...

—

[1] Tiệc Giáng Sinh của các công ty thường được tổ chức khoảng hai tuần trước ngày Giáng Sinh, vì ngày Giáng Sinh là ngày nghỉ lễ dành cho gia đình.

[2] Bài hát “If tomorrow never comes” của Garth Brooks

s://youtu.be/fY07-DCQ4EI

—

12. Chương 12: Kể Từ Đó Anh Không Bao Giờ Buông Tay

Ba năm trước.

Thứ bảy. Mười giờ ba mươi phút sáng. Tại một thị trấn hẻo lánh ven biển.

Bầu trời xám xịt, mây đen giăng phủ khắp nơi báo hiệu một trận mưa lớn đang đến gần. Trung tâm thị trấn vắng hoe vắng hắt, lác lác vài người đi đường với bước chân vội vã, chỉ mong nhanh nhanh chóng chóng về tới nhà trước khi trời đổ mưa. Tiếng chim hải âu rền vang vọng lại khiến khung cảnh trống trải càng thêm phần ảm đạm.

William đứng nhìn chăm chăm vào cửa kính của nhà hàng “Vọng biển” cũng phải được năm phút. Biển hiệu đề “Mở cửa”, vậy mà cửa chính lại khoá. Đèn bên trong bật sáng trưng nhưng không thấy một bóng người. Rốt cuộc là mở hay là đóng?

Thu lại tia nhìn đang xoáy sâu vào phía bên trong nhà hàng, William vô tình bắt gặp hình ảnh phản chiếu lạ lẫm của mình trên khung kính. Chỉ mới có một tuần thôi, mà anh không còn nhận ra cái gã đang đứng trước mặt mình là ai nữa. Mặt mày hốc hác. Đôi mắt thâm quầng vì thiếu ngủ. Râu ria lởm chởm sợi dài sợi ngắn. Mái tóc lâu ngày không cắt không gội vừa bết lại vừa rối bù. Trên người vẫn còn nguyên bộ

ngủ từ đầu tuần nhàu nhĩ loang lổ mấy vệt rượu. Bên ngoài khoác chiếc áo nỉ đen có mũ mà anh vớ bừa từ đồng hành lý. Đôi giày thể thao mới tinh đã dính đầy bùn đất sau hơn tiếng đồng hồ quốc bộ tìm kiếm một nơi bán đồ ăn nào đó có vẻ là mở cửa. Thật không hiểu cái thằng cha đại lý nhà đất làm ăn kiểu gì mà lại tìm cái nhà nằm ở nơi đúng nghĩa khỉ ho cò gáy, thậm chí không có đến một cửa hàng tạp hoá ở quanh phạm vi năm cây số.

Vậy là đã gần một tuần rồi...

Sau tang lễ của ông, anh bắt taxi đi xuống thẳng nơi này, chui vào căn hộ nhỏ ven biển ở lý không ló đầu ra. Suốt gần một tuần, hết ly rượu này đến ly rượu khác. Thậm chí đến một lúc anh quăng luôn cái ly, tu ừng ực từ chai. Nhưng đến hôm nay thì cái bụng hết chịu nổi, nên cái chân phải mò ra kiếm ăn. Bộ dạng nhếch nhác bơ phờ, hơi men còn nồng nặc, trông anh chẳng khác gì kẻ nát rượu vô gia cư chuyên ngủ gầm cầu xó chợ.

– Anh muốn đăng ký xin việc à?

Tiếng nói trong trẻo vang lên bên tai cắt đứt dòng suy tưởng của William. Một cô gái trẻ người châu Á trong bộ đồ của nhân viên phục vụ, mái tóc đen dài thắt bím đằng sau, đứng ở cửa tự bao giờ đang nở một nụ cười thật tươi. Sau vài giây ngó người vì câu hỏi, anh chợt nhận ra trên khung kính mình vừa nhìn chăm chăm vài phút trước không chỉ có danh sách các món ăn mà còn dính một tờ quảng cáo tuyển nhân viên phục vụ toàn thời gian. Miệng chưa kịp trả lời, thì cái bụng nó đã reo lên òng ọc biểu tình, chắc chắn là đủ to để cô gái bên cạnh nghe thấy, vì ngay lập tức cánh cửa mở rộng:

– Anh vào đây, tôi sẽ lấy đồ gì đó cho anh ăn trong khi điền đơn đăng ký xin việc.

Lúc này nghe thấy hai từ “đồ ăn” thì không tài nào cưỡng lại được rồi. Tay rút túi áo, William sải bước chậm rãi vào bên trong. Cô gái chỉ cho anh ngồi xuống một cái bàn gần đấy rồi vội vã chạy về phía cánh cửa ở cuối phòng mà anh đoán là khu vực nhà bếp. Nhà hàng không lớn nhưng trang trí bày biện rất trang nhã đẹp mắt. Trên mỗi chiếc bàn phủ khăn trắng muốt đều đặt một nhánh hồng đỏ trong chiếc lọ thủy tinh nhỏ trong suốt. Dọc bức tường xanh màu của biển là các bức tranh khắc hoạ hình ảnh con thuyền đóng đưa trên biển trong các thời khắc khác nhau trong ngày, từ bình minh đến trưa nắng chói chang rồi đến chiều tàn và cuối cùng là trong màn đêm tĩnh mịch. Nét vẽ thanh thoát nhẹ nhàng khiến không gian căn phòng mang đậm dư vị mệnh mang của biển cả.

Tiếng chân bước nhanh trên sàn gỗ.

– Đồ ăn của anh đây!

Khánh An đặt xuống trước mặt William một đĩa đồ ăn mà ngay lập tức anh nhận ra là món bánh cuốn.

– Nhà hàng Ý mà cũng bán đồ ăn Việt Nam sao? – William không kìm được tò mò lên tiếng hỏi, câu nói đầu tiên kể từ ngày tang lễ. Anh gần như quên mất giọng mình nghe như thế nào.

Khánh An tròn mắt thích thú:

– Anh biết về đồ ăn Việt Nam sao? Cả cái thị trấn này anh là người đầu tiên nhận ra món ăn Việt đấy.

William không trả lời câu hỏi mà lặng lẽ dùng đĩa đưa miếng bánh cuốn nhân thịt thơm phức mùi hành khô vào miệng. Vị thơm ngon trên đầu lưỡi vừa quen lại vừa lạ. Trong ký ức không còn mấy trọn vẹn của mình, anh nhớ đây là một trong những món ăn yêu thích mà anh thường nài nỉ mẹ làm. Nhưng kể từ cái ngày mẹ dẫn anh đến gặp ông hôm ấy, anh không bao giờ còn đụng vào đồ ăn Việt hay nói tiếng Việt nữa. Tất cả đã trở thành một ký ức xa vời và đóng kín.

– Cửa hàng nửa tiếng nữa mới mở cửa, đầu bếp còn chưa tới nên tôi lấy tạm món này. Tôi mới học làm, thấy khá ưng ý nên mang theo để chia cho mọi người ở đây. – Khánh An nhanh nhẹn giải thích. – Hi vọng là hợp khẩu vị của anh.

Cô kéo ghế ngồi xuống đối diện, đặt tờ đơn lên cuốn tạp chí trên bàn, rồi giơ bút lên sẵn sàng ghi chép.

– Tôi sẽ giúp điền đơn khi anh ăn. – Cô mỉm cười, lắc nhẹ mái tóc khiến những sợi mỏng manh loà xoà trên vầng trán cao thông minh khẽ đung đưa. – Tên anh là gì?

Tuy nhiên, William đã không còn hứng thú để lắng nghe bất kỳ âm thanh tiếng động gì ở quanh. Khi miếng bánh cuốn trôi từ miệng qua thực quản xuống tới dạ dày, cái đói cồn cào quặn thắt ruột gan được đánh thức. Anh vội lấy cái đĩa, tay lia lịa chọc thức ăn đưa lên mồm, chỉ thiếu điều quăng luôn cả đĩa để bốc cho nhanh. Trong tích tắc, đĩa đồ ăn to bốc hơi không còn đến một miếng hành.

– Cô còn nữa không? – William ngẩng đầu nhìn Khánh An sau khi vét sạch miếng cuối cùng.

– Còn, còn... – Khánh An vội vàng đứng dậy. – Để tôi đi lấy thêm.

Anh có thể nhìn thấy sự ngạc nhiên trong mắt cô chứng kiến tốc độ ăn kinh hoàng của người ngồi đối diện. Lần này cô mang ra một đĩa nhiều gấp đôi.

– Anh tên là gì? – Cô từ tốn hỏi khi thấy nhịp ăn bắt đầu chậm hơn.

– William. – Anh trả lời cộc lốc miệng vẫn nhồm nhoàm nhai.

– Anh bao nhiêu tuổi?

– Hai mươi sáu.

Đầu bút trên tờ giấy chững lại, thoáng chút bất ngờ. Cũng phải thôi. Bộ dạng râu ria lởm chởm đầu tóc bù xù này khiến anh trông già thêm cả chục tuổi.

– Anh đã có kinh nghiệm việc làm trước đây chưa?

Bàn tay cầm đĩa dừng lại, William yên lặng không nói gì, nét mặt sầm xuống. Tất cả những gì thuộc về quá khứ, mỗi lần nghĩ tới như bóp nghẹt trái tim anh đến không thở được.

– Ừm... Không sao, không sao, anh đừng lo. – Khánh An vội trấn an. – Công việc này không đòi hỏi đã từng làm việc trước đây. Phần này bỏ trống cũng được.

Cô di di đầu bút trên tờ giấy, đọc câu hỏi kế tiếp:

– Số điện thoại của anh là gì?

– Không có. – William trả lời cụt lủn, rồi cúi xuống tiếp tục ăn.

Điện thoại, máy tính, anh bỏ lại hết ở căn nhà trên thủ đô không mang theo một thứ gì. Anh không muốn gặp ai, cũng chẳng muốn nói chuyện với bất kỳ một ai.

– Ừm... Vậy anh có... – Khánh An liếm môi, nhìn anh ngần ngại. – địa chỉ nhà không?

Xem ra cô không chỉ nghĩ anh thất nghiệp vô công rồi nghề, mà còn cho rằng anh có thể là kẻ vô gia cư.

– Số 10, đường... – William lạnh nhạt đọc địa chỉ, mặt vẫn không rời đĩa đồ ăn.

Khánh An vuốt vuốt tờ đơn, nhìn lướt qua một lượt gật gù:

– Tôi thấy đơn đăng ký của anh không tề đủ. Giờ chỉ cần về đợi phỏng vấn thôi.

Không tề? Cả tờ đơn gần như bỏ trống, thậm chí đến họ tên còn không đầy đủ. Nhưng dù sao cũng chẳng phải là điều anh quan tâm.

Cô kẹp tờ đơn vào giữa cuốn tạp chí, rồi quay sang phía anh cười rõ tươi:

– Anh yên tâm. Ông chủ quý tôi lắm. Khi nộp đơn, tôi sẽ nói giúp cho anh vài câu.

William yên lặng không nói gì thêm. Đầu đĩa đều đều cắm xuống đĩa. Ngoài trời mưa bắt đầu rơi. Những giọt mưa nặng trĩu hắt lên khung cửa kính tạo thành những vệt nước dài.

Sau ngày hôm đó, William quay lại với cái giường, rượu, và lần này thêm cả đồ hộp lượm lặt nhanh từ cửa hàng tạp hoá, hoàn toàn quên bẵng về buổi gặp mặt, về tờ đơn đăng ký xin việc, và cô gái thất bím...

Ba hôm sau.

Đỉnh đoong... Đỉnh đoong...

Tiếng chuông cửa ầm ỉ vang lên khi William còn đang chìm trong giấc ngủ, hay đúng hơn là men rượu. Mí mắt khẽ động đậy, đôi mắt nửa nhắm nửa mở ngược nhìn đồng hồ, rồi lười biếng nhắm lại. Tám giờ sáng.

Đính đoong... Đính đoong... Đính đoong...

Chuông cửa vang lên lần nữa, dồn dập hơn, như thể không gặp được chủ nhà nhất quyết không về. Nhăn mặt khó chịu, William kéo người ngồi dậy, bước xuống giường, nặng nhọc lê chân ra cửa.

Cánh cửa bật mở, cô gái tóc đen thắt bím đứng ở bên ngoài với nụ cười đến tận mang tai.

– Chào anh!

Phải mất tới mấy phút William mới nhớ ra anh đã gặp cô ở đâu.

– Ngày mai, mười một giờ anh đến nhà hàng “Vọng biển” gặp ông chủ phỏng vấn nhé. – Cô nhanh nhẩu nói luôn, không giấu sự háo hức trong giọng nói của mình.

William nheo mắt nhìn như thể cô đến từ hành tinh khác, rồi thẳng tay đóng sầm cửa lại.

Ngày hôm sau. Đúng tám giờ. Chuông cửa rung lên inh ỏi.

– Chào anh! – Vẫn là cô ta. – Phỏng vấn mười một giờ ngày hôm nay đó anh. Tôi sợ anh không nhớ nên...

William toan đóng cửa lại thì cô đã nhanh trí dùng bàn chân chặn cửa.

– Nhưng nếu anh không đến được hôm nay thì mười một giờ ngày mai cũng được. – Cô vội vã nói vọng qua khe cửa cho William nghe thấy trước khi anh ấy chân cô ra và đóng sầm cửa không thương tiếc.

Ngày hôm sau nữa, cô tiếp tục bấm chuông. Lần này William để cô bấm thả cửa, không thèm xuống mở. Sau mười lăm phút, tiếng chuông thưa dần rồi dừng lại hẳn. Thêm năm phút không động tĩnh gì.

Chắc cô ta đi rồi? Không hiểu sao trong lòng anh bỗng nảy lên ý định muốn kiểm tra suy đoán của mình. Anh lò dò bước ra mở cửa. Quả là cô đã đi rồi, nhưng có để lại một túi ni lông trắng trước thềm. Trong túi là hộp đồ ăn thơm lừng với tờ giấy nhắn màu vàng dính ở bên trên, nét bút ngay ngắn nắn nót: “Phỏng vấn của anh là mười một giờ hôm nay, nhưng nếu anh bận hôm nay thì ngày mai đến nhé.”

Một tuần sau đó, ngày nào cũng vậy. Đúng tám giờ cô có mặt. Sau khi bấm chuông mười lăm phút, không thấy mở cửa thì để lại hộp đồ ăn với cùng một mẫu tin nhắn. Mỗi ngày trong hộp là một món khác nhau, có món anh nhận ra, có món anh không nhận ra, nhưng món nào cũng rất ngon. Đồ nhà nấu tất nhiên là ngon hơn đồ hộp. Không biết trong món ăn cô bỏ thứ gì mà tự dưng anh thấy bớt thèm rượu đi hẳn, đầu óc cũng tỉnh táo minh mẫn hơn.

Sang ngày thứ mười một...

Tám giờ mười phút. Sao vẫn chưa thấy tiếng chuông cửa? William nằm trên giường gác tay lên trán bần khoăn. Ngày nào tiếng chuông cũng vang lên đúng tám giờ, không hơn không kém một phút. Hôm nay bị kẹt xe sao? Mà không thấy ô tô hay xe đạp, chắc là đi xe buýt. Hay là xe buýt bị trễ?

Chín giờ mười lăm phút. Vẫn không thấy gì. Chắc cô ta đã bỏ cuộc? Hơn một tuần rồi còn gì?

Chín giờ hai mươi phút.

Đính đoong... Đính Đoong...

William ngồi bật dậy, nhảy ngay xuống giường, chạy một mạch ra cửa.

Nhưng đứng ở trước thềm không phải cô gái thắt bím, mà là một gã cao to đầu đinh, mặt non choẹt tầm mười tám, mười chín tuổi.

– Anh là... William? – Gã nhai nhai viên kẹo cao su trong mồm, nhìn anh dò xét một lượt từ đầu tới chân.

William gật đầu.

– Cửa anh đây. – Gã nói rồi đưa cho anh một túi ni lông.

Là hộp đồ ăn và mẫu tin nhắn.

– Cô ta đâu? – William buột miệng hỏi.

– Ồm rồi. – Gã thanh niên hờ hững đáp đưa mắt quan sát căn nhà.

– Ồm? – William nhúm mày.

– Phải, sốt cao. – Gã đảo viên kẹo trong mồm. – Con nhỏ đó điên lắm! Nó cứ nghĩ mình thân đồng da sắt, học hành kín mít vậy mà còn làm thêm một lúc ba bốn việc. Không bệnh mới là lạ đó! Nó như thế, làm tôi suốt ngày bị má đem ra so sánh rồi chửi.

Sau này William mới biết cậu thanh niên này tên là Pete, con bà chủ nhà chỗ Khánh An ở trọ.

– Đạo này nó đang hẹn hò anh hay sao mà sáng nào cũng thấy lọ mọ nấu ăn rồi đi bộ cả tiếng đồng hồ đến đây đưa đồ? – Pete nhướn mày nhìn William tò mò, không quên chèn thêm một câu nhận xét ở cuối. – Trông nó thông minh mà khẩu vị đàn ông cũng lạ ghê ha!

– Đi bộ cả tiếng? – William hỏi lại, chẳng thềm mảy may để ý câu bình luận ẩn ý kia.

– Có xe buýt nào đi vào cái chỗ hẻo lánh này. Nó không có ô tô hay xe đạp. Không đi bộ, chẳng nhẽ bay. Mà trường nó nằm tận phía bên kia thị trấn, đi bộ từ đây có khi hơn một tiếng ấy chứ.

Giờ anh mới nhìn thấy đằng sau Pete là một chiếc xe ô tô màu xanh xỉn đời cũ. Sau này anh cũng biết thêm để nhờ Pete mang đồ đến cho anh, Khánh An đã hứa giúp cậu ta làm việc nhà cho cả tuần...

—

Cộc... cộc...

Sau hai tiếng gõ cửa nhẹ, Robert ló đầu vào:

– Giám đốc, tôi vào được không?

William thu hồi ánh mắt đang lơ đãng nhìn những giọt mưa ngoài cửa kính, quay sang Robert:

– Cậu vào đi. Có chuyện gì không?

Robert ngạc nhiên ngó đồng hồ:

– Không anh bảo tôi mang báo cáo đến sớm vì anh có chuyện phải về bây giờ sao?

– À... – William cũng đưa mắt về hướng đồng hồ gật đầu. – Phải rồi, cậu cứ để trên bàn cho tôi.

Anh nói, rồi đứng dậy thu xếp giấy tờ bỏ vào cặp.

– Sếp à, đạo này có chuyện gì sao? – Robert lo lắng hỏi thăm khi đến gần bàn làm việc của giám đốc. – Tôi thấy anh có vẻ phân tâm...

– Không có gì quan trọng. Chỉ là hoài niệm một chút... – William lắc đầu, với chiếc áo măng tô dài treo trên mắc khoác lên người. – Có lẽ là do Giáng Sinh đang đến gần.

Phải, gần đây các kỷ niệm cũ cứ hay ùa về trong đầu anh. Có thể là vì câu chuyện anh kể cho Khánh An nghe về ông nội khiến các hồi ức sống dậy.

Robert gật gù về thông hiểu, rồi trao cho William một cái nhìn tinh quái:

– Không phải hôm nay anh về sớm để mua quà cho vợ đấy chứ?

William nhếch môi cười cười, rồi vẫy tay chào Robert tiến về phía cửa. Quà Giáng Sinh cho Khánh An anh chuẩn bị từ lâu rồi. Nhưng hôm nay đúng là có một thứ muốn mua cho cô. Mấy hôm trước nghe cô phản nản giáo viên giảng nhanh quá làm cô không bắt kịp, nhân dịp rảnh việc anh muốn đi chọn mua cho cô một cái máy ghi âm. Hi vọng giúp cô nắm bắt bài giảng tốt hơn. Tưởng tượng đôi mắt long lanh sáng lên niềm vui, đôi môi nở nụ cười sung sướng, anh thật không thể kiềm chế được mình phải tự mỉm cười.

Phải! Đôi mắt ấy... Nụ cười ấy... Kể từ giây phút cô bước qua ngưỡng cửa nhà hàng ngày hè năm ấy, anh đã không thể nào rời mắt...

Tiếng chuông gió treo trên cánh cửa nhà hàng “Vọng biển” kêu leng keng. William đứng sau chậu cây cảnh nhìn Khánh An nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào. Ánh nắng vàng tươi của một ngày hè rực rỡ theo sát sau lưng khiến cô sáng loá như một thiên thần. Mái tóc đen dài mềm mại thắt bím đằng sau đung đưa theo nhịp bước. Nụ cười rạng rỡ trên đôi môi màu anh đào.

– Mừng là cháu đã khỏi bệnh. – Ông chủ hiền hậu đơn đả chạy ra cửa đón. – Anh chàng cháu bảo đã đến rồi đấy.

Đôi mắt đen lầy sáng rực lên:

– Vậy sao?! Cháu biết là anh ấy sẽ đến mà. – Cô vui sướng reo lên, rồi như sực nhớ ra, rụt rè nhìn sắc mặt ông chủ dò hỏi. – Ông thấy thế nào?

Ông chủ nhăn mày, đưa tay vuốt vuốt bộ râu ngắn cùn của mình:

– Hừm... Ta thấy hơi lạ...

Khánh An vội vàng ôm lấy cánh tay ông chủ nài nỉ:

– Cháu đã bảo ông từ trước rồi mà. Anh ấy có hoàn cảnh đặc biệt một chút, nhưng là người rất có tiềm năng. Ông cho anh ấy cơ hội thử việc đi. Cháu hứa sẽ giúp đỡ anh ấy cho đến khi nào anh ấy phù hợp với công việc thì thôi. Nếu có bất cứ chuyện gì ông không vừa lòng, cứ trừ vào tiền lương của cháu.

– Không, không... – Ông chủ xua tay. – Ý ta là anh chàng không hề giống với những điều cháu dặn dò ta từ trước. Nếu cậu ta không nhắc tới cháu thì ta thực không nghĩ là cùng một người.

– Vậy sao? – Khánh An ngạc nhiên.

– Tóm lại, ta đã nhận cậu ta vào làm việc chính thức rồi.

Câu nói này của ông chủ dường như làm Khánh An quên hết sự thắc mắc vài phút trước. Cô nhảy cẫng lên ôm cổ ông chủ thật chặt:

– Thật ạ?! Cháu biết ông chủ của cháu là người nhân từ đức độ nhất thế gian này mà. Cháu yêu ông!

Cùng lúc đó, William bước ra từ phía sau chậu cây. Mái tóc cắt ngắn gọn gàng, râu ria đã cạo sạch, tươi tắn chỉnh tề trong bộ đồng phục áo trắng quần đen. Anh nhìn thấy sự ngỡ ngàng thoáng hiện trong đáy mắt Khánh An. Nhưng cô nhanh chóng nở một nụ cười thân thiện, đưa bàn tay ra trước mặt anh:

– Chào anh, William! Em tên là Khánh An. Rất vui được làm việc cùng anh.

William nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn ấy. Và từ đó trở đi, anh không bao giờ buông tay ra nữa.

Có một lần sau này, hai người nằm trên trắng cỏ xanh mượt dọc con sông dài uốn lượn. Cả không gian rộng khắp không có lấy một ánh đèn nhân tạo. Những vì sao nhờ thế mà sáng rõ mồn một trên nền trời cao thăm thẳm. William tựa đầu lên cánh tay ngắm nhìn Khánh An nghịch ngợm dùng cọng cỏ làm bút nổi điểm sáng lấp lánh ở phía xa thành các hình thù ngộ nghĩnh.

– Em thừa biết ngày ấy anh không hề có ý định xin việc phải không? – Anh đột ngột lên tiếng.

Bàn tay cầm “bút” của Khánh An chững lại. Cô yên lặng một vài giây rồi khẽ gật đầu:

– Ừm...

– Vậy thì tại sao...? – William tò mò.

Cọng cỏ trên tay Khánh An lại phất lên rồi xiên sang ngang khéo léo vòng lại tạo thành hình giống chiếc lá, nhưng cũng có thể là con thuyền.

– Vì đôi mắt của anh... – Giọng nói trong veo nhẹ nhàng vang lên trong màn đêm tĩnh mịch. – Cái ngày em nhìn thấy anh bên ngoài nhà hàng, em nhận ra đôi mắt của anh... Rất quen.

William nhồm hủn người dậy:

– Rất quen?

Ánh mắt Khánh An vẫn hướng về những vì sao ở chốn xa xôi:

– Vâng... Giống như đôi mắt mà em nhìn thấy trong gương ngày bố mẹ em mất. Trống rỗng. Lạc lối... – Cô quay đầu về phía anh. – Nếu không có gì níu kéo, em cảm thấy anh sẽ không ngần ngại từ bỏ...

Một cơn gió nhẹ thổi qua khiến ngọn cỏ dài lắc lư. Những con bướm bướm bị động, nhanh chóng rời ngọn cỏ, cất đôi cánh mỏng chập chờn bay lượn vào không gian.

– Vậy điều gì giúp em không từ bỏ?

– À... – Cô mỉm cười, hướng mắt lên bầu trời cao thăm thẳm. – Có một người đã giúp em...

Khánh An dừng câu nói ở đấy. William cũng không hỏi thêm gì. Đàn bướm bướm vẫn chập chờn bay lượn trong gió.

Lời nhắn:

Gửi tặng mọi người bài hát “All about your heart” của Mindy Gledhill. Thấy hơi hợp với chương:

[s://youtu.be/NMadRqE9aGE](https://youtu.be/NMadRqE9aGE)

Lời dịch của bài hát từ trang loidich.com/:

Em chẳng quan tâm hành động kì quặc của anh

Đó là tất cả những gì em yêu

Nếu anh là cây kem mát lạnh

Anh sẽ là vị ưa thích của em

Trong tâm tưởng em thấy anh

Như bức họa của Van Gogh

Màn đêm lấp lánh ánh sao và những bông hướng dương tươi tắn

Tới bất cứ nơi nào có anh

Em yêu anh từ phút đầu

Theo tất cả các cách

Và từng ngày qua đi

Anh tỏa sáng hơn những vì tinh tú

Hãy tin khi em nói

Những vết sẹo chỉ là thứ yếu

Quan trọng là trái tim anh

Anh là chú bướm bị giam cầm

Thật nhỏ bé và an toàn trong chiếc kén

Đi tiếp và anh sẽ có thời gian của riêng mình

Thời gian chữa lành mọi vết thương

Em yêu anh từ phút đầu

Theo tất cả các cách

Và từng ngày qua đi

Anh tỏa sáng hơn những vì tinh tú

Hãy tin khi em nói
Những vết sẹo chỉ là thứ yếu
Quan trọng là trái tim anh
Như ổ khóa thiếu mất chìa
Như bí ẩn chẳng chút manh mối
Sẽ chẳng có em nếu thiếu anh
Em yêu anh từ phút đầu
Theo tất cả các cách
Và từng ngày qua đi
Anh tỏa sáng hơn những vì tinh tú
Hãy tin khi em nói
Những vết sẹo chỉ là thứ yếu
Quan trọng là trái tim anh.

13. Chương 13: Làm Quen Với Bất Ngờ

– Hừm... – Kiều Anh nằm bệt xuống bàn thờ dài. – Vài ngày nữa là Giáng Sinh rồi, thấy lười quá.

Khánh An mỉm cười nhấp ly nước ngọt. Quán bar của trường thường ngày tấp nập người ra kẻ vào, mấy hôm nay chỉ còn lác đác vài mống ngồi nói chuyện và chơi bi-da. Hầu hết các học sinh bản địa và châu Âu đã về nhà nghỉ Giáng Sinh. Nhưng phần lớn sinh viên châu Á thì ở lại trường vì kỳ nghỉ ba tuần này không đủ bù đắp để trả một đồng tiền vé và ngồi máy bay suốt mười hai tiếng đồng hồ.

– Sao cậu vẫn còn ở đây hả Adele? – Kiều Anh nhướn mắt nhìn Adele đang ngồi gác chân trên ghế sofa bên cạnh tay lắc lắc chai bia.

Cô nàng điềm nhiên đưa chai bia lên mồm tu một ngụm rồi trả lời:

– Mình tranh thủ ôn tập một chút, chứ ở nhà đừng hòng làm được gì. Mai mình mới bay.

Mặc dù giảng đường đã đóng cửa từ tuần trước, sinh viên vẫn phải ôn tập cho bài thi ngay sau kỳ nghỉ. Khánh An cũng thích đến trường hơn ở nhà. Không khí nghiêm túc ở thư viện khiến độ tập trung phát huy tối đa. Và lại quanh quẩn ở nhà một mình với bốn bức tường mãi cũng chán. Ít nhất đến trường còn có bạn có bè tán gẫu lúc giải lao.

Ngồi ngắm mưa rơi rả rích bên ngoài một lúc, Kiều Anh khều khuỷu Khánh An băng quơ hỏi:

– Cậu đã có kế hoạch gì cho Giáng Sinh chưa? Hay tụi mình đi đâu chơi cho vui?

– À, mình... – Khánh An ậm ừ.

Tất nhiên là cô có kế hoạch đi chơi với William. Một học kỳ đã trôi qua, nhưng hai cô bạn cũng như tất cả mọi người khác ở trường vẫn hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của anh. Lúc đầu cô giấu chuyện đã có chồng đơn giản vì muốn hoà nhập với chúng bạn. Lâu ngày thì trở thành thói quen. Giờ thân thiết với Kiều Anh và Adele, trong lòng Khánh An cảm thấy rất áy náy nếu cứ phải tiếp tục giấu giếm giếm thể này, đặc biệt là khi hai cô bạn luôn một lòng tin tưởng, cái gì cũng kể tuồn tuột.

– Có chuyện này tớ muốn nói với hai cậu... – Khánh An ngập ngừng.

Nghe thấy sự khác lạ trong giọng nói của Khánh An, hai nàng đưa mắt nhìn nhau. Kiều Anh ngồi nhồm dậy, Adele cũng chỉnh cho tư thế ngay ngắn hơn.

– Thực ra tớ đã... – Khánh An nuốt nước bọt khó khăn thốt ra phần còn lại của câu nói. – ... có chồng.

– CÁI GÌ!? – Kiều Anh đứng bật dậy như vừa có sét đánh ngang tai.

Adele không nói gì, nhưng chai bia trong tay rơi xuống sàn đánh cái cộp, chất lỏng đổ ra sàn tràn cả lên đôi ủng da mới mua mà cô nàng không mấy may để ý thì cũng đủ biết cô bạn sốc đến thế nào.

– Là vì hoàn cảnh của tớ có chút phức tạp không tiện cho mọi người biết... – Khánh An lúng túng giải thích.

– Khi nào? Làm sao? Cậu? Sao có thể? – Kiều Anh bật ra một loạt các câu hỏi.

Khánh An vội vã đưa tay lên trán an:

– Bình tĩnh nào, nghe tớ nói đã...

Kiều Anh miễn cưỡng ngồi xuống, mắt vẫn chăm chăm nhìn Khánh An không rời. Đợi đến khi cô bạn đã yên vị, Khánh An mới bắt đầu từ tốn kể mọi chuyện, về việc mình bị mất trí nhớ sau vụ tai nạn, về mối quan hệ không mấy tốt đẹp với William trong những tuần đầu tiên, về sự day dứt đối với những chuyện đã xảy ra quá khứ mặc dù bản thân cô cũng không biết chính xác mình đã làm gì, và về những chuyển biến tốt đẹp trong thời gian gần đây.

– Chuyện là thế đấy... Xin lỗi vì giấu giếm các cậu bấy lâu nay. – Khánh An cắn môi đưa mắt nhìn hai bạn đầy áy náy. – Nếu các cậu có tức giận, mình cũng rất hiểu...

Mưa đã dần ngớt hạt. Một vài người đẩy cửa rời quán bar. Không khí bên trong càng trở nên trầm lắng, chỉ còn loáng thoáng tiếng cộp cộp của những quả bóng bi-da đập mạnh vào cạnh bàn. Đài radio trong góc phòng vang lên khe khẽ điệu nhạc da diết của một bản tình ca buồn. Hai cô bạn lặng thinh không nói gì, dường như đang cố tiêu hoá những điều vừa nghe được. Sau vài phút, cuối cùng Adele cũng lên tiếng:

– Giận gì chứ. Chỉ khổ cho cậu là không thể kể ra sớm hơn. Mất trí nhớ chắc chắn không phải là chuyện dễ dàng gì, đặc biệt khi quá khứ lại có vẻ rắc rối như vậy.

Kiều Anh gật gù cầm lấy bàn tay nắm chặt đầy bối rối của Khánh An siết nhẹ:

– Mình mừng là cậu có thể tin tưởng bọn mình để kể hết mọi chuyện.

Sự cảm thông của hai người bạn khiến sống mũi Khánh An bỗng cay cay. Cô cảm thấy nhẹ nhõm như vừa trút được một gánh nặng lớn. Tuy nhiên không để Khánh An rưng rưng cảm động được lâu, Kiều Anh ngay lập tức dồn sự tò mò vào người chồng vừa mới được tiết lộ này:

– Anh ấy là người thế nào? Có đẹp trai sáu múi không cậu?

Khánh An không kìm được phải bật cười khúc khích, trong khi Adele quay sang gõ đầu Kiều Anh một cái cốc.

Anh là người thế nào? Cô bắt giác hướng mắt về phía những hạt mưa còn đọng lại trên khung cửa kính nghỉ ngơi. Lúc đầu cô thấy anh thật lạnh lùng xa cách, cho dù có cố gắng đến mấy cũng không thể chạm vào được. Nhưng mỗi ngày ở bên anh, cô càng cảm nhận rõ hơn sự dịu dàng tinh tế đằng sau vẻ lạnh lùng nghiêm nghị kia.

– Là một người rất ấm áp. – Khánh An khẽ mỉm cười, đôi má ửng hồng.

– Nhìn vẻ mặt của cậu là biết hai người đang rất hạnh phúc rồi. – Adele huých nhẹ tay Khánh An.

Vẫn chưa thoả trí tò mò, Kiều Anh tiếp tục dò hỏi, lần này còn ngó trước ngó sau đưa tay che miệng như sợ người khác nghe thấy:

– Vậy “chuyện ấy” chắc cậu phải rành lắm nhỉ?

Mặt Khánh An trong phút chốc chuyển từ ửng hồng sang đỏ bừng như gấc. Cô vội vàng xua tay:

– Ấy ấy gì... Mình mới biết anh ấy được vài tháng. Vẫn cảm thấy chưa sẵn sàng...

Bốn con mắt không hẹn mà cùng đổ dồn về phía Khánh An như thể cô vừa nói điều gì lạ lùng lắm.

– Cậu có yêu anh ấy không? – Kiều Anh đột ngột đặt câu hỏi.

– Có... – Khánh An ngập ngừng trả lời, đôi mắt nhìn Kiều Anh đầy nghi hoặc, không biết cô nàng định dẫn chuyện này đi tới đâu.

– Vậy thì còn đợi gì nữa? – Kiều Anh vỗ đùi đánh cái đét. – Đàn ông đang trong độ tuổi sung sức, mang tiếng có vợ dang hoàng, mà hơn một năm chưa được ấy ấy. Cậu có biết là nó có thể gây ra suy yếu sức khỏe, rối loạn tâm sinh lý không?

– Và thậm chí là trầm cảm. – Adele gật gù đồng tình chen vào.

Khánh An trợn mắt nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hai cô bạn, trong lòng bất giác chột dạ. Liệu có thật nghiêm trọng tới mức ấy?

Mới sáu giờ chiều mà đã tối om. Khánh An thu xếp sách vở lục đục rời thư viện. Trời vẫn còn mưa lâm thâm. Ngoài đường người người hối hả đi lại, xe cộ tấp nập. Cô xoay xoay chiếc ô hồng chậm rãi bước ra bên xe buýt, cố tránh những vũng nước đang lớn dần lên trên vỉa hè. Cơn gió mạnh thì nhau ập tới làm cô phải nheo mắt tránh những hạt mưa quất tới tấp vào mặt.

Xe buýt giờ tan tầm đông nghẹt người. Ở Luân Đôn đi buýt đi tàu vào giờ cao điểm không khác gì trận chiến. Nhiều lúc phải xô lấn chen đẩy may ra mới lên được xe. Khi ở trong xe rồi thì bị kẹp như bánh mì sandwich, người này đè lên người kia là chuyện thường.

Khánh An cố len lỏi tìm vị trí có chỗ vịn, nhưng mà mọi người đứng sát sạt có muốn cũng không thể di chuyển nổi. Cô đành yên vị ở ngay giữa xe. Những người đằng sau cứ thế dồn đẩy nhau chen lên mặc dù xe đã gần như chật cứng. Một người đàn ông to béo lợi dụng thân hình đồ sộ của mình gạt đẩy lấy đường khiến không ít người phải nhăn nhó. Ông ta làm như không thấy những tia nhìn khó chịu hướng về phía mình, một mực chăm chăm bước tiếp vào trong, đôi giày to bản vô tình giẫm lên chân Khánh An đau điếng. Chưa dừng ở đấy, ông ta xoay người để kiểm chỗ vịn, khuỷu tay đập mạnh vào lưng cô.

Mất đà bước chân Khánh An loạng choạng nghiêng ngả. May mắn thay, trước khi cô ngã đè lên người vô tội nào đấy, một cánh tay mạnh mẽ đã bắt ngờ ôm lấy kéo cô nép vào ngực mình. Anh nhanh chóng xoay người để cô đứng vào góc xe, dùng tấm lưng vững chãi bảo vệ cô khỏi đám người vẫn không dừng xô đẩy. Mùi hương quyến rũ quen thuộc khiến tim Khánh An đập thình thịch liên hồi.

– Sao anh lại ở đây? – Khánh An ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn khuôn mặt còn dính nước mưa của William, một vài sợi tóc nâu mềm mại hơi rủ xuống dính chặt lên thái dương.

– Tôi xong việc sớm. – William trả lời. Cô thật khâm phục cái lối nói chuyện không để lộ tí cảm xúc nào của anh.

– Ô tô của anh đâu?

– Để ở chỗ làm rồi.

– Thế mai anh đi làm kiểu gì? – Giọng Khánh An thẳng thốt.

– Thì giống em. Đi tàu, đi xe buýt. – Anh thản nhiên nói.

Khánh An cúi đầu khẽ mỉm cười, trái tim rung rinh. Cô biết William bình thường không thích sử dụng phương tiện công cộng. Anh rất ghét phải động chạm vào người khác, nhất là khi ai ai cũng mồ hôi mồ kê nhễ nhại vì chen chúc thế này.

Bàn tay cầm bút gạch đi gạch lại cùng một dòng trên trang sách phải đến cả chục lần. Không phải do cô không hiểu sách nói gì, mà là tâm trí đang miên man suy nghĩ về những lời Kiều Anh và Adele nói sáng nay. Có thể dẫn đến “suy yếu sức khỏe, rối loạn tâm sinh lý và trầm cảm” sao? Điều này làm Khánh An thực

sự lo lắng. Cô để ý dạo gần đây William hình như đang bận tâm chuyện gì đó, thì thoáng lại nhìn ra ngoài cửa sổ một lúc lâu, vẻ mặt đăm chiêu, ánh mắt trầm ngâm. Lẽ nào là liên quan tới chuyện này?

– Anh à, – Khánh An liếm môi, rụt rè nhìn sang William ngồi đọc sách trên ghế sofa ở bên cạnh. – anh có muốn... làm “chuyện ấy” không?

William đang chậm rãi nhắm nháp ly cà phê, nghe câu hỏi của Khánh An mà cà phê suýt sặc lên mũi. Sợ mình vừa nghe nhầm, anh vội hỏi lại:

– Hả? Em vừa nói gì cơ?

Khánh An nhắc lại câu hỏi:

– Anh có muốn làm “chuyện ấy” không? – Cho rằng William không hiểu rõ ý mình, cô giải thích thêm. – Quan hệ tình dục ấy.

William trợn mắt không tin nổi vào tai mình. Thường ngày cô gái này động tí là xấu hổ đỏ mặt, mà sao hôm nay nói chuyện này cứ tỉnh bơ như không. Tuy nhiên sau vài phút bất ngờ, anh nhanh chóng lấy lại phong thái ung dung thản nhiên của mình, hỏi ngược lại cô:

– Thế em muốn làm luôn ở đây hay là lên phòng ngủ?

– Có thể làm ở đây luôn sao? – Khánh An trở mắt ngó quanh. Ghế sofa mặc dù thoải mái nhưng cũng đâu đủ dài. Sách vở thì tung toé vương vãi khắp nơi. Cô vội lắc đầu. – Phòng ngủ ạ.

– Cũng được. – William gạt đầu đặt cuốn sách sang một bên, rồi từ tốn đứng dậy. – Vậy thì tôi chiều em.

Không để Khánh An kịp phản ứng, anh cúi xuống bế bổng cô lên, nhanh chóng ôm trọn cô trong vòng tay rắn chắc của mình, trong đầu không khỏi nghĩ thầm: “Cô gái của tôi, cô đang mời tôi ăn thịt đấy”.

– Em muốn phòng tôi hay phòng em?

Bị bất ngờ bởi sự va chạm với anh, Khánh An bắt đầu thấy lúng túng, có phần hoài nghi về quyết định của mình. Nhưng đã phóng lao rồi thì đành phải theo lao, cô đồng ý trả lời:

– Phòng em.

Cô nghĩ dù sao phòng của mình chắc sẽ cảm thấy thoải mái hơn ở một phòng lạ.

William lệ làng bế Khánh An lên phòng đặt xuống giường. Nhìn vẻ sợ sệt lộ rõ trên gương mặt bắt đầu tái đi, anh nheo nheo mắt hỏi lại:

– Em có chắc không?

Khánh An hít một hơi dài, nắm chặt tay lại, lấy hết dũng khí để bật ra câu trả lời, nhưng giọng vẫn yếu xìu xìu như quả bóng xìt hơi:

– Em chắc...

William khẽ nhếch môi, bắt đầu nới lỏng cổ áo của mình. Nhìn ngón tay anh nhanh nhẹn tháo hàng cúc tròn dọc chiếc áo sơ mi trắng để lộ dần bờ ngực săn chắc lưa thưa những sợi lông tơ vàng sáng màu, nỗi sợ hãi trong lòng Khánh An bỗng trở nên mất kiểm soát. Cô vội nhắm chặt mắt, hai tay nắm lấy ga trải giường. “Sẽ ổn thôi! Sẽ ổn thôi!” Câu tự nhủ được nhắc đi nhắc lại trong đầu như một lời niệm chú, nhưng chẳng thấy phát huy một chút tác dụng nào. Các cơ bắp không nghe lời cứ thế căng cứng. Hơi thở dồn dập của anh càng đến gần thì chân tay cô càng run rẩy.

Nhưng đúng lúc Khánh An tưởng như toàn thân đã đông cứng vì sợ, thì hơi thở nhịp nhàng không còn ở bên tai, thay vào đó chiếc chăn ấm đã đắp ngang người từ lúc nào. William cẩn thận đặt tay Khánh An dưới chân, rồi nhẹ nhàng hôn lên trán cô chúc ngủ ngon. Trước khi cánh cửa phòng đóng lại, anh còn để lại một câu dặn dò:

– Đêm nay em đừng có mơ bậy đấy!

Mặt Khánh An đỏ bừng, hai tai nóng ran. Cô kéo chăn trùm kín đầu, chỉ mong có thể nhắm mắt ngủ ngay cho qua cơn xấu hổ khôn cùng này.

William cởi áo sơ mi ném vào giỏ đồ bẩn, rồi khoác lên mình chiếc áo choàng ngủ dày màu ghi, đôi môi nở nụ cười nhẹ nhõm lại hình ảnh cô gái nhỏ mắt nhắm tịt, môi mím chặt, toàn thân run rẩy như thể sắp bị cực hình tra khảo. Lúc nói thì mạnh dạn là thế, đến lúc làm thì không khác gì một con mèo mắc mưa.

Nhưng nụ cười dần tắt thay thế bằng tiếng thở dài khe khẽ. Dù đè nén cỡ nào, anh cũng phải thừa nhận rằng mình rất nhớ... Nhớ cơ thể mềm mại ấm áp chui rúc gọn lỏn trong vòng tay của mình. Nhớ mùi thơm ngọt ngào thanh khiết khiến anh phải liên tục hít hà như thể bao nhiêu cũng là không đủ. Nhớ khuôn mặt trắng hồng bình yên trong giấc ngủ mà anh có thể dành trọn cả đêm để ngắm nhìn... Nhưng anh biết cô cần thời gian.

William đặt mình ngồi xuống đầu giường nhặt cuốn sách đang đọc dở lên, tâm trí vẫn không thể nào tập trung vào trang sách. Nghĩ lại lời đề nghị thẳng thừng đây bất ngờ ngày hôm nay, khoé môi anh không khỏi cong lên. Đến giờ đáng lẽ anh nên bắt đầu làm quen với bất ngờ từ cô gái này rồi mới đúng.

Dòng hồi tưởng quay về cái ngày cuối hè đẹp trời năm ấy khi Khánh An xuất hiện trước cửa nhà với một nụ cười toe toét tới tận mang tai. Lúc đó hai người làm việc cùng nhau được hai tháng. Trong suốt quãng thời gian đó, William luôn cố giữ khoảng cách cư xử có chừng mực, vì Khánh An vẫn còn là một học sinh cấp ba. Anh tự bảo mình việc học với cô là quan trọng nhất, không thể để chuyện yêu đương hên hò làm xao nhãng mất tập trung.

– Tôi đã bảo em là đừng tới đây nữa. Có chuyện gì thì đến chỗ làm hẵng nói. – Vừa nhìn thấy cô, William đã nhăn mặt cau mày. Từ khi biết không có xe buýt đi tới xóm này, anh cấm tiết Khánh An không được quốc bộ tới đây. Nhưng không phải lúc nào cô cũng nghe lời.

Dường như đã quá quen với bộ dạng khó tính của William, cô phớt lờ lời cảnh nhắc, háo hức chỉ tay ra sân:

– Anh, xem em có cái gì cho anh này!

William đưa mắt theo hướng tay chỉ, nhanh chóng nhận ra một chiếc xe đạp mới cứng đang dựng ở đó.

– Em mua chiếc xe đạp này nhưng không dùng đến. – Khánh An liếm môi. – Em muốn cho anh mượn.

William nhú mày. Không hiểu cô nghĩ mình lừa được ai. Chiếc xe rõ ràng là đáng đắp dành cho nam giới. Yên xe cao chót vót, cô trèo lên ngồi chắc phải đeo thêm đôi guốc mười phân nữa may ra mới chạm đất. Nhìn là biết ngay cô vừa dắt xe quốc bộ cả quãng đường. Thêm vào nữa, bộ dạng lúng ta lúng túng, mắt ngó lơ lên trời, ngón tay liên tục mân mê đuôi tóc thế này, muốn người ta tin cũng khó.

– Em lấy tiền đâu ra mà mua xe này? – Giọng William nghiêm lại.

Chiếc xe mới cứng này ít nhất cũng phải hơn trăm bảng, số tiền không hề nhỏ đối với một học sinh, đặc biệt khi cô phải làm thêm vất vả ngoài giờ học để trang trải cho cuộc sống của mình.

– Anh đừng lo! – Cô vội trấn an. – Em có tiền mà.

William nhìn xoáy vào Khánh An:

– Đây có phải mà lý do mà mấy tuần vừa rồi em làm thêm giờ?

– À, à, không, không... – Khánh An ấp úng, ngón tay ngoáy đuôi tóc càng nhanh hơn.

Nhìn cô thế này, William bỗng thấy thương thương. Thực ra anh cũng không muốn làm cô quá khó xử. Chân mày giãn ra, giọng nói dịu lại:

– Em không cần phải làm thế này. Nếu tôi cần, tôi sẽ tự biết đường mua.

Khánh An lặng lẽ cúi đầu, mũi chân di di trên mặt đất, đôi môi mấp máy những lời lí nhí chỉ vừa đủ nghe thấy:

– Em biết. Nhưng anh mới đi làm...

Cô không nói hết câu nhưng anh hiểu cô muốn nói gì. Anh mới bắt đầu công việc chạy bàn trong cái nhà hàng nhỏ ở vùng nông thôn này được vài tháng, đồng lương còm cõi. Bình thường sau khi trả hết tiền ăn,

tiền nhà, tiền điện, tiền nước thì đúng chẳng có dư dật được gì nhiều. Tuy nhiên cô không biết anh không đơn giản là một anh chàng chạy bàn bình thường. Từ hồi chuyển xuống đây, William chợt nhận ra hiểm khi nào có dịp được thả mình vào thiên nhiên như thế này. Vì vậy anh quyết định không dùng xe mà đi bộ để tận hưởng không khí trong lành vốn không thể tìm thấy ở chốn đô thị. Tuy nhiên tình yêu thiên nhiên này đã bị Khánh An hiểu lầm thành sự thiếu thốn về vật chất.

William thở dài. Thật không biết nói thêm gì nữa. Cái cô gái này... Có cần phải luôn nhiệt tình tới vậy không?! Giúp anh được nhận vào làm, giờ còn muốn lo luôn cho cả phương tiện đi lại.

Không nỡ rầy la cô thêm, anh hắt đầu về phía chiếc xe, giọng yếu xìu xìu:

– Sao em không hạ yên xuống mà đạp tới đây? Dắt bộ làm gì cho nó khổ?

– Ừm... Thực ra em... – Cô đưa tay gỡ đầu. – không biết đi xe đạp.

Quai hàm William gần như rớt xuống. Thế mà vừa rồi còn bảo xe đạp mua cho mình.

– Tôi tưởng ở Việt Nam ai cũng biết đi xe đạp?

Khánh An nhe răng cười hì hì, đầu hơi nghiêng sang một bên khiến bím tóc rơi xuống đung đưa trong gió:

– Tại từ bé luôn có người đưa đón em đi học, nên em chưa bao giờ phải tự đi cả.

Nụ cười tươi rói như ánh mặt trời lập tức thổi bay tất cả khúc mắc tồn đọng trong lòng William. Anh thở ra, sải bước tiến lại gần xoa đầu Khánh An:

– Được rồi. Tôi chở em đi.

– Đi đâu? – Khánh An ngơ ngác buột miệng hỏi.

– Đưa em đi học chứ đi đâu nữa. – William thản nhiên trả lời ngồi lên xe. – Để đền đáp việc em cho tôi “mượn” xe, tôi sẽ đưa đón em mỗi ngày.

Anh nhìn thấy đôi mắt Khánh An sáng lên, hai má khẽ ửng hồng. Cô gật gật đầu, rồi rụt rè tiến lại gần trèo lên đằng sau xe. Khi bàn tay còn lóng ngóng không biết nên đặt vào đâu thì William đã nói to:

– Em bám chắc vào nhé!

Chiếc xe đột ngột phóng đi khiến Khánh An hoảng hồn vội túm lấy áo anh. Ánh nắng cuối hè rực rỡ trải dài trên con đường vắng, nhuộm vàng con đôi nhỏ, phản chiếu lấp lánh trên mặt biển bao la. Những cơn gió mát lành mơn man trên da mặt ấp ủ hương vị mặn mà của biển cả.

Bỗng William cảm thấy một hơi ẩm chà sát lên lưng, bao bọc lấy cơ thể mình. Khánh An vòng tay ôm chặt lấy người anh.

– William, chắc anh không biết điều này...

William nín thở. Tim đập loạn xạ như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

– Em thích anh... – Tiếng nói của Khánh An đều đều vang lên phía sau, bàn tay cô siết chặt hơn. – Rất nhiều, rất nhiều...

William nghe thấy tiếng chim hải âu vọng lại ở đằng xa, không còn chất chứa sự thê lương ảm đạm của cái ngày anh mới đặt chân tới nơi đây. Mà là tiếng rền vang đầy hứng khởi chào đón một ngày mới huy hoàng.

—

14. Chương 14: Xin Hãy Cho Em Cơ Hội

“Hạt dẻ nướng trên ngọn lửa ngoài trời,

Sương muối kẹp vào mũi bạn,

Những bài hát mừng Giáng Sinh được hát bởi một dàn đồng ca,

Và mọi người ăn mặc kín đáo cứ như là người Eskimo vậy...”

Điệu nhạc réo rắt của bài hát “Hạt dẻ đang nướng trên ngọn lửa ngoài trời” ngân lên khe khẽ từ kênh radio Smooth. Thoắt cái là đã đến Giáng Sinh rồi. Năm nào cũng như năm nào, ngày này tất cả các kênh radio đều ngập tràn những bài hát Giáng Sinh quen thuộc. Cái lạnh âm độ phủ kín thậm chí bằng một lớp băng mỏng trong suốt. Hơi lạnh cố xuyên thấu lớp cửa kính dày để xâm lấn không gian bên trong căn phòng, nhưng không thắng được hơi ấm lan toả từ lò sưởi lớn ngay dưới bệ cửa sổ. William cầm ly cà phê đen nghi ngút khói trong tay, đôi mắt không rời cây thông nô-en rực rỡ nhấp nháy ánh đèn ở góc phòng. Trên ngọn cây, một thiên thần tóc vàng lung linh trong chiếc váy kim tuyến vậy cây dừa thần như thể đang ban phát niềm hạnh phúc huyền diệu của những ngày lễ hội cho bất cứ ai có mặt trong căn phòng.

William thăm khâm phục tài nghệ trang trí của Khánh An. Suốt ba tuần nay gần như ngày nào đi học về cô cũng có một vài món đồ để treo lên cây. Món đồ nào cũng được cô chọn lựa rất kỹ càng để đảm bảo tính độc nhất vô nhị nhưng vẫn hoà hợp với nhau. Nào là chú bò sữa đeo giày trượt tuyết đỏ óng ánh, nào là người tuyết quần khăn quàng cổ đủ màu, chuông gió leng keng hình sao, con sơn dương nâu sừng bạc... Cái cây cao gần chạm trần nhà mà bây giờ không còn đến một chỗ trống nào.

Thú vui uống cà phê ngắm cây thông của William bị làm gián đoạn bởi tiếng bước chân vội vã trên sàn gỗ. Anh đưa mắt hành lang. Khánh An kiêu diễm đứng đó trong chiếc váy trắng hở vai dài tới đầu gối, đơn giản nhưng thướt tha duyên dáng, làm tôn nên đường nét mềm mại quyến rũ của cơ thể. Mái tóc đen huyền ngang lưng để xoã đầy nữ tính. Khuôn mặt sáng hồng tự nhiên với một lớp trang điểm nhẹ. Cô dường như không chú ý tới anh, cúi húi quàng khăn, đội mũ, có vẻ như đang chuẩn bị đi ra ngoài.

– Em đi đâu đấy? – William ngạc nhiên nhìn đồng hồ. – Còn một tiếng nữa mới đến giờ hẹn cơ mà.

Khánh An cúi xuống xỏ chân vào đôi guốc trắng, bàn tay nhanh nhẹn đóng chiếc móc khoá ở gần mắt cá chân, nói giọng gấp gáp:

– Em có chuyện gấp phải gặp Kiều Anh. Anh cứ đến thẳng chỗ hẹn nhé.

William đứng dậy bước lại gần định đề nghị chờ cô đi. Nhưng còn chưa kịp nói gì, Khánh An đã biến mất sau cánh cửa.

Khi ánh nắng vàng yếu ớt tắt dần ở cuối chân trời, cái lạnh càng trở nên buốt thấu. William tìm chỗ đậu xe ở một công viên cách nhà hàng không xa. Những ngày lễ thế này có được một chỗ đậu xe trong khu vực ăn uống mua sắm là gần như không tưởng. Anh khoá xe rồi chậm rãi dạo bước một vòng quanh bờ hồ. Dù gì cũng còn sớm, không cần thiết phải gấp rút vội vã.

Trái với không khí lễ hội từng bừng cách đó vài dãy phố, không khí trong công viên có phần vắng vẻ ảm đạm. Ngoại trừ khu vực đậu xe, toàn khuôn viên rộng lớn chỉ lác đác vài bóng người. Nền trời u ám càng làm không gian càng thêm phần cô quạnh. Mặt trăng hoàn toàn bị che khuất bởi những tầng mây lớn. Bầu trời không có nổi một ánh sao. Những cành cây trụi lá như những cây đao chọc thẳng lên nền trời đen kịt.

Vừa lên tới giữa cây cầu nhỏ bắc qua bờ hồ, William bỗng nhìn thấy bóng dáng nhỏ quen thuộc đứng dưới chân cầu. Ánh sáng heo hắt của cây đèn đường khiến anh phải nheo mắt mấy lần để chắc là mình không nhìn nhầm. Mái tóc dài để xoã, chiếc mũ lệch tối màu che mất một phần trán, áo choàng màu mận hơi xộc ở dưới gần chạm tới đầu gối. Chắc chắn là Khánh An.

Cô làm gì ở đây? Không phải là hẹn gặp ở trong nhà hàng sao? Định cất tiếng gọi thì nhận ra cô không đứng một mình. Còn có người đàn ông đang ở đối diện cô quay lưng về phía anh. Vì anh ta đứng khuất trong bóng tối, William không thể nhìn rõ các đặc điểm đường nét, chỉ thấy được dáng dấp cao to từ phía đằng sau.

Nhưng... không phải cô nói là cô đi gặp Kiều Anh sao? Giờ lại là một người đàn ông?

Một sự khó chịu không hề nhẹ nhanh chóng xâm lấn tâm can. Cô đã nói dối? Tại sao cô phải nói dối? Sự lo lắng bất an mà anh đã luôn cố hết sức mình gạt bỏ đi bỗng bùng lên dữ dội.

Người đàn ông trao cho Khánh An một vật gì đó nhìn như một gói quà đã được gói ghém cẩn thận. Khánh An xúc động đưa tay nhận lấy, rồi hai người nói thêm một vài câu. Anh ta dang tay ôm Khánh An vào lòng. Cô cũng vòng tay ôm lấy anh ta thật chặt.

Dù không muốn, những hình ảnh trong quá khứ vẫn vụt hiện lên trong đầu William như những đoạn băng cắt ghép không hoàn chỉnh. Hình ảnh Khánh An xinh đẹp thanh thoát trong chiếc váy cưới trắng lộng lẫy tinh khôi, khăn voan trắng trong suốt phủ dài trên đất, đôi mắt ướt nhòe lệ. Cô nhận món quà từ tay người đàn ông ấy rồi ôm chặt lấy anh ta không rời. Hình ảnh Khánh An bước lên lễ đường cùng anh, đôi mắt vẫn đỏ hoe, khuôn mặt thất thần dường như đang ở một nơi nào khác. Hình ảnh Khánh An bé bỏng trong vòng tay êm ái hôn, cuồng nhiệt, nóng bỏng, mãnh liệt, nhưng đôi mắt lại chất chứa một nỗi buồn mà anh không thể hiểu nổi, đôi môi thốt ra lời xin lỗi trong vô thức.

Ngày hôm đấy mỗi biểu hiện khác lạ của Khánh An đều mang lại một cảm giác bất an mơ hồ. Nhưng không biết là do mãi mê đắm chìm trong niềm vui sướng tột độ hay là do quá lạc quan tin tưởng, anh tự thuyết phục bản thân rằng tất cả đơn thuần là sự xúc động của cái ngày trọng đại.

Chỉ đến sáng ngày hôm sau, anh mới tỉnh dậy khỏi giấc mơ đẹp để rơi vào cơn ác mộng. Cô biến mất không một dấu tích, như thể chưa từng xuất hiện trong cuộc đời anh. Không một câu nói, không một lời giải thích. Sau hơn nửa năm điên đại tìm kiếm, cuối cùng anh cũng tìm thấy cô ở vùng đất xa xôi ở tận đầu bên kia của tổ quốc. Và không còn là một sự ngạc nhiên, cô đứng đó tình tứ ngọt ngào trong vòng tay của anh ta...

Chẳng nhẽ anh ta đã quay lại? Anh ta đã tìm thấy cô một lần nữa? Nỗi sợ hãi tột cùng bóp nghẹt trái tim William đến không thở được. Cảm giác đau xót chua chát thấm nhuần ruột gan. Vết thương cũ tưởng đã dần lành lại, giờ lại bị mở ra tanh bành.

Tại sao? Tại sao? Tại sao cô lại nhẫn tâm như vậy? Cho anh hi vọng, rồi lại đập đổ không thương tiếc.

Người đàn ông từ từ quay đầu bỏ đi. Khánh An vẫn đứng đó ngẩn người nhìn theo bóng anh ta khuất dần.

Sự sợ hãi và đau đớn làm bùng lên lửa giận ngàn ngút. William không còn nhận biết được bất kỳ điều gì quanh mình. Bước chân chạy như bay, chỉ trong phút chốc đã ở ngay trước mặt cô.

Đôi mắt Khánh An ánh lên sự hốt hoảng khi nhìn thấy William. Cái nhìn của một người vừa làm chuyện có lỗi như con dao cứa sâu thêm vào trái tim đã rỉ máu của anh. Cô luống cuống giấu món quà đằng sau lưng. William nhếch môi cười nhạt, lừ lừ bước tới gần. Những tia máu đỏ tươi hằn lên trong lòng mắt. Cả cơ thể của Khánh An run lên bần bật, bước chân bất giác sợ hãi thụt lùi về phía sau. Chưa bao giờ cô thấy anh trông đáng sợ như vậy.

Không nói một lời, anh đưa tay thô bạo nắm chặt cổ tay cô kéo ra phía trước. Lực bóp từ bàn tay anh mạnh tới mức cô phải kêu lên vì đau. Anh giằng lấy gói đồ từ tay cô, thẳng tay ném xuống hồ nước lạnh giá không mấy may thương tiếc. Đôi mắt trừng trừng nhìn Khánh An như muốn ăn tươi nuốt sống, từng lời gằn ra khó nhọc:

– Cô muốn phản bội tôi lần nữa?

– Em... Em... – Khánh An lắp bắp, lời nói bị sự sợ hãi làm nghẹn ở cổ họng.

William hung bạo cầm cổ tay Khánh An đẩy cô áp sát vào bức tường ở đằng sau. Sự va chạm mạnh với lớp đá cứng lạnh toát khiến Khánh An phải nhắm mắt vì đau đớn. Anh nhanh chóng dùng cơ thể đàn ông cường tráng của mình kẹp chặt cô vào tường, bàn tay vẫn nắm cổ tay của cô không buông. Đôi mắt đỏ ngầu như một thú dữ muốn nghiền nát con mồi, anh cúi xuống tới tấp hôn lên mặt, lên cổ cô, rồi ngẫu nhiên cắn mút đôi môi mỏng manh đang ra sức vùng vẫy tránh né.

Nhưng Khánh An càng cố giãy giụa, thì William càng ghì mạnh hơn, nụ hôn càng tới tấp cuồng nhiệt hơn. Sự ham muốn khao khát trào dâng mãnh liệt như lửa đỏ đốt cháy tâm khảm. Bàn tay thô bạo nắm lấy cổ chiếc áo choàng cô đang mặc giật mạnh làm bật tung hàng cúc áo. Chiếc áo bị kéo lệch sang một bên để lộ đôi vai trần không ngừng run rẩy. Đôi môi cuồng nhiệt lần mò dọc theo cổ tìm đến phần ngực phập phồng lộ ra trên viền váy mỏng, điên đại cắn mút.

Bống...

Những giọt nước nóng hổi rơi xuống má trần vào khoé miệng của William. Khánh An đã ngừng vùng vẫy từ khi nào. Hai mắt nhắm nghiền, đôi môi mím chặt đầy cam chịu. Hàng nước mắt cứ thế lặng lẽ tuôn rơi như những viên ngọc trai trong suốt không thể dừng lại.

William chợt bừng tỉnh khỏi cơn mê. Anh đang làm gì thế này? Trút giận lên cô ư? Muốn chiếm đoạt cô ư? Anh điên thật rồi! Nếu muốn tính sổ thì phải là với gã kia mới đúng. William buông tay. Anh quay người chạy như bay về phía cuối đường nơi người đàn ông vừa đi khuất.

Con đường đi ra khỏi công viên chỉ có một nên không khó để bắt kịp người đàn ông kia. Vừa nhìn thấy bóng dáng hắt ta bước đi phía trước, William không suy nghĩ lao thẳng vào kéo vai hắt lại và dùng hết sức mình đâm cho hắt một đám vào mặt. Bị bất ngờ không kịp phản ứng ngã, người đàn ông lăn quay ra đất, ôm mặt nhăn nhó.

– Tôi báo cho anh biết hãy tránh xa Khánh An ra. – William hét to, trừng mắt nhìn người đàn ông đang nằm chổng gọng trên đất khoé miệng rướm máu.

Lúc này ánh đèn đường rọi lên mặt người đàn ông sáng rõ. William chững lại. Không phải là “hắt”. Có lẽ nếu William bình tĩnh hơn, anh đã có thể nhận ngay ra từ phía đằng sau người đàn ông với mái tóc vàng óng ả này không thể là “hắt”.

Anh chàng nằm lăn dưới đất dường như đã bắt đầu định hình được chuyện gì đang xảy ra. Anh lồm cồm bò dậy.

– À, anh chắc là William, chồng của Khánh An? – Anh ta nói, nhổ máu trong miệng anh ra vệ cổ.

William cố suy nghĩ xem mình có biết người đàn ông trước mặt hay không.

– Anh hiểu lầm rồi. – Anh ta từ tốn. – Đúng là tôi có tình cảm với cô ấy nhưng mà cô ấy không biết cho tới tận hôm nay...

– Anh là...? – William nhú mày.

– Michael, bạn học. – Michael đáp gọn lọn, rút một hộp nhỏ được gói ghém cẩn thận trong túi quần ném vào thùng rác bên cạnh. – Anh có thể yên tâm, ngay cả quà Giáng Sinh của tôi, cô ấy cũng từ chối rồi.

– Từ chối sao? – William hỏi lại. Anh rõ ràng nhìn thấy Khánh An nhận món quà từ anh ta.

Nghe chất giọng ngạc nhiên của William, Michael hơi ngớ người rồi phì cười:

– Quà mà cô ấy nhận ngày hôm nay là của anh đấy. – Michael vẫn còn tâm trạng để bông đùa. – Tất nhiên không phải là của tôi tặng cho anh...

William yên lặng không nói gì, vẫn chưa hiểu đầu đuôi câu chuyện thế nào. Michael phải phải đất cát dính trên quần áo mình, tiếp tục lên tiếng giải thích:

– Sáng nay Khánh An để quên một món quà ở trường. Tôi tình cờ thấy được nên vừa rồi mới mang trả lại. Lúc đấy tôi mới biết được là cô ấy chuẩn bị món quà đó cho anh.

Khi nhặt được món quà Khánh An để quên ở trường, anh chỉ nghĩ đơn giản đó có thể là quà cho người thân nào đó. Anh định tranh thủ dịp này để tặng quà và tỏ tình luôn. Anh gọi điện cho Khánh An để hẹn gặp. Cô cho biết sẽ gặp Kiều Anh ở chỗ này nên bảo anh đến đây luôn. Vậy là anh đợi cho hai cô nói xong chuyện thì xuất hiện để thực hiện kế hoạch đã nung nấu từ trước của mình.

Ai dè bị Khánh An từ chối thẳng thừng. “Em rất xin lỗi anh, Michael. Em rất quý anh và luôn coi anh là một người bạn tốt. Em rất trân trọng tình cảm của anh dành cho em. Nhưng em rất tiếc không thể báo đáp nó được vì em... đã có chồng rồi. Anh ấy tên là William. Thành thật xin lỗi anh vì đã không nói rõ.” Michael đau đốn nhớ lại lời Khánh An. Cô cũng giải thích cho anh lý do vì sao cô không kể cho mọi người biết về người chồng của mình ngay từ đầu.

– Anh có thể yên tâm là trong tim Khánh An chỉ có anh. – Michael muốn cho William biết rõ mọi chuyện, vì không muốn mình là kẻ huỷ hoại hạnh phúc của Khánh An. – Tôi tìm cơ hội để tiếp cận cô ấy bằng cách

đề nghị phụ đạo việc học và giúp chuẩn bị phỏng vấn xin thực tập, nhưng cô ấy đều từ chối. Giờ tôi mới hiểu là vì cô ấy nghĩ tới anh.

– Cô ấy từ chối việc anh giúp chuẩn bị phỏng vấn? – William hỏi lại ngạc nhiên. Việc Khánh An từ chối việc giúp phụ đạo anh biết, nhưng anh vẫn tưởng là Michael giúp cô với cuộc phỏng vấn.

Michael gật đầu khẳng định:

– Đúng vậy. Cô ấy lên văn phòng định hướng nghề nghiệp yêu cầu giới thiệu người giúp cô ấy, cứ khẳng định phải là phụ nữ. – Anh đưa mắt liếc nhìn William. – Chắc vì cô ấy hiểu rõ tính khí của anh.

William cảm thấy có một sự vỡ oà trong tim. Không còn đau đớn, không còn giận dữ. Chỉ còn một sự hối hận day dứt khôn cùng.

– Tôi không biết anh đã nhìn thấy những gì. Nhưng nếu anh còn lẩn tránh về cái ôm... – Michael để lại một câu cuối cùng trước khi bỏ đi. – thì đây đơn thuần chỉ là cái ôm chào tạm biệt.

—

William thở gấp gấp cố lấy hơi. Anh đã chạy gần như bay quay lại tìm Khánh An. Tìm anh thất lại khi thấy bóng cô gái nhỏ ngồi khóc thút thít trên bậc cầu thang dưới chân cầu. Giày cao gót nằm chổng gọng bên cạnh món quà ướt nhẹp. Đôi chân trần trong lớp tất mỏng dính run rẩy trên mặt đường đá. Chiếc váy trắng sũng nước dính chặt lấy đùi. Nước hồ cùng rong rêu lênh láng khắp mọi nơi.

Khi thấy anh bước lại gần, cô ngược đôi mắt đỏ mọng nhìn lên, giọng nức nở ngắt quãng:

– Xin lỗi... Xin lỗi anh... Tha lỗi cho em... Em không phản bội anh đâu... Không hề phản bội anh...

Lời thổn thức xin lỗi đâm vào tim William đau đớn. Là anh nổi điên một cách vô lý. Là anh làm đau cô. Là anh không để cô có cơ hội giải thích. Vậy mà cô lại tự trách mình, không một lời oán trách anh. Anh không thể hiểu được tại sao mình lại có thể nỡ làm người con gái này rơi nước mắt nhiều đến thế.

William vội cởi áo khoác của mình choàng lên đùi và chân cô. Anh quỳ xuống bên cạnh, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay lạnh buốt đang co ro nắm chặt. Khuôn mặt anh không kìm được phải nhăn lại khi nhìn dấu vết của sự hung bạo vẫn còn nguyên trên khắp cơ thể của cô. Quần áo xộc xệch, hàng cúc áo đã đứt hơn nửa. Làn da trắng tái hẳn lên những vết tím đỏ. Đôi môi hồng vẫn còn sưng tấy vì vết cắn.

– Xin lỗi em... – William khó nhọc cất tiếng, cúi xuống hôn lên vết đỏ trên cổ tay cô. – Xin lỗi em...

Đầu anh gục vào lòng Khánh An. Anh không có đủ dũng khí nhìn vào đôi mắt ngấn nước của cô để cầu xin sự tha thứ. Đến giờ anh vẫn còn bàng hoàng, không tin nổi tại sao mình có thể hành động lỗ mãng mất lý trí đến như vậy.

Mặt nước hồ vẫn tĩnh lặng yên ả như hoàn toàn bàng quang với những chuyện đã xảy ra. Chỉ khi cơn gió đông lạnh lẽo vô tình thổi đến, thì mới tựa mình rung lên gợn sóng nhỏ lẩn tránh.

Khánh An nhẹ nhàng vuốt mái tóc nâu rủ xuống của William, hàng nước mắt chưa kịp khô trên gương mặt hơi tái lại vì lạnh.

– Xin anh hãy cho em cơ hội... – Cô khẽ thì thầm. – Hãy tin tưởng em. Được không anh?

Bỗng chốc sự tức giận, hoài nghi đè nặng lên trái tim William bấy lâu nay tan biến như bọt biển. Một sự nhẹ nhõm thanh thản bao trùm khiến anh cảm thấy như vừa được giải thoát khỏi gông cùm.

Anh bật khóc. Cứ thế khóc như một đứa trẻ.

—

Hai người ngồi nhìn dòng nước tĩnh lặng trước mặt. William đã bình tĩnh hơn. Anh không nói gì, chỉ yên lặng cầm tay Khánh An.

– Xin lỗi anh, anh không có quà Giáng Sinh rồi. – Khánh An thở thê.

– Không phải là cái này sao? – William nói nhặt món quà nằm chổng chơ sũng nước trên mặt đất.

Khánh An hơi cúi đầu:

– Nhưng mà ướt nhẹp rồi, sẽ không dùng được đâu.

William mở gói quà. Anh mỉm cười nhìn chiếc khăn quàng cổ dài được đan tay với ba màu xanh đỏ đen xen kẽ vào nhau. Khăn nặng chịch vì bị sưng nước. Anh vắt nước rồi quàng luôn lên cổ, mặc cho Khánh An cố gắng ngăn lại. Khăn ướt làm anh run lên vì lạnh nhưng lòng lại thấy ấm áp hơn bao giờ hết.

– Tôi cũng có quà cho em. – William nói rút một hộp vuông nhỏ trong túi quần ra trao cho An.

Khánh An tò mò mở hộp. Đó là một sợi dây chuyền bạch kim với mặt dây hình trái tim, khắc hai chữ cái A và W đan xen vào nhau. Cô xúc động lặng người ngắm nhìn những đường nét được chạm khắc tinh tế khéo léo.

– Để tôi đeo cho em. – William đề nghị.

Anh vén tóc Khánh An sang một bên, rồi vòng sợi dây chuyền đeo cho cô. Sợi dây lỏng lảnh nằm gọn trên chiếc cổ thon nhỏ, thanh thoát thuần khiết. Anh dịu dàng dùng ngón tay nâng cằm của Khánh An lên, rồi từ từ cúi xuống trao cho cô một nụ hôn say đắm.

Cùng lúc đó những hạt tuyết trắng nhẹ như bông rơi xuống, đậu lên tóc, lên quần áo hai người và từ từ phủ trắng mặt đất.

Vậy là tuyết đầu mùa đã đến.

—

15. Chương 15: Cám Ôn Em Đã Yêu Anh Một Lần Nữa

Khánh An nhìn chằm chằm vào người con gái vừa bước ra khỏi bồn tắm không lâu với mái tóc còn ướt rủ xuống ở trong gương, hay chính xác hơn là bộ đồ lót ren đỏ chói trên người cô ấy. Chiếc áo lót mỏng tanh gần như có thể nhìn xuyên thấu chỉ vừa đủ to để che một nửa phần ngực. Phần dưới hông còn thiếu vải hơn, vốn vẹn bốn sợi dây đan chéo cắt ngang.

Nhìn thân thể lồ lộ trong bộ đồ kiêu vãi, dù chỉ có một mình trong phòng tắm đóng kín cửa, hai má Khánh An cũng không tránh được phải hồng rực lên. Thật không biết Kiều Anh nghĩ gì nữa. Hôm nay đòi gặp cô bằng được trước giờ hẹn với William, tưởng có chuyện gì quan trọng, hoá ra là để đưa cái thứ này. Khi cúi vào tay Khánh An món đồ, cô nàng còn nháy mắt dạn dò:

– Làm chuyện đại sự, không những là cần đúng thời gian địa điểm, mà còn phải có chuẩn bị thật kỹ càng. Dịp lễ tết thế này là cơ hội vàng đấy. Cậu cố mà nắm bắt.

Lúc nghe lời của Kiều Anh, Khánh An ngượng chín hết cả người, vội vàng gật gật qua quýt rồi chuyển đề tài. Nhưng giờ ngẫm nghĩ lại, thấy kể ra Kiều Anh nói cũng có lý. Lần trước có lẽ do không có sự chuẩn bị nên mới sợ hãi đến như vậy.

Khánh An lén đưa mắt nhìn những đường cong đầy đặn của mình được đẩy lên bởi bộ đồ khiêu gợi một lần nữa, trong lòng bỗng nảy ra bản khoăn: Liệu anh có thích thể này không nhỉ? Hai má nóng bừng, cô xấu hổ lắc đầu xua đi những ý nghĩ “đen tối” vừa hiện ra. Làm sao mà cô có đủ dũng khí xuất hiện trước mặt anh trong bộ dạng này chứ? Chân cô sẽ run bần bật không đứng vững nổi mắt.

Ánh mắt rời bộ đồ đỏ chói trong gương vô tình lia tới vết bầm tím trên cổ, trên ngực. Bàn tay đưa lên chạm nhẹ vào những dấu vết còn lưu lại mờ mờ trên làn da của mình. Chuyện xảy ra ngày hôm nay Khánh An biết phần nhiều vì anh tức giận không kiểm soát được bản thân. Nhưng rất có thể đây chính là dấu hiệu là anh cũng muốn làm chuyện đó với cô? Có phải anh vẫn luôn phải kiềm chế rất nhiều không? Nhưng mà nếu không chủ động, cô e là anh sẽ không bao giờ động tới một sợi lông của mình, đặc biệt sau chuyện xảy ra hôm nay.

Nghĩ tới đây, Khánh An bỗng thấy dừng cảm hơn hẳn. Cô khoác nhanh chiếc áo choàng ngủ mỏng dài tới đầu gối, thắt hờ sợi dây buộc quanh eo, rồi chạy tới cửa phòng anh. Ánh đèn luồn qua khe cửa hắt ra hành lang. Anh vẫn còn thức. Hít một hơi dài, Khánh An đưa tay gõ cửa.

Sau một vài giây, William mở cửa phòng. Anh mặc quần ngủ thụng, khoác bên ngoài chiếc áo choàng màu ghi. Cổ áo rộng để lộ bờ ngực săn chắc rắn rỏi sau vành áo. Ánh mắt anh thoáng ngạc nhiên:

– Muộn thế này rồi mà em chưa đi ngủ sao?

– À, vâng... – Khánh An mím môi, hai bàn tay đan vào nhau, không biết phải mở lời thế nào.

Thấy cô đứng chôn chân tại chỗ không có ý về gì là muốn nói tiếp, William lên tiếng hỏi:

– Em tìm tôi có chuyện gì?

– Em... Em... – Khánh An ấp úng. – Em nghĩ có lẽ hôm nay chúng ta nên...

Vừa nói các ngón tay vừa lóng ngóng tháo sợi dây buộc hờ bên hông. Cô có thể nghe thấy tiếng tim mình đập loạn xạ trong lồng ngực, cảm giác được các mạch máu chảy nhanh gấp ba bình thường. Trong chớp mắt, chiếc áo choàng mỏng tuột xuống khỏi bờ vai nằm gọn lỏn trên sàn nhà. Cơ thể thiếu nữ trần trụi sức sống rạo rực lộ rõ từng đường cong khiêu gợi dưới ánh đèn vàng hắt ra từ phòng ngủ. Hai má hồng rực, cô xấu hổ cúi đầu nhìn các ngón chân của mình lúng túng dẫm đạp lên nhau.

Nhưng trái với mong đợi của Khánh An, William từ tốn cúi xuống nhặt chiếc áo mỏng dưới đất choàng lại lên vai cô:

– Xin lỗi em... – Anh nói chậm rãi. – Hôm nay không phải lúc...

Lời anh nói nhẹ nhàng mà Khánh An cảm thấy như có gáo nước lạnh vừa dội thẳng vào mình, còn lạnh hơn khi cô lộ xuống hồ nhặt gói quà vài tiếng trước. Vậy là anh không hề muốn cô. Chỉ là cô tự huỷ hoại mình. Trái tim thất lại như có một bàn tay vô hình bóp chặt. Nước mắt dồn lên khoé mi chỉ chực trào ra. Sự bẽ bàng khiến cô bất giác nắm chặt vành áo, cố che giấu cơ thể của mình. Cô ước gì mình có thể biến mất khỏi chỗ này càng nhanh càng tốt. Lời nói lí nhí thốt ra, giọng gần như lạc hẳn đi:

– Xin lỗi... đã làm phiền anh.

Khánh An quay lưng toan bỏ chạy thì William đã đưa tay giữ lại.

– Khánh An, khoan đã, em hiểu lầm rồi. – William nắm lấy vai cô, giọng yếu dần. – Chỉ là tôi thực sự cảm thấy không ổn lắm...

Dứt lời, không để cô kịp phản ứng, cả cơ thể của anh đổ ập lên người Khánh An. Đầu gục hẳn trên vai cô, đôi mắt nhắm nghiền, hơi thở khó nhọc không đều đặn, cơ thể nóng như lửa đốt. Một vài phút trước vì quá bối rối mà cô không nhận ra những biểu hiện khác thường trong sắc mặt giọng nói của anh.

– William! William!

Cô hoảng hốt gọi tên anh, nhưng William không hề động đậy. Anh dường như đã hoàn toàn bất tỉnh, không còn nghe thấy hay cảm nhận được bất kỳ điều gì xung quanh mình nữa.

Ánh nắng chan hoà của buổi sớm mai len lỏi qua khung cửa sổ đậu lên mí mắt. William thức giấc. Toàn thân đau nhức ê ẩm như vừa trải qua một cuộc đánh vật, nhưng tinh thần rất phấn chấn khỏe khoắn. Anh đưa mắt nhìn quanh, ngay lập tức nhận ra mình đang nằm giữa một bãi chiến trường. Chậu nước ở trên đầu. Khăn mặt vương vãi khắp nơi. Chăn gối ẩm ướt. Nhiệt kế, hộp thuốc, cốc chén đều tứ tung trên giường. Và ngay bên cạnh anh, giữa đống hỗn lộn, Khánh An đang say ngủ, hơi thở phập phồng, bàn tay nhỏ nhắn nắm thật chặt tay anh. William nhanh chóng đoán được chuyện gì xảy ra đêm qua. Chắc hẳn là bị nhiễm lạnh dẫn đến cảm sốt. Thế nào mà người cứ run bần bật mặc dù lò sưởi bật tối đa công suất.

Anh nghiêng người về phía Khánh An, dịu dàng ngắm nhìn khuôn mặt đang bình yên trong giấc ngủ, ngón tay khẽ khàng đưa lên lau khô những giọt nước mắt vẫn còn đọng lại trên khoé mi. Chắc cô phải sợ lắm. Đêm qua trong lúc vật vã với cơn sốt, anh nghe thấy tiếng cô thì thầm gọi tên anh, tiếng cô nói yêu anh

không ngừng. Anh cũng cảm nhận được bàn tay ấm áp của cô nắm chặt lấy anh không rời một giây phút nào.

Khánh An khẽ cựa mình, mí mắt động đậy rồi từ từ mở ra. Đôi mắt tròn tròn khi thấy khuôn mặt của anh ở ngay sát cạnh đang say sưa ngắm nhìn mình. Cô ngồi bật dậy như lò xo, vội vàng kéo chiếc áo choàng mỏng xộc xệch cho ngay ngắn lại. Vì bận rộn cả đêm, cô không có thời gian thay quần áo, dưới chiếc áo choàng mỏng vẫn chỉ độc mỗi bộ đồ lót đồ chới kia.

– Còn có chỗ nào mà tôi chưa nhìn thấy? Em không cần phải cố che giấu.

William nhếch môi, đưa tay kéo Khánh An ngã nhào vào ngực mình rồi choàng tay ôm chặt lấy cô từ đằng sau. Khánh An nằm yên không dám động đậy, hai má nóng ran. Bỗng sức nhớ ra chuyện tối hôm qua, cô ngồi nhồm đậy, lo lắng đưa tay sờ trán anh:

– Cơn sốt của anh đã dứt chưa?

William cười cười cầm tay Khánh An kéo xuống:

– Yên tâm đi, tôi không bao giờ ốm lâu hơn một đêm.

Đúng là trán của anh giờ đã mát lạnh. Khánh An thở ra nhẹ nhõm.

– Để em đi làm chút đồ ăn cho anh. – Cô nhảy nhanh xuống giường xỏ chân vào đôi dép bông.

– Khánh An này... – William gọi giật lại.

Cô quay người lại nhìn anh đầy quan tâm:

– Có món gì anh thích ăn sao?

William không trả lời câu hỏi của cô, mà thay vào đó đưa ra một lời đề nghị:

– Từ tối nay em chuyển vào đây có được không?

Môi Khánh An nở nụ cười bên lên, cô mân mê ống tay áo của mình, khẽ gật gật đầu.

—

Mùi hành tây thơm nức bao trùm gian bếp. Khánh An mặc chiếc tạp dề đầy những hình trái tim trắng hồng ngộ nghĩnh luôn tay xào nấu.

– Cơm chín rồi này. – William khoanh tay đứng đằng sau lên tiếng thông báo khi đèn trên nồi cơm điện vừa nhảy từ đỏ sang xanh.

Khánh An giật mình quay lại, vừa nhìn thấy anh ngay lập tức cần nhẩn:

– Sao anh lại vào đây rồi? Chẳng phải em đã bảo anh cứ ngồi nghỉ ngơi đi hay sao?

Mặc cho William cam đoan hơn chục lần là anh đã khỏi ốm rồi, Khánh An vẫn kiên quyết bắt anh ngồi yên một chỗ. Mỗi lần anh ló đầu vào bếp ngỡ ý muốn giúp là lại bị cô đuổi ra thật nhanh. Nhưng cuối cùng anh vẫn không kìm được, lén lút bước vào yên lặng quan sát cô từ phía sau cho tới khi nhìn thấy nồi cơm nhảy nút.

Khánh An nhăn mặt không hài lòng, chạy ngay tới gần, đẩy lưng anh ra khỏi bếp rồi khép hờ cánh cửa, tiếng nói vọng từ bên trong:

– Nếu buồn chán quá, anh cứ đọc sách hoặc xem phim gì đấy. Còn năm, mười phút nữa là em xong rồi.

William không định bỏ cuộc, nhưng đang tính đẩy cửa bước lại vào bếp thì tiếng chuông cửa đing đong vang lên. Anh đành để Khánh An loay hoay trong bếp một mình để ra mở cửa.

Cánh cửa bật mở. Trước mặt anh là một cô bé tóc vàng lượn sóng xinh đẹp trong trang phục sơn dương nâu kín mít từ đầu tới chân. Chiếc mũ trên đầu có đính hai chiếc sừng cùng đôi tai vểnh lên. Giọng cô bé lạnh lót:

– Chào anh, William! Em là hàng xóm đối diện nhà anh. Em có quà Giáng Sinh cho anh đây.

Vừa nói cô bé vừa nhe răng cười toe toét lộ ra từ chiếc túi màu hồng đeo ngang người một hộp to gói ghém rất công phu cẩn thận và có đính kèm một cái nơ to đùng ở trên.

– À... À... Cảm ơn em. – William đưa tay nhận lấy, nhưng mặt nghệt ra không hiểu vì sao cô bé biết tên mình, lại càng không hiểu vì sao mình có quà.

Như không để ý đến vẻ mặt đầy ngạc nhiên của William, cô bé lên tiếng hỏi, đầu hơi nghiêng nghiêng ngó vào nhà:

– Chị giúp việc nhà anh đâu rồi? Cho em gặp chị ấy một chút được không?

– Giúp việc? – William nhướn mày. – Nhà anh không...

Anh chưa nói hết câu thì cô bé đã reo lên:

– Chị ấy kia rồi!

Khánh An đã ở sau lưng anh từ bao giờ đang vui vẻ vẫy tay chào cô bé.

– Anh nghĩ em hiểu lầm rồi cô bé. – William lên tiếng đính chính. – Đây là...

Khánh An vội kéo tay anh, mắt liên tục nháy nháy ra hiệu:

– Ông chủ à, tôi vừa nấu xong cơm rồi đó. Đang định mời ông vào ăn cơm. – Rồi cô quay sang phía cô bé.

– Em muốn gặp chị có chuyện gì không?

Cô bé lôi một gói quà khác từ trong túi ra, mặc dù nhỏ hơn rất nhiều so với món quà dành cho William và không được ưu ái đính kèm nơ, nhưng cũng gói ghém cẩn chu.

– Quà của chị đây!

– Cảm ơn em nha! – Khánh An mỉm cười thật tươi nhận lấy món quà.

Chân mày bỗng hơi nhíu lại, cô bé lắc lắc mái tóc:

– Chị phải làm việc đêm hay sao mà mắt thâm quầng hết thế kia?

Khánh An bất giác đưa tay sờ viền mắt mình. Gần cả đêm thức chăm William, đến gần sáng mới chợp mắt nên không tránh khỏi mặt mũi bờ phờ, nhưng cô không nghĩ dấu vết lại rõ đến vậy.

– Anh à, – Cô bé quay sang William. – nhà em dù nhiều việc thế nào cũng không bắt người giúp việc làm buổi đêm thế này đâu. Ít nhất buổi đêm anh nên để chị ấy nghỉ ngơi một chút chứ.

– Hừm... Cái này anh e là hơi khó. – William hắng giọng, đưa mắt liếc nhìn khuôn mặt đang bắt đầu hồng lên của Khánh An. – Buổi đêm nhà anh đặc biệt nhiều việc cần phải làm.

– Vậy sao? – Cô bé vô tư. – Nếu anh muốn, em có thể hỏi xem chị giúp việc nhà em có thể sang giúp được không? Nhưng chắc là chỉ có thể một tuần một lần thôi.

– KHÔNG CẦN! – Không hẹn cả William và Khánh An cùng quay ra xua tay.

– Vậy thì thôi. – Cô bé nhún vai, rồi vẫy vẫy tay với William. – Em phải về đây trước khi mẹ em phát hiện ra. Lần sau em lại sang thăm anh nha.

Nhìn cô bé đi khuất sau cánh cổng, William tò mò mở hộp quà. Nằm ngay ngắn trong hộp là chiếc kẹo sô cô la hình trái tim to đùng với tên của William được khắc nguệch ngoạc ở bên trên.

– Quà của em là gì? – William quay sang Khánh An.

– Ừm... – Khánh An ngập ngừng. – Là một chiếc kẹo sô cô la... hình cái chổi.

William không nhịn được ôm bụng cười nắc nẻ. Anh chìa cái hộp của mình về phía Khánh An.

– Nếu em muốn thì ăn luôn cái này đi.

– Thôi. – Khánh An lắc đầu. – Quà của anh mà. Anh liệu mà ăn hết đi, với cả sang năm mới quyết tâm của em là phải giảm được vài ký.

– Tại sao em phải giảm cân? – William nhú mày, quay người nhắc bổng cô lên. – Tôi thấy em nhẹ tới mức gió có thể thổi bay được. Phải ăn nhiều lên.

Đúng vậy. Quyết tâm năm mới của anh là vỗ béo cho cô. William gật gù nghĩ thầm.

Khánh An bị bất ngờ suýt làm rơi cái hộp xuống sàn, vội vàng đưa tay ôm cổ William. Anh đá chân đóng cửa lại, bế cô vào nhà. Tiếng nói cười ngập tràn trong căn nhà ấm cúng. Một ngày Giáng Sinh yên lành, một ngày Giáng Sinh đầy hạnh phúc.

– Mà sao lại là sơn dương nhỉ? Tôi cứ tưởng bây giờ trang phục công chúa phổ biến hơn.

– Không phải lần trước xem Frozen, anh bảo nhân vật yêu thích của anh là sơn dương Sven sao?

– À... Ra vậy...

Ăn tối, tắm rửa xong, Khánh An thay lên người chiếc váy ngủ thường ngày của mình. Cô rụt rè bước tới cửa phòng anh, bây giờ đã trở thành phòng của hai người, trong lòng có chút hồi hộp của cô dâu trong đêm tân hôn. William ngồi tựa đầu lên thành giường đọc sách. Trên người khoác chiếc áo choàng ngủ như mọi khi. Thấy Khánh An tần ngần đứng ở cửa, anh rời mắt khỏi trang sách nhìn lên:

– Em định đứng ở đó mãi sao? Tôi có ăn thịt em đâu mà sợ.

Cô gái này... Hôm qua mới bạo gan xuất hiện trước cửa phòng anh gần như không mặc gì trên người. Hôm nay ăn mặc kín bưng thì lại không dám bước vào. Thật là khó nắm bắt.

Nghe lời thúc giục, Khánh An rảo bước về phía chiếc giường. Cô ngồi xuống giường nhanh nhẹn chui vào trong chăn. Chờ cô đặt mình nằm xuống chăn gối đầy đủ, William mới với tay tắt đèn. Căn phòng vụt chìm trong bóng tối.

Khánh An ngại ngần nằm sát mép giường không dám động đậy. Được một lúc bỗng thấy mỗi lưng, đành xoay người nằm nghiêng. Nhưng nằm nghiêng một hồi cũng không ổn, hông bắt đầu đau. Xoay đi xoay lại mãi vẫn không tìm được tư thế thoải mái. Trước đây khi ngủ một mình, cô có bao giờ gặp phải vấn đề này đâu. Mà sao bây giờ chọn tư thế ngủ thôi mà cũng khó khăn quá.

– Em không ngủ được à? – William lên tiếng hỏi thấy Khánh An cứ sột soạt.

– À, vâng... Em không biết nằm thế nào mới thoải mái... – Khánh An thật thà.

William hơi xê dịch người lại gần ôm lấy cô từ sau lưng:

– Thế này đã thoải mái hơn chưa?

Khánh An cảm nhận được hơi ấm của cơ thể anh nhanh chóng bao bọc khắp người mình. Khoang bụng chập chờn giống như là có ngàn con bướm đang bay lượn ở bên trong. Cô lúng túng xoay người lại đối diện anh. Bộ ngực trần sần chắc ở ngay trước mặt. Khánh An không kìm chế nổi ngón tay mình bắt đầu vờn ve làn da rần rở. Ngón tay xoay tròn những sợi lông thưa, rồi từ từ đi lên tới cổ, chạm vào yết hầu. William nuốt nước bọt khiến yết hầu rung nhẹ lên. Một sự thôi thúc mãnh liệt trào dâng, Khánh An rướn người về phía bờ môi quyến rũ. Anh không để cô phải đợi lâu, ngay lập tức kéo cô sát vào mình, rồi cúi xuống hôn lên đôi môi hơi hé mở đầy chờ đợi của cô. Nụ hôn say đắm. Nụ hôn cuồng nhiệt. Nụ hôn khiến từng mạch máu trên cơ thể cô sôi sục rạo rức.

Nhưng đang trong lúc cao trào, William bỗng chững lại, dường như không có ý định tiếp tục. Khánh An ngạc nhiên. Không phải chỉ thế này thôi chứ? Cô còn muốn nhiều hơn nữa, càng ghì sát người vào anh. Nhưng William kiên quyết dừng lại. Trong ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn đường hắt qua khung cửa sổ, cô nhìn thấy khuôn mặt nghiêm nghị của anh càng trở nên nghiêm túc. Tiếng nói thì thầm rõ ràng hơn bao giờ hết trong màn đêm yên ắng tĩnh mịch.

– Mặc dù anh đã hỏi em điều này một lần rồi, nhưng anh muốn hỏi lại em lần nữa. – Anh đưa tay dịu dàng ôm lấy khuôn mặt Khánh An. Đôi mắt nâu quyến rũ nhìn sâu vào đáy mắt cô. – Em đồng ý làm vợ anh chứ?

Giọt nước mắt hạnh phúc tuôn trào qua khoé mi, Khánh An khẽ gật đầu:

– Vâng, em đồng ý.

Chỉ đợi có thế, William bao phủ cô với một trận mưa hôn. Anh hôn lên trán cô, lên mắt cô, mũi, môi, rồi xuống cổ và bờ ngực trắng ngần.

Một khao khát cháy bỏng chảy rần rật trong huyết quản của Khánh An. Cô muốn dâng hiến cho người đàn ông này tất cả mọi thứ mà cô có, trái tim của cô, tâm hồn của cô, và cả thân thể của cô.

Tiếng chim hót ríu rít khiến Khánh An chớp chớp mắt tỉnh dậy. Khuôn mặt phải nhăn lại vì sự ê ẩm thấm nhuần khắp cơ thể. Cô nhanh chóng nhận ra mình vẫn nằm gọn trong vòng tay của William. Cô xoay người về phía anh, cố gắng thật khẽ khàng để không đánh thức anh dậy.

Khánh An thích thú ngắm nhìn từng đường nét trên khuôn mặt điển trai. Gương mặt anh khi say ngủ bình yên như một thiên thần. Hàng lông mi cong vút dài bất tận trên đôi mắt nhắm hờ. Cô đưa ngón tay quệt nhẹ lên lông mi của anh, rồi chạy ngang hàng lông mày đậm, dọc sống mũi cao thanh tú, dừng lại trên đôi môi mỏng gợi cảm hơi mím lại.

William đã thức dậy từ khi nào nhưng vẫn không mở mắt. Anh nắm lấy tay cô, thơm nhẹ lên những đầu ngón tay đang nghịch ngợm bờ môi của mình.

– “Làm việc” vất vả cả đêm vậy mà em vẫn chưa muốn “nghỉ ngơi” sao? – Anh khẽ nhếch khoé môi.

Bị bắt quả tang, Khánh An xấu hổ vội rút tay lại. Nhưng William đã nhanh tay không để cô thoát được. Anh xoay người dùng cơ thể tráng kiện của mình đẩy cô xuống. Chỉ trong phút chốc, dáng vóc mảnh mai nhỏ bé của Khánh An đã nằm gọn bên dưới.

– Không phải xấu hổ. Em đã muốn thì anh sẽ chiều em. – Anh tiếp tục trêu cô.

Khánh An vội giằng tay ra, vừa kéo chăn che ngực mình, vừa vùng vẫy dấn lên ngực anh, hét to:

– Không! Không! Em đói! Em muốn ăn!

William bật cười. Anh đứng dậy bước xuống giường mặc quần áo lên người. Khánh An bẽn lẽn nằm im re dưới lớp chăn.

William mở toang cánh cửa tủ:

– Hôm nay em muốn mặc gì?

Khánh An nhìn lướt qua những bộ quần áo của mình treo cạnh đồ của anh. Một ý nghĩ tinh nghịch loé lên, cô nói:

– Em muốn mặc đồ của anh.

William nheo mắt nhìn cô:

– Em có chắc không? Anh nghĩ em sẽ bơi trong đấy mất.

Nhìn Khánh An háo hức gật đầu, William đành nhặt một chiếc áo sơ mi mà anh nghĩ là nhỏ nhất đưa cho cô. Khánh An mặc nhanh quần áo lót rồi choàng áo sơ mi của anh lên người. Cô thích thú tận hưởng mùi thơm của anh còn vương trên chiếc áo.

Đúng như anh nói. Chiếc áo sơ mi rộng thùng thình dài gần tới nửa đùi trông giống như một chiếc váy ngắn chứ không còn là chiếc áo nữa. Tay áo rất dài. Cô phải xắn tới hai ba lần thì mới tìm thấy bàn tay của mình. Nhìn mình lụm thà lụm thuộm trong gương, Khánh An không khỏi bật cười.

William ngồi trên mép giường âm thầm ngắm cô biến tấu chiếc áo của mình. Khánh An nhỏ bé lọt thỏm trong bộ đồ trông quyến rũ tới lạ. Đôi đùi thon của cô lúc hở lúc kín sau tà áo khiến anh không thể nào rời mắt được. Kiểu này thì không biết cô sẽ có được bao nhiêu thời gian ăn sáng trước khi anh bế cô quay lại phòng ngủ đây.

– Cuối tuần sau mình cùng nhau đi Pháp nhé! – William đột ngột lên tiếng.

Cô quay lại ngược nhìn anh có chút băn khoăn:

– Em cũng thích đi Pháp, nhưng mà em phải xin visa, không biết có kịp không?

– Kịp! – Giọng William chắc như đinh đóng cột. – Chuyện giấy tờ visa cứ để anh lo.

Và đúng như lời anh nói. Hai tuần sau hai người đã có mặt tại Paris, thủ đô của nước Pháp hoa lệ. Paris vào mùa đông cũng lạnh không thua kém gì Luân Đôn. Bầu trời xám xịt hiếm hoi ánh nắng ôm lấy những thân cây khẳng khiu trơ trụi lá. Mặt hồ tĩnh lặng phẳng phiu, thi thoảng gợn sóng nhẹ, như đang run rẩy trước những cơn gió đông lạnh. Nhưng cái lạnh lại khiến Paris có một vẻ đẹp thật lãng mạn.

William và Khánh An dắt tay nhau lượn lờ khắp các phố phường, ngắm nhìn những toà nhà cao đều tăm tắp với cửa sổ gỗ rộng mở trên ban công, chiêm ngưỡng những con đường rộng tấp nập người đi lại. Hai người cũng kéo nhau đến thăm các địa điểm nổi tiếng như là Bắc Đẩu Hoàn Môn nằm giữa quảng trường Étoile cuối đại lộ Champs Élysées, bảo tàng Louvre nơi cất giữ bức tranh “Mona Lisa” nổi tiếng của Leonardo de Vinci. Khi đã mỏi chân thì kéo nhau vào một quán cà phê nhâm nhi ly trà nóng và món bánh sừng bò thơm ngậy mùi bơ.

Paris vào buổi đêm khi thành phố lên đèn đẹp lộng lẫy. Ngồi trong nhà hàng trên tầng đỉnh của tháp Eiffel nhìn xuống mới thấy được toàn diện vẻ đẹp lộng lẫy này. Ánh đèn điện khiến cả thành phố lấp lánh như một chiếc váy pha lê khổng lồ.

– Cụng ly nào! – William đưa ly rượu đỏ lên khi Khánh An còn tròn mắt nhìn thành phố thu nhỏ bên dưới qua lớp cửa kính.

William đã đặt trước chỗ ở nhà hàng này để hai người có thể dành một buổi tối lãng mạn trên đỉnh tháp Eiffel.

– Cụng ly! – Khánh An mỉm cười cầm ly rượu đỏ lên chạm nhẹ vào ly của William.

Khánh An hôm nay mặc một chiếc đầm hở vai xanh da trời khả ái với những viên ngọc lấp lánh đính ở trước ngực. Mái tóc đen huyền buông xoã bên vai, khéo léo vén nhẹ sau vành tai để lộ ra đôi khuyên dài duyên dáng. Trên cổ cô đeo chiếc vòng cổ mặt chữ mà William tặng cô vào đêm Giáng Sinh. Khánh An toát lên một vẻ đẹp dịu dàng đoan trang nhưng cũng không kém phần quyến rũ khiêu gợi.

– Em biết vì sao anh muốn đưa em tới Paris không? – William hỏi trêu mếu nhìn vào mắt Khánh An.

– Sinh nhật em phải không? – Khánh An tủm tỉm. Cô không tin chỉ do tình cờ mà hôm nay lại đúng là sinh nhật của mình.

– Không sai. – William mỉm cười, lấy ra một chiếc hộp nhỏ. – Chúc mừng sinh nhật em.

Khánh An xúc động nhận lấy món quà. Đó là một đôi khuyên bạch kim cùng kiểu dáng với chiếc vòng cổ. William nhẹ nhàng tháo đôi khuyên cô đang đeo và giúp cô đeo đôi khuyên mới lên. Cùng lúc ấy nhân viên nhà hàng mang đến bánh sinh nhật và một bó hoa hồng đỏ rực. Nhạc nổi lên và mọi người cùng nhau vỗ tay hát chúc mừng sinh nhật.

Khi tiếng nhạc vừa lắng xuống, William cầm bó hoa hồng đưa đến trước mặt cô.

– Anh yêu em, Khánh An. – Anh cúi xuống khẽ thì thầm vào tai cô. – Cảm ơn em đã yêu anh một lần nữa.

Rồi hôn say đắm lên đôi môi vẫn còn đang hé mở vì ngạc nhiên và xúc động.

—

16. Chương 16: Anh Phải Lờ Em Đi

Sau chuyến đi chơi ngắn đến Paris, những ngày còn lại của mùa đông trôi qua thật hạnh phúc và êm ả. Kỳ thi đầu tháng một không làm khó Khánh An và Adele. Hai nàng đạt điểm giỏi cho cả ba bộ môn. Kiều Anh thì may mắn vớt vát vừa đủ điểm đỗ. Ngày ngày các cô vẫn vào thư viện ngồi học cùng nhau rồi lại ra căng tin quán bar của trường buôn dưa lê bán dưa hấu. Chuyện tình cảm của vợ chồng Khánh An luôn là chủ đề mà Kiều Anh và Adele quan tâm nhất trong các cuộc nói chuyện. Kiều Anh rất thích làm quân sư quạu mo, bày cho Khánh An đủ các cách để nâng cao tình cảm vợ chồng, mặc dù bản thân cô bạn chưa hẹn hò ai chính thức bao giờ.

Về phần Michael, cô vẫn thỉnh thoảng gặp anh ở trường và ở đội chèo thuyền, nhưng không còn thấy anh vào thư viện thường xuyên như trước kia. Trong lòng Khánh An vô cùng áy náy vì đã không rõ ràng ngay từ đầu, khiến anh bị tổn thương. Tuy nhiên cô cũng thấy có chút nhẹ nhõm khi Michael không hề tránh né gặp mặt, và vẫn vui vẻ nói chuyện như thường. Cô thực sự không muốn mất đi một người bạn tốt.

Tháng hai Khánh An biết tin mình đã đậu phỏng vấn và được nhận vào làm thực tập ở ngân hàng vào kỳ nghỉ Phục Sinh đầu tháng tư. Mặc dù không thích chạm mặt Andrea và có chút ngại ngùng vì sẽ làm cùng chỗ với William, nhưng sự hào hứng về cơ hội học hỏi đánh bật tất cả các băn khoăn lo lắng khác. Đặc biệt nếu làm tốt, cô sẽ có cơ hội cao được nhận việc thực tập dài hơn vào mùa hè năm tới.

Từ sau Giáng Sinh, công việc của William khá bận rộn nên thường về muộn. Khánh An vẫn luôn nấu cơm và đợi anh về để ăn tối cùng nhau. Thỉnh thoảng khi không phải lên lớp, cô cũng ghé qua chỗ làm của anh ăn trưa. Rút kinh nghiệm cô chỉ đứng ngoài chờ để đỡ phải đụng mặt Andrea.

Cuối tuần nhiều thời gian rảnh, hai người đi chơi lòng vòng trong Luân Đôn. Hôm thì nắm tay nhau đi dạo dọc sông Thames, ngắm nhìn những kiến trúc công trình nổi tiếng, bao gồm toà nhà Quốc Hội sừng sững bên cạnh đồng hồ Big Ben, nhà hát Quả Cầu nơi trình diễn những vở kịch của đại văn hào Shakespeare. Hôm thì thả bước quanh các con đường tấp nập trong trung tâm thành phố. Khánh An thích nhất là con đường The Mall rộng lớn với hai hàng cây thẳng tắp bên vệ đường, nối liền cung điện Buckingham, nơi ở của Nữ Hoàng, và quảng trường Trafalgar lúc nào cũng náo nhiệt người.

Có hôm thì quần quanh trong các khu chợ, thử đồ ăn, mua những đồ trang trí lặt vặt, và thưởng thức âm nhạc của những người nghệ sĩ đường phố. Khánh An cũng rất thích đi xem kịch, nhạc kịch, ba-lê. Tối giờ những vở nổi tiếng như là “Những người khốn khổ”, “Bóng ma trong nhà hát”, “Hồ Thiên Nga”, hai vợ chồng đều lê la xem hết cả. Càng đi nhiều, thăm thú nhiều, cô càng yêu Luân Đôn nhiều hơn, một nơi không bao giờ thiếu thứ để ngắm, để làm.

Cuộc sống cứ thế đều đều bình yên trôi qua. Cái lạnh khuất dần nhường chỗ cho chồi non chớm nở và những cơn gió xuân mơn man rạo rực sức sống mới.

Chẳng mấy chốc đã đến tuần thực tập...

– Anh nhớ đừng tỏ ra biết em đấy nhé! – Khánh An nhắc nhở William. Đây có lẽ là lần thứ năm cô bảo anh điều này.

Khánh An cảm thấy rất ngại nếu mọi người biết cô là vợ giám đốc. Cô sợ lời ong tiếng ve của người trong công sở, cũng không thích ai nể nang kiêng kị gì mình. Cô liên tục dặn dò William phải lờ mình đi. Sáng nay cô vốn định đi làm bằng phương tiện công cộng để tránh mọi người phát hiện, nhưng William cứ nhất quyết phải chở cô đi cho bằng được.

– Em quên là em đã gặp rất nhiều người trong công ty đêm Giáng Sinh rồi sao? – William điềm đạm nhắc cho cô nhớ, mắt không rời dòng xe cộ, tay đẩy vô lăng rẽ vào con đường bận rộn trước mặt.

Khánh An hơi ngớ người ra, đúng là cô đã quên mất điều này.

– Hôm đấy... Hôm đấy đèn mờ, ăn mặc trang điểm cũng khác, chỉ gặp gỡ chào hỏi qua qua thôi... Mà ai cũng say mèn... – Cô ấp úng biện minh, chủ yếu là đang cố thuyết phục bản thân mình.

Nhưng chẳng may có ai nhận ra cô thật thì sao? Việc che giấu mối quan hệ này e rằng sẽ nhanh chóng đổ bể. Khánh An lắc đầu vội xua đi nỗi lo lắng của mình. Thôi thì đến đâu thì đến. Cô quay sang anh giọng

kiên quyết:

– Tóm lại, anh cứ lờ em đi là được.

Khoé môi của William hơi nhếch lên. Để xem anh làm thế nào để lờ cô.

– Em không định giấu chuyện đã kết hôn đấy chứ? Cẩn thận lại thêm một Michael nữa đấy. – Anh nói nửa đùa nửa thật.

Tất nhiên là đã học hỏi từ kinh nghiệm lần trước, Khánh An không ngốc mà mắc lại lỗi cũ. Cô giờ cao ngón tay đeo nhẫn cưới:

– Anh yên tâm. Em sẽ đồng ý tuyên bố tình trạng kết hôn của mình. Chỉ có điều... tốt nhất mọi người không nên biết người đó là anh.

Dứt lời, Khánh An ra hiệu cho William dừng xe lại:

– Anh dừng ở đây là được rồi. Em sẽ tự đi bộ vào, để tránh bị nhìn thấy.

– Em có chắc không? – William nhú mày. – Nếu đi bộ từ đây phải mất nửa tiếng.

– Chắc! Chắc! Chắc! – Khánh An gật đầu lia lịa, tay không ngừng vẫy anh dừng xe.

Nhìn vẻ mặt hốt hả của cô, William phì cười, đành đánh xe vào vệ đường. Xe vừa dừng lại, Khánh An nhanh chóng tháo dây an toàn, cầm lấy chiếc cặp sách của mình. Mặc dù chỗ này cách công ty hơn cây số, cô vẫn ngó trước nhìn sau cẩn thận khi mở cửa như thể sợ có người bắt gặp.

– Khoan đã, Khánh An. – William gọi giật lại khi cô toan bước xuống xe.

– Dạ? – Khánh An quay người lại về phía anh nhưng mắt vẫn nơm nớp lia xung quanh.

– Cổ áo của em bị gấp vào trong kìa.

– Vậy sao?

Khánh An luống cuống nhìn xuống nhưng không thể thấy rõ được. Cô với tay định kéo chiếc gương trên tấm chắn trước mặt xuống để xem lại trang phục của mình, thì William đã rướn người về phía cô, bàn tay dịu dàng kéo cổ áo cho ngay ngắn, tranh thủ đóng luôn chiếc cúc cổ trên cùng của áo sơ mi. Anh gật gù tự hài lòng. Cả sáng anh đã không rời mắt được phần ngực trắng ngần lồ lộ sau cổ áo rộng mỗi lần cô cúi xuống hay rướn người. Nếu không làm gì thì e rằng cả ngày anh sẽ không thể tập trung vào công việc.

Khánh An đang lo bị muộn không còn tâm trạng để ý tới hành động tiện thể này của William. Cô mau mắn nói cảm ơn, rồi xoay người về phía cửa xe.

– Khánh An! – Bàn chân chưa chạm được xuống đất thì đã bị gọi giật lại lần nữa.

– Còn chỗ nào chưa ổn nữa ạ? – Cô hấp tấp quay đầu nhìn anh.

Khi Khánh An mãi cúi đầu nhìn ngó phục trang, William lẹ làng đưa tay ôm lấy eo cô kéo lại gần, dịu dàng để không làm cô đau, nhưng đủ mạnh bạo để khiến cơ thể cô phải rung lên vì kích động. Bờ môi của anh nở một nụ cười thích thú nhìn đôi mắt mất trong veo to vì to ngạc nhiên dần được lấp đầy bằng sự rung động si mê không che đậy. Khuôn mặt trắng hồng non nớt trở nên e ấp thẹn thùng. William nghiêng đầu tìm đến đôi môi màu anh đào hơi hé mở ở ngay sát cạnh, nâng niu trêu mến như sợ làm tổn thương cánh hoa mỏng manh. Cả người Khánh An nóng ran, cô có thể cảm nhận rõ mạch đập loạn nhịp của mình. Cô khẽ rướn người áp sát vào cơ thể nóng bỏng của anh. Nụ hôn cuồng nhiệt hơn, mãnh liệt hơn, khiến cô ngây ngất, sức lực bị hút cạn hết sạch, chân tay bủn rủn, thân thể mềm nhũn trong vòng tay vững chãi.

Bàn tay mạnh mẽ cuối cùng cũng buông lỏng ra. Anh thản nhiên trả lời câu hỏi vài phút trước:

– Sơn môi của em chưa đều. Giờ thì ổn rồi.

Khuôn mặt Khánh An đỏ ửng. May mà cô chỉ bôi một lớp son mỏng. Không thì chẳng những không đều được mà có khi còn nhoen nhoét lấm lem khắp mặt mắt rồi.

– Thôi, em đi thật đây. Muộn mất rồi. – Khánh An hoảng hốt nhìn đồng hồ điện tử nhảy số.

– Khánh An...

Dù đã tuyên bố hùng hồn như vậy, nhưng nghe tiếng anh gọi cô vẫn không cưỡng được phải quay người lại tùm tùm cười. Anh còn muốn nhiều hơn nữa sao? Không ngờ chia tay buổi sáng với ông xã lại khó đến như vậy. Khánh An chớp chớp mắt chờ đợi.

– Em quên cặp sách kia. – William chỉ vào chiếc cặp cô tuột tay làm rơi trong lúc hôn nhau đắm đuối, đang nằm chổng gọng trên tấm thảm để chân.

Khánh An chưng hửng, mặt đỏ lên, nhặt vội chiếc cặp rồi rảo bước thật nhanh lẫn vào đám đông trước khi William kịp nói gì thêm. Anh nhìn theo bóng của cô vợ đi khuất dần, không thể kiềm chế được nụ cười nở trên môi. Nếu không phải vì tưởng tượng ra bộ dạng lúng túng xấu hổ đến đáng thương của cô khi bị muộn, thì anh đã không để cô thoát được rồi.

Khánh An đến nơi vừa đúng lúc cánh cửa phòng hội trường đang đóng lại. Căn phòng lớn chật ních người ngồi quanh những chiếc bàn tròn phủ khăn trải bàn trắng muốt. Cô vội vàng bước nhanh về phía chiếc ghế trống cuối cùng trong góc phòng. Vừa ngồi xuống thì tiếng microphone vang lên:

– Chào mừng các bạn đã đến với kỳ thực tập mùa xuân lần này! – Một người đàn ông trong bộ comple sang trọng, mặc dù đã chạc tuổi ngũ tuần nhưng vẫn còn rất phong độ, đứng trên bục sân khấu cất giọng hào sảng. – Tôi tên là Steve, Quản lý Nhân Sự.

Steve đưa mắt nhìn một lượt các gương mặt trẻ tràn đầy nhiệt huyết đang hướng về phía mình:

– Ngày hôm nay, các bạn có quyền tự hào, – Steve dừng lại một chút để thu hút sự chú ý của thính giả. – vì đã đánh bại hàng nghìn đối thủ khác để có thể ngồi tại đây, trong trụ sở của ngân hàng dẫn đầu thế giới này...

Cả hội trường vang rền tiếng vỗ tay. Là một diễn giả có kinh nghiệm, Steve biết chính xác khi nào nên dừng, nên nhấn, biết cách khuấy động không khí, lôi cuốn người nghe. Đang tập trung lắng nghe, Khánh An bỗng cảm nhận được một ngón tay chọc chọc nhẹ vào khuỷu tay mình. Cô đưa mắt nhìn sang bên cạnh thì thấy một mẫu giấy gấp làm tư vừa được đẩy sang từ cô gái người châu Á ngồi kế. Hàng chữ nghiêng ngả trên mẫu giấy: “Thật ngại quá. Cậu có băng vệ sinh không? Cho mình mượn với?”

Khuôn mặt cô gái nháy nhố, hai tay hơi chắp lại ra ý van nài. Không để cô gái phải đợi lâu, Khánh An mở túi sách lấy ra một chiếc băng vệ sinh trong gói màu hồng, dầm dúi truyền vào tay cô nàng ở dưới gầm bàn. Thật không may chiếc băng hồng chưa đến được tay người cần nhận thì bị rơi xuống quay vài vòng trước khi đậu lên chiếc giấy da bóng loáng của cậu con trai cao dong dỏng ngồi trước mặt.

Hai cô giắt mình trợn mắt nhìn nhau. Không biết là do vô tình hay hữu ý, cậu ta duỗi dài chân khiến chiếc băng văng lại về phía bên này. Cô gái châu Á kia vội cúi xuống nhặt lên, gật nhẹ đầu với Khánh An, rồi nhanh nhẹn đứng dậy đi về phía nhà vệ sinh. Khi cô bạn vừa đi khuất, Khánh An nhìn thấy khoé môi cậu con trai hơi nhếch lên, đôi mắt liếc nhanh qua mặt cô một cái trước khi quay về phía bục thuyết trình.

– Một trong những kỹ năng quan trọng nhất để thành công đó là... – Tiếng của Steve vang đều trên loa phát thanh. – biết thiết lập mối quan hệ và tận dụng nó một cách hiệu quả nhất. Vì vậy bây giờ là lúc để luyện tập kỹ năng này. Các bạn hãy giới thiệu làm quen với mọi người ngồi cùng bàn. – Trước khi đặt microphone xuống, Steve không quên nói thêm. – À, mỗi bàn đều đã có trưởng nhóm được ấn định từ trước sẽ hướng dẫn các bạn cụ thể.

Giờ Khánh An mới để ý, ngồi phía bên phải của cô là một anh chàng trẻ tuổi với mái tóc nâu vàng và đôi mắt xanh lá, đỉnh đặc chừa chu với một chồng tài liệu dày trước mặt. Cô đoán đây là người hướng dẫn nhóm sinh viên thực tập mới ngày hôm nay. Quả nhiên anh ta ngay lập tức hắng giọng:

– Chào các bạn, tôi là Francis, người hướng dẫn nhóm ngày hôm nay. Tôi làm ở đây được hai năm rồi. – Francis mỉm cười nhìn quanh một lượt. – Bây giờ mỗi người hãy tự giới thiệu cách nêu lên một thông tin thú vị về bản thân mình.

Một số rụt rè không dám là người mở đầu, mắt cụp xuống tránh né, người hơi thụt về phía sau. Một số khác thì uốn người về phía trước, vẻ mặt tự tin như thể đã rất sẵn sàng nhưng còn chưa muốn lên tiếng ngay vì có ý lịch sự nhường nhịn.

– Tôi tên là Sophie. – Cuối cùng gái buộc tóc cao ngồi phía bên kia của Francis cất lời. – Đạt giải vàng Olympia Toán học, giải nhất cuộc thi Lãnh Đạo Trẻ Toàn Năng, giải vàng môn bơi lội toàn quốc, và đã được vinh dự bắt tay với Nữ Hoàng vì những đóng góp xuất sắc trong công việc từ thiện.

Tiếng trầm trồ không kịp được phát ra quanh bàn. “Một điều thú vị” đã trở thành danh sách dài các thành tích. Bảo sao cô nàng tự tin giành quyền mở đầu. Mặc dù màn giới thiệu này nặng mùi khoe mẽ, nhưng vẫn không thể phủ nhận sự hoành tráng của nó. Mọi người, bao gồm những kẻ mặt mày tự tin khi nãy, bỗng trở nên rụt rè. Sau một vài phút yên lặng, trưởng nhóm Francis cảm thấy có lẽ mình phải mở lời khích lệ. Nhưng từ ngữ chưa ra khỏi miệng thì một giọng nói khàn khàn đã vang lên từ phía đối diện:

– James. – Là cậu con trai “cứu bồ bằng vệ sinh ban nãy”. Cậu ta đưa ngón tay trở đẩy gọng kính, vẻ mặt thần nhiên. – Biệt tài... có thể ăn mì ống rồi rút ra từ lỗ mũi.

– Eo, khiếp quá!

Mấy đứa con gái ngay lập tức nhăn mặt, còn lũ con trai thì nhăn nhó cười. Cậu bạn bên cạnh cao hứng đập tay với James. Trong phút chốc cả lũ hiện nguyên hình là đám học sinh nhất quỷ nhì ma đằng sau bộ dáng comple nghiêm túc cả vạt chỉnh tề học đòi làm người lớn kia. Francis cũng không kịp được phải bật cười.

Tiếng cười đùa ầm ĩ khiến không khí thoải mái hơn hẳn. Mọi người bắt đầu bạo dạn lần lượt lên tiếng giới thiệu mình. Cô gái châu Á vừa nãy cũng vào kịp lúc. Cô nàng tên là Pat, người Thái Lan.

Đến lượt Khánh An.

– Mình tên là Khánh An. Mình đã... – Cô ngập ngừng. – ... kết hôn được hơn một năm rồi.

Như đã hứa với William, cô muốn công khai tình trạng hôn nhân ngay từ đầu. Nhưng mỗi lần phải tuyên bố, vẫn luôn cảm thấy chút khó khăn, vì cô biết điều này hẳn rất lạ lẫm với các sinh viên khác.

– Hả? – Quả nhiên cả nhóm há mồm ngạc nhiên.

– Oà, khâm phục cậu quá! Thật là lãng mạn! – Pat thốt lên.

– Hai cậu hẹn hò nhau bao lâu rồi cưới thế? – Một người khác tò mò.

Khánh An lúng túng. Chuyện quá khứ cô tránh hỏi William vì sợ làm anh đau lòng, nên chẳng biết gì về quá trình yêu đương của hai người trước kia, gặp nhau thế nào, ở đâu, hẹn hò bao lâu...

May cho Khánh An là tiếng microphone vang lên đúng lúc, thu hút sự chú ý về phía sân khấu:

– Hẳn là mọi người đã quen nhau hơn rồi. – Quản lý Steve nói quay đầu về phía bên cánh gà. – Tôi xin nhường microphone cho Giám đốc Andrea, người phụ trách chính của chương trình thực tập lần này...

Tên của Andrea được xướng lên khiến Khánh An suýt nhảy dựng khỏi chỗ ngồi. Mái tóc nâu ánh đỏ sẫm óng ả lấp lánh khuôn mặt kiêu ngạo đẹp mê hồn nhanh chóng thu hút mọi ánh nhìn. Mấy cậu thực tập viên ngơ ngẩn ngó lên sân khấu như người mất hồn, trong khi ánh mắt các cô gái trẻ vừa ngưỡng mộ lại vừa có chút tị nạnh. Khánh An nén tiếng thở dài. Đúng là người muốn tránh nhất thì thể nào cũng gặp.

Andrea giải thích kết cấu của chương trình và phương thức đánh giá tuyển chọn để quyết định ai sẽ được nhận vào vị trí thực tập mùa hè năm sau. Theo lời của Andrea, hiện tại công ty đang muốn mở rộng thị trường và tăng lượng khách hàng sử dụng dịch vụ của ngân hàng. Trong lần thực tập lần này, mỗi thực tập viên sẽ được giao cho hồ sơ của một khách hàng tiềm năng. Nhiệm vụ của thực tập viên là tìm hiểu khách hàng, và đề xuất các dịch vụ cho khách hàng với một bản tường trình chi tiết về điểm lợi và hại của các dịch vụ.

Kết thúc bài diễn thuyết, Andrea không quên đưa mắt nhìn quanh một lượt:

– Hi vọng mọi người sẽ cố gắng hết sức mình. Công ty rất chào đón nhân tài. – Ánh mắt của Andrea dừng lại xoáy sâu vào Khánh An. – Nhưng với những người không xứng đáng thì cũng sẽ loại thẳng tay không thương tiếc.

Khánh An nuốt nước bọt, linh tính mách bảo đợt thực tập này sẽ không dễ dàng một chút nào.

– Cảm ơn cậu rất nhiều nhé! Vừa nãy không có cậu thật mình không biết phải làm sao. – Pat cầm ly cà phê, kéo tay Khánh An nói nhỏ.

– Không có gì đâu! Cậu đừng bận tâm quá. Con gái với nhau cả. – Khánh An mỉm cười, một tay cầm tập tài liệu vừa được phát, một tay nhận cốc trà từ nhân viên phục vụ.

Sau buổi lễ chào mừng, sinh viên thực tập được khuyến khích giao lưu làm quen với nhau và gặp gỡ quản lý của mình. Mọi người không còn ngồi theo bàn nữa, mà đứng tụm lại thành từng nhóm quanh căn phòng.

– Sao quản lý của mình chưa thấy đến nhỉ? – Sophie nhìn đồng hồ, càng thêm sốt ruột khi thấy các nhóm xung quanh đang rôm rả hỏi chuyện quản lý của họ.

– Cậu nóng lòng làm gì? – James ung dung cắn miếng bánh ngọt. – Không gặp hôm nay thì sẽ gặp ngày mai.

– Thật không thấy ai như cậu. Cậu đến đây để ăn hay để làm việc thế hả? – Sophie liếc James một cái dài. Cuộc cãi vã sắp sửa bùng nổ bị dập tắt bởi tiếng ồn ào huyền não rộ lên. Mọi người hốt hả kéo nhau về phía cửa căn phòng.

– Có chuyện gì vậy? – James kéo tay anh chàng vừa chạy qua.

– Quản lý của cậu chưa thông báo à? Nhân vật quan trọng tới rồi. – Anh ta nói lấp lửng rồi biến mất vào đám đông.

Mấy người trong nhóm bắt đầu rào bước đi theo.

– Đi không cậu? – Pat bắn khoăn nín tay Khánh An.

– Ừm... Tổ cũng không biết. – Khánh An cắn môi nhìn đám đông đang một lúc một dày đặc hơn. – Có đi cũng chưa chắc đã chen được vào đâu.

– Ừ. – James gật gật đồng tình. – Vào rồi chưa chắc đã được ra nguyên vẹn.

Khánh An bật cười khúc khích trước câu nhận xét hài hước của cậu bạn.

– Có điều tổ cũng hơi tò mò ai mà cứ như mình tinh tinh màn bạc thế nhỉ. – Sophie khẽ nhún vai.

– Máy cô không biết sao? Trong công ty này anh ta cũng không khác gì mình tinh đâu. – Một giọng nói vang lên khiến cả nhóm phải quay đầu lại.

Một anh chàng cao to, đầu tóc chuốt keo, quần áo phẳng phiu, đôi giày đen được lau chùi bóng lộn, đứng đó từ khi nào, tay lắc lắc ly cà phê đen đưa lên miệng. Anh ta đưa tay lịch sự bắt tay từng người:

– Xin chào! Tôi là Jack, trong bộ phận Tài Chính.

– Nhân vật quan trọng kia là ai vậy? – Sophie không nén được tò mò.

– Là người trong ban giám đốc điều hành. – Jack chậm rãi. – Thường thì mấy dịp thế này ban giám đốc bận rộn đâu có thời gian gặp gỡ sinh viên thực tập. Nhưng không hiểu sao năm nay vị giám đốc này lại đồng ý tới tham dự.

– Vậy sao? – Sophie thích thú. – Anh có biết nhiều về anh ta không?

– Công ty này ai mà không biết về anh ta. Trẻ tuổi, tài ba, đẹp trai phong độ. – Jack hướng mắt về phía đám đông. – Giám đốc Đầu Tư khu vực châu Âu, William Henderson.

Cái tên vừa thốt ra từ miệng Jack khiến Khánh An giật mình tuột tay làm cốc trà đổ cả lên áo. Nước trà ảm thấm qua lớp vải mỏng bắt đầu hình thành một vệt vàng loang lổ trên ngực.

– Cậu có sao không? – Pat vội vàng rút khăn tay giúp Khánh An lau khô.

– Không sao, không sao... – Khánh An bần thần phẩy tay.

Cô không còn tâm trạng nào mà quan tâm tới áo quần. Ý nghĩ đầu tiên loé lên là phải tìm chỗ nào đó trốn cho kỹ. Cô đã dặn dò anh là lờ cô đi, vậy mà anh còn có “nhã hứng tới thăm” thế này. Thế nào mà sáng nay cô có cảm giác ngờ ngợ là anh đang giấu giếm điều gì đó.

Khánh An ngó trước nhìn sau, nhưng ngay lập tức nhận ra tình huống bất lợi. Cửa ra vào đã bị chặn bởi đám đông. Trong phòng ngoài bàn ghế ra không còn chỗ nào để ẩn khuất. Chẳng lẽ lại chui xuống gầm bàn? Cô luống cuống quay người định thực hiện kế hoạch của mình, không may chân đá phải cái ghế đầu ở bên cạnh khiến cả người chao đảo, tập tài liệu trượt khỏi tay bay tứ tung rồi phủ kín mặt đất.

Khánh An hoảng hốt ôm đầu nhìn cảnh tượng bừa bãi trước mặt. Thật là càng vội thì càng dễ hỏng việc. Cô vội vàng cúi xuống thu gom đồng giấy tờ. Mấy người khác cũng nhanh nhẹn phụ giúp.

– Cái này là của em phải không? – Giọng nói đàn ông quen thuộc vang lên bên tai khi Khánh An còn đang lom khom cảm mặt xuống sàn.

William ở trước mặt cô tự lúc nào, tay cầm những tờ giấy mà cô làm vương vãi mấy phút trước. Khánh An kinh hãi trợn tròn mắt. Nhưng chưa để cô kịp nói gì, William đã làm như không quen biết, quay ra bắt tay đám thực tập viên đứng chen chúc xung quanh:

– Xin chào! Tôi là William, Giám đốc Đầu Tư khu vực châu Âu. Nếu các bạn cần sự giúp đỡ gì, cứ nói cho tôi biết. Đừng ngại.

Đám thực tập viên mới nhốn nháo bắt tay chào William. Vòng hết một lượt, bàn tay cuối cùng cũng đưa ra trước mặt Khánh An. Cô biết mình không thể trốn được, bất cứ hành động cử chỉ kỳ quặc nào lúc này sẽ lập tức gây tò mò nghi hoặc. Thấy Khánh An người cứng đờ mặt ngậy ra, Pat huých nhẹ vào sườn cô:

– Cậu làm sao thế? Giám đốc đang đợi kìa.

Khánh An bưng tỉnh lật đặt nắm lấy bàn tay đang chìa ra của William.

– Chào anh! – Cô lí nhí cất lời, mắt ngó lơ đi chỗ khác cố tránh tia nhìn đăm đăm ánh lên chút tình nghịch đang chiếu thẳng vào mình.

Mọi người trong tâm trạng háo hức không nhận ra ra ánh mắt khó hiểu của Giám đốc, chỉ cười cười thông cảm cho cô thực tập viên mới. Có cơ hội tiếp xúc trực tiếp với lãnh đạo cấp cao thế này, lúng túng cũng là điều dễ hiểu. Nhiều người khác còn á khẩu không nói nổi ra câu chào.

Bàn tay của William siết lại đủ chặt để Khánh An cảm nhận được một mẩu giấy nhỏ được ấn vào lòng bàn tay mình. Anh vừa buông tay, cô nắm lấy tờ giấy đút ngay vào túi quần, lăm lét nhìn quanh thăm hi vọng không ai bắt gặp sự trao đổi vụng trộm này. William liếc thấy hành động lén lút của Khánh An trong thoáng mắt, cố che giấu nụ cười, tiếp tục đi quanh bắt tay những người khác.

Khi anh mất hút vào đám đông rồi, mấy đứa con gái vẫn còn ngẩn ngơ nhìn theo:

– Giám đốc không những trẻ đẹp trai mà lại còn thân thiện. – Một cô nàng tặc tặc lưỡi.

– Không biết anh ấy có người yêu chưa nhỉ? – Cô nàng khác ngẩn ngơ.

Jack lại được dịp thể hiện vốn hiểu biết của mình:

– Các cô mới nên không biết thôi. Anh ta có vợ rồi.

Tiếng thở dài tiếc nuối không kìm được vang lên. Các cô tò mò hỏi Jack:

– Anh biết vợ anh ấy thế nào không? Chắc phải vừa xinh đẹp vừa tài giỏi như Andrea mới xứng tầm.

Khánh An khẽ hừ mũi. Không phải vì có gì sai, mà vì là đúng nên trong lòng cô mới thấy khó chịu.

– Có nhiều lời đồn thổi trái chiều nên tôi cũng không biết chính xác. – Jack trả lời. – Có người bảo cô ta rất chi tầm thường, không có gì đặc biệt, thậm chí còn nhà quê một cục.

Khánh An chợt dạ. Nếu mà có người đồn cái này chắc hẳn phải là Andrea.

– Nhưng cũng có người thì gặp cô ta trong buổi tiệc Giáng Sinh rồi, có nói lại là cô ta trẻ trung xinh đẹp nhưng cũng rất lịch thiệp khéo léo. – Jack nói tiếp.

Khánh An phổng mũi. Không biết người nào đồn thổi mà có tâm thế. Cô nhú mồm cố lúng lúng trong trí nhớ hôm đây mình gặp những ai.

Jackie luyện thuyên thêm một hồi nữa thì tới giờ các thực tập viên phải về bộ phận của mình. Khi đã tìm được bàn làm việc, Khánh An cẩn thận quan sát để chắc chắn là không có ai ở quanh, rồi mới mở tờ giấy William dính vào tay mình: “Tối nay em nhớ ra đúng giờ đây. Đừng có trốn về một mình. Anh sẽ đợi em ở bãi đậu xe của công ty.” Khánh An phì cười. Có thể thôi mà anh cũng phải gửi giấy trước mặt đồng đạo mọi người, làm cô một phen toát mồ hôi hột.

Vừa nghĩ tới đây điện thoại bỗng rung lên. Gửi giấy đúng là chưa đủ, giờ anh còn nhắn tin. Nhưng tin nhắn này khiến Khánh An không cười nổi, vội vàng đứng bật dậy chạy ngay xuống cửa sau của công ty.

17. Chương 17: Chuyện Khẩn Cấp

“Khẩn cấp. Cần giúp. Xuống ngay cửa sau.” Tin nhắn đến từ William nhấp nháy trên màn hình điện thoại khiến Khánh An bật dậy như lò xo, cuống cuống lao về phía thang máy. Chưa kể đến nội dung, việc William gửi tin nhắn cũng là một việc vô cùng bất bình thường. Lần hiếm hoi duy nhất đó là đợt anh bị thương ở chân. Chắc do cô nhắn tin hỏi thăm nhiều quá nên anh chẳng buồn gọi thẳng nói chuyện như mọi lần, mà gửi tin nhắn trả lời cho đỡ phiền phức.

Tin nhắn vồn vồn vài ba từ của William thì cô cũng quen rồi. Nhưng lần này toàn những từ giật gân. “Khẩn cấp”? “Cần giúp”? “Xuống ngay”? Vì sao anh lại cần tới sự giúp đỡ của cô? Không thể nào là đau ốm được vì vài phút trước trông anh còn rất khỏe mạnh. Nhưng có thể là trúng gió. Nghe nói trúng gió có thể dẫn tới đột quỵ. Cũng có thể là bị thương ở đâu đó thì mới không thể cầm điện thoại lên gọi. Đầu Khánh An quay mòng mòng với tình huống xấu nhất có thể xảy ra, đứng trong thang máy điều hoà mát lạnh mà mồ hôi bắt đầu lấm tấm trên trán.

Nhác thấy bóng lưng quen thuộc thấp thoáng sau cánh cửa xoay, Khánh An không còn màng đến ý định muốn che giấu mối quan hệ của mình. Cô nhào tới như tên bay, hốt hả nắm chặt cánh tay William, nhìn quanh khắp người anh một lượt, luôn miệng hỏi han:

- Anh sao rồi? Bị thương ở đâu? Có đau nhiều lắm không?

William nhú mồm ngạc nhiên quan sát thái độ sốt sắng của Khánh An:

- Sao em nghĩ anh bị thương?

Cô ngược nhìn anh, đôi mắt vẫn còn vương đầy lo lắng:

- Chẳng phải là có chuyện khẩn cấp, rồi còn cần em giúp sao?

- Phải. - William gạt đầu. - Là anh cần mua một ít đồ, muốn góp ý của em.

Khánh An ngẩn tò te, phải mất mấy giây cô mới định hình ra điều anh vừa nói.

- Vậy mà “khẩn cấp”?

William ngo xuống chiếc đồng hồ đeo trên cổ tay:

- Khẩn cấp chứ còn gì nữa. Giờ vừa đúng là tầm ăn trưa, em không xuống ngay thì làm sao kịp.

Khối đá đè nặng trên ngực bỗng được nhắc bổng lên, Khánh An thở phào nhẹ nhõm. Bàn tay đang túm chặt cánh tay của anh dần buông lỏng.

- Không sao là tốt rồi. Vậy mà em cứ tưởng...

William tần ngần nhìn khuôn mặt tái nhợt lấm tấm mồ hôi của Khánh An. Không ngờ mấy dòng tin nhắn tưởng là ngắn gọn đi thẳng vào vấn đề của mình lại khiến cô lo lắng hốt hoảng đến vậy. Lòng anh nhói lên sự áy náy, nhưng trái tim lại len lỏi một hơi ấm dịu dàng. Anh trêu mếu đưa tay gạt những sợi tóc mái lưa thưa dính bết trên trán cô sang một bên, rồi kéo cô vào lòng mình. Cầm tựa nhẹ lên đầu Khánh An, bàn tay khẽ siết bờ vai của cô.

- Xin lỗi, làm em phải lo lắng rồi. - William thì thầm.

Sự xúc động lắng xuống, Khánh An đã bình tĩnh hơn. Cô nhắm hờ mắt rúc nhẹ vào ngực anh, vòng tay lên ôm thật chặt. May mà anh không bị gì cả. Cô thả phả một phen đau tim hụt thế này, còn hơn là có chuyện xảy ra với anh.

- Sao anh không gọi điện mà phải nhắn tin? - Khánh An ngẩng đầu tò mò hỏi.

- Chẳng phải em cố giấu giếm là quen biết anh sao? Anh tưởng nhắn tin sẽ dễ cho em hơn?

Khánh An không biết phải nên cười hay mếu. Hoá ra cũng là vì nghĩ cho cô. Câu nói của William làm cô chợt nhận ra mình vẫn đang ở trong khuôn viên của công ty. Mặc dù hiện giờ không có ai lẩn quất quanh đây, không có nghĩa là đã an toàn. Cô ngó nghiêng một hồi, rồi vội kéo tay William bước nhanh về con đường trước mặt, cố tránh thật xa toà nhà, vừa đi, vừa rủ rỉ:

- Anh à, em biết anh có ý tốt. Nhưng lần sau... cứ gọi điện là được rồi anh ạ.

Trước đây nhìn Kiều Anh và Adele nhắn tin nháy nhó với người yêu cả buổi cô cũng thèm lấm, thầm mong một ngày nào đó William sẽ thích nhắn tin hơn. Nhưng sau lần này, cô sợ quá rồi. Giải mã tin nhắn của anh còn khó hơn lên trời.

William đưa cô tới khu trung tâm mua sắm cách công ty không xa. Anh dừng lại ở một cửa hàng phục trang lớn ngay chính giữa khu trung tâm. Đập vào mắt qua tấm kính của cửa hàng là một loạt tượng ma-nơ-canh nam cao lớn trong những bộ comple lịch thiệp đa dạng về màu sắc và kiểu dáng. Khánh An khẽ mỉm cười tưởng tượng ra William trong những trang phục này. Với vóc dáng chuẩn như người mẫu của anh, kiểu dáng nào hần cũng rất đẹp.

William kéo cô ngồi xuống ghế sofa dành cho khách hàng.

- Em ở đây đợi anh một chút.

Anh nói rồi bước tới dãy áo sơ mi dành cho nam giới ở phía đối diện. Khánh An tủm tỉm cười. Không phải là anh đổi vị không muốn mặc áo sơ mi trắng nữa nên mới cần cô góp ý đấy chứ? Ngày chuyển vào phòng anh, mở tủ quần áo, cô đã rất choáng váng khi nhìn thấy nguyên một hàng hơn chục cái áo sơ mi trắng giống hệt nhau như đúc. Vẫn biết anh thích mặc áo sơ mi trắng, nhưng không thể ngờ cả một tủ mà không có một màu gì khác.

Ngẫm nghĩ cho kỹ thì đây chính là lần đầu tiên hai người đi mua sắm cùng nhau. William chưa bao giờ cần mua đồ gì, còn Khánh An toàn đi với hai cô bạn thân. Cuối cùng giờ cũng có cơ hội được làm người vợ đảm góp ý chuyện ăn mặc cho chồng mình, trong lòng Khánh An không khỏi sung sướng hí hửng.

Cô đứng dậy lững thững thả bước dọc lối đi quanh những giá treo đầy ắp quần áo, cố tìm xem có thứ gì phù hợp với vóc dáng và phong cách của anh. Mải mê ngẫm nghĩ, cô không nhận ra một người đàn ông vừa vào tới tiền sảnh của cửa hàng. Bước chân anh ta bất chợt dừng lại khi nhìn thấy bóng dáng của cô thấp thoáng ở đằng xa. Trong phút chốc, anh ta không còn màng tới bất kỳ thứ gì ở xung quanh mình, đôi mắt cứ thế nhìn đắm đắm vào dáng hình quen thuộc trước mặt. “Lẽ nào là cô ấy?” Một tia hi vọng le lói

vụt nhanh qua trí óc. Anh biết khả năng vô tình gặp được cô trên phố là gần như không thể, nhưng lần nào anh cũng không thể kìm nổi hi vọng nhen nhóm.

- Anh, anh thấy màu này thế nào?

Câu tiếng Việt phát ra bằng giọng Hà Nội thanh thoát khiến Khánh An không khỏi tò mò phải ngoái đầu lại đằng sau. Một cô gái với nét đẹp đậm thắm dịu dàng, mái tóc đen huyền thả dài sau lưng, tay cầm chiếc cà vạt kẻ sọc màu tím nhạt uyển chuyển bước tới gần người đàn ông đứng ngay lối cửa đi vào.

Người đàn ông này rất điển trai. Hàng lông mày rậm, sống mũi cao. Các đường nét cân đối hài hoà đầy nam tính. Anh mặc một chiếc áo len cao cổ, khoác bên ngoài áo măng tô dài. Chỉ có điều anh ta dường như không nghe thấy câu hỏi của cô bạn gái, mắt cứ nhìn chằm chằm về hướng này khiến Khánh An phải quay đầu ngó nghiêng để xem anh ta đang nhìn gì. Nhưng xung quanh cô, ngoài một số người khách đang chọn lựa đồ cũng chẳng có gì đặc biệt.

- Anh, có chuyện gì sao? - Cô bạn gái nhận ra sự khác thường, lo lắng nắm lấy cánh tay anh hỏi han.

Anh ta dường như không còn để ý tới sự tồn tại của người bạn gái, bỏ mặc cô đứng bần thần, bắt đầu rảo bước nhanh về phía bên này.

Dù khá tò mò, Khánh An cũng không còn tâm trạng mà để ý tới anh chàng, vì cùng lúc đó có hai cô gái trẻ tíu tít nói chuyện bước vào cửa hàng. Cô nhận ngay ra đây là hai người bạn ngồi cùng bàn trong buổi lễ chào mừng thực tập viên mới ban sáng. Không thể để bị bắt gặp với William được! Ý nghĩ chạy nhanh qua đầu, cô hoảng hồn cúi rạp người xuống lẩn vào giữa những giá treo quần áo, mắt liên lảo tìm kiếm William. Anh vừa mới ở đằng kia mà bây giờ đã biến đi đâu mất rồi.

Khánh An vội vàng chạy về hướng cô nhìn thấy William lúc nãy, lom khom cố dùng quần áo làm tấm khiên che chắn khỏi hai cô gái kia. Những người khách khác nom thấy hành động kỳ quặc của Khánh An như mày tỏ vẻ khó hiểu nhưng cũng chẳng rảnh hơi để tham dự vào. Lòng vòng một hồi, cuối cùng cô cũng tìm thấy anh. Không suy nghĩ nhiều, cô ào tới kéo tay anh chạy thật nhanh vào phòng thử đồ ở ngay bên cạnh. Phải tới khi đóng chốt cửa phòng rồi, Khánh An mới dám thở ra.

- Khánh An, hình như thế này... có phần không đúng lắm?

Câu nói của William khiến Khánh An giật mình ngẩng đầu lên. Có gì không đúng ở đây?

- Không phải là em muốn... - William ngập ngừng, đôi mắt hơi nheo lại vừa có ý vô đoán vừa có ý dò hỏi.

Lời nói lấp lửng của anh khiến Khánh An chợt dạ nhận ra tình cảnh một nam một nữ trong căn phòng bốn mét vuông chật hẹp khóa kín cửa. Đặc biệt đây lại là phòng thử đồ nữ, nơi cấm đàn ông ra vào. Cô vội xua tay, hai má hồng lên:

- Không... Không... Em...

- Không sao. - Sau vài phút ngạc nhiên, William từ tốn lên tiếng, giọng hơi nhỏ lại. - Em muốn thì anh sẽ chiều. Miễn là mình nhỏ tiếng một chút sẽ không bị phát hiện ra đâu.

Khánh An liềm môi. Sau lần đầu tiên, hai người cũng đã làm chuyện đó ở các phòng khác trong nhà. Nhưng mà làm nơi công cộng thế này thì có mạo hiểm quá không?

- Em cho phép anh chứ? - William đưa tay lên trước chiếc cúc áo trên cùng, dịu dàng hỏi.

Khánh An nghe trống ngực mình đánh thành thịch. Một chút liều lĩnh táo bạo trong cô nổi lên, khiến cái đầu máy móc gật gật. Ngón tay dài của anh chậm rãi tháo hàng cúc trên chiếc áo sơ mi hồng cô đang mặc, dần để lộ ra bờ ngực trắng ngần căng đầy sau viền áo lót màu sữa.

- Ừm... Hay... để lần khác hả anh? - Khánh An ấp úng, sự sợ hãi bỗng trào dâng trong lòng.

Bàn tay William dừng ngay lại. Anh nhìn cô một lúc rồi khẽ khàng nói:

- Tuỳ em thôi. - Giọng anh trầm ngâm. - Nếu em không thích thay áo sơ mi bên ngoài ra cũng được. Nhưng áo lót bị ướt thế có khó chịu không?

Phải mất mấy phút Khánh An mới nhận ra anh đang nói về chuyện gì. Chất lỏng từ cốc trà cô đổ lên người một tiếng trước đúng là không chỉ dừng lại ở lớp áo bên ngoài mà còn thấm vào áo ngực bên trong. Lớp áo sơ mi mỏng thì đã bắt đầu khô chỉ còn vương lại vết ố, nhưng lớp áo ngực dày thì vẫn còn hơi ẩm ẩm. Vì mãi lo trốn hai cô bạn kia mà Khánh An không để ý anh đã lựa cho cô chiếc áo sơ mi trắng và chiếc áo ngực cũng một màu trắng tinh tươm, giờ đã được treo ngay ngắn trên chiếc mắc bên cạnh. Bản thân cô gần như quên khuấy chuyện này rồi. Không ngờ anh lại để ý vậy.

- Hoá ra là anh muốn giúp em thử quần áo à? - Khánh An không kìm được ngạc nhiên phải thốt lên.

Về mặt ngữ ngữ của Khánh An khiến William phải nhúm mày:

- Không phải em muốn anh giúp em thử quần áo nên mới kéo anh vào đây sao? Em tưởng anh đang định làm gì?

- Ừm... Ừm... - Khánh An cắn môi không biết phải giải thích thế nào.

Nhìn nét mặt ngượng ngùng của cô, William chợt hiểu ra vấn đề. Anh bật cười, nheo nheo mắt:

- À, chuyện đấy... Nếu em muốn anh cũng sẵn sàng chiều.

Mặt Khánh An đỏ lựng như quả gấc chín. Hai má nóng ran. Cô lắc đầu nguầy nguậy, vội nắm lấy cổ chiếc áo sơ mi với hàng cúc đã bị mở hơn một nửa kéo lại cho chỉnh tề. Hôm nay không hiểu sao lầm nhầm nhột quá! Thật là... không biết phải chui vào đâu để trốn bây giờ cho nó đỡ xấu hổ.

Ba giờ chiều. Mọi người vẫn cắm cúi vào chiếc máy tính tại bàn làm việc đánh đánh gõ gõ. Thi thoảng rì rầm một vài ba tiếng nói chuyện trao đổi. Tầng nhà được thiết kế theo phong cách hoàn toàn mở, bàn làm việc này nối bàn làm việc kia nên không khó để mà nhìn ngó xung quanh.

Khánh An cắn bút. Những thuật ngữ chuyên môn cùng từ viết tắt khiến cô đau hết cả đầu. Cô đã đọc đi đọc lại tập tài liệu gần hai tiếng đồng hồ mà vẫn chưa nắm hết được nội dung chính. Khổ nỗi lại chẳng có ai để hỏi. Đáng lẽ ra mỗi thực tập viên đều có quản lý hướng dẫn. Tuy nhiên quản lý của Khánh An, Kelly, một phụ nữ ngoài bốn mươi, là người rất bận rộn và không có hứng thú gì với việc chỉ dẫn người mới. Chính vì thế mà Kelly chẳng buồn tham dự buổi lễ chào mừng thực tập viên. Sau giờ ăn trưa, phải hỏi thăm mãi cuối cùng nhóm Khánh An mới tìm được Kelly. Nhưng vừa mới gặp, Quản lý đã tuyên bố thẳng thừng:

- Tôi mong muốn các cô cậu hãy cố làm việc độc lập. Tôi không có nhiều thời gian để cầm tay nắm nót từng chữ. Hãy tự nghiên cứu về khách hàng rồi báo cáo với tôi vào giữa tuần.

Vậy là cả lũ đành thất thủ quay trở lại bàn làm việc mà tự lặn mò tìm hiểu.

Khánh An uể oải vươn vai. Có lẽ tốt nhất nên đi lại một chút để tăng hiệu suất làm việc. Ngồi mãi một chỗ đầu óc cũng trở lên chậm chạp. Cô đứng dậy rảo bước về khu vực nghỉ giải lao nằm ngay chính giữa tầng nhà. Khu vực này được bố trí đầy đủ trà, cà phê, và máy bán hàng tự động cho nhân viên công ty.

Khi Khánh An tới nơi, một nhóm thực tập viên nữ đang nhăm nháp cà phê nói chuyện rôm rả ở đó, có vẻ là không để ý tới sự hiện diện của cô. Khánh An lặng lẽ tới gần kệ tủ, lấy túi trà bỏ vào cốc giấy, rồi đặt lên máy đồ uống, bấm nút “Nước nóng”.

- Giám đốc William của chúng ta quả là “soái ca” các cậu ạ. - Tiếng nói riu rít của một cô gái trẻ vang lên thu hút sự chú ý của Khánh An.

- Mandy, cậu nghe được chuyện gì thì kể xem nào. - Cô bạn ngồi bên cạnh háo hức.

- Không phải “nghe được” mà là tận mắt chứng kiến hẳn hoi ấy. - Cô gái tên gọi Mandy cao giọng.

Khánh An không kìm được tò mò, giả vờ với lấy chiếc thìa khuấy trà để tiến lại gần đồng tai nghe ngóng.

- Các cậu không tin nổi đâu. - Mandy hơi nhỏ tiếng. - Mình nhìn thấy anh ấy... mua áo lót cho vợ các cậu ạ.

- Oà, thật á? - Tiếng xì xào nổi lên.

Tim Khánh An đập hệt một nhịp. Chết thật! Không biết cô gái này đã nhìn thấy những gì.

- Cậu kể chi tiết xem nào. - Một cô bạn lên tiếng giục.

- Yên tâm, tớ sẽ kể cho các cậu nghe không thiếu một tí ti gì. - Mandy gật đầu, rồi chậm rãi lên tiếng. - Chuyện là thế này...

Giờ nghỉ trưa, sau khi gặp cậu em trai để lấy chìa khoá, còn một ít thời gian, Mandy tho thả rảo bước ngắm nghía quần áo trong khu mua sắm, tình cờ nghe thấy cuộc đối thoại thú vị ở đằng sau.

- Quý khách có cần giúp gì không ạ? - Tiếng cô nhân viên cửa hàng nhỏ nhẹ.

Sau vài giây, giọng trầm trầm của một người đàn ông đáp trả:

- Tôi cần mua áo lót cho vợ.

- Vâng, ở đây chúng tôi có rất nhiều kiểu dáng, kích cỡ khác nhau. Trong các kiểu dáng này anh thích chọn loại nào?

- Tôi muốn loại có chất liệu tốt nhất. - Anh ta trả lời ngay không cần suy nghĩ. - Da của vợ tôi rất nhạy cảm.

Nghe đến đây Mandy không kìm được tò mò phải quay đầu lại nhìn. Ngay lập tức cô nhận ra đây là vị giám đốc trẻ tới tham dự buổi lễ chào mừng thực tập viên vào buổi sáng.

- Vậy thì loại này có lẽ là phù hợp. - Cô nhân viên đưa cho Giám đốc một chiếc áo ngực. - Một trăm phần trăm cotton, rất mềm mại...

Chưa để cô nhân viên nói hết câu, Giám đốc đã ngắt lời, hỏi lại đầy nghi hoặc:

- Hừm... Cô có chắc không? Sao tôi thấy nó không khác gì cái mà vợ tôi có. Lần nào mặc cũng để lại vết lằn đỏ quanh người là sao?

- À... - Cô nhân viên nghĩ ngợi rồi trả lời. - Có thể là do chị nhà thắt chặt quá nên bị đỏ. Chỉ cần cài khuy lỏng ra là được.

- Vậy sao? - Giám đốc hình như vẫn chưa hoàn toàn bị thuyết phục. - Cô có chắc loại này là tốt nhất không đấy?

Cô nhân viên bán hàng phải cam đoan tới vài lần thì Giám đốc mới có vẻ xuôi xuôi.

- Anh cho tôi biết kích cỡ, tôi sẽ lấy cho anh cái phù hợp. - Cô nhân viên lên tiếng sau khi đoán là Giám đốc đã hài lòng với kiểu dáng.

- Kích cỡ? - Giám đốc nhíu mày hỏi lại.

- Vâng, kích cỡ. - Cô nhân viên gật đầu khẳng định.

- Hừm... vừa chuẩn. - Anh tuyên bố. - Không quá to, không quá bé, vừa chuẩn.

Nghe đến đây, hai má Khánh An nóng bừng lên, trong khi lũ con gái thì kéo tay nhau khúc khích cười:

- Anh ấy thật nói thế? Dễ thương quá đi!

- Rồi sao nữa? - Cô bạn ngồi kế bên huých tay Mandy.

- Cô nhân viên cửa hàng cũng khá thông minh... - Mandy tiếp tục kể. - Cô ấy nhanh chóng nhận ra vị khách hàng này không biết tí gì về kích cỡ của áo ngực, đành dò hỏi chiều cao, cân nặng để đoán kích cỡ.

Đám con gái nín thở chờ đợi, tò mò về vóc dáng của vợ Giám đốc. Khánh An cũng nín thở lắng nghe các thông số cơ thể của mình sắp trở thành thông tin công cộng.

- Đến đây thì điện thoại mình reo, đành phải chạy ra chỗ khác nghe máy. - Câu kết luận của Mandy khiến các thính giả tặc lưỡi tiếc nuối, ngoại trừ Khánh An lén thở phào.

- Vậy cậu có nhìn thấy vợ anh ấy? - Một cô gái trong nhóm hỏi.

- Không. - Mandy nhún vai lắc đầu. - Mình không thấy ai đi cùng.

Khánh An nhẹ lòng hẳn. Vậy là vẫn chưa bị bắt gặp. Cô khẽ tự mỉm cười. Thế nào mà khi cô thử chiếc áo lót mới, William cứ khẳng định là cô phải cài lỏng ra. Thực ra đâu đến mức “lần đỏ quanh người” như anh nói. Chỉ là thỉnh thoảng gọng áo cứng cọ vào người khiến làn da hơi bị đỏ một chút.

- Cậu làm gì mà tủm tỉm cười một mình thế kia?

Tiếng Pat vang lên bên tai khiến Khánh An giật mình nhìn sang.

- À... Không có gì. - Khánh An lúng túng. - Tự dưng mình nhớ lại một chuyện vui ấy mà.

Pat dường như không để ý tới câu trả lời của Khánh An vì bận quan sát chiếc áo cô đang mặc:

- Ủa? Không phải sáng nay cậu mặc áo hồng à? Sao giờ đã chuyển thành màu trắng rồi?

Bất giác Khánh An cũng nhìn xuống chiếc áo mới trên người, tìm lý do trả lời:

- Vì bị ướt quá nên mình chạy ra ngoài mua cái mới thay luôn ấy mà.

Pat gật gù. Cô bỗng nhíu mày chỉ tay vào hàng cúc áo:

- Ủa, là cúc giả à?

- À, ừ... - Khánh An cầm cốc trà đưa lên miệng lẩm bẩm. - Vì có người không thích cúc thật.

- Hả? Cậu nói gì cơ?

- Không có gì. - Cô cười cười lắc đầu chuyển đề tài. - Cậu đọc tài liệu đến đâu rồi?

Hai cô gái trẻ vừa đi về bàn làm việc vừa ca thán về đồng tài liệu khó nuốt. Ở một phòng làm việc nhỏ trong cùng toà nhà, suốt cả buổi chiều, chàng giám đốc trẻ không thể dừng mỉm cười đắc ý vì sự lựa chọn “sáng suốt” của mình. Áo sơ mi dài tay, cổ ôm sát kín bưng không một chỗ hở, cúc cũng là hàng giả. Giờ thì không còn gì phải lo lắng.

18. Chương 18: Chuyện Ngày Mai Để Mai Tính

Khu trung tâm mua sắm sầm sầm uất giữa thủ đô ngày trong tuần mà vẫn náo nhiệt người đi đi lại lại. Tầm ăn trưa thì càng bận rộn, vì ngoài khách du lịch còn có thêm một loạt nhân viên công sở gần đây tranh thủ giờ giải lao đi quanh ngắm nghía. Khách mua hàng tấp nập người ra người vào liên tục không đếm xuể.

Duy chỉ có một vị khách khiến nhân viên của cửa hàng phục trang lớn ở chính giữa trung tâm không thể rời mắt. Đó là một người đàn ông châu Á trạc hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, diện mạo khôi ngô tuấn tú, chiếc áo măng tô dài làm nổi bật dáng dấp cao lớn. Anh ta đã đứng ở cửa ra vào gần ba tiếng đồng hồ mà không hề thay đổi tư thế. Tay đút túi áo, mắt nhìn đắm đắm vào dòng người ra vào cửa hàng. Hình như anh ta đang đợi ai đó, hay có lẽ đứng hơn là đang tìm ai đó.

Cuối cùng cô nhân viên cửa hàng không kìm được tò mò phải tiến lại gần mỉm cười lịch sự:

- Quý khách có cần giúp gì không ạ?

- Không, cảm ơn cô. - Anh ta chậm rãi trả lời, ánh mắt vẫn không hề dịch chuyển như sợ sẽ bỏ sót một người nào đó vừa bước vào.

Cô đang định quay đầu bỏ đi, thì anh ta bỗng lên tiếng:

- À, đúng rồi... - Giờ anh mới quay ra nhìn cô. - Không biết cô có nhận ra cô gái này không?

Vừa nói anh vừa rút tấm hình trong ví ra cho cô xem. Mặt tấm hình phẳng phiu mới cứng như là đã được nâng niu cất giữ rất cẩn thận, nhưng góc cạnh thì sờn lên dấu vết cầm nắm thường xuyên. Trong ảnh là cô gái chừng mười bảy, mười tám tuổi với mái tóc dài thắt bím đằng sau đang nở một nụ cười rạng rỡ. Anh nhìn xuống tấm hình, đôi mắt ánh lên sự dè dặt:

- Tóc cô ấy giờ ngắn hơn thế này một chút, không còn thắt bím nữa... Khuôn mặt cũng trưởng thành hơn...

Lời nói đầy trù ối của anh ta khiến cô nhân viên bán hàng trong phút chốc nhối lên sự thương cảm. Cô cần môi đả mắt cố lục ối trí nhớ, thật mong có thể giúp đợc người đàn ông này, nhưng rồi cũng đành lắc đầu chịu thua:

- Xin lỗi anh... Quả thực có rất nhiều khách hàng vào tầm này nên tôi không thể nhớ hết đợc.

Trần Huy khẽ thở dài. Anh gật đầu cảm ơn, đôi môi cố nở một nụ cười lịch sự, nhưng không giấu nổi vẻ đợm buồn trên nét mặt. Tất nhiên anh biết khả năng cô nhân viên này nhớ mặt một khách hàng là rất thấp, nhưng vẫn không khỏi khấp khởi hi vọng.

Nếu đó thực sự là Khánh An, ít nhất anh có thể an lòng là cô đã tỉnh lại. Nhưng nếu cô đã tỉnh lại, tại sao không đến tìm anh? Có lẽ nào hần ta giữ chân không cho cô đi? Hay là cô giận anh không giữ lời hứa?

Cô nhân viên cửa hàng đã bỏ đi một lúc lâu rồi mà anh vẫn đứng đó mân mê bức ảnh. Ngón tay chạm nhẹ lên đôi mắt trong veo như mặt nước hồ mùa thu rồi đi xuống đôi môi nhovn cười rực rỡ như ánh nắng mùa hè của cô gái trong bức hình.

Ký ức cũ bỗng ừa về...

Cái ngày anh khẩn cấp bay về nước sau khi nghe tin sét đánh ấy...

Ngôi nhà quen thuộc không còn tiếng nói cười rôm rả như mọi lần, mà yên lặng tang thương tới lạnh người.

- Con bé không ăn không uống suốt cả tuần nay rồi, chỉ ngồi ôm khư khư di ảnh của bố mẹ nó. Dì thật lo cho nó quá.

Người phụ nữ phúc hậu ngồi trước mặt anh cầm chiếc khăn mùi xoa trắng chấm chấm nước mắt. Suốt cả tuần nay bà đã một mình cắng đáng lo cho tang lễ của người chị gái và anh rể của mình.

- Đưa nó về quê cùng gia đình dì thì thật không đành. Dì cũng không muốn nó dở lữ việc học hành. Nhưng trên thành phố thì chẳng còn họ hàng thân thích nào khác. Thật không biết làm thế nào để giúp nó đây.

Trần Huy nắm lấy tay dì:

- Dì để con thử nói chuyện với cô ấy xem.

Người dì khẽ gật đầu siết nhẹ tay anh đầy cảm kích.

Trần Huy hé mở cánh cửa. Anh bê khay cháo nóng chậm chậm bước vào căn phòng. Khánh An vẫn còn nguyên trên người bộ quần áo ngủ nhàu nhĩ. Cô ngồi thu mình trong góc phòng cạnh chân bàn, tay ôm chặt hai khung ảnh không rời. Khuôn mặt bất động, mái tóc đen dài để xoã rối tung, đôi mắt ráo hoảnh vô hồn, hoàn toàn không ghi nhận sự xuất hiện của anh.

- Khánh An à, - Trần Huy đặt khay cháo lên bàn rồi từ từ ngồi xuống bên cạnh cô, bàn tay chạm lên bờ vai gầy guộc. Trong lòng không tìm đợc cảm giác thương xót dâng trào cuộn cuộn. Chỉ trong một thời gian ngắn mà cô gần như đã sứt đi cả chục ký. Giọng anh trở run run. - anh Huy của em đây. Anh về với em rồi. Xin lỗi đã để em phải đợi lâu...

Khánh An dường như không nghe thấy lời anh nói. Cô ngồi yên không dịch chuyển, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào khoảng không trước mặt.

- Nghe lời anh, ăn một chút cháo đi em. - Trần Huy nói, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của cô, cố gỡ khung ảnh ra.

Như một đứa trẻ bị giật đi thứ đồ quý báu nhất, cô đẩy mạnh anh ra giăng ngay lại.

- KHÔNG! KHÔNG! - Cô hét lên ôm chặt lấy khung ảnh.

Bị bất ngờ Trần Huy ngã ra sàn, nhưng anh nhanh chóng ngồi dậy cố lại gần cô hơn. Khánh An sợ hãi vội vàng lần mò đồ đạc trên bàn ném ngăn không cho anh tới gần, nhưng hấp tấp đụng phải khay cháo Trần Huy vừa đặt xuống. Cái khay bị lật khiến bát cháo nóng xoay xoay rồi đổ ẹp về phía Khánh An.

Trước khi cô kịp nhận biết chuyện gì đang xảy ra, Trần Huy đã ở ngay bên trên che chắn cô khỏi chất lỏng vừa đổ xuống. Cả bờ vai và cánh tay của anh dính bê bết đầy cháo nóng, hơi khói vẫn còn bốc lên. Khánh An bình tĩnh hết hoảng nắm lấy cánh tay anh:

- Anh có sao không, anh Huy? Có bị bỏng không?

Trần Huy không trả lời mà ôm chặt lấy cô:

- Em có biết là anh nhớ hai tiếng “anh Huy” này lắm không?

Nước mắt của Khánh An bỗng chảy ra dàn dụa. Những giọt nước mắt đầu tiên kể từ ngày bố mẹ cô qua đời đột ngột vì vụ tai nạn. Như có một sự vỡ oà trong tâm can, cô ôm chặt lấy anh cứ thế khóc nức nở. Khóc ra tất cả những đau đớn mất mát, khóc ra tất cả những sợ hãi và cô đơn của đứa trẻ bị bỏ lại.

Đợi khi tiếng khóc lắng xuống rồi, Trần Huy mới xoa đầu cô, trầm ngâm cất tiếng:

- Khánh An, em sang Anh với anh nhé.

Khánh An ngạc nhiên ngồi thẳng dậy nhìn anh.

- Không phải em luôn muốn sang Anh cùng anh sao? - Trần Huy nói tiếp. - Vậy thì đi luôn bây giờ đi, còn đợi gì nữa.

- Nhưng còn hơn một năm nữa em mới học xong phổ thông? - Khánh An lo lắng.

- Không cần. - Giọng anh chắc nịch. - Sang đây học tiếp phổ thông, anh sẽ lo hết cho em.

Khánh An cắn môi, đắn đo suy nghĩ.

- Nhưng em... - Cô ngập ngừng. - ... không muốn trở thành gánh nặng...

“Á!” Khánh An la nhẹ lên, nhắm mắt xoa xoa đầu. Cô chưa nói hết câu thì đã bị cốc đầu đau điếng.

- Em nói lung tung cái gì thế. - Trần Huy giả vờ nạt nộ. - Em còn nói những câu như thế là anh đánh đòn đấy. Anh thừa sức lo cho em... - Giọng anh dịu lại đầy trìu mến. - ... suốt cả cuộc đời.

- Thật sao? - Khánh An ngược đôi mắt trong veo vẫn còn vương những giọt nước trong suốt bên khoé nhìn anh.

Trần Huy thở hắt, đưa ngón tay dịu dàng quệt nước mắt cho cô:

- Anh Huy đã nói dối em bao giờ chưa?

Khánh An nhướn cười lắc đầu, nụ cười rạng rỡ như ánh bình minh khiến trái tim anh đập hụt một nhịp. Tuy nhiên nụ cười nhanh chóng vụt tắt, khuôn mặt trở nên trầm tư. Dường như sự mất mát đột ngột khiến lòng cô ngay ngáy nổi bất an. Cô cắn môi ngập ngừng:

- Nhưng... anh sẽ không... đổi ý mà bỏ rơi em chứ?

Trần Huy ôm chặt lấy cô:

- Em gốc của anh ơi! - Tiếng anh thì thầm. - Anh hứa! Anh hứa! Anh sẽ ở bên, chăm sóc em suốt đời.

Khánh An tựa đầu lên vai Trần Huy, vòng tay mềm mại siết nhẹ quanh người anh. Trong giây phút đó, Trần Huy tưởng như đã có được cả thế gian.

Vậy mà...

Trần Huy của hiện tại cười nhạt, một nụ cười đầy đau khổ.

Hứa là thế... Vậy mà bây giờ ngay đến cả tung tích của cô vẫn chưa tìm ra.

Tim anh nhói lên đau đớn. Sóng mũi cay cay. Anh ngẩng đầu nhìn những tia nắng lấp lánh xuyên qua mái vòm kính ngập tràn huyền ảo trong không gian rộng khắp.

Xin lỗi em, Khánh An!

Andrea mở cửa bước vào phòng làm việc của William.

- Sao hôm nay lại chủ động tìm em thế này?

Chưa cần đợi anh mời ngồi, cô đã lướt đưa người ngồi xuống ghế đối diện William như cô vẫn thường làm trong suốt gần tám năm qua. Cô đưa tay định với chai rượu whisky trong kệ tủ bên cạnh thì William ngăn lại:

- Andrea, vẫn đang trong giờ làm việc. Để khi khác đi.

Chai rượu này là quà tặng từ khách hàng sau một hợp đồng lớn. Thường chủ yếu để làm vật trang trí, nhưng thỉnh thoảng sau giờ làm việc căng thẳng, William cũng nhấp nháp một chút. Andrea dừng tay lại, gọi cảm xoay người về phía William.

- Anh có chút chuyện nhờ em... - William ngẩng đầu lên từ tập tài liệu nhìn cô.

- Không phải là liên quan tới cô vợ nhỏ của anh vừa mới vào thực tập tuần này đấy chứ? - Andrea hơi nhếch khóe môi.

Lờ đi giọng nói mỉa mai của Andrea, William cất lời:

- Cám ơn em đã giúp cô ấy che giấu mối quan hệ với anh.

Chuyện này không khó với Andrea. Cũng chẳng phải cái gì hay ho mà cô muốn đem đi rêu rao.

- Anh vừa nhận được điện từ bên Đức. Có một vài vấn đề trực trặc với hợp đồng mới mà anh cần phải sang tận nơi để giải quyết. Có khả năng phải tuần sau anh mới về được... - William chậm rãi nói. - Anh muốn nhờ em chăm sóc và hướng dẫn cho Khánh An khi anh không ở đây.

Andrea nghiêng rằng. Đôi môi đỏ mọng hơi mím lại. Biết ngay lại là vì cô ta. Cô lặng thinh không nói gì.

William hiểu khó có thể thay đổi được thành kiến của Andrea đối với Khánh An. Nhưng với mối thân tình suốt hơn mười năm trời từ thời đại học, anh hi vọng ít nhất cô sẽ nể anh mà không làm khó Khánh An trong thời gian anh vắng mặt.

- Dù gì cũng cám ơn em đã ghé qua gặp anh... - Thấy Andrea có vẻ không hứng thú nói chuyện nữa, William khôn khéo mở lời tiễn khách. - Giờ anh phải chuẩn bị tài liệu cho ngày mai. Có tình hình gì bên Đức anh sẽ thông báo cho em sau.

William đứng dậy bước về phía cửa toan tiễn cô ra. Khi William vừa bước qua chỗ cô ngồi, Andrea đứng bật dậy ôm chặt anh từ phía sau:

- William, tại sao anh luôn hờ hững với em như vậy... - Andrea nói giọng bắt đầu ghen ghen. - Đừng nói với em là anh không biết tình cảm của em dành cho anh suốt mười năm qua...

Hơi bị bất ngờ, nhưng William nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, anh nhẹ nhàng gỡ tay Andrea ra, nhắc nhở:

- Andrea, đây là chỗ làm việc. Chuyện riêng tư để sau hẵng nói.

Andrea không thềm quan tâm. Cô nhìn anh giận dữ, nước mắt tuôn trào:

- Chúng ta đã luôn kè kè bên nhau từ thời đi học. Vì anh mà em vào làm công ty này. Suốt hơn mười năm trời, sát cánh bên nhau, ai cũng nói chúng ta là một đôi trời sinh. Mọi thứ đều đang rất tốt đẹp thì tự dưng anh lôi ở đâu ra cái con bé nít ranh nhà quê một cục...

- Andrea! - William nghiêm mặt lớn tiếng. Anh không muốn bất cứ ai dùng từ ngữ không hay nói về Khánh An.

Biết mình quá lời, Andrea nhỏ tiếng lại nhưng vẫn không che giấu sự bức tức trong giọng nói:

- Em không hiểu em kém cô ta ở điểm nào mà anh chọn cô ta chứ không chọn em? Có điều gì cô ta làm cho anh mà em không làm được?

William nhỏ nhẹ lên tiếng:

- Không phải là do ai hơn ai, Andrea. Anh luôn coi em là một người bạn tốt, một người đồng nghiệp mà anh tin tưởng. Nhưng chuyện tình cảm rất khó nói...

“Bạn tốt”, “đồng nghiệp tin tưởng”? Andrea cười nhạt. Cô nhận ra có nói gì cũng không lay chuyển được anh.

- Em hiểu rồi... - Cô đưa tay quạt hàng nước mắt trên đôi lông mi dài cong vút, nhanh chóng lấy lại vẻ kiêu ngạo lạnh lùng.

Andrea quay lưng bước ra cửa, trước khi đi còn để lại một câu:

- Anh yên tâm... Em sẽ chăm sóc cô ấy cẩn thận.

Vâng, sẽ “cực kỳ cẩn thận”. Andrea nghĩ thầm. Không phải tự nhiên cô lại rối hời quản lý chương trình thực tập vợ vãn này.

William ngồi trong xe liên tục ngó đồng hồ. Muộn vậy rồi mà sao chưa thấy Khánh An xong việc. Thực tập viên gì mà mới ngày thứ hai thôi đã hăng hái thế, về muộn hơn cả giám đốc. Anh tùm tùm cười nhớ lại vẻ mặt lấm lét của Khánh An mỗi lần nhìn thấy anh tiến tới gần.

Văn phòng của anh nằm ở bên cánh phải của toà nhà, xa lắc xa lơ khu vực của nhân viên mới. Anh cố tình lấy cớ họp hành thi thoảng làm một chuyến sang bên cánh trái để xem Khánh An bắt đầu công việc thực tập thế nào rồi, đã quen chưa, có kết bạn được không. Anh khá hài lòng là các thực tập viên khác đến từ nhiều nước trên thế giới và có vẻ thân thiện. Như vậy thì cô sẽ không bị lạc lõng, dễ hoà nhập hơn.

Suy nghĩ một lúc anh thấy Khánh An thập thò sau cánh cửa của bãi gửi xe. Cô nhìn trước nhìn sau, mặt mũi vẫn lấm lét như là đang đi ăn trộm. Bộ bị người ta biết anh là chồng cô kinh khủng đến vậy sao? Không kiềm chế nổi, William lại bật cười.

- Anh có chuyện gì mà vui thế? - Khánh An nhảy lên xe rồi đóng cửa xe cái rầm. - Trong khi em thì thót hết cả tim.

Không cưỡng lại được vẻ dễ thương của cô vợ, anh đưa tay xoa xoa đầu cô đầy trêu mến. Bình thường Khánh An cũng rất thích cảm nhận bàn tay ấm áp của anh trên mái tóc mình, nhưng hôm nay thì thật không có tâm trạng nào. Cô nhăn mặt cố ý nhún người tránh né.

- Sao mới mấy ngày đầu mà đã bận thế à? - William hỏi bắt đầu khởi động máy.

Khánh An lặng thinh không trả lời, tay khoanh tròn trước ngực, mắt ngó lơ sang một bên. William ngay lập tức nhận ra có điều gì đó không bình thường. Hình như cô đang bực tức chuyện gì đó. Anh nhú mồm quan tâm:

- Có ai làm khó em ở chỗ làm à?

Cô mím môi quay đi, không trả lời anh mà sáng giọng hỏi ngược lại:

- Thấy anh cười tươi thế, chắc “tâm sự” với Andrea vui lắm nhỉ? - Hai chữ “tâm sự” cổ tình được nhấn mạnh đầy ẩn ý.

Bàn tay đang đảo vô lăng của William cứng lại. Anh lén liếc sang phía Khánh An, chột dạ không biết cô đã nhìn thấy những gì.

- Em nói gì anh không hiểu. - Anh cố giữ giọng bình thản.

- Anh đừng giả vờ. - Khánh An vẫn không thèm nhìn anh. - Em chính mắt thấy Andrea bước ra khỏi phòng làm việc của anh.

Và còn cho cô một cái nhìn đầy khiêu khích. Khánh An nghĩ thầm.

Phù... William thở phào nhẹ nhõm. Vậy là không nhìn thấy gì. Chẳng biết tại sao anh phải nơm nớp lo sợ thế. Phòng làm việc của anh rèm treo tứ phía rất kín đáo không ai có thể nhìn vào được. Và quan trọng hơn là giữa anh và Andrea vốn không có gì.

- À, vì anh phải đi công tác đột xuất vào ngày mai nên có chút công chuyện muốn nhờ Andrea thôi...

Bốn từ “công tác đột xuất” làm Khánh An quên luôn việc ghen tuông. Cô quay phắt lại hỏi anh:

- Công tác đột xuất?

Vì mãi để ý tới khuôn mặt bí xị của Khánh An, anh chưa kịp bảo cô về chuyện đi công tác. William vội giải thích:

- Ủ, mới nhận được tin chiều nay. Phải sang Đức để giải quyết vấn đề hợp đồng với khách hàng.

Khánh An cảm thấy hơi hụt hẫng, nhưng cố tỏ ra bình thường:

- Bao giờ anh về?

- Cũng không rõ, nhưng chắc phải tuần sau.

Cô không hỏi nhiều nữa. Cô biết là chuyện quan trọng nên anh mới đích thân đi như vậy. Nhưng phải xa anh hơn một tuần... Chỉ nghĩ tới đây là đã muốn khóc rồi.

Trời đã về khuya. Màn đêm buông xuống bao trùm khắp phố phường. Ánh sáng vàng dịu dàng hắt ra từ buồng ngủ của căn nhà nhỏ giữa phố.

- Em có muốn anh góp ý cho nhiệm vụ thực tập của em không? - William nói nhìn xuống Khánh An đang nằm gọn trong vòng tay mình.

Khánh An dùng ngón tay nghịch ngợm vẽ lung tung lên bờ ngực săn chắc của anh. Cô lắc đầu kiên quyết:

- Không cần đâu. Như anh đã nói trước kia đấy. Thế thì không công bằng với người khác.

William thực sự không yên tâm bỏ cô lại suốt hơn một tuần, đặc biệt là khi cô chỉ vừa mới bắt đầu công việc thực tập và Andrea cũng không phải dễ đối phó:

- Nếu có gì khó khăn, em cứ nói với Francis. Còn không thì liên lạc với Quản lý Robert. Anh đã dặn dò anh ta giúp đỡ nhiệt tình các thực tập viên mới.

- Vâng, em biết rồi. - Khánh An nói bâng quơ. Lúc này cô chẳng thể nghĩ nhiều được về công việc. Chỉ muốn tận hưởng từng phút từng giây ở bên anh trước khi anh đi.

- Cũng đừng ở lại chỗ làm muộn quá. Không làm xong việc thì thôi, sức khoẻ vẫn là quan trọng nhất... - William vẫn tiếp tục dặn dò.

- Vâng... - Khánh An khẽ gật đầu.

- Đừng có vì anh không có nhà mà chỉ ăn mì gói sống qua ngày...

Đúng là chỉ có anh biết cô rõ nhất. Cô đang định ngày mai ghé qua chợ Trung Hoa mua thêm mì gói dự trữ cho hai tuần này.

- À, đi ngủ nhớ bật sưởi. Mặc dù mùa xuân rồi ban đêm vẫn còn hơi lạnh... - William thường không thích nói nhiều, vậy mà hôm nay dường như không thể dừng lại. - Em cũng nhớ đắp chăn cẩn thận, đừng đá chăn ra không bị cảm lạnh. Còn nữa...

Không để anh nói hết câu, Khánh An đã nhanh chóng xoay người đè lên anh, bịt miệng anh bằng một nụ hôn ngọt ngào vị dâu tây từ lớp son dưỡng môi bóng loáng.

- Anh yên tâm đi... - Đôi môi hồng phụng phịu hơi cong nhẹ lên. - Em không còn là trẻ con nữa. Em cũng hai mốt tuổi rồi, có thể tự chăm sóc mình.

William bật cười. Tất nhiên anh chưa bao giờ coi cô là trẻ con, nhưng phải xa cô tới hơn một tuần, lòng cứ ngay ngáy không yên. Thấy cô có vẻ chán mấy lời dặn dò tới tận cổ rồi, anh không nói thêm gì nữa, lặng lẽ ngắm nhìn gương mặt yêu kiều ở phía trên mình. Mặc dù từng đường từng nét đã khắc sâu vào tâm trí, anh vẫn muốn nhìn mãi, nhìn nữa. Đôi mắt đen lầy lấp lánh như sao trời. Mái tóc dài như suối nước chảy xuống vương vãi trên ngực anh. Ánh sáng hắt lên khuôn mặt mờ mờ ảo ảo, quyến rũ tới mê hồn.

- Sao anh nhìn em ghê thế? - Ánh nhìn chăm chú khiến Khánh An trở nên lúng túng, bất giác đưa tay sờ mặt mình. - Chẳng lẽ em rửa mặt...

Cô chưa kịp nói hết câu, anh đã nhẹ nhàng quay người đẩy cô xuống dưới lấy lại thế chủ động.

- Nếu em không còn là trẻ con nữa, thì chắc đã sẵn sàng cho “chuyện người lớn” rồi nhỉ? - Anh trêu chọc nhắc lại lời của cô.

Hai má Khánh An đỏ ửng, miệng bất giác thốt ra một tiếng “Ừm” đầy nũng nịu. Cơ thể nhỏ bé mềm mại rung lên, khuôn mặt trắng hồng bẽn lẽn ngượng ngùng. Cô đắm nhẹ lên ngực anh, đầu hơi nghiêng sang một bên như không thể chịu thêm được sức nóng từ ánh mắt đắm đuối đang soi thẳng vào mình.

William nhếch môi cười thầm. Cô gái nhỏ nhắn không biết nhất cử nhất động của mình đều khiến gợi đến mê người. Không còn kiềm chế nổi ngọn lửa tình yêu hoà quyện trong dực vọng bùng cháy dữ dội thiêu đốt từng mạch máu trong cơ thể, anh cúi xuống hôn ngẫu nhiên phần cổ nồn nà đang để mở đầy mời gọi.

Thôi thì... chuyện ngày mai để mai tính.

19. Chương 19: Tin Đồn

Giờ chắc hẳn anh đã đến nơi rồi. Hi vọng máy bay đúng giờ. Liệu có đủ thời gian ngủ bù không? Liệu có kịp ăn sáng không? Chắc họ sẽ cung cấp đồ ăn trên máy bay chứ? Khánh An ngược lên nhìn bầu trời xanh thơ thẩn một vài cụm mây trắng, không khỏi nghĩ ngợi mông lung.

Từ ba giờ sáng, anh đã lên đường ra sân bay. Đứng ở cửa nhìn anh lên tấc xi, cô cố giữ một nụ cười thật tươi. Nhưng ngay khi chiếc xe đi khuất ở cuối đường, nụ cười vụt tắt, thay thế bằng vẻ ngẩn ngơ thần thờ. Sau đó dù có thế nào, cô cũng chẳng thể quay lại giấc ngủ. Cả buổi, không tập trung được vào việc gì, trí óc như ở trên mây, không dừng nghĩ về anh dù chỉ là một giây.

Khánh An rảo bước vào tòa nhà kính cao tầng, cố kìm cái ngáp dài để mỉm cười chào người nhân viên bảo an đứng ở cửa, rồi đi nhanh vào thang máy như cô vẫn làm hai ngày vừa qua. Tuy nhiên hôm nay có phần hồi hộp hơn mọi lần vì sẽ phải trình bày báo cáo giữa tuần với Quản lý Kelly khó tính.

Sau hai tiếng đĩnh đoong, Khánh An bước ra khỏi thang máy đi về hướng bàn làm việc của mình. Thoáng nhận ra vài thực tập viên khác đang đứng nói chuyện gần đó, cô vui vẻ cất lời:

- Chào buổi sáng mọi người!

Nghe thấy lời chào, đám thực tập viên quay đầu về phía cô. Tuy nhiên, trái với phản ứng thân thiện cởi mở cô nhận được trong hai ngày qua, hôm nay không có lấy một lời chào đáp lại, không một cái vẫy tay, thậm chí không một nụ cười. Mọi người cứ thế nhìn chằm chằm như thể cô là sinh vật lạ đến từ hành tinh khác đến.

Không khí xung quanh bàn làm việc của cô cũng chẳng khá hơn là mấy. Một số người gượng gạo mỉm cười đáp lại. Một số thì lạnh lùng bơ đi như thể cô không hề tồn tại, nhưng thì thoảng lén lút quay đầu liếc nhìn. Dù có bàng quan đến đâu, Khánh An cũng nhận ra có điều gì đó khác thường, trong lòng không tìm được sự lo lắng dấy lên. Liệu có phải là liên quan tới mối quan hệ với William? Lẽ nào mọi người đã phát hiện ra? Với tần suất xuất hiện thường xuyên một cách bất bình thường của anh trong hai ngày qua ở khu vực này, chuyện bị lộ chỉ là một sớm một chiều.

Khánh An thở dài bước tới khu vực nghỉ giải lao, hi vọng chất caffein sẽ giúp chống lại cơn buồn ngủ, giữ cho đầu óc mình mẫn tỉnh táo khi gặp mặt Quản lý. Cô cầm ly cà phê nóng đang định quay về bàn làm việc thì một bóng người vội vã đi qua huých vào vai khiến dung dịch đen sẫm tràn lên mũi bàn tay. Hơi nóng từ nước sôi mới đổ ra cốc chạm vào da bỏng rát làm cô phải la nhẹ lên, vội đặt ly cà phê xuống mặt bàn bên cạnh.

Người vừa va vào cô cũng là một sinh viên thực tập trẻ. Cô nàng hốt hoảng liên tục cúi đầu xin lỗi. Khánh An đang định trấn an người bạn thì một tiếng nói bất thành linh vang lên đằng sau:

- Cậu không cần phải rồi rít xin lỗi thế. Chị ta vốn đầu xúng đáng đứng ở đây.

Đó là Mary, một trong những số ít sinh viên được nhận vào bộ phận Đầu tư nổi tiếng cạnh tranh kén chọn. Cô không quen biết Mary, nhưng danh tiếng của cô nàng thì vang xa vì thành tích khủng không kém gì Sophie, thậm chí còn có phần hơn.

Cô bạn đi cạnh Mary vội kéo tay:

- Cậu nói bé thôi, Mary. Cấp trên nghe thấy thì không hay ho gì đâu.

- Nghe thấy thì đã sao. - Mary không hề có ý định nhỏ giọng. - Có bất công thì phải nói chứ. Trong khi mọi người khác phải cố gắng nỗ lực đổ mồ hôi sôi nước mắt để vào đây, chị ta chỉ cần lên giường với đàn ông là vào được.

Khánh An tái mặt. Vậy đúng là chuyện đã bị bại lộ rồi! Cô từ tốn lên tiếng:

- Mary, mình nghĩ là cậu hiểu lầm rồi. Mặc dù có mối quan hệ, nhưng mình vẫn qua các vòng xét tuyển công bằng như mọi người khác.

- Tôi không ngờ chị còn dám mở mồm xác nhận mối quan hệ. - Mary tròn mắt. - Chị thật không thấy xấu hổ về chuyện mình làm sao?

Khánh An quang quàng xua tay:

- Không, không... Ý mình là...

Chưa để cô nói hết, Mary đã lớn tiếng:

- Đừng nói tới chuyện công bằng hay không. Chỉ riêng việc làm người thứ ba phá hoại gia đình người khác, chị không thấy lương tâm cắn rứt một chút nào à?

- Hả? - Khánh An há hốc mồm, không tin nổi vào tai mình. - Cậu bảo gì cơ? Phá hoại gia đình người khác?

Về ngạc nhiên của Khánh An không hề làm Mary dịu lại, mà thậm chí còn trở nên gay gắt hơn:

- Đừng có bảo với tôi là chị không biết Quản lý Steve đã có gia đình rồi đấy nhé. Con ông ta chắc phải gần bằng tuổi chị.

- Quản lý Steve? - Lần này thì Khánh An như vừa từ hoả tinh bước xuống.

Cô nhú mày lục lợi trí nhớ. Chẳng phải đó là người đàn ông phát biểu tại lễ chào mừng thực tập viên sao? Ông ta là Quản lý Nhân Sự, phụ trách chính của cuộc thi tuyển lần này.

- Nói thật tôi cũng không ngờ chị là loại người như vậy. - Mary khẽ lắc đầu. - Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Cô bạn bên cạnh ngó đồng hồ, kéo tay Mary giục:

- Mary, không phải cậu phải gặp Quản lý bây giờ sao?

Mary liếc nhanh chiếc đồng hồ rồi quay người bỏ đi, để lại Khánh An đứng như trời trồng ở đằng sau. Chuyện này là sao? Khi không cô lại trở thành bồ nhí của Quản lý Steve? Đúng là rất nực cười!

Mặc dù lòng rối bời, Khánh An không có nhiều thời gian để suy nghĩ về chuyện này ngay bây giờ. Đã đến lúc phải đi trình bày báo cáo. Cô đành tạm dẹp nó sang một bên, vội vã về bàn làm việc, nhặt nhanh tài liệu rồi chạy đến bàn của Quản lý.

- Muộn ba phút! - Quản lý Kelly lạnh lùng tuyên bố, ánh mắt sắc như viên đạn nhìn chùng chùng Khánh An khi cô vừa tới nơi. Quản lý cao giọng. - Cô học đầu ra cái tác phong thiếu chuyên nghiệp thế hả?

- Thành thật xin lỗi Quản lý! - Khánh An hốt hả liên tục cúi đầu. - Lần sau tôi xin rút kinh nghiệm.

Kelly lườm Khánh An không mấy thiện cảm rồi đưa tay ra sẵn giọng:

- Báo cáo đâu?

Khánh An vội vàng dùng cả hai tay dăng nẹp tập giấy được in màu đẹp để kẹp lại với nhau ở phía trên góc bằng ghim cài. Kelly nhận lấy, nhíu mày nhìn xuống tựa đề trên trang đầu qua đôi kính trắng. Chưa đầy hai giây, Quản lý đã ném tập giấy xuống đất, cái ghim cài bung ra làm giấy tờ bay tứ tung trước khi phủ đầy mặt đất.

- Cô làm ăn cái kiểu gì vậy?

Tiếng hét lạnh khiến cả tầng phải ngó lại nhìn. Kelly nổi tiếng là người khó tính lại dễ nóng giận nên không ai dám làm phật ý bà bao giờ. Mặt Khánh An trắng bệch vì sợ hãi, không hiểu mình đã làm sai điều gì.

- Đến khách hàng còn nhầm thì làm được gì nữa?! - Giọng Kelly gay gắt. - Khách hàng này đã có người khác phụ trách và công việc đã xong rồi.

- Không thể nào... - Khánh An lắp bắp. - Tôi thực sự không biết vì sao... Thông tin khách hàng là do trưởng nhóm phát cho...

Kelly nghe lời giải thích thì càng thêm tức giận. Bà ghét nhất là những người làm sai không biết nhận lỗi còn cố tìm lý do lý trấu bao biện cho lỗi lầm của mình.

- Giờ cô còn đổ lỗi cho người khác! Đáng lẽ cô phải thảo luận với tôi trước khi bắt đầu chứ. Cô có thấy nhân viên nào cứ cầm đầu cắm cổ vào làm khi chưa rõ chỉ thị của cấp trên như thế không?!

Khánh An toan nói là do chính Kelly không muốn thảo luận với mình. Nhưng nhanh chóng nhận ra có nói gì cũng chỉ đổ thêm dầu vào lửa, cô xuống nước nhận lỗi về mình:

- Tôi thành thật xin lỗi quản lý. Bây giờ tôi sẽ gấp rút làm lại ngay cho kịp.

Sắc mặt của Kelly vẫn chưa khá hơn, bà nói gần như rít qua kẽ răng:

- Tôi không quan tâm đến chuyện giường chiếu của cô. Nhưng vào đây rồi xin cô hãy sử dụng bộ não một chút.

Nói rồi bà quay người đi không thèm nhìn Khánh An thêm một lần, miệng lẩm bẩm:

- Không hiểu sao công ty lại để lọt loại người vô dụng thế này.

Khánh An cố nén hàng nước mắt đang trực trào ra, ngồi xuống thu dọn đồng giấy tờ vương vãi trên sàn. Cô lặng lẽ cúi đầu chào Quản lý lần cuối, rồi bước vội khỏi sự tò mò xen lẫn thương hại của những người xung quanh. Ngán ngấm nghĩ tới ánh mắt soi mói của mọi người đang chờ mình tại bàn làm việc, bước chân của Khánh An tự động đi về phía cầu thang.

Chẳng mấy chốc, cô đã ở trên tầng mái của toà nhà. Lớp áo sơ mi mỏng trên người không chống chọi được với những cơn gió lồng lộng rít lên từng hồi, cơ thể cứ thế run bần bật. Cô vẫn còn cảm thấy rất choáng váng. Tất cả mọi chuyện xảy ra chỉ trong vòng nửa tiếng đồng hồ kể từ khi bước chân vào toà nhà khiến cô chưa thể tiêu hoá nổi. Khi không trở thành người thứ ba phá hoại gia đình người khác. Khi không phí nửa tuần làm nhầm khách hàng để rồi bị mắng là vô dụng, thiếu chuyên nghiệp. Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Bỗng nhiên cô thấy nhớ William khủng khiếp. Anh mới đi được tám tiếng đồng hồ mà cô đã có chuyện rồi. Có lẽ vì biết trước vậy nên anh mới dặn dò cô nhiều đến thế. Khánh An bất giác cầm điện thoại lên nhìn vào số máy của William.

Không biết giờ này anh đang làm gì nhỉ? Có nên gọi cho anh? Cô thèm nghe giọng anh chết đi được. Nhưng liệu có làm phiền anh không? Chỉ nói chuyện vài ba câu thôi, chắc không sao đâu. Khánh An tự thuyết phục mình rồi đưa tay bấm nút gọi.

Reng... Reng... Reng...

Sau ba hồi chuông rung, đầu bên kia bắt máy.

- Khánh An hả? - Giọng nói ấm áp quen thuộc của anh vang lên.

Khánh An từ tốn cất lời cố giữ giọng bình tĩnh không bị run:

- Anh có một phút để nói chuyện không?

Tiếng người loáng thoáng đầu bên kia: “Giám đốc, đến giờ họp với khách hàng rồi...”

Nhận ra William đang bận, Khánh An vội nói:

- À, anh đang bận. Vậy để tẹo nữa em gọi lại nhé.

William nhanh chóng ngăn không cho cô cúp máy:

- Em cứ nói đi. Để họ đợi một chút cũng được.

Tự bảo mình phải kiên cường, không được khóc, không được làm anh lo lắng, nhưng khi nghe giọng anh rồi thì nỗi nhớ càng bùng cháy da diết mãnh liệt, nước mắt dồn lên ngập tràn khóe mi. Khánh An cắn môi, ngăn tiếng thút thít không phát ra từ cổ họng.

Thấy cô yên lặng không nói gì, William dịu dàng hỏi:

- Em ăn sáng chưa?

Khánh An che đầu nói của điện thoại, ra sức ho hắng giữ bỏ sự run rẩy trong giọng nói, rồi mới trả lời, cố làm ra vẻ bình thường:

- Em ăn rồi. Anh ăn chưa?

Một vài giây yên lặng. Đường như đang có một sự suy tư nghĩ ngợi. William đột ngột lên tiếng:

- Em khóc đấy à?

Câu hỏi của anh làm hàng nước mắt ứ đọng trên khóe mi ào ra như sóng vỡ bờ không dừng lại được. Biết không thể che giấu, cô cũng không cố nén nhịn những tiếng nấc đầy nghẹn ngào nữa, cứ thế để nước mắt thoả sức tuôn rơi bay theo gió.

- Có chuyện gì sao? - Giọng William đầy lo lắng.

Trong đầu Khánh An có biết bao nhiêu chuyện để kể, vậy mà cuối cùng chỉ thốt được ba từ ngắn ngủi:

- Em nhớ anh...

Đầu bên kia lặng đi vài giây, rồi tiếng nói trều mến lại vang lên:

- Anh cũng nhớ em rất nhiều.

“Giám đốc! Bên đối tác đã đến đầy đủ hết rồi. Họ đang đợi...” Tiếng ai đó gấp rút thúc giục. Sợ William bị muộn họp, Khánh An vội vã quệt nước mắt, gượng nói với giọng vui vẻ để anh yên tâm:

- Nghe giọng anh giờ em cảm thấy đỡ hơn rất nhiều rồi. Thôi anh đi họp đi. Em cũng bận lắm không có thời gian nói chuyện nhiều. Có gì mình nói chuyện sau nhé.

Khánh An cúp máy trước khi William kịp nói thêm gì. Bàn tay thẫn thờ buông lỏng xuống.

Đó tất nhiên chỉ là những lời nói dối. Thực ra cô chẳng thấy khá hơn chút nào cả. Nghe giọng anh rồi thì càng tham lam, muốn nhìn thấy anh, muốn chạm vào anh, muốn sà vào lòng anh hít ngửi mùi hương ngọt ngào ấm áp của anh. Khánh An ôm chặt ngực mình, nỗi nhớ quặn thắt tim gan làm cô gần như không thở nổi, nước mắt lại tuôn ra dàn dụa.

- William, William... - Lời thì thào không kìm được phải bật thốt. - Em nhớ anh... Em nhớ anh... Em nhớ anh lắm...

Nhưng đáp lại chỉ có tiếng rít thê lương của gió.

Khánh An chạy hộc tốc về phía cuối hành lang. Thật không thể tin được là đã hơn năm giờ chiều.

Sau khi đã khóc lóc chán chê trên tầng thượng, cô quyết tâm phải mạnh mẽ vượt qua chướng ngại lần này, không để William phải lo lắng. Việc đầu tiên cô làm là đi gặp trưởng nhóm Francis xác nhận lại thông tin khách hàng.

- Tại sao lại có sự nhầm lẫn được nhỉ? - Francis hoảng hốt nhìn tập tài liệu anh phát cho Khánh An từ ngày đầu. - Rõ ràng là tôi đã kiểm tra rất kỹ trước vài lần.

Anh vội lòng sục trong ngăn kéo của mình, sau một hồi lúi ra một tập giấy dày khác. Anh vồ vồ trán tỏ vẻ không hiểu, rồi quay sang Khánh An:

- Thành thật xin lỗi em. - Giọng anh vô cùng áy náy. - Tôi không hiểu tại sao nó vẫn nằm trong ngăn kéo của mình. Chắc tôi lú lẫn thật rồi.

Francis luôn mồm xin lỗi, và dúi vào tay cô thêm một số tài liệu khác:

- Đây là một số thông tin phụ thêm rất hữu ích về khách hàng này, cùng một số bài mẫu của các thực tập viên khóa trước. Là tôi hại em phí hoài cả nửa tuần rồi, em cầm cái này về mà tham khảo.

Trước khi Khánh An quay trở về bàn làm việc của mình, Francis còn nói thêm:

- Em yên tâm. Tôi sẽ nói chuyện với quản lý của em về vấn đề này.

Khánh An cười thật tươi cảm ơn Francis cho anh khỏi áy náy. Chứ trong lòng cô biết thừa là không có chuyện Quản lý Kelly sẽ mềm mỏng thông cảm hơn với mình.

Từ lúc gặp Francis về, cô cứ thế ngồi lỳ tại bàn làm việc không ăn không nghỉ, cắm đầu vào máy vi tính đánh đấm gõ gõ. Miệt mài chú tâm đến độ hoàn toàn quên mất về cuộc họp cuối ngày dành cho toàn thể các thực tập viên để giải đáp thắc mắc và giới thiệu thêm về công ty. Phải đến khi chuông báo nhắc nhở nhấp nháy trên màn hình máy tính thì cô mới bừng tỉnh cuống cuống chạy đến phòng họp.

Khánh An rón rén mở cánh cửa phòng. Dù đã cố hết sức để không gây tiếng động, tất cả ánh mắt từ mọi hướng ngay lập tức đổ dồn về phía cô. Chủ tọa cuộc họp đứng cạnh màn hình chiếu ở cuối phòng là một người đàn ông tầm tuổi William. Anh dường như không hề phiên hà về chuyện đến muộn của Khánh An, thân thiện chỉ tay vào chiếc ghế trong cùng phía bên tay phải:

- Bạn vào đi. Còn một ghế trống ở đây.

- Cảm ơn anh. Xin lỗi vì tôi đã đến muộn. - Khánh An hấp tấp cúi đầu xin lỗi rồi vội vàng đi về phía chiếc ghế trống.

Người chủ tọa cuộc họp tiếp tục nhìn xuống tài liệu trên tay:

- Chúng ta đến đâu rồi nhỉ... À, phải rồi, định hướng phát triển của công ty...

Anh chưa nói hết câu thì một cánh tay từ hàng ghế giữa giơ lên.

- Vâng, bạn có câu hỏi gì? - Anh gật đầu ra ý tiếp nhận câu hỏi.

Cô gái vừa giơ tay đứng ngay dậy.

- Thưa anh, tôi thay mặt toàn thể những thực tập viên ngồi ở đây muốn phản ánh một vấn đề bất cập trong quá trình tuyển chọn cho chương trình thực tập lần này. - Cô gái trình bày ý kiến của mình một cách mạch lạc rõ ràng.

Khánh An giật mình nhìn sang. Cô nhận ngay ra giọng nói này. Đó là Mary, người cô chạm trán sáng nay. Một dự cảm không lành dấy lên. Cả ngày bận rộn làm lại báo cáo, cô đã quên mất về chuyện tin đồn. Chẳng lẽ cô ấy định mang chuyện này nói với cấp trên trước mặt toàn thể hơn một trăm thực tập viên ngồi ở đây? Không để Khánh An phải đợi lâu, Mary tiếp tục:

- Công ty đã có chính sách thi tuyển bằng thực lực. Tôi không hiểu tại sao lại có người dùng mối quan hệ mà vào được.

Tiếng xì xầm bàn tán bắt đầu nổi lên. Anh chủ tọa vội giơ tay ra hiệu cho mọi người trật tự, rồi hắng giọng:

- Tôi có thể đảm bảo với bạn là mọi quy trình tuyển chọn của công ty đều rất công bằng, không ai có thể dùng mối quan hệ để vào được.

Bỏ qua lời cam đoan của anh chủ toạ, Mary tiếp tục kiến nghị, lần này trực tiếp vào thẳng vấn đề:

- Vậy anh giải thích sao về mối quan hệ “không rõ ràng” của Khánh An và Quản lý Steve?

Tim Khánh An đập mạnh. Tiếng xì xào lại nổi lên. Tất thấy mọi người đều quay đầu về phía cô.

- Xin mọi người giữ trật tự. - Anh chủ toạ đập đập tay xuống bàn. - Công ty sẽ nhanh chóng giải quyết dẹp đi những lời đồn nhảm nhí để không làm nhân viên phải hoang mang.

- Đây không phải là lời đồn nhảm nhí. - Mary gay gắt. - Có người đã tận mắt chứng kiến hai người đó làm chuyện không đứng đắn tại công sở. - Mary quay sang cô gái ngồi hàng ghế dưới. - Julie, cậu có thể kể cho tất cả mọi người ở đây biết cái mà cậu đã nhìn thấy được không?

Khánh An trợn tròn mắt. Thậm chí còn có cả nhân chứng!?

Cô gái tên Julie rụt rè đứng dậy.

- Mình quả thật tận mắt nhìn thấy Khánh An và Quản lý Steve... - Cô ngáp ngừng, khuôn mặt hơi đỏ lên. - ... làm chuyện đó ở trên sân thượng vào giờ ăn trưa ngày hôm qua.

Thông tin vừa được tiết lộ khiến tiếng bàn tán rộ lên ầm ĩ. Khánh An nắm chặt tay hoang mang. Chuyện này là sao? Làm chuyện đó? Sân thượng? Trưa ngày hôm qua? Không thể nào!

- Oà, dám làm chuyện đó ở công ty?! - Một tiếng thì thầm gần đó. - Thật không coi ai ra gì!

- Đúng là không thể chấp nhận được. - Một lời bất bình khác. - Cô ta đến đây để làm việc hay là để ngủ với đàn ông vậy?

Mồ hôi trong lòng bàn tay Khánh An túa ra ướt đẫm. Đầu xoay vòng với những câu hỏi.

Bỗng giọng nói cao vút quen thuộc cất lên giữa những tạp thanh hỗn độn:

- Khánh An, tại sao cô không đứng lên phát biểu cho bản thân mình? - Andrea đã đứng cạnh anh chủ toạ từ lúc nào, mắt nhìn xoáy vào Khánh An. - Muốn biết rõ thì phải xem người trong cuộc nói gì...

Căn phòng lớn hơn trăm người vài giây trước còn huyền não như vỡ chợ, bất chợt yên lặng như tờ không một tiếng động. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về cô chờ đợi. Khánh An nín thở nhìn quanh. Cô nhận ra ngoài đám sinh viên thực tập còn có mặt giám đốc, quản lý và các nhân viên cấp cao khác ngồi hàng ghế trên cùng.

Biết không thể tránh được, Khánh An ngáp ngừng đứng dậy. Cô lúng túng nuốt nước bọt, cổ họng bỗng trở nên khô không khóc:

- Tôi nghĩ là có sự hiểu lầm ở đây...

Không để Khánh An nói hết câu, Mary đã ngay lập tức chất vấn:

- Là hiểu lầm hay không, chị chỉ cần nói cho mọi người biết chị đang ở đâu làm gì vào trưa ngày hôm qua?

- Tôi... Tôi...

Tim Khánh An đập thình thịch trong lồng ngực. Tất cả máu trong cơ thể dồn hết lên khiến mặt mũi cô nóng ran, mồ hôi túa ra như tắm, bất giác cảm thấy mình như một tội nhân đang bị phán xét trước vành móng ngựa.

Cô ước gì có thể đồng dặc nói ra mình đã làm gì ở đâu.

Nhưng... cô không thể...

Tại sao phải là trưa ngày hôm qua mà không phải là bất cứ lúc nào khác chứ!?

Khi đó cô đang ở cùng William. Nhưng đây không phải là lý do khiến cô lúng túng ngay lúc này đây. Bây giờ cô cũng chẳng màng che giấu mối quan hệ với William nữa. Cô sẽ đường hoàng tuyên bố anh là chồng của cô, nếu...

Nếu hai người đã chỉ đơn thuần là đi ăn trưa hay mua sắm hay làm bất kỳ một thứ gì khác ngoài cái chuyện nhất-quyết-không-thể-kể-ra đó. Đúng, không thể kể ra! Đặc biệt trước đồng僚 bạn bè đồng nghiệp và cấp dưới của William. Anh sẽ không còn mặt mũi nào mà đến công ty mất. Không! Nhất quyết không! Điều này dù có chết cô cũng không thể hé răng nửa lời.

- Làm gì ở đâu mà cũng không nói được, trừ khi đây là cái chuyện không đường hoàng. - Mary lên tiếng khi thấy Khánh An đứng chôn chân tại chỗ không trả lời. - Mà sáng nay chính miệng chị cũng đã thừa nhận với chúng tôi. Không phải bây giờ trước mặt mọi người lại muốn phủ nhận.

Lời của Mary khiến tất cả mọi người nhìn nhau sửng sốt. Thật bạo gan trơ trẽn tới mức dám lên tiếng thừa nhận cái chuyện dơ dáy này!?

Mary quay về hướng anh chủ toạ, giọng dịu lại nhưng vẫn không kém phần kiên quyết:

- Thừa các vị lãnh đạo cấp trên, tôi thực sự mong các vị xem xét trả lại sự công bằng, để chỉ những người xứng đáng mới có thể ngồi ở đây.

Tiếng vỗ tay ủng hộ Mary rền vang phòng họp tạo ra một áp lực lớn. Anh chủ toạ trở nên lúng túng không biết phải xử lý thế nào. Nếu yêu cầu Khánh An rời đi thì anh cảm thấy hơi quá đáng. Nhưng nếu cô còn ở trong phòng thì không khí sẽ rất căng thẳng.

Khánh An nhận ra sự khó xử trên gương mặt anh chủ toạ, và cô cũng chẳng muốn ở lại đây thêm một giây phút nào.

- Trong chuyện này tôi có điều khó nói... - Khánh An từ tốn. - Nhưng cho tôi một chút thời gian, tôi sẽ làm sáng tỏ sự thật. Bây giờ tôi xin phép ra ngoài.

Cô nói rồi quay người bước về phía cửa.

- Còn sự thật gì ở đây nữa!? Không phải sự thật rõ ràng rành ròi sao!? - Tiếng thì thào vang lên ở phía sau Khánh An, dù có vẻ đã cố giữ giọng thật nhỏ nhưng vẫn đủ to để cô nghe thấy.

- Thật tởm quá! - Một tiếng thì thào khác. - Không ngờ trông hiền lành vậy mà...

- Ủ, quả là trơ tráo! Nghe nói Quản lý Steve đã có vợ con đường hoàng rồi... Đúng là có người vì danh lợi mà chuyện bẩn thỉu gì cũng dám làm...

- Không biết cô ta còn ngủ với vị lãnh đạo nào khác trong công ty rồi ấy chứ? Loại người này...

- ...

Còn nhiều nữa nữa những lời xỉ vả, chỉ trích cay độc bám lấy bước chân cô. Nhưng Khánh An không còn nghe nổi một điều gì nữa, cứ thế cúi gằm mặt bước đi thật nhanh. Mắt cô hoa lên. Mọi vật trước mặt trở nên nhòe nhoà không rõ nét. Một thứ gì đó kẹt cứng trong ngực làm cô không thể thở nổi. Cảm giác buồn nôn dâng trào cuộn cuộn đảo lộn ruột gan. Cô vội bịt miệng, bước chân càng vội vã hơn, cố chạy trốn khỏi những tiếng xì xầm ác ý, những ánh mắt soi mói phán xét.

Cầm cúi đi một đoạn dài, bước chân cô chậm lại rồi dừng hẳn. Dù đã ra khỏi căn phòng đó một lúc rồi, cô vẫn chưa thể bình tĩnh lại được. Sự tức ngực khó thở không hề giảm sút. Khánh An thở hổn hển, cổ lấy hơi.

- Cô nghĩ William sẽ cảm thấy thế nào có người vợ mang danh lăng loàn mất nết như vậy?

Giọng nói hờ hững lạnh lẽo của Andrea đột ngột vang lên từ đằng sau. Vì quá bàng hoàng với chuyện vừa xảy ra mà cô không chú ý tiếng guốc trên sàn đã tới gần từ bao giờ.

Khánh An quá mệt mỏi để quay đầu lại. Điều cô không muốn làm nhất lúc này chính là đối mặt với Andrea.

- Hẳn cô cũng đã nhận ra, trong đó không chỉ có đám thực tập viên mà còn những vị lãnh đạo cấp cao quen biết William, biết cô là vợ anh ấy. - Andrea không buông tha. - Là một người vợ, cô chẳng giúp được gì cho anh ấy, mà chỉ mang lại sự nhục nhã ê chề. Cô nghĩ mình xứng đáng với anh ấy sao?

Lời nói đầy nghiến của Andrea như rút cạn chút sức lực cuối cùng còn sót lại trong người Khánh An. Mọi thứ quá nhanh nhanh chóng chóng, đúng là cô chưa kịp nghĩ tới nhiều tới vậy. Bước chân lảo đảo, cô vội chống tay lên tường để cơ thể không ngã quỵ, bỗng cảm thấy mình như đang bị kẹt trong một cơn ác mộng không thể thoát ra được. Mọi chuyện đã hoàn toàn vượt quá khỏi tầm kiểm soát. Không, phải nói là vượt quá sức tưởng tượng của cô.

Tiếng giày cao gót xa dần và mắt hút cuối hành lang.

Không còn gượng nổi, Khánh An ngồi thụp xuống sàn.

20. Chương 20: Tình Yêu Cho Em Sức Mạnh

Lần mò bật công tắc đèn ngoài hành lang, Khánh An thất thểu cởi giày cởi áo, lê từng bước chân nặng nhọc vào nhà.

Đã gần mười một giờ đêm.

Cô vốn rời chỗ làm từ sớm, nhưng vì mãi nghĩ ngợi trên xe buýt mà bỏ lỡ bến xuống trạm tàu của mình, đi một mạch tới bến cuối lúc nào không hay. Vậy là phải bắt xe vòng ngược lại. Ai dè khi đến nơi, do sự cố kỹ thuật, các chuyến tàu đều bị hủy, đợi hơn hai tiếng cuối cùng mới có tàu về. Tinh thần cạn kiệt, đêm qua ngủ không đủ giấc, cộng thêm đi lại mệt mỏi, cô chưa bao giờ thấy mình thảm thương thế này.

Ơc... Ơc...

Căn nhà yên lặng tới mức mà có thể nghe rõ mồn một tiếng róc ục ục của cái bụng. Khánh An chợt nhớ ra cả ngày mình vẫn chưa ăn gì. Cô uể oải bước vào bếp đun nước, cắt nhanh gói mì ăn liền bỏ vào nồi. Mùi thơm chua chua cay cay của kim chi khiến nước miếng chảy ra khắp khoang miệng.

Mì vừa đổ ra bát, Khánh An không kìm được cơn đói, vội vã gấp một miếng to bự tổ chẳng bỏ vào mồm. Tuy nhiên cái nóng sôi sục của mì làm lưỡi bỏng rát, không nhai nổi phải nhè lại vào bát. Cô thè lưỡi hít lấy hít để không khí cố làm dịu bớt sự phỏng rộp.

Không gian tĩnh mịch. Ánh đèn vàng heo hút hắt xuống từ ngọn đèn trên trần nhà. Chiếc bóng lẻ loi đổ dài trên nền gạch.

Cô đưa mắt nhìn xuống chiếc ghế anh hay ngồi, nhớ lại mỗi tối có anh ở bên. Không biết anh làm thế nào, chỉ là ngồi ăn thôi mà sống lưng thẳng tắp, dáng người đạo mạo nghiêm túc như đang chủ trì một cuộc họp quan trọng. Một lần không nhìn được tò mò, cô lên tiếng hỏi:

- Anh, anh ngồi thế không thấy khó chịu à?

William nhúm mày tỏ vẻ không hiểu:

- Ngồi thế nào?

- Thì... thế đó... - Cô há há đầu.

- À... - William khẽ gật đầu. - Ừ, cũng hơi khó chịu một chút thật...

Nói rồi anh đứng dậy kéo ghế từ phía đối diện sang sát bên cạnh cô, thản nhiên ngồi xuống không hề đổi tư thế:

- Giờ thoải mái hơn rồi... Anh cũng đang nghĩ là có vẻ xa em quá.

Phản ứng đầy bất ngờ này khiến Khánh An không khỏi bụm miệng cười khúc khích. Về mặt ngạc nhiên của anh sau đây làm cô còn cười to hơn. Từ lúc ấy, cô đã bắt đầu quen có anh ngồi ngay kế bên, luôn tay gấp thức ăn vào bát cho và ngăn không cho cô hấp tấp vội vàng với những đồ ăn nóng.

Giờ ngồi một mình với bát mì và cái lưỡi bị bỏng, tự dưng thấy nhói nhói trong lòng, nước mắt dồn lên ứ đọng bên khoé mi.

Ăn mì xong, Khánh An bật nước đi tắm. Sau một ngày mệt mỏi, ngâm mình trong bồn nước nóng đúng là không còn gì bằng. Cô nhắm hờ mắt, thả cho cơ thể trôi bồng bềnh trong nước ấm. Lực đẩy nhẹ của nước nhấn nhá trên làn da, đều đặn mát xoa từng cơ bắp.

Dòng suy nghĩ miên man bỗng quay trở lại cái hồi mới chuyển sang phòng anh. Một tối tắm xong, cô quần khăn vào phòng ngủ thay quần áo. Chiếc khăn tắm dài vừa tuột xuống khỏi lưng thì đã nghe thấy tiếng la lớn từ đằng sau:

- Khánh An, chuyện gì thế này?

- Chuyện gì cơ? - Cô giật mình quay đầu lại ngạc nhiên.

William đã ở ngay phía sau từ lúc nào, mặt mày nhăn nhó, những ngón tay chạm nhẹ lên lưng cô thương xót:

- Sao lưng em đầy vết lằn đỏ thế này?

- Vậy sao? - Khánh An đứng dừng tiếp tục lấy quần áo từ tủ ra. - Chắc do em kỳ mạnh nên để lại vết.

Nói xong, cô cũng quên bẵng về chuyện đấy. Cho đến ngày hôm sau...

Vừa bước vào nhà tắm thì đã thấy anh ngực trần quần khăn đứng đợi sẵn khăng khăng đòi tắm cùng và giành phần kỳ cọ.

- Anh, anh kỳ mạnh lên một chút nào. - Cô cần nhẫn nại khi thấy chiếc khăn mặt chà trên lưng mình yếu xìu xìu. - Sao em chẳng thấy xi nhê gì thế nhỉ?

Vừa nói cô vừa giằng lấy chiếc khăn mặt cọ cọ lên tay mình làm mẫu:

- Anh xem, phải ra sức thế này mới được.

Lực chà xát mạnh khiến vết đỏ bắt đầu hình thành trên làn da trắng. William vội cầm lấy tay cô nhìn ngó.

- Em thật... - Anh nhăn mặt lắc đầu. - ... đã man quá!

Lần đầu nghe William, người lúc nào cũng nghiêm túc đĩnh đạc, nói ra từ “đã man”, cô đã ôm bụng cười rũ rượi. Và không phải một điều lạ là từ đó trở đi cô không còn “được phép” tắm một mình nữa.

Dòng hồi ức đẹp khiến đôi môi nở nụ cười. Nhưng những giọt lệ trong suốt thì không thể dừng lại bên khoé mắt. Cô bất giác đưa tay ôm lấy ngực mình cố đè nén sự quặn thắt trong tim.

Thật nhớ anh quá!

Cuối cùng thì cũng đã có thể ngã lưng lên giường. Cô biết đêm nay mình cần phải ngủ thật ngon còn lấy sức làm việc, lấy sức chống chọi với những ánh mắt soi mói, những lời bàn tán cay độc, lấy sức mà tìm ra chân tướng sự việc. Nhưng trăn trở mãi vẫn không thể nào đi vào giấc ngủ.

Cô ấn đầu headphone vào lỗ tai, bật bài hát “Nếu ngày mai không bao giờ đến” mà lần trước anh đàn hát cho cô nghe, hi vọng điệu nhạc da diết trầm bổng sẽ giúp tinh thần thư thái, gọi lên cảm giác buồn ngủ. Nhưng bài hát chỉ làm cô nhớ anh nhiều hơn.

Cô tưởng tượng giờ anh đang ở ngay cạnh bên, ôm cô thật chặt từ phía sau, dịu dàng lau nước mắt cho cô. Anh hôn lên cổ, rồi xuống tới bờ vai. Trái tim Khánh An gần như nổ tung ra vì nhớ. Cô không biết trái tim một người lại có thể chứa đựng nhiều nhung nhớ tới vậy. Cô nhớ anh nhiều tới mức mà cô tưởng như nghe được hơi thở của anh, ngửi được mùi thơm của anh, và cảm nhận được hơi ấm của anh.

- Em khóc nhiều thế này thì không sớm thì muộn sẽ ngập lụt toàn Luân Đôn này mất. - Tiếng người đàn ông trong mơ thì thầm bên tai.

Tại sao giọng nói của anh trong mơ mà cũng ấm áp đến vậy.

- Anh nói nữa đi. - Cô mơ màng nắm lấy tay anh. Thật thèm nghe giọng của anh quá.

- Em muốn anh nói gì?

- Nói “Anh yêu em”.

- Anh yêu em. - Người đàn ông trong mơ chiều ý cô.

Cơ thể Khánh An khẽ run lên vì những xao động trong tim. Cô nhắm nghiền mắt tận hưởng vị ngọt lịm của ba từ “Anh yêu em”. Lần đầu anh nói yêu cô là ở bữa tiệc Giáng Sinh. Lần thứ hai là trên đỉnh tháp Eiffel trong ngày sinh nhật. Liệu trong mơ thế này thì có được tính không nhỉ?

- Cảm ơn anh. - Khánh An mỉm cười thỏa mãn. Cô cầm tay anh áp vào gò má mình. - Cho phép em yếu đuối nốt lần này thôi. Em hứa kể từ ngày mai em sẽ mạnh mẽ hơn, sẽ không khóc nữa.

Bàn tay to lớn dịu dàng vuốt ve gương mặt cô. Anh siết chặt cô vào lòng.

- Em cứ khóc đi. Khóc cho thỏa thích thì thôi.

Khánh An khóc. Khóc thật nhiều. Khóc nức nở thành tiếng. Khóc đến ướt đầm cả gối. Chính bản thân cô cũng không ngờ mình lại có nhiều nước mắt đến vậy. Nước mắt ra cuốn theo tất cả những ưu tư, uất ức dồn nén. Bỗng dưng trong lòng thấy thật nhẹ nhõm. Mọi áp lực, mọi khó khăn đều trở nên nhẹ bẫng.

- Hãy nhớ là em không chỉ có một mình. - Tiếng thì thầm lại vang lên bên tai.

- Vâng, em sẽ nhớ. - Khánh An mỉm cười. Trí óc bắt đầu chấp chờn những hình ảnh mộng mị không rõ ràng. Cô thì thào. - Em đã sẵn sàng rồi... nếu anh muốn biến mất...

Tuy nhiên, người đàn ông trong mơ của cô vẫn kiên quyết không chịu tan biến. Anh nhẹ nhàng xoay người cô đối diện mình, tháo nốt đầu tai headphone còn lại.

- Em thật nhẫn tâm quá! “Dùng” anh xong rồi “ném” đi vậy sao?

Trong ánh sáng mờ ảo của đèn đường len lỏi qua ô cửa sổ, Khánh An nhìn thấy đôi mắt nâu quyến rũ dưới hàng lông mi dài cong vút hấp háy nụ cười. Cô vội dụi mắt. Không phải là mình nhớ quá thành hoang tưởng rồi đấy chứ? Cô dụi nhiều tới mức anh phải nắm lấy bàn tay cô ngăn lại:

- Em cứ dụi thế, mắt đỏ lên hết cả bây giờ.

Khánh An ngồi nhổm dậy, đưa tay bật cây đèn cạnh giường. Một William bằng xương bằng thịt trong bộ trang phục áo sơ mi trắng quần tây quen thuộc đang nằm ngay trước mặt cô.

- Sao anh lại ở đây? - Khánh An thảng thốt.

William kéo Khánh An nằm xuống, thản nhiên trả lời:

- Thì để gặp vợ anh.

Khánh An ú ớ, vẫn còn chưa hết bất ngờ:

- Nhưng không phải anh ở Đức sao? Tại sao... Làm thế nào... Khi nào...

William ôm cô chặt vào lòng rồi nói:

- Vì anh biết cô vợ của mình sẽ khóc thành sông thành suối khi không có anh ở bên... Nhưng chỉ có thể về thăm em hôm nay thôi. Việc chưa xong, sáng mai phải bay sớm.

Giờ Khánh An mới dám chắc mình không nằm mơ. Cô ôm chặt lấy anh, bàn tay siết thật chặt như sợ anh sẽ biến mất nếu cô chót buông lỏng ra. Nước mắt lại tuôn trào tèm nhem khắp mặt.

- Ô, không có anh cũng khóc. Thấy anh cũng khóc. Vậy phải làm thế nào em mới không khóc đây? - William mỉm cười hiền từ, rút khăn mùi xoa từ túi quần lau nước mắt nước mũi cho cô.

Muốn nhìn anh lâu hơn, nói chuyện với anh nhiều hơn, nhưng sự mệt mỏi khiến mí mắt của Khánh An dần lại không mở ra nổi. Cô ôm chặt anh không rời và dần dần thiếp vào giấc ngủ lúc nào không hay.

William nhẹ nhàng gỡ cánh tay đang ôm chặt mình ra, rồi khẽ khàng bước ra khỏi giường, cố hết sức để không làm khuấy động giấc ngủ của người con gái bên cạnh. Anh quỳ xuống, rón rén mở tủ lấy hộp đồ sơ cứu cá nhân, rút ra dải băng cứu thương trắng toát, lẹ làng quấn quanh vết bỏng đỏ tấy trên muôi bàn tay của Khánh An. Không biết cô làm gì mà để bị thương thế này? Rồi lại còn không để ý giữ gìn băng bó làm vết thương bị vỡ. Không cẩn thận bị nhiễm trùng thì làm sao? William thở dài. Anh mới đi có một ngày thôi mà đã bao chuyện xảy ra, lại còn thêm thương tích. Thử hỏi làm sao có thể yên tâm xa cô những một tuần.

Anh ngồi bên giường lặng lẽ ngắm nhìn Khánh An thiu thiu trong giấc ngủ, dịu dàng gạt những sợi tóc dính bết trên trán sang một bên. Khuôn mặt phờ phạc, đôi mắt sưng húp khiến tim anh nhói lên sự xót thương. Hôm nay cô phải chịu nhiều ám ức quá rồi.

Sau khi nhận cuộc điện của cô, trong lòng cứ ngay ngáy không yên. Thế nên cuộc họp với đối tác vừa kết thúc, anh đã ngay lập tức gọi điện cho Karl, người được bố trí theo sát Khánh An để phòng trường hợp bất trắc. Biết được về chuyện Khánh An bị phát nhằm tài liệu và lời đồn thổi đang lan truyền khắp văn phòng, anh đã cấp tốc sắp xếp công việc để có thể quay trở lại Anh ngay trong ngày. Mặc dù không thể giải quyết mọi chuyện ngay bây giờ, nhưng ít nhất có thể ở bên vỗ về an ủi cô.

Trên đường từ sân bay về nhà, William còn nhận thêm một cuộc gọi nữa từ Karl. Cú điện này khiến anh gần như nhảy chồm khỏi ghế ngồi.

- Cậu bảo sao!? Bị chất vấn và đuổi ra khỏi phòng họp vì chuyện với Steve!? Thật hoang đường!? - Tiếng hét đầy giận dữ của anh ở hàng ghế sau khiến người lái xe tắc xi giật nảy mình, suýt chút nữa thì quẹo tay lái đâm phải xe bên cạnh.

- Vâng, thưa sếp... - Karl lắp bắp, khó nhọc nuốt nước bọt. Cậu chưa bao giờ thấy Giám đốc nổi giận bùng bùng như vậy nên không tránh khỏi run rẩy sợ hãi, mặc dù lỗi lầm không phải là do cậu làm ra. - Cô ấy không nói được mình đã làm gì ở đâu vào trưa ngày hôm qua. Thế nên là... Thế nên là...

Trưa ngày hôm qua? William cau mày. Không phải là đúng lúc đó chứ? Anh gục đầu vào lòng bàn tay. Thật không biết nên khóc hay cười bây giờ. Vợ cóc của anh ơi! Vì muốn bảo vệ anh mà em không ngần ngại từ bỏ danh dự để bản thân phải chịu khổ vậy sao?

- Tôi biết rồi. Cám ơn cậu. - William máy móc nói lời chào rồi tắt máy.

Anh vội vàng bấm số gọi cho Khánh An, nhưng đáp lại chỉ là một hồi chuông dài không người bắt máy. Anh cứ thế nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, không ngừng bấm. Ngồi trên ghế da nệm êm của xe tắc xi mà cảm thấy như đang ngồi trên chậu lửa, nhấp nha nhấp nhồm không yên, liên mồm giục lái xe. Nghĩ tới cô đang một mình thổn thức ở nơi lạnh lẽo nào đó mà trái tim như có nghìn mũi kim đâm chích. Anh muốn ở bên cô ngay bây giờ, ôm cô thật chặt trong lòng, không để bất cứ bất an sợ hãi nào làm tổn hại đến cô.

Anh thầm cầu mong cô tìm được đường về tới nhà an toàn. Anh lo cô mãi suy nghĩ sang đường không ngoái nhìn sau. Anh lo cô mãi khóc trên xe buýt quên mất trạm xuống của mình. Anh lo vì hoang mang thất thần mà cô không tìm thấy chìa khoá để mở cửa.

Thế nên khi nhìn thấy bóng dáng nhỏ co ro run rẩy trên giường, anh đã không kìm được tiếng thở ra nhẹ nhõm, vừa thương đến nhói lòng lại vừa mừng rỡ tột độ.

William đặt bàn tay đã được băng bó cẩn thận của Khánh An dưới chân. Anh nhìn cô thêm một lúc thật lâu, ước gì mình có thể ở mãi trong chăn ôm nựng cơ thể bé nhỏ mềm mại kia. Thật không nỡ rời xa cô. Nhưng phải đi bây giờ thì mới có thể trở về thật nhanh để che chở bảo vệ cho cô. Anh trùi mền vuốt mái tóc tơ bông bênh:

- Em gắng chịu đựng một chút. Chỉ vài ngày. Đợi anh về. Mọi chuyện sẽ nhanh chóng ổn thôi.

William cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô, lên khoé mắt còn vương vết nước mắt mới khô, lên đôi môi hồng hơi hé mở. Anh lấy tờ giấy nháp, viết ba từ “Anh yêu em”, rồi đặt bên trên điện thoại của cô. Lòng thầm hi vọng dù không có anh ở cạnh bây giờ, tình yêu của anh sẽ cho cô đủ sức mạnh để đi tiếp.

- Anh yêu em, Khánh An. - William thì thắm vào tai cô lần cuối trước khi lên đường ra sân bay. - Kiên nhẫn đợi anh về.

Hơi thở của Khánh An đều đều. Đôi môi nở một nụ cười ngây ngô, có lẽ vì một giấc mơ đẹp nào đó. Cô luôn nghĩ anh đã nói yêu cô ba lần. Nhưng đó là vì cô không thể đếm được những lần mà cô không nghe thấy.

Mưa tầm tã. Mưa xối xả. Mưa quất ầm ầm lên cửa sổ như muốn đập tan lớp kính để thâm nhập vào toà nhà. Trong thời tiết âm u ảm đạm thế này, chẳng ai muốn đội mưa chạy ra các cửa hàng ăn bên ngoài, căng tin vì thế mà chật ních người.

Khánh An đặt khay đồ ăn xuống một chiếc bàn trong góc khuất. Giờ cô đã là người nổi tai tiếng rồi, đi đâu cũng phải nhìn trước ngó sau tránh xa chỗ công cộng đông người.

- Khánh An! Tìm thấy cậu rồi! - Một tiếng reo nhỏ vang lên khiến cô phải quay đầu lại.

Pat vui vẻ đặt khay đồ ăn xuống bên cạnh.

- Chào cậu! - Khánh An gật đầu chào.

- Xin lỗi hôm qua không kịp sang gặp cậu. - Giọng Pat áy náy. - Cả ngày bận chỉnh sửa báo cáo với Quản lý. Cậu biết đấy... - Pat le lưỡi. -... Kelly mà. Còn tối qua sau khi tan họp ra đến nơi thì cậu về mất rồi.

- Ủ, không sao. Mình hiểu.

Khánh An nhìn người bạn đầy cảm kích. Thực lòng cô mừng không kể xiết khi thấy Pat. Cứ tưởng sau chuyện ngày hôm qua, chẳng có ai còn muốn dây dưa với mình.

- Ủa? Tay cậu làm sao vậy? - Pat hỏi hốt hoảng nhìn bàn tay quần băng trắng xóa của Khánh An.

- À, không có gì. Chỉ là bỏng nhẹ thôi ấy mà. - Khánh An nhe răng cười, vội vẩy vẩy tay để chứng tỏ mức độ thương tật không có gì là nặng nề của mình.

Vừa lúc đó hai khay đồ ăn nữa cũng đặt lên hai chỗ trống còn lại của chiếc bàn vuông. James nhanh nhẩu mở lời:

- Giờ tìm cậu thật không khó. Cứ nhìn số lượng đầu người ngoái về một hướng...

James chưa nói hết câu thì một cuốn sách đã táng lên đầu cậu kêu cái “Bộp”.

- Cậu không lên tiếng, không ai nói cậu cầm đầu James. - Sophie lườm James một cái rồi ngồi phịch xuống. James xoa đầu, mắt nheo lại nhìn tựa đề dài ngoằng của “hung khí” vừa đã thương mình:

- Đi đâu cậu cũng vác theo cái thứ to tổ chẳng này để ướm người khác đấy à?

- Không. - Sophie bĩu môi. - Là để dành riêng cho cậu đấy James ạ.

Khánh An và Pat bật cười nắc nẻ. Hai ngày nay không được nghe tiếng cãi nhau quen thuộc này, cô cũng thấy nhớ nhớ.

- Ngày hôm qua Kelly hành tở gần chết. - Sophie nhỏ giọng. - Chút nữa thôi là tở ném cả tập tài liệu vào mặt bà. Thật là chưa thấy ai mềm miệng độc ác vậy.

Pat tròn mắt ngạc nhiên:

- Đến cậu mà cũng bị hành à?

Sophie vốn là một trong những thực tập viên có thành tích xuất sắc nhất, nên Pat ngạc nhiên cũng phải.

- Mình không nghĩ bà nhân nhượng ai đâu. - Sophie nhún vai.

James có vẻ ngán ngẩm chủ đề về Kelly. Cậu quay sang nhìn Khánh An chuyển đề tài:

- Vụ Steve là thế nào đấy hả Khánh An?

Sophie nhắc cuốn sách định tặng cho James thêm phát nữa thì Khánh An đã vội ngăn lại:

- Không sao đâu, Sophie. Mình cũng muốn tìm ra chân tướng vụ này.

- Mình cũng đoán là có nội tình. - James gật gù. - Lão già đầu hói ấy thì có gì quyền rũ mà làm cậu thích được chứ.

Không nhận ra Sophie đang nghiêng rằng ken kết bên cạnh chỉ chực đập cho cậu một phát vì cái tội nói năng vô duyên thô lỗ, James thần nhiên cầm một miếng thịt gà cho vào mồm, nói tiếp:

- Sếp William thì mình còn thấy có lý.

- Sao lại có... William ở đây? - Khánh An chột dạ.

Pat nghiêng đầu sang nói nhỏ:

- Cậu chưa nghe sao? Có tin đồn là cậu cố tình làm rơi tập tài liệu trong buổi lễ chào mừng để gây chú ý tán tỉnh anh ấy.

Khánh An khở sở ôm đầu, mặt mày méo xệch. Tin đồn này dẫn tới tin đồn kia. Chẳng mấy chốc mà cô sẽ mang tiếng tán tỉnh hết các sếp trong công ty mất.

Vừa lúc đó, một nhóm thực tập viên nam ngồi xuống bàn đằng sau, vì ngăn cách bằng một bụi cây cảnh nên không thể nhìn thấy Khánh An và tụi bạn. Giọng nói choai choai của một cậu vang lên:

- Sáng nay mình tình cờ đi qua bàn làm việc của con nhỏ tai tiếng ấy... Nhìn gần trông cũng xinh phết đấy!

Khánh An khẽ thở dài. Không phải là lời bàn tán đầu tiên cô nghe thấy trong ngày.

- Đừng có mơ hão, Barry! - Một thằng khác chen ngay vào. - Phải cỡ lãnh đạo thì mới bao nổi nó, chứ dạng mày thì...

Cả đám con trai cùng bàn bật cười khùng khục.

Pat nhăn mặt. Sophie cau mày. Bàn tay cầm đĩa của James khựng lại.

Cậu tên Bary sáng giọng:

- Đừng khinh tao! Tiền tài thì chưa bằng được lão Steve, nhưng cái “đó” của tao chắc chắn là ăn đứt.

Lũ xung quanh lại ôm bụng cười nhả nhỏ. Thằng bạn vẫn không tha cho Barry, lên giọng khiêu khích:

- Vậy mày giỏi thì thử hỏi nó có cho mày một đêm không?

Nghe đến đây, James không chịu nổi đứng bật dậy, mặt mũi tối xầm như đã rất sẵn sàng ẩu đả.

- Cho cậu mượn này. - Sophie nhanh nhẹn đưa cho James cuốn sách dày cộp của mình.

Sợ làm lớn chuyện gây chú ý, Khánh An vội vàng kéo tay James ngồi xuống.

- Bình tĩnh, bình tĩnh đã, James! - Cô trấn an cậu bạn. - Cậu để mình...

Nói rồi, cô đứng dậy, hơi nghiêng người qua bụi cây nhìn xuống bàn đằng sau nơi vừa phát ra cuộc trò chuyện thô lỗ, cất giọng nhỏ nhẹ:

- Xin lỗi... Làm phiền các cậu nhỏ tiếng một chút được không? - Cô cười giả lả. - Các bạn của mình không thích ồn ào lắm. Mong các cậu thông cảm.

Đám thực tập viên nam trợn mắt nhìn nhau, không ngờ đương sự lại nghe trọn cuộc nói chuyện không mấy phân lịch sự của mình. Vài phút trước còn cười đùa âm ỉ, giờ ai nấy đều cúi gằm mặt không dám hé răng nửa lời. Đợi khi Khánh An vừa ngồi xuống, các cậu liền len lén huých tay nhau kéo đi chỗ khác.

- Mình không hiểu tại sao cậu lại có thể chịu đựng được mấy lời thô tục như vậy nhỉ? - Sophie khoanh tay trước ngực bất bình.

Khánh An cười xoà:

- Lúc đầu mình cũng sốc lắm. Nhưng nghe riết thấy quen quen... Dần cũng chẳng có cảm giác gì...

Đúng, không hề có chút cảm giác tiêu cực nào. Đến bản thân cô cũng thấy lạ là mình có thể bình tĩnh tới vậy. Có lẽ là nhờ thứ này... Khánh An chạm nhẹ lên túi quần nơi cất giấu cẩn thận mẫu giấy nhẵn được gấp làm tư. Không biết William đã làm phép màu nhiệm gì, mà khi có nó bên người, dường như một màn bảo vệ vô hình bủa vây xung quanh cô, khiến tất cả những lời nói độc ác, những ánh mắt xia xối đều bị đánh bật ra, không mấy may làm cô bị dao động hay hoảng hốt.

Khánh An ngẩng đầu nhìn quanh, chợt nhận ra câu trả lời vô tình của mình khiến lũ bạn đang nhao nhao bỗng lặng thinh, mặt mũi đứa nào cũng xui xẻo chùng hết cả xuống như vừa nghe tin ai mất. Cô vội chuyển đề tài:

- Thôi, quay trở lại vụ Steve. Sáng nay, mình đã tìm nói chuyện với Julie, cô gái chứng kiến chuyện trên sân thượng.

Những ánh mắt ngay lập tức hướng về phía Khánh An chăm chú lắng nghe. Nhưng chưa để cô nói tiếp, James đã lên tiếng:

- Khoan đã! Không phải sân thượng có gắn CCTV sao? Chỉ cần xem CCTV chẳng phải là mọi chuyện sẽ rõ ràng?

- Không đơn giản vậy. - Khánh An lắc đầu. - Mình cũng có hỏi phòng bảo an về điều này. Nhưng tại mình là nhân viên cấp dưới không được quyền xem CCTV. Và cái chính là CCTV trên tầng thượng đã bị hỏng từ tuần trước, hiện vẫn chưa được thay thế.

Thấy giải pháp CCTV không khả thi, Sophie nóng lòng quay trở lại với lời khai của nhân chứng vụ án:

- Vậy Julie nói sao? Sao lại nhìn ra thành cậu.

- Thực ra Julie không nhìn rõ mặt cô gái. - Khánh An trả lời. - Chỉ là nhìn thấy loáng thoáng từ đằng sau...

- Không nhìn thấy mặt mà dám khai nhận trước mặt toàn thể mọi người như vậy?! - Sophie trợn mắt.

- Ủ, đó là vì sau đó cậu ấy nhặt được thẻ tên của mình cùng đồng hồ lưu niệm bỏ túi mà các thực tập viên được phát trong buổi lễ chào mừng ngày đầu.

Cả nhóm trầm ngâm ghi nhận thông tin mới vừa được tiết lộ.

- Việc cô gái đó có chiếc đồng hồ lưu niệm chứng tỏ là một sinh viên thực tập như tụi mình rồi. - Pat nhanh nhẩu.

- Ủ, có khả năng là vậy. - Khánh An gật đầu.

- Nhưng sao cô ấy lại có thẻ tên của cậu được? - Sophie nhíu mày.

Đó là thẻ mà mỗi người được phát cho trong buổi lễ chào mừng sinh viên mới để cài trước ngực, để thuận tiện cho việc làm quen và trao đổi trong nhóm. Chiếc thẻ vốn được cài lên chiếc áo sơ mi màu hồng cô mặc vào buổi sáng. Nhưng sau đó vì bị đổ trà lên mà William kéo đi mua chiếc áo trắng thay vào. Lần cuối cùng cô nhìn thấy chiếc thẻ tên là trong phòng thử đồ ở cửa hàng phục trang. Sau khi trở lại chỗ làm việc mới phát hiện ra là bị mất. Nhưng vì không mấy quan trọng, cô cũng chẳng buồn quay lại tìm.

- Mình làm rơi ở cửa hàng quần áo trong trung tâm mua sắm gần đây. - Khánh An từ tốn giải thích.

- À, phải rồi! - Pat reo lên. - Mình nhớ cậu phải thay áo vào giờ ăn trưa vì bị đổ trà lên.

- Ủ, đúng rồi. - Khánh An gật đầu.

- Mình không tin là có thực tập viên dám lén lút ra ngoài trong giờ làm việc. Vậy tức là khả năng cao “thủ phạm” đã nhặt được thẻ tên của cậu trong cửa hàng quần áo vào tầm giờ ăn trưa... - James sờ sờ cằm suy luận, rồi quay sang nhìn Khánh An. - Cậu có nhớ là đã nhìn thấy ai trong công ty ra vào cửa hàng lúc đó không?

- Có. - Khánh An khẽ gật đầu.

Ngày hôm đó, cô nhìn thấy hai sinh viên thực tập khác bước vào cửa hàng khiến cô phải chạy trốn lung tung. Sau khi về lại công ty thì mới biết thêm Mandy cũng đã có mặt và nhìn thấy William mua đồ lót cho

mình. Có thể những người khác cũng ở đó mà cô không biết tới, tuy nhiên bắt đầu từ ba người này trước cũng không tồi.

- Chỉ có điều... nếu mình trực tiếp nói chuyện, e là sẽ không thể khai thác được gì... - Khánh An cắn môi.
- Tất nhiên rồi. Cậu đang là trung tâm chú ý thế, chắc chắn ra mắt không tiện. - Sophie tán đồng, đưa mắt nhìn hai người còn lại. - Cứ để bọn này đi.
- Làm thám tử một chuyến. Đúng nghề của mình rồi. - James xoa xoa hai tay vào với nhau đầy hào hứng.
- Ủ, để bọn mình giúp cậu. - Pat gật đầu mỉm cười.

Khánh An xúc động nhìn những người bạn nhiệt tình của mình. Quả thật cô không chỉ có một mình.

Mưa vẫn quất tới tấp vào khung cửa kính không hề khoan nhượng. Nhưng dù mưa có nhiều thế nào, sẽ có lúc phải tạnh. Và ai cũng biết, sau cơn mưa trời sẽ sáng trở lại.

21. Chương 21: Không Thể Để Cô Ấy Biết

Khánh An nín thở quan sát nét mặt của Quản lý Kelly. Đôi mắt sắc lạnh không ngừng lướt qua những hàng chữ, bàn tay cầm cây bút đỏ hí hoáy ghi chép đánh dấu.

- Báo cáo này... - Bà gõ gõ chiếc bút, chân mày hơi cau lại.

Khánh An nuốt nước bọt chờ đợi lời phán xét cuối cùng. Suốt mấy ngày nay, cô đã miệt mài làm việc để kịp hoàn thành báo cáo trước thời hạn. Tối nào cũng nán lại chỗ làm tới tận khi bị bảo vệ đi tuần đêm đuổi ra khỏi cửa, cuối tuần cũng không ngừng nghỉ. May nhờ có những tài liệu phụ thêm và bài mẫu của Francis mà phương hướng được vạch ra rõ ràng, tiến độ công việc nhanh hơn hẳn. Bản thân Khánh An khá hài lòng với thành quả của mình, nhưng sự khắt khe khó tính vang xa của Kelly khiến cô không khỏi lo lắng hồi hộp, đặc biệt sau khi bị quở trách xối xả lần trước.

Kelly đẩy gọng kính trắng, ngẩng đầu lên từ trang giấy, đưa mắt nhìn Khánh An một lượt từ đầu tới chân, rồi hắng giọng:

- ... rất tốt! - Bà gật gù. - Trong thời gian ngắn mà làm được thế này, quả là không tồi.

Quả cân đè nặng trong lòng bỗng chốc được nhấc bổng lên, Khánh An thở phào nhẹ nhõm.

- Tôi rất ấn tượng với chất lượng của báo cáo. - Kelly tiếp tục. - Không kém gì người làm việc lâu năm đâu. Báo cáo này có thể gửi trực tiếp cho khách hàng mà không cần sửa chữa nhiều thêm nữa.
- Tôi rất cảm ơn lời nhận xét của Quản lý! - Khánh An rói rít cúi đầu tiếp nhận lời khen tặng. Cô không ngờ lại có thể qua được ải này mà không có đến một lời phản nản từ vị Quản lý nổi tiếng hét ra lửa.
- Không cần phải cảm ơn. Cô làm tốt thì xứng đáng nhận lời khen thưởng. - Kelly bình thản đặt bản báo cáo lên bàn, chậm rãi quay người về phía chiếc máy tính của mình ra ý buổi gặp mặt đến đây là kết thúc.

Trước khi cô quay đầu bỏ đi, bà còn nói thêm một câu:

- Đặc biệt là tuần này chắc hẳn không phải dễ dàng với cô...

Sự cảm thông thoáng qua trong câu nói của vị Quản lý lạnh lùng này khiến lòng Khánh An chùng xuống. Người tưởng như khó khăn cứng nhắc hóa ra lại rất công tâm. Cô cúi đầu chào, đôi môi khẽ nở một nụ cười.

Khánh An quay trở lại bàn làm việc của mình, trong đầu không khỏi nghĩ ngợi mông lung. Hôm nay là ngày thực tập cuối cùng. Công việc thì đã làm xong, nhưng cái chuyện nan giải kia thì vẫn chưa đầu vào với đâu. Sau khi lũ bạn giúp cô khai thác thông tin từ những “đối tượng bị tình nghi”, cả nhóm đi đến kết luận Mandy chắc chắn có dính líu tới chuyện xảy ra trên tầng thượng, vì thái độ sợ hãi tránh né của cô nàng

mỗi khi vụ việc được nhắc tới. Tiếp đó, Khánh An đã liên tục tìm kiếm Mandy để nói chuyện, nhưng lần nào vừa nhìn thấy bóng Khánh An thấp thoáng đằng xa là Mandy đã nhanh chóng trốn biệt.

Khánh An thật không đành lòng kết thúc kỳ thực tập như thế này, để lại sau lưng một mớ bòng bong. Có lẽ vì chuyện này cô sẽ không giành được vị trí thực tập cho hè năm sau. Có lẽ cô sẽ mãi mãi mang danh “dễ dãi”, “bẩn thỉu”, “ê tiện”, “chuyên tán tỉnh các sếp”, “kẻ thứ ba phá hại gia đình người khác”, “kẻ cấm sừng”... Nhưng tất cả những điều này không khiến cô bận tâm bằng việc làm William phải lo lắng. Anh có đi một chút thôi mà cô đã không lo được cho mình, gây náo loạn khắp cả. Nếu chưa giải quyết được chuyện này trước khi anh trở về, cô tự thấy bản thân là một thất bại lớn...

Khánh An lắc đầu xua đi những suy nghĩ bi quan trong đầu. Cô nhất quyết phải gặp nói chuyện với Mandy, nhất quyết phải làm sáng tỏ mọi chuyện trước buổi tiệc chia tay các thực tập viên tối nay. Đây là cơ hội cuối cùng rồi.

Mãi suy nghĩ, Khánh An không chú ý một bóng đen vụt đi nhanh qua.

- Mandy đang ở ban công phía Nam.

Tiếng thì thầm đột ngột vang lên bên tai khiến cô giật mình bừng tỉnh.

- Khoan đã! - Khánh An nhanh trí nắm lấy tay người lạ mặt trước khi anh ta kịp bỏ đi.

Anh ta hoảng hốt vùng ra, nhưng không thoát được bàn tay nắm chặt của cô.

- Anh là ai? Tại sao lại theo dõi tôi? - Khánh An nhìn chằm chằm vào người đàn ông trước mặt. Anh ta cố tình ngoảnh đi nên cô không thể nhìn rõ khuôn mặt, chỉ thấy được dáng dấp cao dong dong và mái tóc vàng để dài.

Mặc dù không thể định hình rõ ràng, cô cảm thấy có điều gì đó kỳ lạ đang diễn ra. Buổi tối hôm đầu tiên nán lại làm việc muộn, cả tầng vắng tanh không một bóng người. Đang cầm cúi đánh đánh gõ gõ, bỗng tiếng hắng giọng khiến cô giật mình nhìn lên.

- Đồ ăn tối của cô đây! - Anh nhân viên tiếp tân trong bộ vét đen lịch sự đặt gói đồ ăn nóng hổi xuống mặt bàn.

Khánh An ngạc nhiên nhú mày:

- Đồ ăn tối? Tôi đâu có gọi đồ ăn.

- Cô không biết sao? Theo chính sách của công ty, mỗi nhân viên ở lại làm việc muộn, bao gồm tiếp tân như chúng tôi và nhân viên bảo vệ, - Anh ta nhướn mày chum chím cười. - đều được phát cho đồ ăn tối miễn phí.

- Vậy sao? - Khánh An toét miệng cười đáp lại. - Tôi là nhân viên mới nên không biết chuyện này. Cảm ơn anh đã mang tới tận nơi nhé.

Mãi làm việc cô cũng chưa nghĩ tới chuyện ăn uống. Giờ ngửi thấy mùi thơm nức mũi, cái đói mới trào lên gây xé ruột gan khiến cô không khỏi nuốt nước miếng. Cô vội vàng mở hộp đồ ăn. Nhìn món phở xào bày biện đẹp mắt trong hộp, cô phải ngạc nhiên lần nữa:

- Công ty cũng có đồ ăn Việt sao?

Anh nhân viên tiếp tân thần nhiên nhún vai:

- Công ty này đa quốc gia mà. Cô không thấy buổi trưa trong căng tin có đồ Thái, đồ Mã Lai, đồ Ấn Độ đủ cả sao.

Khánh An gật gù, điều anh ta nói cũng phải. Cô chẳng còn bụng dạ nào tra hỏi thêm nữa, gật đầu chào anh ta rồi bắt đầu ngấu nghiến hộp đồ ăn.

Sau khi miệt mài làm việc tới tận mười giờ đêm bị bảo vệ đi tuần đuổi, cô lục đục thu dọn đồ đạc ra về. Xuống tới tiền sảnh, anh tiếp tân lại chạy tới thông báo:

- Tắc xi của cô ở bên ngoài rồi đấy.

- Cũng là chính sách của công ty sao? - Khánh An hỏi, ngó đầu nhìn về phía cửa chính. Một chiếc tắc xi đen đã đợi sẵn.

- Phải rồi. Tất cả nhân viên ở lại làm việc sau tám giờ tối đều được hưởng chế độ này.

Lúc đó, Khánh An không hề có một chút nghi vấn gì. Dù sao đây cũng là một công ty lớn nhất nhì thế giới, có chế độ rộng rãi đối với nhân viên của mình không phải là chuyện quá bất ngờ.

Điều làm cô nảy sinh băn khoăn là món ăn ngày hôm sau. Thật “tình cờ” lại là một món ăn Việt yêu thích của cô.

- Lại là đồ Việt hôm nay sao? - Khánh An ngờ ngợ nhìn anh tiếp tân.

- Tuần này chắc là tuần đồ Việt. - Anh tiếp tân nháy mắt. - Đồ Việt ngon mà. Tôi ăn suốt.

Ngày hôm sau nữa không phải là đồ Việt nhưng cũng là một món yêu thích khác. Không thể nào mà trùng hợp đến thế chứ?

Khánh An tò mò lên trang mạng điện tử của công ty kiểm tra thông tin về chính sách ưu đãi cho nhân viên. Những điều anh tiếp tân nói đều không sai: “Nhân viên ở lại quá giờ được hưởng chế độ ăn tối và đi lại miễn phí”. Không hiểu sao dù giấy trắng mực đen ghi rõ rành rành như thế, trong lòng cô vẫn có chút lẩn tẩn.

Đặc biệt khi những điều “tình cờ” nhỏ nhặt khác cũng liên tiếp xảy ra như thể thần may mắn đang mỉm cười với cô. Trời đổ mưa tầm tã lúc ra về không mang theo ô, tình cờ nhìn thấy chiếc ô người nào đó đã để quên trên giá. Điện thoại hết pin quên sạc, tình cờ nhìn thấy một cục sạc nằm lẩn lóc trong góc kệ thiết bị đồ dùng khi đi phôtô tài liệu. Một điều kỳ lạ nữa là mặc dù không thiếu những ánh mắt soi mói tò mò, cô không còn bắt gặp những nhóm người xì xầm bàn tán về mình nữa.

Đồ ăn yêu thích của cô thì chỉ có William biết được. Không lẽ nào anh có dính dáng tới những chuyện này? Băn khoăn trong lòng, nhưng cô không dám trực tiếp hỏi anh. Nếu những chuyện này đơn thuần là một sự tình cờ, chẳng phải tự dưng cô khai tuần tuột mọi khó khăn rắc rối của mình làm anh lo lắng sao?

- Cô không đi bây giờ sẽ không kịp gặp Mandy đâu. - Anh chàng tóc vàng nói, vẫn không hề quay đầu lại.

Lời này của anh ta khiến Khánh An dao động, bàn tay buông lỏng ra. Chỉ đợi có thế, anh ta giật mạnh cánh tay, chạy mất hút về phía cuối hành lang.

Khánh An biết đuổi theo không kịp, chỉ đành ngẩn ngơ đứng nhìn theo, lòng ngập tràn thắc mắc không thể giải đáp nổi. Người này là ai? Liệu có liên quan tới William? Có phải anh đã biết hết mọi chuyện rồi không?

Karl dừng lại, thở hổn hển sau khi đã chắc Khánh An không thể bắt kịp. Hú hồn! Vì việc khẩn cấp nên anh mới đánh liều lộ diện như vậy. Chút nữa thì bại lộ! Sẽ bị sếp mắng té tát mất!

Anh thật không thể hiểu nổi sếp. Chỉ quan tâm tới vợ mình thôi mà cứ phải bí bí mật mật như là đang làm gì mờ ám lắm. Ba cái chuyện đồn đại, sếp đã chu đáo liên lạc hết các ban đoàn lãnh đạo cấp trên để vợ không bị truy cứu hay làm phiền nhiễu. Chứ thực tập viên đây đưa vào mấy tin đồn tai tiếng kiểu này mà vẫn có thể yên lành ngồi viết báo cáo không bị các phòng ban hạch sách là chuyện chưa từng thấy. Về việc ăn uống đi lại, đúng là công ty có chính sách đãi ngộ cho nhân viên làm quá giờ, nhưng làm gì có ai được đồ ăn mang tới tận nơi, tắc xi đặt trước chờ ở cửa như thế. Là sếp đưa anh một danh sách dài các món vợ thích. Ngày nào anh cũng phải hì hục chạy toán loạn khắp Luân Đôn để đảm bảo mua được đồ ăn nóng hổi vừa đúng khẩu vị. Lo cho vợ từng li từng tí nhưng lại sợ vợ phát hiện ra, luôn miệng dặn dò anh phải cẩn thận không bị bắt gặp.

Reng... Reng... Reng...

Điện thoại rung bần bật trong túi quần. Không cần nhìn thì anh cũng biết là từ ai. Một ngày anh phải nhận tới gần chục cuộc điện: “Cô ấy thế nào rồi?”, “Hôm nay trông sắc mặt cô ấy có ổn không?”, “Có ai làm phiền cô ấy không?”, “Cô ấy có chịu ăn không?”, “Cậu nhớ đừng để cô ấy nghe được lời xì xầm nào...” Ngày nào cũng hết những câu hỏi và nhắc nhở thế này.

- A lô, Giám đốc ạ! - Karl bắt máy.

- Cô ấy thế nào rồi? - Giọng trầm trầm vang lên phía đầu dây bên kia.

Hừm... Biết ngay mà.

- Cô ấy vẫn rất tốt. Sắc mặt ổn. Không hề có ai làm phiền. Ăn trưa đầy đủ. Từ sáng tới giờ em đã đi trước đập tan những nhóm túm năm tụm bảy có xu hướng bàn tán nói xấu. - Karl trả lời từ từ một mạch cho sếp đỡ mất công hỏi nhiều, tất nhiên giấu nhem chuyện suýt chút nữa thì bị bại lộ. Chợt nhớ ra, Karl nói thêm.
- À, báo cáo đã nộp và được đánh giá cao.

Giám đốc hơi chững lại, có vẻ ngạc nhiên vì câu trả lời tỉ mỉ không thiếu một chi tiết nào. Anh không hỏi thêm gì nữa mà chỉ gật đầu hài lòng:

- Thế thì tốt. Cám ơn cậu. Cứ thế mà làm nhé.

Trước khi Giám đốc cúp máy, Karl không kìm được tò mò phải lên tiếng hỏi:

- Giám đốc, anh quan tâm cô ấy vậy, sao cứ phải giấu giếm thế làm gì? Cho cô ấy biết, không phải cô ấy sẽ rất vui sao?

Sau một vài giây yên lặng đầu bên kia, giọng Giám đốc đều đều:

- Không thể để cô ấy biết. Nếu cô ấy biết tôi lo lắng, cô ấy sẽ không thể yên tâm làm việc...

Là đàn ông con trai chưa từng biết khóc bao giờ mà bỗng dưng Karl thấy sống mũi mình cay cay. Anh vội chuyển đề tài, che đậy sự xúc động nhất thời:

- À, phải rồi. - Karl khịt mũi. - Vụ Steve, tôi nghĩ sẽ có tiến triển đấy...

—

Khánh An đứng ở ngưỡng cửa ban công đưa mắt nhìn quanh, cố gắng xác định xem tiếng thút thít phát ra từ đâu. Ban công trải dài một cạnh của tòa nhà, lại có nhiều bụi cây cảnh cao và ghế ngồi rải rác khắp mọi nơi, nên không thể dễ dàng nhìn ra được ngay. Ngó nghiêng một hồi, cuối cùng cũng thấy bóng một cô gái ngồi lấp trong góc khuất.

- Mandy? - Khánh An khẽ cất tiếng gọi, bước lại gần.

Cô gái không quay đầu lại, tiếng nấc vẫn giạt lên từng hồi. Cô ngồi thu người ôm chặt lấy đầu gối, khuôn mặt tái nhợt ướt đầm nước mắt, đôi vai rung bần bật như không thể kiềm chế được sự sợ hãi.

Khánh An từ từ ngồi xuống bên cạnh, nắm lấy bàn run rẩy của Mandy.

- Sẽ ổn thôi, Mandy? - Cô chậm rãi cất lời. - Mọi chuyện đều có thể giải quyết được.

- Không... Không... Không thể nào giải quyết được... - Mandy rụt tay lại, giọng nói đứt quãng. - Chuyện này... vốn không có đường ra...

- Có! - Khánh An quả quyết. - Cái gì cũng có đường ra. Hãy để mình giúp cậu. Nói cho mình biết chuyện gì khiến cậu phải sợ hãi như vậy.

Mandy ngược nhìn Khánh An, đôi mắt nhòa lệ đầy sợ sệt. Cô chần chừ một vài giây, rồi ngập ngừng cất lời:

- Steve... Lão ta muốn... sau buổi lễ tối nay lại... Mình không muốn... - Bàn tay của Mandy nắm chặt lấy đầu gối. - Lần trước mình cũng không muốn...

Khánh An tái mặt. Là quấy rối tình dục sao? Điều này cô quả là không ngờ tới.

- Vậy đừng xuất hiện tối nay là được rồi.

- Không được... Lão ta đe dọa... sẽ liên lạc gia đình mình... Bố mẹ mình sẽ giết mình mất...

- Tại sao cậu không dùng đường dây nóng? Danh tính người gọi sẽ được giữ bí mật. Mình sẽ giúp cậu gọi. - Khánh An rút điện thoại trong túi ra toan bấm nút gọi.

- Không! Đừng! - Mandy vội vã nắm lấy tay Khánh An. - Không có bằng chứng cũng không thể làm được gì đâu.

Khánh An trầm ngâm. Làm thế nào để thu thập bằng chứng?

- Có cách này... - Cô ngần ngừ. - Nhưng rất nguy hiểm cho cậu...

- Cách gì? - Mandy như người chết đuối vớ được cọc, đôi mắt loé lên tia hi vọng. Còn gì có thể tồi tệ hơn tình trạng bây giờ.

- Tối nay vẫn gặp Steve... - Khánh An nuốt nước bọt. -... nhưng phải gọi cho lão ta thừa nhận chuyện đã làm rồi ghi âm lại. Như vậy thì lão sẽ không thể chối được. Nhưng thế thì rất nguy hiểm cho cậu.

Mandy lặng người suy nghĩ. Kiểu gì tối nay muốn tránh cũng không được. Nếu có chết thì ít nhất cũng có thể vạch mặt lão yêu râu xanh này. Mandy hít sâu một hơi lấy dũng khí rồi nói:

- Mình muốn làm!

Khánh An nhìn cô bạn một lúc. Liệu mình có quá mạo hiểm khi đề xuất phương án này?

- Khi cậu ở với Steve, cậu bật điện thoại với mình. Mình sẽ nghe ngóng ở bên ngoài. Có gì bất trắc sẽ chạy vào hỗ trợ. Nếu cậu không phản đối, mình sẽ gọi thêm vài người bạn đáng tin tưởng để giúp đỡ hai đứa mình.

Mandy nhanh nhẹn gật đầu. Cô quá chán cảnh lúc nào cũng phải lăm lét sợ sệt lắm rồi.

—

Tiếng nói cười âm ỉ. Tiếng nhạc xập xình. Ánh đèn mờ mờ ảo ảo. Quanh quán bar, ai cũng cầm trên tay một ly sâm-panh. Đám thực tập viên đứng túm năm tùm bảy hò hét cụng ly chúc mừng. Không ai buồn để tâm tới bốn người lặng lẽ đứng lẫn khuất trong các góc tối, từ đầu buổi tới giờ, mặt mày căng thẳng, mắt nhìn chăm chăm về cùng một hướng.

- Đến rồi! - James thì thầm vào điện thoại. Ngay lập tức ba người kia ngó nghiêng về phía cửa.

Người đàn ông trung niên đầu hói vừa bước qua cửa quán bar. Ông ta không hề có ý định chung vui với các thực tập viên mà đi thẳng tới quầy bar nói nhỏ gì đó vào tai người nhân viên phục vụ, rồi bước về khu vực phòng VIP ở phía đằng sau quầy bar. Người nhân viên phục vụ này nhanh nhẹn tiến tới chạm lên vai Mandy, ghé đầu thì thầm vào tai cô. Mandy đưa mắt nhìn quanh, gật nhẹ đầu và sải bước về nơi Steve vừa đi khuất.

- Các cậu nhớ bám chặt, đừng để mất giấu. - James thì thào. Dù biết James không thể nhìn thấy, cả ba cái đầu vẫn gật mạnh một cái.

Sophie, James và Pat bắt đầu di chuyển theo Mandy. Khánh An cũng toan bước theo thì bị một tiếng gọi giật lại từ đằng sau:

- Khánh An!

Cô ngơ ngác quay đầu về phía tiếng gọi. Một người đàn ông cao lớn trong chiếc áo măng tô dài bước nhanh tới. Anh ta vội vã đặt tay lên vai Khánh An như sợ cô sẽ vụt biến mất trước mắt mình. Trong ánh đèn mờ ảo, cô không thể nhìn rõ từng đường nét khuôn mặt của anh ta, nhưng đôi mắt sáng rõ không giấu nổi sự vui mừng khiến cô phải dừng lại vài giây.

- Đúng là em rồi, Khánh An! Anh tìm em mãi.

Anh ta reo lên ôm chầm lấy cô, cái ôm chặt đến nỗi mà cô gần như không thở nổi. Khánh An hốt hoảng đẩy anh ta ra:

- Xin lỗi! Anh là ai? Tôi không biết anh.

Đôi mắt ánh lên sự ngỡ ngàng, anh ta nhúm mày, giọng nói ngập ngừng như không tin nổi vào tai mình:

- Em... không nhận... ra anh?

Vừa lúc ấy, trưởng nhóm Francis xuất hiện, hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy Khánh An, nhưng anh nhanh chóng nở một nụ cười:

- Xin lỗi Khánh An! Tôi cần luật sư Trần có chút việc. - Anh lịch sự gật đầu chào cô, rồi quay sang nói nhỏ với người đàn ông. - Luật sư Trần, Tổng giám đốc muốn gặp anh để bàn về chuyện hợp đồng.

Vị luật sư Trần dường như không hề có ý định dịch chuyển. Phải đến khi Francis kéo tay nhắc lại vài lần, anh ta mới miễn cưỡng bước theo, nhưng ánh mắt thì không thể rời khỏi Khánh An dù chỉ một giây. Anh ta cứ thế ngoái đầu nhìn cô chăm chăm tới tận khi đã khuất hẳn vào giữa đám đông.

Người đàn ông này biết tên cô. Anh ta không hề nhận nhầm người. Vậy là anh ta quen cô từ trước khi cô bị mất trí nhớ. Trong lòng Khánh An không kìm chế được sự tò mò lớn dần lên.

Sực nhớ ra mình đang ở giữa một công vụ khác quan trọng hơn, cô vội vã ngồi xuống lần mò tìm kiếm chiếc điện thoại bị tuột khỏi tay khi anh ta lao vào ôm chầm lấy cô.

- Cái này của cô có phải không? - Giọng nói đàn ông vang lên.

- À, đúng rồi! Cám ơn anh, Jack! - Khánh An mừng rỡ đứng dậy cầm lấy chiếc iPhone từ tay Jack.

Đây là anh chàng làm trong bộ phận Tài Chính, đã đến nói chuyện với nhóm Khánh An tại buổi lễ chào mừng thực tập viên ngày đầu khi cả lũ còn đang lơ ngơ vì sự vắng mặt của quản lý. Hôm nay anh ta vẫn chỉnh chu, đầu tóc chải chuốt giấy dép bóng lộn như lần đầu gặp mặt.

- Cái này cũng là của cô đây. - Jack nháy mắt, đưa ly sâm-panh ra trước mặt Khánh An.

Khánh An lịch sự nhận lấy ly rượu, ngoài mặt mỉm cười, nhưng trong lòng như có kiến đốt, chỉ mong nhanh nhanh chóng chóng đuổi được anh ta đi để còn tiếp tục công chuyện của mình.

- Chúc mừng cô đã hoàn thành thành công đợt thực tập lần này! - Anh ta nâng ly rượu lên.

- Cám ơn anh. - Khánh An cụng ly nhấp nhấp chút rượu cho gọi là có, mắt không ngừng hướng về phía khu vực phòng VIP đằng sau quán bar.

- Sao lại chỉ có nhấp một chút thế? Vậy là không nể mặt tôi rồi. Đã cụng ly là phải cạn chứ! - Jack nói rồi làm một hơi hết ly rượu của anh ta.

Khánh An miễn cưỡng uống hết hơn nửa ly, rồi tìm cớ bỏ đi:

- Rất vui được nói chuyện với anh, nhưng tôi có chút chuyện...

Chưa để cô nói hết câu, Jack đã di chuyển vào gần sát vòng tay ôm lấy eo của cô. Bị bất ngờ Khánh An làm rơi ly rượu vỡ choang. Chuyện đổ vỡ trong quán bar không phải là hiếm, cộng thêm tiếng nhạc âm ỉ lấn át, chẳng mấy ai buồn quay đầu lại nhìn.

Khánh An vội vàng đẩy anh ta ra:

- Xin lỗi anh! Tôi đã kết hôn...

- Cô em không cần phải giả vờ e thẹn. - Jack không thêm để ý tới lời cô nói, bàn tay ôm càng chặt hơn, giọng cộc nhả. - Trong công ty này ai mà chẳng biết cô em là người thế nào. Hay là chê cấp bậc của anh chưa đủ cao?

Khánh An sợ hãi toan la lớn thì bỗng thấy đầu óc quay cuồng, chân tay bủn rủn. Đầu gối cứ thế run bần bật không đứng vững nổi. Không lẽ mới uống một chút rượu mà cô đã bị say? Mặc dù tửu lượng của cô không tốt, nhưng chắc chắn là chẳng tệ đến mức này!/? Trong đầu suy nghĩ thế, nhưng cơ thể thì không còn nghe lời nữa. Cô lảo đảo rồi ngã gục xuống. Jack nhanh chóng đỡ lấy cô, quan tâm hỏi han:

- Cô sao vậy? Vừa uống một chút đã say rồi à?

Khánh An ú ớ không nói ra lời. Cô cố đứng dậy nhưng không còn chút sức lực nào. Jack vẫy vẫy tay trước mặt cô như để kiểm tra xem cô còn tỉnh táo không. Thấy cô không phản ứng gì, anh ta diu cô ra cửa, vờ đi vừa luôn mồm:

- Cô uống nhiều quá rồi. Để tôi gọi tắc xi cho cô.

Trong lúc mơ màng, cô hoàn toàn không nhận thức được chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết là bị kéo lê đi mà không thể nào phản kháng nổi.

22. Chương 22: Mọi Chuyện Ổn Rồi

Trần Huy lịch sự bắt tay cúi đầu chào người đàn ông đạo mạo trước mặt, rồi sải chân bước ra khỏi phòng VIP. Dù sao cũng là Tổng giám đốc của công ty đối tác, hiện có tầm ảnh hưởng lớn nhất trên thị trường tài chính, một trong những khách hàng tiềm năng mang lại nguồn doanh thu dồi dào cho hãng luật của anh, không thể nào hấp tấp làm tuột mất hợp đồng này. Anh cố hết sức bình tĩnh không đóng sầm cánh cửa sau lưng, nhưng vẫn không thể kiềm chế được bước chân vội vã gần như chạy của mình.

Anh ngó nghiêng khắp mọi nơi của quán bar, căng mắt tìm kiếm bóng dáng quen thuộc trong đám người lộn nhộn, tay cầm ly bia ly rượu chen chúc đứng nói chuyện cười đùa. Không ít lần khắp khối vui mừng vỗ vào vai ai đó, rồi lại phải thất vọng nói lời xin lỗi.

- Luật sư Trần, anh đang tìm ai à?

Giọng nói quan tâm của người đàn ông trẻ tuổi khiến Trần Huy ngoảnh đầu lại. Anh nhận ra ngay anh chàng bên đối tác phụ trách sắp xếp cuộc gặp mặt với Tổng giám đốc ngày hôm nay. Phải rồi, ban nãy anh ta tỏ ra quen biết Khánh An. Như người chết đuối vớ được cọc, Trần Huy vội vàng hỏi thăm:

- Anh có nhìn thấy Khánh An không? - Trần Huy ngần ngừ giải thích thêm như sợ Francis không biết mình đang nói về ai. - Cô gái châu Á tóc đen dài đứng với tôi vừa rồi ấy...

- À, tôi thấy cô ấy đã rời khỏi đây với Jack. - Francis vui vẻ trả lời. - Có vẻ uống nhiều quá, nên Jack gọi giúp tắc xi đưa cô ấy về...

- Uống nhiều quá? - Trần Huy nhú mày.

Khánh An mà anh biết rất ghét đồ uống có cồn, cũng là người rất cẩn thận chừng mực. Không thể nào uống say nhiều đến mức phải nhờ người khác giúp được.

- Tôi không nghĩ là sẽ lên được tắc xi đâu. Có mà lên khách sạn ở đối diện quán bar này ấy. - Một giọng đàn ông khác hơi khàn khàn bốn cọt chen vào.

Giờ Trần Huy mới để ý Francis đang đứng cùng một nhóm người, ai cũng có vẻ đã ngấm men rượu hơi ngà ngà say.

- Đừng nói ầu, Sam! - Francis đưa mắt nhìn anh chàng tên Sam ra ý hãy giữ mồm giữ miệng.

Không biết là do đèn mờ, hay do say xỉn, anh chàng này dường như không nhận ra cái nhìn ắc ý, tiếp tục cọt nhả:

- Tôi cá với cậu đấy... Hai người họ chắc chắn sẽ có một đêm tưng bừng. Chuyện “qua đường một đêm” sau mấy vụ tiệc tùng thể này đâu phải hiếm trong công ty. - Sam nhìn nhóm người xung quanh nâng ly rượu lên lắc lắc, cơ thể lão đảo nhẹ theo nhịp tay.

Những người khác gật đầu cười cười phụ họa.

- Đặc biệt là Jack nổi tiếng phong lưu bay bướm... Còn cô thực tập viên mới này cũng đâu kém phần nào. - Sam cao hứng lại nhìn quanh một lượt tìm kiếm sự tán đồng. - Các cậu nói có phải không?

Nhóm người bật cười lớn như vừa nghe được chuyện tấu hài gì thú vị lắm. Nhưng Trần Huy thì không nhếch nổi khóe môi. Chuyện này là sao? Họ thực sự đang nói về cô bé Khánh An mà anh biết? Cô gái trong sáng thanh khiết như một tờ giấy trắng tinh chưa từng bao giờ bị vấy mực bẩn. Cô gái hay xấu hổ đỏ mặt, đôi môi nở nụ cười ngây ngô e thẹn mỗi lần bị anh trêu đùa.

- E hèm... - Francis vội hắng giọng, quay sang giới thiệu Trần Huy như muốn cảnh báo đám người, biết điều thì không nên để chuyện riêng nhạy cảm trong công ty lộ ra cho người ngoài biết. - Tôi quên mất chưa giới thiệu. Đây là luật sư Trần, người phụ trách chính pháp thảo hợp đồng và các vấn đề về pháp lý cho...

Lời của Francis và sự lúng túng của đám người không còn mấy may thu hút chú ý của Trần Huy nữa. Dù là vì bất cứ lý do gì, anh cũng phải ngăn chuyện này lại. Trước ánh mắt ngạc nhiên của những người xung quanh, Trần Huy xoay người, chạy như tên bắn về phía cửa.

Jack thả Khánh An ngã xuống giường, rồi cầm bình nước lạnh trên bàn tu ừng ực. Gồng mình đỡ một người đi bộ từ quán bar lên tầng lầu của khách sạn, dọc theo cả một hành lang dài, dù cô gái có nhẹ đến đâu, cũng làm gã thấm mệt. Gã đặt bình nước mạnh xuống bàn, quệt những giọt nước còn vương trên khoe môi.

Chơi với phụ nữ đang bất tỉnh không thể sướng bằng lúc họ còn sức vẫy vùng. Không biết có nên đợi cho già thuốc một tí rồi mới làm việc hay không nhỉ? Gã băn khoăn đưa mắt nhìn xuống cô gái trẻ đang nằm mê man trên giường.

Khuôn mặt trắng hồng thuần khiết. Đôi mắt nhắm nghiền dưới hàng mi dài đen lay lắt. Bờ môi màu anh đào dịu dàng hé mở. Một cảm giác lạ bỗng nảy lên khiến gã từ tốn đặt người nằm xuống bên cạnh. Gã chống tay lên đầu yên lặng ngắm nhìn cô gái đang say ngủ.

Biệt danh phong lưu đa tình của gã không chỉ là hư danh. Số lượng con gái đã lên giường với gã nhiều không đếm xuể. Từ dạng gà mờ cho tới dạng dân chơi sành sỏi, trong trạng thái tỉnh táo, say khướt hay là hoàn toàn bất tỉnh nhân sự, gã thử hết cả, chưa từng một lần đắn đo, chưa một lần lẩn tránh khoan nhượng.

Nhưng không hiểu sao, cô gái này khiến gã khá tò mò. Là do vẻ đẹp Á Đông là lạ? Hay là do nét trong sáng ngây thơ không khớp với cái danh lăng lợ gợi tình? Gã nghịch ngợm thổi nhẹ lên khuôn mặt non tơ mềm mại. Hàng lông mi đen nhánh khẽ động đậy rồi lại nhắm nghiền. Gã bật cười.

Reng... Reng... Reng...

Chuông điện thoại vang lên đột ngột làm gã giật nảy người.

- Mẹ kiếp! - Jack lồm bồm chửi, đứng dậy lôi cục gạch đang rung bần bật trong túi quần ra.

- Anh làm việc con bé Khánh An xong chưa đấy? - Giọng bà cô khó tính lạnh lùng đầu bên kia.

Con mụ Andrea này bao giờ cũng biết cách làm cụt hứng của gã. Làm việc cho mụ bao năm thật chỉ muốn có ngày cho mụ ta biết mặt một vố. Có điều quyền thế của mụ gã còn dựa dẫm nhiều đâu thể nào làm liều.

- Làm sao mà xong nhanh thế được hả sếp? Vừa đến nơi thôi. - Gã đơn đả.

- Mới vừa đến khách sạn thôi sao? - Andrea cần nhẫn. - Anh liệu mà làm nhanh không thuốc ngủ mà tan là khó đấy.

- Biết rồi, biết rồi mà sếp! Tôi đã làm sếp thất vọng bao giờ chưa? - Jack hỉ hả. - Vụ tráo tài liệu, rồi còn lên gân cốt cho con nhỏ Mary để bạo mồm bạo miệng tố tụng...

Chưa để Jack nói hết câu, Andrea đã cướp lời:

- Tráo tài liệu thì rốt cuộc có làm gì được nó. - Andrea bĩu môi. - Con nhỏ Mary kia, anh tưởng mấy câu tầm xàm của anh mà làm nó dám đứng lên thế sao. Nếu không có tôi nhét vào đầu nó cái của nợ “Công ty trọng người dám đứng lên vì công lý” thì đừng hòng. Mà thôi, đừng nhiều lời nữa! Giải quyết xong đi cho tôi.

Vừa dứt lời, Andrea cúp máy đánh cái rụp. Gã lồm bồm chửi Andrea rồi tắt máy quẳng sang một bên. Không thể để con mụ này làm phiền khi đang tận hưởng người đẹp. Một góc trong gã nhói lên sự thương hại cho cô bé Khánh An này, không biết ngu ngốc làm điều gì chọc giận bà chằn lửa Andrea.

Mấy ngày trước Andrea có ngoắc gã lên tầng thượng. Cô ta muốn gã lừa thuốc và ngủ với Khánh An một đêm. Xong xuôi phải chụp ảnh lại cẩn thận làm bằng chứng. Đối lại cô ta sẽ đề bạt gã lên với sếp lớn trong

đột thẳng chúc sắp tới. Vụ này tất nhiên chẳng làm khó gã. Vừa được gái vừa được thẳng chúc, gã thích quá đi chứ lại.

Jack tháo hàng cúc, giật phăng chiếc áo trên người ném sang một bên. Gã lừ đừ tiến về phía con mồi, xô xàng dùng cơ thể đồ sộ vai u thịt bắp của mình đè lên thân thể mảnh mai bên dưới. Mùi hương con gái thoang thoảng hoà quyện với men rượu nồng khiến chiếc mũi của gã hếch lên đầy phấn khích. Sự thương hại nhỏ nhoi biến mất không để lại dấu vết. Ham muốn của một gã đàn ông sung sức bắt đầu kích hoạt. Gã đưa ngón tay vuốt ve gò má hồng mịn màng, rồi thềm thường cúi xuống tìm kiếm bờ môi đang mời gọi.

- Không... Không... - Trước khi gã chạm tới nơi, đôi môi hồng bỗng mấp máy.

Khánh An khê cự mình, đầu quay sang một bên tránh né, bàn tay yếu ớt đánh lên ngực gã cổ vùng vẫy khỏi sự kìm hãm.

Xem ra thuốc ngủ uống không đủ liều. Thế thì càng thú vị. Người đẹp, cứ ra sức vùng vẫy đi. Gã nhếch môi cười nhạt. Bàn tay to lớn thô bạo chộp lấy hai cổ tay của Khánh An đẩy mạnh qua đầu ghì chặt xuống giường.

- Đừng mà... Xin anh... Đừng mà... - Bờ môi hồng run rẩy. Khuôn mặt ướn nhẹp nước mắt như cánh hoa dầm sương. Đôi mắt nhắm nghiền vẫn chưa thể mở ra nổi vì tác dụng của thuốc mê.

Lời van nài yếu đuối cùng hàng lệ trong suốt tuôn trào như pha lê càng kích thích thú tính của gã nhiều hơn.

- Van nài nữa đi... - Gã cúi xuống cắn nhẹ vào vành tai mềm mại, thì thầm đùa giỡn, bàn tay thô ráp xộc vào dưới chiếc áo sơ mi sờ soạn. - Nếu thấy đủ độ thành khẩn, anh có thể thương tình mà tha cho...

- Ừm... - Sự sợ hãi tột độ khiến tiếng rên rỉ khẽ thốt ra khỏi cổ họng Khánh An. Nước mắt chảy tràn xuống ướt đầm ga trải giường.

Tiếng “ưm” đầy nghẹn ngào khiến dục hoả càng hừng hực. Ham muốn chiếm hữu bùng lên mãnh liệt thiêu đốt da thịt. Không còn đủ kiên nhẫn để vờn giỡn, gã tới tấp hôn lên chiếc cổ thon trắng nõn nà, bàn tay cũng di chuyển mạnh bạo hơn.

“Á!” Jack la lên đột ngột dừng lại. Sự buốt nhói lan truyền khiến cánh tay gã tê rần. Gã nhanh chóng nhận ra con mồi vừa dùng hết sức bình sinh cắn mạnh vào bắp vai của mình.

- Mẹ kiếp! - Gã chửi đồng, giật mạnh người ngồi dậy.

Cái đau làm máu nóng nổi lên. Gã giận dữ giơ cao tay tát cho cô một bạt tai đau điếng. Cả năm ngón tay in hằn trên má đỏ lừ. Khuôn mặt đỏ sang một bên, Khánh An nằm im lìm bất động.

Xem ra bây giờ là hoàn toàn bất tỉnh rồi. Không thú vị nhưng dễ xử lý. Lần này thì đừng hòng gã nương tay.

Gã nhếch môi dăm dăng thẳng tay xé toạc chiếc áo sơ mi mỏng cô đang mặc trên người. Hàng cúc bật tung để lộ ra bờ ngực đầy đặn trắng ngần phập phồng sau lớp áo lót màu sữa. Gã nuốt nước bọt, điên cuồng cắn mút làn da nuột nà. Những ngón tay thô tục chộp lấy quai áo lót. Chỉ còn một lớp này thì gã có thể thoải mái tận hưởng da thịt mềm mại ngọt ngào mà không còn rào cản nào.

BANG! RẦM!

Trước khi kịp giật phăng chiếc áo ngực, tiếng đá cửa kèm theo tiếng đập mạnh khiến gã hoảng hồn quay đầu lại. Một bóng người như viên đạn xông thẳng vào gã. Nắm đấm giáng trời tương giữa mặt. Trong nháy mắt, gã nằm lăn quay trên đất, máu mũi chảy ròng ròng.

- Giám... Giám... đốc... - Gã ôm mặt lấp bắp, mắt tròn tròn nhìn người đàn ông vừa quăng mình xuống đất.

Tuy nhiên William không còn thần trí nào để màng tới gã. Anh vội chạy tới bên Khánh An đang nằm bất tỉnh trên giường. Khuôn mặt đỏ ửng in hằn vết ngón tay, khoé miệng rỉ máu. Chiếc áo sơ mi bị xé tanh bành để lộ ra cơ thể mỏng manh vẫn lằn lên những vết cắn đỏ tấy. William cảm thấy ruột gan mình đảo lộn, lồng ngực nghẹt kín không thể thở nổi, mạch máu căng lên như muốn vỡ tung. Anh ngay lập tức cởi chiếc áo khoác trên người mình choàng lên cơ thể của cô.

Khí nóng bốc ngùn ngụt như núi lửa chực phun trào. Sự cảm tức dồn lên khiến não bộ gần như phát nổ. Một ý nghĩ duy nhất lấn át toàn bộ lý trí: Phải giết chết gã khốn nạn này. Nhưng khi anh quay người muốn tính sổ, gã hung thủ đã nhanh chân chạy ra cửa.

Không thể bỏ Khánh An lại một mình để đuổi theo gã khốn nạn kia, William tức giận dồn hết sức đá chiếc ghế gỗ đổ chống kên ra sàn. Anh chạy đến đau đớn ôm chặt Khánh An vào lòng. Thật không dám tưởng tượng chuyện sẽ xảy ra nếu mình chỉ đến muộn một phút.

Theo lịch thì cuối tuần này công việc mới xong. Nhưng William đã làm việc ngày đêm không ngừng nghỉ gấp rút hoàn thành để có thể sớm trở về bên cô. Vốn định mang lại một bất ngờ nho nhỏ, anh đã đến thẳng quán bar mà không thông báo trước. Ai dè vừa bước cửa thì nhận được điện của Karl:

- Giám... đốc... - Cậu ta thở hổn hển, giọng hốt hoảng đứt quãng. - Cô ấy bị... kéo đi... Tôi đuổi tới... đuổi tới... bãi đỗ xe thì... bị mất dấu...

- Bị kéo đi là sao? - William nắm chặt chiếc điện thoại trong tay. - Cậu bình tĩnh nói rõ xem nào.

- Tôi đã cố theo sát cô ấy... - Karl dừng lại lấy hơi. - Nhưng bị Giám đốc Andrea tóm lấy hỏi han về mấy hợp đồng gần đây. Mãi tôi mới thoát ra được.

- Andrea? - William nhú mày. Linh cảm cho biết có điều gì đó không ổn ở đây. Anh nói nhanh. - Tôi biết rồi. Cậu cứ ở đó. Tôi sẽ tới ngay.

William cúp máy, vội vàng chạy ra bãi đậu xe của quán bar, ngó nghiêng tìm kiếm Karl. Đúng lúc đó Andrea sai bước về hướng xe ô tô đậu ở cuối bãi. Anh toan lên tiếng gọi, thì chợt nghe thấy Andrea nhắc tới tên Khánh An: “Anh làm việc con bé Khánh An xong chưa đấy?”. Giờ anh mới để ý chiếc điện thoại trong tay Andrea.

Khi Andrea nhắc tới “khách sạn”, “thuốc ngủ”, một người thông minh như William nhanh chóng hiểu chuyện gì đang diễn ra. Anh quá bàng hoàng. Anh cũng tò mò đoán được vụ tráo tài liệu có liên quan tới Andrea, nhưng thật không ngờ cô lại dám làm cái chuyện tày đình thế này. Nghĩ tới Khánh An đang bất lực kêu cứu ở một nơi nào đó, tim anh như ngừng đập.

Không suy nghĩ nhiều, William chạy thẳng về phía Andrea, giật cái điện thoại trên tay cô tới tấp gọi lại số vừa rồi. Anh hi vọng mình sẽ kịp liên lạc để ngăn chặn gã lưu manh kia. Nhưng đầu dây bên kia chỉ vang lên tiếng tút tút của điện thoại tắt máy. Tức giận, anh thẳng tay ném điện thoại xuống sàn vỡ choang.

Andrea bị bất ngờ đứng sững như trời trồng không thốt ra nổi nửa lời.

- Andrea... - William lừ lừ tiến về phía Andrea gầm gừ gọi tên cô.

Andrea chưa bao giờ thấy William trông đáng sợ như thế này. Khuôn mặt anh đỏ lừ. Hai mắt hằn lên những tia máu. Quai hàm bạnh ra, như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Andrea lao đảo lùi lại. William giờ nắm đầm lên. Cô sợ hãi vội nhắm mắt quay mặt đi. Nhưng nắm đầm giận dữ của anh không nhắm vào cô mà vào bờ tường bên cạnh.

- Khánh An đang ở đâu? - Anh gằn ra từng chữ, không mấy may để ý máu đã chảy ướt đầm nắm tay mình.

Andrea run rẩy ngồi phịch xuống sàn.

- Khách sạn Royal... phòng 308... - Cô lắp bắp trả lời. Cô có cảm tưởng nếu cô không nói anh sẽ không ngại giết cô ngay tại đây.

William lừ mắt nhìn Andrea trước khi bỏ đi:

- Nếu Khánh An có bề gì, tôi sẽ không tha cho cô đâu.

Anh chạy như bay về phía khách sạn. Khách sạn nằm ngay đối diện quán bar mà như cách xa ngàn dặm. Nghĩ tới Khánh An đang vẫy vùng... Nghĩ tới cơ thể nhỏ bé mảnh mai đang bị chà đạp... William không kìm được sợ hãi, vừa chạy vừa run bần bật.

Ngay cả đến tận bây giờ cơ thể anh vẫn chưa ngừng run rẩy.

Tại sao?! Tại sao anh lại có thể để chuyện này xảy ra với cô?!

Đầu gục xuống. Răng nghiến chặt. Cánh tay rần chắc quanh cơ thể Khánh An bắt giắc siết lại, như muốn hoàn toàn che chắn cho cô, bảo vệ cô, không để bất cứ tổn thương nào dù là nhỏ nhất có thể chạm vào một sợi tóc của cô.

William bật khóc.

Khóc vì hối hận đã để cô một mình. Khóc vì không thể đến bên cô sớm hơn. Nhưng khóc cũng vì mừng là mình đã đến kịp.

Anh vuốt mái tóc đen rối bù, dịu dàng hôn lên vầng trán lưa thưa vài sợi tóc dính bết.

- Xin lỗi em, Khánh An! - Anh áp nhẹ má mình vào gò má của cô, miệng không ngừng lẩm bẩm. - Mọi chuyện ổn rồi. Mọi chuyện ổn rồi. Mọi chuyện ổn rồi...

Những câu nói này có lẽ phần nhiều là để tự trấn an con tim vẫn còn đang rối loạn của mình.

Trần Huy xô vào tiền sảnh khách sạn tới thẳng bàn lễ tân.

- Xin chào quý...

Không kiên nhẫn đủ để đợi cô nhân viên lễ tân kết thúc câu chào, anh bật ra câu hỏi của mình:

- Cô có nhìn thấy cô gái này vào đây không? - Anh vừa nói vừa rút tấm hình trong túi áo đưa cho cô nhân viên. - Cô ấy ngà ngà say, đi cùng một anh chàng tên Jack. Chắc khoảng một tiếng hoặc nửa tiếng trước.

- Xin lỗi anh. - Cô nhân viên lịch sự trả lời. - Rất tiếc chúng tôi không thể tiết lộ về thông tin...

- Đây là trường hợp khẩn cấp. - Trần Huy cướp lời. - Không nhanh sẽ xảy ra án mạng.

Tất nhiên là anh dám chắc không có án mạng, nhưng chỉ có cách dọa dẫm này may ra mới có thể moi được thông tin.

Quả nhiên cô nhân viên lễ tân bắt đầu dao động.

- Anh để tôi nói chuyện với quản lý trước đã.

- Không còn thời gian đâu. Đợi cô hỏi xong thì một mạng người đã đi tong rồi. - Trần Huy gay gắt.

Cô ta cắn môi chần chừ vài giây, cuối cùng cũng bấm bấm chuột kiểm tra dữ liệu trên máy vi tính.

- Trong khoảng thời gian một tiếng trở lại đây, đúng là có vị khách tên Jack đã đăng ký phòng...

- Phòng số bao nhiêu? - Trần Huy sốt ruột.

- Phòng 308.

- Cô đưa tôi chìa khoá. - Anh nói gần như ra lệnh.

- Chuyện này... - Cô lễ tân ngần ngừ.

- Cô muốn nhìn thấy người chết thì mới quyết định xong sao?! - Trần Huy lớn giọng.

Cô lễ tân suy nghĩ một chút rồi nhặt chiếc chìa khoá trong ngăn kéo dưới quầy, đưa mắt nhìn Trần Huy:

- Anh đi theo tôi.

Trần Huy vội vã theo bước chân cô lễ tân đi dọc lối hành lang. Khi tới nơi, hoá ra chẳng cần đến khoá cửa vì ổ khoá đã bị một lực mạnh nào đó phá hỏng, cánh cửa chỉ khép hờ. Trần Huy chưa kịp đẩy cửa bước vào thì cánh cửa đã bật mở toang. Trước mặt anh là Khánh An đây thương tích ngất lịm trong vòng tay người đàn ông đó. Khuôn mặt đỏ ửng còn nguyên dấu vết bị hành hung, chiếc áo khoác đàn ông dài thùng thình quần quanh người.

Trong lòng như có vết thương bị muối sát vào, Trần Huy nhả mặt buột miệng gọi tên cô:

- Khánh An...

Cô nhân viên lễ tân hốt hoảng kêu lên:

- Để tôi gọi xe cứu thương.

- Không cần. - Người đàn ông nói cụt lủn lăm lăm bước ra.

Khuôn mặt tối xầm, ánh mắt sắc lạnh đầy sát khí khiến cô lễ tân phải chùn người run sợ. Anh ta xăm xăm sải bước không mảy may quan tâm tới sự có mặt của Trần Huy.

- Anh bảo vệ cô ấy như thế sao? - Trần Huy lên tiếng nói vọng theo.

Anh ta dừng chân lại. Tầm lưng thẳng tắp bất động.

- Anh lợi dụng vụ tai nạn để cướp cô ấy từ tay tôi... - Trần Huy tiếp tục.

Người đàn ông quay lưng về phía anh nên không thể thấy được vẻ mặt. Anh ta vẫn đứng đó bất động.

-... Không phải đã đến lúc anh nên trả cô ấy về nơi cô ấy vốn thuộc về?

Người đàn ông dường như không còn muốn nghe thêm. Anh ta sải bước về cuối hành lang, bước chân nhanh dứt khoát như muốn rời khỏi chỗ này càng sớm càng tốt.

23. Chương 23: Có Những Chuyện Không Biết Thì Tốt Hơn

Khánh An mở choàng mắt nhìn chăm chăm vào khoảng không tối tăm trước mặt. Hình ảnh mờ ảo hỗn độn đan xen chồng chéo, thi nhau nhảy múa trước mắt cô. Những tiếng nói xa gần vang vọng ong ong trong đầu. Cô nghe thấy một giọng nói đầy đau đớn: “Xin lỗi em, Khánh An!”, xen lẫn với một giọng nói khác vừa lạ lẫm vừa quen thuộc: “Anh bảo vệ cô ấy như thế sao?”. Tiếng cười cợt cùng hơi thở nặng nề gấp gáp cứ thế thì thảo vờn giốn bên tai: “Van nài nữa đi... Nếu thấy đủ độ thành khẩn, anh có thể thương tình mà tha cho...”

Cô hoảng hốt ngồi bật dậy co ro ôm chặt lấy đầu gối. Những hình ảnh chắp ghép bỗng trở nên sống động như thể nó đang diễn ra. Bàn tay thô ráp kịch cỡm sờ mó nắn bóp cơ thể. Đôi môi thô bỉ điên cuồng hôn lên cổ lên ngực. Chiếc lưới nhơ nhớp nhầy nhụa quấn quèo liếm láp. Hàm răng thô bạo cắn nghiền.

Khánh An bất giác đưa tay chà thật mạnh dấu vết còn lưu lại mờ mờ trên bờ ngực mình, cố sức rũ bỏ sự dơ bẩn dính dớp trên da thịt. Cô kỳ mạnh tới mức phần da mỏng bắt đầu trở nên đỏ tấy đau rát. Nhưng cho dù có đỏ thế nào, đau thế nào, vẫn không thể làm giảm bớt cảm giác ghê tởm ngập tràn trong lòng.

- Khánh An!

Tiếng gọi vang lên bên tai không mảy may làm bàn tay cô chậm lại.

- Khánh An!

Tiếng gọi mạnh mẽ hơn, gay gắt hơn. Một bàn tay đàn ông đột ngột nắm chặt cổ tay cô.

“Á...” Khánh An hoảng hồn la lớn. Cô sợ hãi vùng vẫy, chân tay đâm đá loạn xạ, dùng hết sức mình đẩy người đàn ông ra. Nước mắt ứa tràn nhoè nhoẹt khắp khuôn mặt. Đôi môi lắp bắp run rẩy:

- Xin anh... Bỏ tôi ra... Bỏ tôi ra...

Người đàn ông vội vàng thả tay ra, luôn miệng phân trần:

- Là anh đây, Khánh An! Là anh đây...

Khánh An không còn đủ bình tĩnh để nhận ra ai với ai. Cô quáng quàng ôm chiếc chăn nhảy xuống đất, thu mình vào góc phòng, lẩn trốn sau chiếc bàn nhỏ kê cạnh giường. Cô kéo chăn che chắn kỹ càng trước ngực trong tư thế tự vệ. Cơ thể run bần bật, đôi môi nứt nẻ mấp máy những từ ngữ rời rạc xen kẽ tiếng nấc:

- Xin anh... Tôi van anh... Tha cho tôi... Đừng động vào tôi...

Người đàn ông lặng người một vài giây, lòng đau xót như có con dao sắc nhọn cắt thành từng mảnh nhỏ. Anh thận trọng tiến từng bước lại gần.

- Đừng mà... Đừng mà... - Cô bịt chặt tai như đang cố ngăn chặn một thứ âm thanh khủng khiếp nào đó, luôn miệng van xin. - Đừng... Đừng động vào tôi...

Mặc dù biết cô quá hoảng loạn để có thể cảm nhận được sự hiện diện của mình, người đàn ông vẫn cẩn thận giữ một khoảng cách nhất định. Anh đau đớn quỳ xuống sàn. Chưa bao giờ anh cảm thấy bất lực như lúc này. Không thể tới gần để ôm ấp vỗ về, chỉ có thể trở mắt ngồi nhìn sợ hãi bất an giày vò hành hạ cô.

- Em yên tâm... Anh sẽ không động vào em đâu... - Anh cố dùng lời lẽ xoa dịu của người con gái đang run rẩy trong góc phòng, vừa nói vừa giơ hai tay lên không trung như muốn chứng minh thành ý của mình.

Khánh An ngồi yên không nhúc nhích, hai bàn tay vẫn ôm chặt vành tai. Người đàn ông cũng ngồi yên trong một tư thế.

Không gian yên lặng như tờ. Ánh đèn đường nhàn nhạt len lỏi. Hai bóng người bất động trong đêm.

Chíp... Chíp... Chíp...

Tiếng chim ríu rít trên những bụi hồng e ấp nụ tầm xuân ngập tràn khu vườn nhỏ. Ánh nắng rực rỡ xuyên qua tấm màn gió dày làm bừng sáng cả căn phòng.

Khánh An cựa mình, mí mắt chớp nhẹ rồi mở hẳn ra. Hơi ấm trong lòng bàn tay khiến cô quay đầu nhìn sang bên cạnh. William đang ngồi tựa vào thành giường, đầu ghé sang một bên, đôi mắt thâm quầng nhắm nghiền, hơi thở đều đều, bàn tay buông thõng đặt hờ trên tay cô.

Khánh An đưa mắt nhìn quanh, nhanh chóng nhận ra mình đang nằm trên chiếc giường ấm cúng quen thuộc, trên người mặc chiếc váy ngủ ngắn tay hàng ngày với lớp chăn dày cuộn tròn quanh người. Không biết cô đã ngủ được bao lâu rồi? Dường như là một đêm rất dài với những cơn ác mộng triền miên nối tiếp nhau. Cô khẽ rung mình cố xua đi cảm giác sợ hãi vẫn còn vương vất đâu đó trong lòng.

Bàn tay hơi động đập vô tình đánh thức người ngồi bên cạnh. William giật mình tỉnh giấc. Vừa nhìn thấy đôi vai khẽ rung lên của Khánh An, anh hoảng hốt rút tay lại nhảy ngay xuống khỏi giường, cuống cuống xin lỗi:

- Xin lỗi em. Xin lỗi đã động vào em...

Đêm qua sau khi cô ngủ thiếp đi, anh rón rén tiến tới gần bỗng cô đặt lên giường, rồi ngồi xuống bên cạnh trông cho cô ngủ. Anh vốn định rời khỏi giường trước khi cô thức giấc, nhưng sự mệt mỏi khiến mí mắt trùng xuống rồi đóng lại hẳn lúc nào không hay.

Khánh An không hề chú ý đến sự bối rối của William vì dải băng trắng toát quấn quanh bàn tay của anh đã hoàn toàn chiếm lấy tâm trí của cô.

- Tay anh làm sao vậy? - Cô ngồi bật dậy xuyết xoa nắm lấy bàn tay quấn băng đang lúng túng giơ lên không trung.

Phản ứng không ngờ tới của cô khiến anh phải chứng lại vài giây.

- Không sao, chỉ bị trầy xước nhẹ một chút.

Anh phẩy tay trả lời qua quýt, đôi mắt không ngừng quan sát nét mặt cử chỉ của Khánh An. Chân mày cô hơi nhăn lại vì lo lắng cho vết thương của anh. Nhưng đôi mắt sáng trong veo không còn lưu đọng bất cứ dấu vết nào của sự hoảng loạn đêm qua.

Như sự nhớ ra điều gì Khánh An đột nhiên ngược nhìn anh.

- Sao anh lại ở đây? Em tưởng cuối tuần anh mới về.

- Anh xong việc sớm nên tới thẳng quán bar tìm em. - Ánh mắt của William vẫn không dừng quan sát khuôn mặt của cô.

- Quán bar? - Khánh An nhú mảy hỏi lại, dường như không hiểu William đang nói về chuyện gì.

Đôi mắt bỗng trở nên mơ hồ, cô cắn môi lúng lúng trong trí óc của mình. Cô nhớ đã nói chuyện với Mandy về chuyện phục kích Steve trong quán bar, rồi cũng bàn bạc với nhóm bạn về kế hoạch cụ thể, nhưng việc mình làm gì ở đâu sau đó, cô không tài nào nhớ nổi. Khánh An hốt hoảng nắm lấy tay của William:

- Bây giờ là mấy giờ rồi? Em có một việc rất quan trọng phải làm ở quán bar. Không thể đến muộn được.

Ngay lập tức nhận ra có điều gì đó không ổn, William vội quỳ xuống nắm lấy tay cô:

- Em không nhớ chuyện gì đã xảy ra sao?

- Chuyện gì? - Khánh An ngơ ngác.

Anh ngơ ngàng nhìn cô. Khánh An vốn bị cho uống thuốc ngủ, việc cô không biết gì về chuyện trong khách sạn cũng là có khả năng. Nhưng tại sao lại quên cả việc đã có mặt ở quán bar? Và nếu là không biết chút gì thì sự hoảng loạn đêm qua là sao?

- Em cảm thấy thế nào? - William lo lắng hỏi.

Đáy mắt Khánh An ánh lên chút ngạc nhiên về câu hỏi của anh, nhưng vẫn vâng lời duỗi tay duỗi chân như đang tự kiểm định sức khỏe của mình.

- Cơ thể có phần uể oải đau nhức. Lạ quá! - Cô nhăn mặt. - Không hiểu sao gò má của em hơi rát, khoe môi có vẻ bị sứt... - Cô vừa nói vừa đưa đầu lưỡi chạm nhẹ lên vết sứt.

- Còn gì nữa không?

- Ừm... - Cô nghĩ ngợi. - Phải rồi, còn nữa...

- Còn gì nữa? - William khẩn trương.

- Còn rất là đói bụng và khát nước. - Khánh An liếm môi nhoẻn miệng cười.

William không cười nổi. Mặc dù anh mừng là cô sẽ không bị giày vò bởi những ký ức xấu, nhưng việc hỏi phục trí nhớ cũ đã không có tiến triển gì, bây giờ còn bị mất thêm trí nhớ thể này khiến anh không khỏi lo lắng.

- Nói cho em biết chuyện gì đã xảy ra? - Khánh An quay trở lại với câu hỏi chưa được trả lời. - Vụ Steve...

Nói chưa dứt lời, cô vội bịt miệng, sức nhớ ra mình vẫn đang giấu giếm chưa cho anh biết.

- Giải quyết xong rồi... - William lơ đãng thái độ vụng trộm thiếu tự nhiên của cô, bình thần trả lời. - Đêm qua anh nhận được điện từ cấp dưới. Steve đã bị tố cáo quấy rối tình dục, bằng chứng thu thập đầy đủ, khả năng chạy tội là rất thấp.

Khánh An thở phào nhẹ nhõm. Cô lên đưa mắt liếc nhìn William, những ngón tay bối rối đan vào nhau:

- Anh biết chuyện từ trước rồi phải không?

William lặng thinh không nói gì.

- Em xin lỗi... - Khánh An cúi gằm mặt, lí nhí, ngón tay mân mê đuôi tóc. - Làm anh phải lo lắng...

“Lo lắng” chắc chắn không thể nào diễn tả hết cảm xúc của anh từ lúc đặt chân vào quán bar. Anh thở ra, vỗ nhẹ lên mái tóc đen rối bù:

- Không phải lỗi của em.

Khánh An chợt nhớ ra còn rất nhiều thắc mắc chưa được giải đáp. Cô hấp tấp hỏi thêm:

- Phải rồi, làm sao em về được nhà? Sao em không nhớ gì cả? Anh có biết chuyện gì xảy ra không?

Sự lưỡng lự vụt qua đầu William. Có những chuyện không biết thì tốt hơn.

- Anh đến nơi thì biết tin em bị ngắt xỉu... - William cố giữ nét mặt bình thản. - Nghe nói... là em bị ngã... Có lẽ vì thế mà không nhớ gì...

Nói dối quả thật không dễ. Tim anh bắt giắc đập thành thịch trong lồng ngực. Lời nói cũng ngắc ngứ hơn bình thường.

- Lại vậy... - Khánh An nhú mày suy nghĩ. - Nếu là vì va đập mà ngứa xiu, sao em không thấy đau ở đầu mà lại đau ở má nhỉ?

Không để cuộc đối thoại này kéo dài thêm, William cúi người nhắc bổng cô lên. Bị bất ngờ, Khánh An vội quàng tay ôm chặt lấy cổ anh.

- Anh làm gì vậy?

- Đưa em xuống nhà. Không phải em vừa nói là đang đói bụng sao? - William nói xoay người về phía cửa.

Hai má hơi hồng lên, Khánh An yếu ớt phản kháng:

- Em tự đi được mà.

Nhưng lời phản kháng này không mấy tác động đến William. Anh bế cô xuống phòng ăn, đặt cô lên chiếc ghế sofa êm ái cạnh cửa sổ lớn, cẩn thận lấy chiếc chăn len mỏng đắp ngang người cô, ân cần dặn dò:

- Em ngồi đây đợi anh.

Khánh An ngạc nhiên vội nắm lấy tay anh:

- Anh đi đâu đấy?

William thơm nhẹ lên những ngón tay mảnh khảnh của cô, đôi môi nở nụ cười:

- Nấu cơm trưa cho vợ của anh.

- Đứng! Để em làm cho. - Khánh An vội vã ngăn anh lại.

Cô kéo chiếc chăn len mỏng sang một bên toan đứng dậy thì bị William ấn nhẹ xuống ghế. Anh quỳ xuống nắm lấy tay cô:

- Nghe lời anh. Em vẫn là người bệnh.

Khánh An muốn cãi lại nhưng bị thái độ kiên quyết của anh làm nhụt chí, đành ngồi yên an phận làm cô vợ lười biếng một bữa. Cô đoán khi không bị ngứa xiu như vậy, chắc cũng làm anh lo lắng nhiều.

William nhặt lại chiếc chăn đắp qua đùi cô, rướn người hôn lên vầng trán lưa thưa một vài sợi tóc tơ, rồi nhanh nhẹn sải bước về phía bếp, mở tủ lạnh lấy các nguyên vật liệu. Bàn tay thoăn thoắt băm băm cắt cắt. Chẳng mấy chốc, cả căn phòng thơm lừng mùi hành tây, tanh tách tiếng dầu ăn nổ trên chảo nóng.

Khánh An khẽ mỉm cười nhìn ngắm bóng dáng người đàn ông cao lớn cặm cụi trong bếp. Các ngày cuối tuần anh cũng hay giúp cô việc bếp núc, nhưng chưa bao giờ có cơ hội được ngồi ngắm anh lâu như thế này. Khuôn mặt nghiêm nghị, thái dương lấm tấm mồ hôi do hơi nóng từ bếp. Một vài sợi tóc nâu vàng rủ xuống dính lên vầng trán cao rộng. Đôi mắt tập trung nhìn xuống khiến hàng lông mi dài cong vút càng nổi bật hơn.

Anh bê khay đồ ăn nghi ngút khói tiến lại gần. Chỉ ngửi mùi thôi cô cũng biết đây là món mì Ý sốt kem yêu thích của cô.

- Xem có được ngon như em nấu không? - Anh đặt khay lên chiếc bàn gỗ, chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Món mì không chỉ thơm nức mũi mà còn được trình bày rất đẹp mắt với những cọng rau thơm trang trí bên trên. Với tính cách tỉ mỉ chu đáo của William, cô không mấy ngạc nhiên là ngay cả chuyện nấu ăn cũng rất đến nơi đến chốn. Thường ngày vì cô toàn tranh giành vị trí bếp trưởng mà không để cho anh có dịp được trở tài.

Khánh An nhặt chiếc đĩa định cắm vào đĩa đồ ăn thì bị William ngăn lại.

- Còn nóng. Để anh.

Anh thành thực dùng đĩa xoáy sợi mì vàng giòn trên chiếc thìa bạc thành cuộn tròn, nhẹ nhàng thổi bớt hơi nóng, rồi giơ lên trước miệng Khánh An ngỏ ý muốn đút cho cô ăn.

- Nguội hơn rồi. Nhưng em phải cẩn thận, không thì chạm vào vết sứt có thể bị đau đấy. - William nói, mắt nhìn chăm chăm vào khoé miệng của cô.

Tự dưng không đau yếu gì mà bị đối xử như em bé thế này, Khánh An thấy ngượng chín hết cả người. Cô bẽn lẽn lên tiếng:

- Em tự làm được mà.

Cô đưa tay định cầm lấy chiếc đĩa thì lại bị ngăn cản lần nữa.

- Không phải em nói người còn đau nhức sao? Để anh giúp em.

- Em...

- Ngoan, nghe lời anh. - Lời nói của William ngắn gọn, mặc dù đầy trìu mến, nhưng nghe không khác gì một mệnh lệnh.

Khánh An muốn phản bác nhưng cũng không thắng được thái độ kiên quyết của anh, đành há mồm để anh đút cho. Nhưng vì quá xấu hổ, mặt cô đỏ lựng lên, mắt không nhìn được vào anh mà phải ngó lơ đi chỗ khác.

- Em định cả buổi cứ ngó lên trần nhà thế sao? - Giọng trầm trầm của William pha chút bông đùa.

Khánh An cảm thấy má càng dồn lên gò má nhiều hơn. Chắc giờ mặt của cô chắc phải đỏ không khác gì quả cà chua chín. Cô lúng túng rời mắt khỏi trần nhà nhìn sang... bình hoa bên cạnh.

William không nhịn được phải bật cười lớn. Trong lòng bỗng thấy áy náy. Muốn tự tay mình chăm vợ mà khiến cô áy phải khổ sở thế này. Chắc ăn cũng chẳng ngon miệng.

- Thật chịu thua em rồi. - Anh trả chiếc đĩa lại cho cô. - Giờ em có thể thoải mái làm như mình thích.

Khánh An vui sướng nhoẻn cười thật tươi, cầm ngay lấy chiếc đĩa. Thế này có phải tốt hơn không.

Cả ngày hôm đó, hai vợ chồng chỉ quần quanh trong nhà, đọc sách, uống trà, xem ti vi. William muốn cô nghỉ ngơi cho lành lại hẳn trước khi đi ra ngoài, mặc dù cô cũng chẳng biết có cái gì cần phải lành.

Khánh An mơ hồ cảm thấy có vẻ anh đang giấu cô điều gì đó. Ngoài việc khẳng khái bồng bế cô đi khắp mọi nơi, anh luôn hạn chế tiếp xúc về mặt thể xác. Khi cô thay quần áo, anh bước ra khỏi phòng cố ý tránh mặt. Khi cô rửa đi tắm, anh chần chờ một lúc rồi viện cớ bận việc bảo cô tắm trước. Lúc đi ngủ, thay vì mặc đồ trên người chiếc quần ngủ như mọi lần, anh còn mặc thêm chiếc áo dài tay, mặc dù thời tiết có phần ấm áp hơn. Lên giường anh cũng không có ý định ôm ấp gần gũi, nằm sát mép giường cách cô cả cánh tay.

- Sao anh nằm xa thế? - Khánh An thắc mắc.

- Vậy sao? - Anh tỏ vẻ ngạc nhiên, rồi dịch chuyển vào trong một chút.

- Vẫn còn xa... - Khánh An tiếp tục kêu ca.

William lại xê người vào thêm chút nữa, nhưng vẫn còn chưa chạm nổi tới vai cô. Khánh An sốt ruột kéo cánh tay anh rồi gọn lỏn chui vào gối đầu lên ngực anh. Cánh tay William giơ lên không trung chần chờ không chạm vào Khánh An ngay, mắt chăm chú dò đoán những biến chuyển cảm xúc trên nét mặt của cô. Phải đến khi cô bắt đầu nhắm mắt hơi thở phập phồng đều đặn thì anh mới dám thả phào, đặt nhẹ tay lên người cô.

"Cô ấy thực sự không nhớ chút gì sao?" Anh tự lẩm nhẩm trong đầu. "Có lẽ thế là tốt nhất."

Từ sau khi việc đó xảy ra, William đã xin nghỉ phép một tuần để ở nhà chăm sóc Khánh An cho tới tận khi cô phải quay lại trường. Khi biết được ý định này của anh, cô rất áy náy, liên hồi thúc giục anh đi làm lại. Anh biết cô cho rằng sự việc chẳng có gì nghiêm trọng. Nhưng đây là vì cô không nhớ được chuyện gì

đã xảy ra. Anh thật không yên tâm để cô ở nhà một mình. Ngộ nhờ vì một lý do gì đấy mà bỗng nhiên trí nhớ đột xuất ủa về, anh không muốn cô phải đối mặt với sự sợ hãi khi không có anh ở bên.

Tiếng máy sấy rè rè giảm xuống rồi dừng lại. Bàn tay đàn ông dịu dàng đan vào mái tóc đen dài, chạm nhẹ lên da đầu để kiểm tra xem phần chân tóc đã khô chưa. Khi đã ưng ý, anh cầm chiếc lược nâng niu chải từng cụm tóc nhỏ như sợ sẽ làm tổn thương những sợi tóc tơ mỏng manh. Lúc mới bắt đầu đề nghị giúp cô sấy tóc chải đầu, anh rất lóng ngóng, không thể điều khiển nổi bàn tay của mình. Nhưng sau nhiều lần tập luyện, kỹ năng của anh đã tiến bộ rất nhiều, có thể nói là “lành nghề”, không chê vào đâu được.

- Được rồi đấy. - William gạt đầu hài lòng với thành quả của mình. Mái tóc đen huyền mượt mà chảy dài như suối khiến anh phải ngẩn ngơ ngắm nhìn.

Tâm trí Khánh An dường như đang bị đóng chiếm bởi chuyện gì đó. Cô lí nhí nói hai tiếng “Cảm ơn” rồi lặng lẽ chui vào chăn, nằm co người quay lưng về phía anh.

Lẽ nào cô ấy cảm thấy không ổn? Suy nghĩ chợt đến khiến William lo lắng. Anh vội dịch lại gần hỏi han đầy quan tâm:

- Sao thế em?

Khánh An yên lặng một vài giây rồi yếu ớt lên tiếng:

- Em cảm thấy rất khó chịu...

- Em khó chịu ở đâu? - Anh hoảng hốt sờ trán cô, rồi lại sờ trán mình.

Khánh An xoay người đối diện anh, bàn tay nhỏ nhắn đặt nhẹ lên tay anh kéo xuống cổ áo rộng của chiếc váy ngủ, luồn vào bên dưới lớp vải mỏng, chạm lên phần ngực đầy đặn tròn lẳn không còn lớp nào che đậy. Hai má Khánh An hồng lên, giọng nói thì thào bên tai:

- Rất khó chịu... ở đây...

Sự va chạm đột ngột với bầu ngực sữa mềm mại khiến người William cứng đờ, ngón tay tê rần như có điện giật. Với tâm trí căng trọng suốt một tuần nay, anh không suy nghĩ nhiều vội vàng rút bàn tay lại.

Nhưng ngay lập tức anh biết mình đã phạm phải sai lầm lớn.

Khuôn mặt của cô vợ nhỏ chuyển từ hồng sang đỏ rồi thành tái nhợt. Sự ngỡ ngàng tủi thẹn ngập tràn trong đáy mắt. Nước mắt đọng đầy tràn ra ướt đầm gối. Không phải lúc nào cô cũng dám bạo gan chủ động, vậy mà lại bị nhấn tâm từ chối một cách không thương tiếc, hẳn cô phải thấy rất sốc. Cô quay phắt người về phía bên kia, kéo chăn trùm kín đầu, cả người cứ thế rung lên bần bật, tiếng nấc không kìm được phát ra từng đợt.

- Khánh An... - William luống cuống gọi tên cô, vô cùng hối hận đã khiến cô phải cảm thấy hổ thẹn.

- Anh... chán em rồi phải không? - Giọng nói nghẹn ngào xen lẫn tiếng nức nở trong chăn.

- Không phải, không phải đâu, Khánh An...

- Vậy tại sao một tuần rồi mà anh vẫn không muốn động vào em? - Tiếng thỏn thức càng lớn hơn. - Lúc nào cũng lạnh lùng giữ khoảng cách.

- Không phải, không phải...

William thật không biết có nỗi oan nào lớn hơn nỗi oan này. Có muốn giải thích cũng không giải thích được.

- Khánh An, làm sao anh có thể chán em được. - William thủ thỉ vỗ về. - Là do anh lo lắng cho sức khỏe của em.

Cô không biết việc phải kiềm chế mình thế này đối với anh thật không dễ dàng gì. Gần như suốt tuần nay, không đêm nào anh ngủ ngon. Cố cưỡng lại mùi thơm ngọt ngào quyến rũ của cô đã là khó lắm rồi. Vậy mà cô còn kiên quyết rúc vào ngực anh. Mỗi lần tựa quây trở mình, cơ thể mềm mại lại cọ cọ khiến cả người anh nóng rực lên ngứa ngáy râm ran như có kiến đốt. Không ít lần giữa đêm, anh phải chạy vào nhà vệ sinh dội nước lạnh lên đầu mình cho tỉnh táo.

- Anh chỉ lấy có thôi... - Khánh An méo mếu. - Em đâu có ốm đau gì...

- Lấy có mà anh ở nhà với em hần một tuần sao? - William dỗ dành. - Ra đây cho anh nhìn mặt em nào...

Lời nói của anh có vẻ khiến Khánh An xuôi hơn một chút, bàn tay túm chiếc chăn nói lỏng. Chỉ đợi có thế, William vội kéo chiếc chăn xuống, rồi di chuyển sang phía bên kia giường để có thể đối diện nhìn thẳng vào mắt cô.

- Nhìn em này, khóc đến đỏ cả mắt rồi...

Anh trều mền đưa ngón tay gạt nước mắt nước mũi lấm lem lem trên khuôn mặt trắng hồng.

- Em có biết là ở gần em mà không thể chạm vào em là một cực hình tàn nhẫn nhất không. - Anh thì thâm.

- Bây giờ em phải “đền bù” cho anh?

Khánh An vẫn chưa kịp hiểu ra làm thế nào mình từ vị trí “người bị ruồng bỏ” trở thành “kẻ đi hành hạ người khác”, thì bờ môi đã nhanh chóng bị chiếm đóng. Nụ hôn đầy nâng niu, nhưng cũng không kém phần mạnh mẽ cuồng nhiệt. Bàn tay trượt nhẹ từ chiếc cổ nờn nà tới bờ vai mảnh khảnh xuống vòng eo thon nhỏ, rồi điệu nghệ luồn vào đằng sau lớp váy mỏng, dịu dàng vuốt ve xoa nắn những hoa điểm nhụy cảm. Hơi thở của Khánh An trở nên gấp gáp, hô hấp nặng nề, toàn cơ thể run rẩy.

- Em vẫn ổn chứ? - William lo lắng hỏi cảm nhận được sự run rẩy của người con gái trong vòng tay mình.

- Không ổn... - Cô rên rỉ trong hơi thở dồn dập, nũng nịu ôm lấy cổ anh. - Em muốn... nhiều hơn nữa...

Thẹn thùng với yêu cầu phóng đảng vừa bật thốt ra khỏi miệng mình, gò má cô ửng đỏ. Cô vội vùi mặt vào ngực anh che giấu sự xấu hổ cực cùng.

William khẽ thở ra. Đôi môi của anh ngay lập tức nhếch lên. Chuyện đó thì dễ thôi.

24. Chương 24: Quá Khứ Đã Là Quá Khứ

- Ui, pho mát với dưa ngon quá! - Kiều Anh rút cây tăm chọc trên miếng pho mát ra khỏi miệng tấm tắc khen.

Chưa nuốt xong vào bụng, cô nàng đã ngó sang món cá hồi hun khói với kem chua, đầy những viên vuông vuông nhỏ nhắn được sắp xếp ngay ngắn trong khay, nhón một miếng gặt gù:

- Ngon quá! Ngon quá! Kiểu này khỏi phải ăn tối luôn. - Cô nàng huých tay Khánh An cười ranh mãnh. - Đã bảo cậu là cứ đi chắc chắn không thiệt mà.

- Phải rồi. Kiều Anh thì nói có bao giờ sai.

Khánh An phì cười gật đầu hùa theo, chậm rãi thưởng thức vị ngọt lịm đang tan chảy trên đầu lưỡi của chiếc bánh hoa quả trộn kem trứng, tò mò đưa mắt quan sát những con người lạ mặt ở xung quanh, ai ai nấy nấy đều chững chạc nghiêm túc trong trang phục áo vét quần tây, bận rộn trò chuyện xã giao.

Thật là lạ! Kể từ lúc có trí nhớ tới giờ, cô chưa bao giờ nhìn thấy nhiều người Việt và nghe thấy nhiều tiếng Việt tới vậy.

Bạn bè cô, ngoài Kiều Anh là người Việt ra, thì toàn là sinh viên quốc tế học cùng khóa và trong cùng đội chèo thuyền. Thỉnh thoảng cô cũng nhắc thấy một vài sinh viên Việt Nam đi đi lại lại trong sân trường và ăn uống trong căng-tin, nhưng vì bận chuyện học hành và chuyện đời tư, cô không có nhiều thời gian giao du với mọi người.

- Không ngờ lần này hội Việt Nam chịu chơi thật. - Kiều Anh bình luận. - Chỉ là một buổi giao lưu thôi mà đầu tư gớm, đồ ăn sang, rượu trắng rượu đỏ đầy đủ. Thế nào mà cháy vé...

Nghe Kiều Anh nói, hội sinh viên Việt Nam ở trường tổ chức buổi giao lưu này nhằm tạo điều kiện cho sinh viên gặp gỡ những người Việt có thành tựu vang dội trong sự nghiệp để làm quen và học hỏi kinh nghiệm. Sự kiện được quảng bá từ đầu năm, mở rộng cho sinh viên toàn Luân Đôn, vé đã bán sạch từ lâu lắm rồi vẫn còn hàng dài người trong danh sách đợi. Nhờ thân thiết với thành viên trong ban tổ chức, mà mấy hôm cuối kỳ nghỉ Phục Sinh, Kiều Anh đã may mắn lấy được vé mời. Mới ngày đầu trở lại trường, cô bạn đã hí hửng rủ rê Khánh An đi cùng.

- Tại toàn nhân vật nổi tiếng trong cộng đồng người Việt tri thức ở đây, làm sao mà dám thất thố...

Một giọng con trai nhanh nhẩu chen vào đáp lại lời bình luận của Kiều Anh.

- A, Tuấn! - Kiều Anh reo lên, rồi nháy mắt với Khánh An. - Thành viên “cực kỳ quan trọng” trong ban tổ chức mà tớ đã bảo cậu đấy. Không nhờ cậu ấy thì mình cũng không có cửa vào ăn ké thế này.

- Quan trọng gì chứ. Chẳng qua là một chân chạy vặt. - Tuấn le lưỡi, cười khà khà, rồi quay sang nhóm con gái đang đứng bên cạnh. - Để tớ giới thiệu mọi người làm quen với nhau.

Tuấn đi một lượt giới thiệu tên. Khánh An và Kiều Anh lịch bắt tay chào từng người. Sơ lược trong nhóm có một vài sinh viên từ trường khác và hai chị đã tốt nghiệp đi làm.

- Tuấn quen biết rộng, lại có tài ăn nói, chắc là phải mời được anh ấy chứ? - Chị Thủy, đi làm được năm năm, hiện là quản lý trong một công ty giao dịch tài chính trong Luân Đôn, lên tiếng hỏi, có vẻ là tiếp tục câu chuyện còn đang nói dở.

- Cái này... Mọi người cũng biết những người bận rộn như anh ấy không phải dễ mời...

Một vài tiếng thở dài tiếc nuối không kìm được vang lên.

- Nhưng... - Tuấn nhướn mày. - Tin vui cho mọi người. Không hiểu sao phút cuối anh ấy lại liên lạc đồng ý tham gia.

- Cái gì? Thật sao? - Tiếng xôn xao rộn lên trong đám con gái, như sắp được gặp gỡ nhân vật “huyền thoại tiếng tăm vang xa” nào đó.

- Anh ấy chắc cũng sắp đến rồi. - Tuấn ngó đồng hồ.

Nhìn Khánh An và Kiều Anh mặt mày ngơ ngơ ngác ngác, Tuấn vội giải thích:

- Là anh Trần Huy, luật sư cấp cao trong hãng luật có tiếng tăm nhất hiện nay. Sinh viên Việt thành công trong ngành luật không nhiều. Anh ấy là một trong những nhân vật tiêu biểu nhất...

- Và quan trọng là anh ấy vô cùng đẹp trai. - Linh, cô sinh viên từ trường Kinh Tế Chính Trị Luân Đôn, chen ngang.

Cả lũ con gái cười khúc khích đồng tình. Chị Thủy đẩy gọng kính, khẽ lắc mái tóc ngắn ngang vai:

- Đẹp trai thì làm gì. Anh ấy có vợ rồi. Ân ân ái ái yêu thương nhau lắm đấy.

- Hả? - Tất cả, ngoại trừ Kiều Anh và Khánh An, đều tròn mắt nhìn chị. - Sao chị biết?

Chị Thủy điềm tĩnh nhấp ly rượu đỏ trong tay rồi hắng giọng kể:

- Khoảng hơn một năm trước, khi chị còn làm cho trụ sở trên miền Bắc. Anh Huy giúp cho công ty xử lý một số giấy tờ giao dịch. Chị và Hiếu... - Nói đến đây, chị Thủy đưa mắt nhìn quanh như có vẻ muốn tìm kiếm Hiếu nhưng không thấy, chị lại kể tiếp. - Chị và Hiếu có lần vì việc gấp phải tìm đến nhà anh Huy bàn việc trong ngày nghỉ của anh ấy. Đến nơi thì đúng lúc vợ chồng anh ấy cũng vừa đánh xe vào sân. Anh ấy chạy ngay sang mở cửa xe, bế vợ vào nhà. Chị vợ cứ gọi là nép chặt vào anh ấy. Tình cảm lắm...

Đám con gái ồ lên ngưỡng mộ. Một cô sinh viên không kìm được phải thốt lên:

- Trời ơi, bế vợ vào nhà cơ á? Anh ấy lãng mạn quá.

- Sao nữa chị? - Một người khác giục.

- Sau đấy anh ấy đề nghị bọn chị ra quán cà phê gần nhà bàn việc vì sợ làm phiền vợ nghỉ ngơi. Nhưng lúc ở quán thì để điện thoại ngay trên bàn, cáo lỗi với bọn chị là không yên tâm để vợ ở nhà một mình, mặc dù nhà cách quán có vài phút đi bộ nhé. Mà cứ một “vợ anh”, hai “vợ anh” cơ. Ngọt như mía ấy.

- Sao lại có người hoàn hảo thế nhỉ? - Linh trầm trồ. - Vừa đẹp trai, tài giỏi lại thương vợ hết lòng. - Cô nàng tò mò. - Thế vợ anh ấy là người thế nào?

Câu hỏi này dường như đánh trúng tâm lý của tất cả mọi người. Các con mắt đổ dồn về phía chị Thủy.

- Rất tiếc là lúc đó chị đứng đợi ở xa không nhìn thấy mặt. Nhưng mà anh Hiếu đến bắt tay chào nên thấy... A, vừa đúng lúc... - Chị Thủy reo lên nhìn thấy anh Hiếu tiến lại gần. - Mọi người có chuyện cần hỏi cậu đây.

Tuy nhiên, anh Hiếu dường như không để ý tới câu nói của chị Thủy. Anh sải bước dài, xăm xăm tiến thẳng về phía Khánh An:

- Chị An! - Giọng anh không giấu sự vui mừng. - Đúng là chị rồi! Không ngờ được gặp chị ở đây.

Khánh An nhíu mày nhìn người đàn ông lạ, trạc hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, trước mặt. Anh ta rõ ràng là lớn tuổi hơn cô, vậy mà cứ thế gọi “chị” ngọt xớt.

- Anh Huy nhà chị thế nào rồi? Lâu lắm rồi em không gặp anh ấy. - Anh ta tay bắt mặt mừng hỏi thăm, thậm chí còn quay ra nhắc chị Thủy. - Thủy, cậu không nhớ chị An, vợ anh Trần Huy mình gặp đầu năm ngoái sao?

Khánh An cảm thấy mọi con mắt trợn tròn nhìn mình chằm chằm. Không khí yên lặng ngọt ngào bất thường. Cô vội xua tay:

- Chắc anh nhận nhầm người rồi...

Hiếu vẫn vô tư:

- Nhận nhầm sao được. Mới có hơn một năm. Cái gì chứ khuôn mặt là em nhớ rất tốt, gặp một lần sẽ không thể quên được. Chị là Khánh An phải không?

Kiều Anh nín thở lén liếc nhìn khuôn mặt hoàn toàn đờ ra của Khánh An.

Đầu năm ngoái... Không phải là thời điểm trước khi xảy ra vụ tai nạn sao? Nếu anh ta không nhận nhầm người, vậy có nghĩa là người đàn ông tên Trần Huy này... Vì anh ta mà cô phải bội William sao? Anh ta và cô cũng là quan hệ... vợ chồng?! Suy nghĩ xẹt nhanh qua đầu Khánh An như những tia điện.

- Bọn em biết ơn anh nhà chị lắm. May là nhờ có anh ấy mà giao dịch lớn năm ấy được suôn sẻ... - Hiếu vẫn thao thao bất tuyệt.

Như nhận ra điều bất thường trên gương mặt của Khánh An, Thủy tinh ý giật giật ống tay áo cậu ta:

- Hiếu!

- Có chuyện gì? - Cậu ta ngơ ngác quay sang nhìn người bạn đồng nghiệp.

- Cậu đi lấy giùm tụi mình đồ uống được không? - Thủy tìm có đũa khéo.

Với bản tính vô tư, Hiếu vui vẻ nhận lời, nhiệt tình hỏi qua một lượt mỗi người muốn đồ uống gì. Khánh An dờ dẩn trong suy nghĩ riêng, không để ý Kiều Anh đã mau mắn giúp mình lựa chọn. Thủy khéo léo dẫn dắt mọi người sang chủ đề khác. Tiếng nói chuyện cười đùa lại rộ lên như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

- Cậu có sao không? - Kiều Anh huých tay Khánh An hỏi nhỏ, nhân lúc không ai để ý.

Khánh An không nhìn cô bạn, mà chỉ khẽ lên tiếng:

- Mình nghĩ đến giờ mình phải về.

- Để mình đưa cậu về. - Kiều Anh lo lắng.

Khánh An nhột nhạt lắc đầu, gượng nở một nụ cười:

- Không cần đâu, cậu đừng lo. William cũng sắp đến rồi...

Dứt lời, tâm trí của Khánh An không còn ở hiện tại nữa. Bước chân nhẹ bẫng ra tới cửa tiền sảnh lúc nào không hay. Cô đứng thừ người trên bậc thềm, đôi mắt hướng ra khoảng không hư vô trước mặt, nơi những giọt mưa thi nhau rơi xuống phản chiếu lấp lánh trong ánh đèn đường mờ ảo. Đầu óc rối ren suy nghĩ.

- Khánh An!

Một tiếng gọi gấp gáp vang lên từ phía đằng sau. Người đàn ông đưa tay lên hông, lưng hơi cúi về phía trước như là để lấy lại nhịp thở. Có vẻ anh ta vừa mới chạy rất nhanh để bắt kịp.

Giọng nói lạ lẫm. Cô cũng không quay đầu nhìn. Nhưng không hiểu sao, trong lòng Khánh An biết rõ người này là ai.

- Trần Huy... - Cái tên chợt bật ra từ cổ họng mà ngay cả bản thân cô cũng không ý thức được mình vừa gọi tên người đó.

Trần Huy đã đứng thẳng được lên. Anh chậm chậm tiến lại gần bóng lưng của người con gái thân quen chỉ còn cách mình một vài bước chân, không giấu nổi sự xúc động nhột nhòa:

- Phải... Anh Huy của em đây...

Nhưng trước khi bàn tay kịp chạm vào cô, lời nói cương quyết khiến bước chân anh phải dừng lại.

- Dừng lại gần!

Tiếng tí tách của cơn mưa vô tình vẫn râm ran đều đặn trong không gian tĩnh lặng. Hơi lạnh theo gió luồn vào từng ngóc ngách kín đáo nhất. Bờ vai của Khánh An rung nhẹ lên khi cảm nhận được cái lạnh của mưa đêm trên da thịt.

- Tôi biết đây là một yêu cầu rất lớn... - Tiếng nói ngập ngừng gần như bị át đi bởi tiếng mưa rơi. - Nhưng... xin anh... hãy xóa đi những ký ức về tôi... Đừng tìm tôi nữa...

Đôi mắt của Trần Huy nhói lên sự đau đớn, như thể một mũi tên sắc nhọn vừa đâm thẳng vào lồng ngực, xuyên qua trái tim, khiến mạch đập trệu trạo mất sức sống, hơi thở nặng nề khó nhọc.

- Khánh An... Anh biết là lỗi của anh. Anh đã không bảo vệ được em, cũng không ở bên em khi em cần anh nhất. Ngày đây em không biết anh đã hối hận thế nào... Chỉ một phút lơ là rời bệnh viện, anh không ngờ hẳn ta lại dám trắng trợn đưa em đi...

- Thực sự xin lỗi đã làm tổn thương anh. - Khánh An ngắt lời Trần Huy. Cô không muốn biết, cũng chẳng quan tâm chuyện gì đã xảy ra. - Quá khứ đã là quá khứ. Hãy quên tôi đi.

Lời nói lạnh lùng của cô khiến Trần Huy vô cùng hoang mang. Anh gần như không nhận ra nổi người con gái trước mặt. Vẫn cùng bóng hình quen thuộc ấy, nhưng không còn là cô gái nhỏ lắc lư bím tóc dài, luôn miệng riu rít “Anh Huy ơi, anh Huy ơi”, mà là một người phụ nữ sắt đá, nhất quyết xóa bỏ anh khỏi cuộc đời cô ấy. Phải giận dữ tới mức nào, cô mới có thể thốt ra những lời này?! Đúng, chắc chắn cô còn rất giận, nên mới tỏ ra không quen biết anh ở quán bar lần trước.

- Khánh An, ký ức của cả hai mươi mốt năm đầu phải nói quên là quên được. - Anh cắn răng đau đớn.

Hai mươi mốt năm... Cũng là số tuổi của cô. Vậy là anh ta đã biết cô từ lúc cô mới lọt lòng sao? Khánh An lắc đầu cố rũ bỏ sự yếu mềm bắt đầu nhen nhóm.

- Xin lỗi anh. Tôi phải đi đây.

Cô dứt khoát cắt lời, bàn chân di chuyển về phía trước toan bỏ đi. Nhưng Trần Huy đã nhanh chân tiến tới ôm chặt lấy cô từ đằng sau.

- Khánh An... Tha lỗi cho anh... Hãy cho anh một cơ hội...

Mùi hương quen thuộc của người con gái trong vòng tay mình khiến Trần Huy phải rùng mình. Hơi ấm ngọt ngào mà anh vẫn ngày đêm nhung nhớ... Đừng nói là van nài. Bây giờ dù có phải quỳ xuống để giữ chân cô lại, anh cũng sẽ làm.

Khánh An chưa kịp phản ứng với cái ôm bất ngờ, thì bóng dáng cao lớn của một người đàn ông phía bên kia đường khiến trái tim cô ngừng đập. Anh hoàn toàn bất động, chằm chằm đứng nhìn trong cơn mưa lạnh.

Sự sợ hãi trào lên như bão biển, chiếm đóng toàn bộ tâm trí của Khánh An, mặt cô tái nhợt không còn hột máu.

Bóng tối chập choạng. Màn mưa dày đặc.

Người đàn ông lồm lũi quay lưng bỏ đi, bước chân nhanh như chạy.

Khánh An hốt hoảng vùng ra khỏi vòng tay kìm chặt từ phía sau, lao thẳng sang đường, mặc kệ những hạt mưa lạnh lẽo quất tới tấp lên khuôn mặt mình.

- William! - Cô gọi lớn.

Người đàn ông vẫn cắm cúi chạy, không một lần quay đầu lại.

- William! Để em giải thích. Mọi chuyện không phải như anh nghĩ. - Khánh An hét thật to, nhưng không thắng nổi tiếng mưa ào ào dữ dội.

Những hạt mưa nặng trĩu quất dồn dập khiến da mặt đau rát, mí mắt gần như không thể mở nổi. Bước chân của Khánh An không hề chậm lại mà còn gấp gấp hơn.

Nhưng cho dù cô có cố thể nào, khoảng cách với anh càng lúc càng xa. Bóng người bắt đầu mờ dần ở trước mắt.

- William! - Khánh An hoảng loạn gọi với theo.

Một cành cây lớn vừa bị mưa gió quật gãy nằm ngổn ngang trên đường chắn ngay trước mũi chân khiến cô ngã sõng soài trên mặt đất. Cái đau cái lạnh không mấy may làm chùn bước, cô vội bật dậy tiếp tục đuổi theo.

Nhưng... bóng người đã mất hút ở ngã ba đường.

- William...

Mưa vẫn xối xả như trút nước. Gió rít lên từng cơn thê lương. Cành cây lảo nhào khua khoáng trên đầu. Tiếng gọi tuyệt vọng bị nuốt chửng trong đám âm thanh hỗn tạp.

Khánh An thất thểu ngồi phịch xuống lề đường. Nước mắt hòa tan với nước mưa và đất cát tràn vào khoe miệng đắng ngắt. Cả người cô ướt sũng. Bùn đất lấm lem khắp mọi nơi. Chân tay sưng sát, máu rỉ ra từ vết thương trên đầu gối làm chiếc quần vải chuyển màu. Cái lạnh thấm qua lớp vải mỏng tê buốt da thịt. Nhưng Khánh An không còn cảm nhận được gì ngoài sự tê tái từ con tim đang dần lan tràn ra khắp mọi bộ phận trên cơ thể. Ý nghĩ sẽ không bao giờ được gặp lại anh như con dao sắc nhọn đâm từng nhát từng nhát vào ruột gan, bóp nghẹt trái tim khiến cô không thể thở nổi.

Không gian hỗn độn xung quanh bỗng trở thành một màu u tối đen ngòm. Không còn nghe thấy tiếng mưa rơi. Không còn nghe thấy tiếng gió rít. Không còn nghe thấy tiếng lá cây xào xạc. Chỉ có sự trống rỗng...

- Khánh An! Khánh An! Em có sao không?

Tiếng gọi gấp gáp đầy lo lắng. Một chiếc áo khoác đặt choàng trên bờ vai. Bàn tay ấm áp to lớn của ai đó vòng qua eo bế xốc cô lên. Mặc dù mưa quất tới tấp, và phải mang sức nặng của một con người trên tay, bước chân người đó vẫn nhanh nhẹn vững vàng.

Hơi ấm từ cơ thể của người đàn ông khiến Khánh An bừng tỉnh.

- William?

Cô yếu ớt nhìn lên gương mặt cương nghị nhập nhoà trong làn nước quất tới tấp. Người đàn ông cảm nhận được sự cự quậy trong vòng tay mình, ngay lập tức nhìn xuống nở nụ cười hiền từ trấn an, bước chân vẫn không chậm lại:

- Sắp tới rồi. Nhanh thôi sẽ ấm áp khô ráo ngay.

Cái lạnh chắc chắn không phải là thứ Khánh An màng tới lúc này. Giọng nói ảm áp quen thuộc, nụ cười hiền từ quen thuộc, ánh nhìn trìu mến quen thuộc... Cô vẫn chưa tin nổi vào các giác quan của mình.

- William... Thật là anh? Không phải anh đã bỏ đi rồi sao?

- Anh không bao giờ bỏ em, Khánh An. - Tiếng thì thầm rất nhỏ nhưng trấn áp mọi tạp thanh khác.

Tất cả vẫn mờ mờ ảo ảo như một giấc mộng. Chỉ có một điều cô biết rõ: Đây đúng là William, anh đã quay lại tìm cô. Khánh An vội vòng tay ôm chặt lấy cổ anh như không muốn để vuột mất anh một lần nữa.

Không gian trở nên tĩnh lặng. Không còn mưa táp trên mặt, không còn gió rít bên tai. Ánh sáng rực rỡ từ chùm đèn pha lê trên trần nhà khiến cô phải nheo mắt nép mình vào bờ ngực vững chãi. Tiếng người nói loáng thoáng bên tai. Khánh An không nghe được nhiều ngoại trừ những âm thanh trầm bổng phát ra từ lồng ngực cô đang nép vào.

-...

- Vâng, cần gấp một phòng đôi.

-...

- Tôi sẽ quay lại làm thủ tục ngay.

-...

- Cảm ơn cô! À, phải rồi, cô mang giùm tôi một cốc sữa nóng lên phòng nhé.

Chẳng mấy chốc, Khánh An đã được đặt ngồi lên chiếc nệm êm ái. Cô ngồi trên mép giường thả chân xuống bên cạnh. Nước mưa từ quần áo nhanh chóng tạo lên vết ướt loang lổ trên chiếc vỏ chăn trắng toát, nhỏ giọt thành vũng trên sàn nhà.

Ánh đèn dịu dịu khiến căn phòng ngập tràn sắc vàng ấm cúng. Chiếc khăn bông trắng tinh phủ nhẹ lên mái đầu ướt nhem của cô. Bàn tay đàn ông dịu dàng lay lay chiếc khăn, lau khô lớp nước mưa sũng sượt cùng bùn đất nhem nhuốc dính bết lên mái tóc. Đôi môi tím tái trên khuôn mặt tái nhợt của người vợ khiến tim anh thắt lại đầy thương xót. Anh dường như không còn nhớ đến bản thân mình cũng ướt sũng nước mưa lạnh. Anh quỳ xuống liên tục hà hơi vào bàn tay lạnh cóng của cô, cố truyền chút hơi ấm:

- Em ráng chịu một chút. Cởi bỏ bộ đồ ướt này ra sẽ cảm thấy dễ chịu ngay.

Anh nhanh nhẹn giúp cô cởi bỏ quần áo, giày dép, lau khô người, rồi quấn lên chiếc khăn bông to. Anh cũng cẩn thận kéo phần khô ráo của chiếc chăn dày choàng lên người cô.

- Cứ ngồi thế này một lúc sẽ ấm hơn.

Vừa dứt lời, anh đã hối hả chạy đi lấy hộp sơ cứu, lôi ra bông băng, thuốc sát trùng. Bàn tay thành thực lau rửa vết máu dính trên đầu gối của Khánh An, khuôn mặt nhăn nhó như thể chính da thịt của mình vừa bị dao cứa vào.

Khánh An cắn môi lặng yên nhìn người chồng đang sốt sắng chăm sóc vết thương của mình. Tóc anh vẫn còn bết nước, chiếc áo sơ mi trắng ướt nhẹp dính chặt vào người. Anh không màng tới bản thân, chỉ một mực lo lắng cho cô. Nước mắt trên khóe mi của cô không kịp được trào xuống dần dụa.

Từ lúc vào đến căn phòng này, không gian ảm áp khô ráo đã làm cô tỉnh táo lên rất nhiều, nhưng sự lo lắng sợ hãi cùng cảm giác tội lỗi trong lòng khiến cô không dám ho he nửa lời. Không biết anh đang suy nghĩ gì? Anh đối ý quay lại tìm cô, nhưng liệu anh còn giận cô không?

Trước đây, cô lỡ mờ đoán biết mình đã làm chuyện có lỗi với anh. Với sự xuất hiện đột ngột của người thứ ba này, chuyện tội tệt trong quá khứ trở nên rất thực, không còn chỉ là sự mơ hồ vô đoán. Ý nghĩ mình đã từng làm tổn thương anh sâu sắc khiến nước mắt cứ thế ứa ra không thể dừng lại được. Anh càng đối xử tốt với cô thì cảm giác tội lỗi càng lớn hơn, cứ thế dần vạt giày vò từng khúc ruột.

William hốt hoảng nhìn hàng nước mắt đầm đìa trên khuôn mặt của Khánh An, vội vàng dùng tay:

- Anh làm em đau à? Xin lỗi em. Anh sẽ nhẹ tay hơn.

Khánh An khẽ lắc đầu. Cô nắm chặt lấy bàn tay của anh kéo vào lòng mình.

- Xin lỗi anh. - Lời nói lí nhí thốt ra khỏi miệng, Khánh An cúi gằm mặt, nước mắt vẫn lăn chã tuôn rơi.

- Không sao. - William mỉm cười. - Mọi chuyện ổn rồi.

- Em thực sự không biết tại sao anh ta lại ở đây. Nhưng em đã yêu cầu anh ta không đến tìm em nữa. Em hứa sẽ không bao giờ gặp lại anh ta nữa. Xin anh đừng giận em. - Khánh An lấy hết dũng khí thốt ra một tràng dài, đầu vẫn không dám ngẩng lên.

Chân mày của William cau lại:

- Anh ta đã đến tìm em sao?

Không khó để anh nhận ra người Khánh An nói đến là ai. Từ sau khi chạm trán anh ta ở khách sạn, William cũng đoán biết anh ta sẽ sớm đến tìm cô.

Thoáng ngỡ ngàng trong giọng nói của William khiến Khánh An phải ngược mắt nhìn anh:

- Anh... không biết? Chẳng phải vì anh nhìn thấy anh ta ôm em nên mới bỏ chạy sao?

- Ôm em? - William không kìm được mình hỏi lại.

Khánh An vội cúi đầu, đôi môi giờ đã có chút sắc hồng mím chặt, cả người co rụt như đứa trẻ biết mình vừa làm chuyện có lỗi.

Nhìn sự sợ hãi của cô vợ nhỏ, William vội dịu giọng:

- Vậy là em chạy thục mạng trong mưa cũng là vì muốn đuổi theo anh?

Khánh An gật gật đầu, những ngón tay bối rối đan chặt vào nhau.

Sự nhẹ nhõm không giấu giếm trong tiếng thở ra của William:

- Anh còn đang lo là có chuyện gì nghiêm trọng khiến em hoảng loạn tới mức anh chạy đuổi theo gọi mà em không nghe thấy.

- Anh đuổi theo em? - Khánh An ngạc nhiên. - Vậy người đàn ông em đuổi theo là ai?

- Anh không biết. - William nheo mắt. - Anh ta nhìn giống anh lắm à?

- Thú thực em không nhìn rõ... Chỉ nhác thấy bóng người ở bên đường... - Khánh An bẽn lẽn lắc đầu.

Trời tối, mưa lại lớn, cô không thể nhìn rõ khuôn mặt. Vì có tật giật mình mà cô đã vội cho rằng người đó là William.

- Em biết là con đường lớn như vậy, trời thì tối om, đứng ở bên kia đường nhìn căng mắt cũng không thể thấy gì không? - William bật cười.

Lúc đó anh đang ngồi trong quán cà phê bên kia đường đối diện cổng trường, cũng muốn theo dõi động tĩnh người ra vào nhưng nhìn kiểu gì cũng không thấy gì, nên đành dựa vào cái điện thoại để biết khi nào Khánh An sẽ xong. Điện thoại chưa reo thì đã thấy cô chạy vụt qua cửa kính. Anh hấp tấp đuổi theo, nhưng trời mưa gió, không dễ gì mà theo sát người phía trước. May mà chỉ có một đường thẳng nên không bị mất dấu.

Khuôn mặt của Khánh An đỏ ửng. Hai má nóng ran. Cô thầm mắng cái biệt tài nhầm nhọt của mình.

William không để cô phải lúng túng lâu. Anh nắm lấy hai bàn tay đang mãi miết cọ vào nhau của Khánh An, rồi ngắt đầu tìm kiếm đôi mắt đang trốn tránh trong sự xấu hổ. Giọng nói của anh trở nên nghiêm túc:

- Khánh An, anh muốn em ghi nhớ một điều... - Đôi mắt nâu sâu thẳm nhìn xoáy vào đáy mắt còn hơi ươn ướt của cô. - Dù bất cứ chuyện gì xảy ra, anh không bao giờ giận em. Anh sẽ tìm mọi cách để bảo vệ và chăm sóc cho em. Thế nên đừng bao giờ để bất kỳ điều gì làm em phải lo sợ. Hãy tin tưởng anh.

Lời nói dịu dàng ầm ập khiến con tim của cô tan chảy ngay tức tức. Dù không muốn, khóe mắt của Khánh An lại ngân ngấn lệ. Những giọt nước nóng hổi rơi xuống lớp lớp, tạo thành những đốm nước trong suốt trên mu bàn tay.

Ngón tay dài của William trùi mền lau khô hàng lệ trên khuôn mặt kiều diễm của cô vợ nhỏ. Lời nói bông đùa đầy yêu thương:

- Em cứ khóc thế này, người nào không biết lại tưởng anh là một người chồng ác ôn chuyên ức hiếp vợ mất.

Tối hôm đó, Khánh An đã khóc rất nhiều, nhưng trong lòng cô chưa bao giờ cảm thấy bình yên như vậy. Người chồng của cô cũng thảnh thơi phàn nhẹ nhõm. Nhìn phản ứng của Khánh An, anh biết người đàn ông kia chưa tiết lộ quá nhiều chuyện trong quá khứ.

Nhưng trong lòng anh không khỏi nhen nhói một cảm giác bất an. Không có chuyện gì có thể giấu được mãi mãi. Anh ta không nói thì cũng có ngày cô sẽ nhớ ra. E là sẽ có sóng gió đang đợi chờ ở phía trước.

25. Chương 25: Hồi Ức Của Trần Huy

Đêm đã về khuya. Gió ngừng thổi. Mưa ngừng rơi. Mặt trăng tròn vành vạnh từ từ ló rạng sau đám mây xám trên bầu trời, soi rọi không gian bằng thứ ánh sáng trắng đều hui dịu dàng.

Trần Huy hơi ngả người về phía sau tựa lưng lên chiếc ghế xoay. Đôi mắt hững hờ nhìn qua khung cửa kính trong suốt của căn hộ hiện đại trên tầng đỉnh toà nhà chọc trời. Cầu Tháp đứng sừng sững trong đêm khoe khoang vẻ đẹp nguy nga lộng lẫy ở đẳng xa. Ánh đèn sáng rực phản chiếu lấp lánh xuống lòng sông đen ngòm. Một sự tĩnh lặng yên ả bao trùm khắp các ngõ ngách phố phường. Nếu không phải vì sự ướt át vẫn lưu dấu mọi nơi, thật khó có thể đoán một trận mưa dữ dội vừa mới ghé qua quây tung chốn thủ đô uy nghiêm cổ kính này.

Giông bão bên ngoài đã yên, nhưng sóng gió trong lòng Trần Huy thì vẫn còn nguyên đó.

“Hãy xoá đi những ký ức về tôi. Đừng tìm tôi nữa.”

“Quá khứ đã là quá khứ. Hãy quên tôi đi.”

Từ lúc Khánh An vùng chạy khỏi vòng tay của anh mất hút trong cơn mưa lớn, giọng nói lạnh lùng của cô cứ thế vang vọng trong đầu như những thước băng những nhiều đầy ám ảnh.

Cho dù cô có giận dữ đến mấy, anh vẫn không thể tin nổi là cô muốn rũ bỏ anh một cách dễ dàng như vậy.

Lẽ nào lần này anh đã đến quá muộn.

Lẽ nào...

Cô đã thực sự... yêu hắn ta?!

Trần Huy vội lắc đầu xua đi ý nghĩ thoáng qua. Anh thở dài, ngón tay vô thức lật dở những tấm ảnh nằm ngổn ngang trên mặt bàn, mặc dù được giữ gìn trân quý như báu vật nhưng vẫn không tránh khỏi sự phai màu sần cũ của thời gian.

Bức ảnh năm anh sáu tuổi nâng niu đứa bé sơ sinh đỏ hỏn trên tay...

Anh nhớ hôm ấy bố mẹ đưa anh qua nhà cô Lam, chú Hùng. Hai bên là bạn thân lâu năm, nhà lại ngay sát cạnh nhau, nên anh luôn coi cô chú như người thân của mình, thường xuyên chạy qua chơi. Nhưng lần đó rất khác mọi lần, không chỉ có cô chú, mà còn có một đứa bé nhả nhúm nhỏ xíu được quần kỹ càng trong lớp chăn ấm. Đứa bé chưa mở mắt, làn da đỏ hỏn, tay chân quờ quạng, cứ liên tục phát ra âm thanh ọ ọ.

- Lại đây Huy. Lại đây gặp em của con. - Cô Lam vẫy tay.

Huy chậm chậm đi tới, nhón mắt nhìn không dấu sự tò mò về nhân vật mới này.

- Chào anh Huy đi, Khánh An. - Cô quay ra nói với đứa bé.

Khánh An! Đứa bé nhăn nhúm này có cái tên rất hay. Anh thích cái tên này. Huy nhủ thầm. Anh đưa ngón tay nhẹ nhẹ sờ lên má em bé. Làn da trẻ sơ sinh thật mềm mại. Đứa bé khẽ cự người, bàn tay nhỏ bé đang quờ quạng nắm chặt lấy ngón tay anh.

- Bé Khánh An thích anh Huy đấy. - Mọi người reo lên.

Huy thấy một sự ấm áp nhẹ nhàng len lỏi vào tim. Anh tự nhủ từ giờ trở đi anh sẽ luôn là người anh trai lớn bảo vệ chăm sóc cho cô em gái bé bỏng này.

Trần Huy lật tấm ảnh thứ hai. Khánh An sáu tuổi nước mắt nước mũi tèm nhèm. Còn ông anh thì ngồi cạnh vỗ đầu an ủi.

Mùa hè năm đó anh đang ngồi đọc sách ở sân thì Khánh An chạy vào, vừa chạy vừa khóc nức nở:

- Anh Huy ơi, thằng bé ở đầu ngõ nó gọi em là con An mặt mẹt. Mặt em mẹt lắm sao?

Huy không suy nghĩ nhiều, chạy thẳng ra đầu ngõ tát cho một thằng bé một cái bạt tai đau điếng. Trước khi bỏ đi, anh găm gờm bỏ lại một câu dọa dẫm:

- Lần sau mày còn dám gọi em tao mặt mẹt, tao sẽ làm cái mặt mày thành cái mẹt luôn đó.

Sau vụ đó Huy bị mẹ quát cho tím chân vì tội đánh con nhà người ta. Nhưng anh không hề hối hận. Khánh An nhìn chân anh bị sưng thì thương lắm, còn khóc nhiều hơn cả lúc bị bắt nạt:

- Anh Huy ơi, để em thổi phù cho anh bớt đau nhé.

Khánh An nói rồi phùng má trợn mắt thổi phù phù. Cậu bé Huy bật cười xoa đầu em:

- Cái thổi của em hiệu nghiệm thật đấy. Vừa thổi cái hết đau luôn.

- Thật hả anh? - Khánh An nín khóc ngay tắp tự, nhe mấy cái răng sún cười toe toét.

Lúc đó Huy không hề nói dối. Không hiểu sao nhìn sự thương xót đọng đầy trong đôi mắt nhoè nhoẹt nước của cô em gái, cái đau nó bay biến đi đâu mất.

- Vậy để em thổi thêm cho hết tím luôn nhé. - Khánh An hào hứng nhắm nghiền mắt hít thật sâu nén chặt hơi vào phổi.

Sợ cô bé sẽ dành cả buổi chiều để thổi cho mình, Huy đành phải kéo cô bé đi chơi thả diều để đánh lạc hướng. Ngày hôm đó, mặc dù đau rất khắp cả chân, Huy vẫn cố sức chạy thật nhanh, không một lần nhúm mày. Anh không nỡ nhìn nước mắt tuôn rơi trên khuôn mặt cô bé thêm nữa.

Bức ảnh tiếp theo Khánh An mười tuổi mặc đồng phục áo trắng váy xanh, ngồi sau trên xe đạp, bàn tay đặt lên hông ông anh, giờ đã là chàng trai mười sáu tuổi.

Từ khi Khánh An bắt đầu đi học, ngày ngày Huy đèo em đến trường trên chiếc xe đạp mi-ni cũ. Khi Huy vào được cấp ba trường chuyên, bố tặng cho anh một chiếc xe đạp mới cứng làm quà thưởng. Huy đang trầm trồ ngắm con xe bóng lộn, thì thấy Khánh An thậm thụt sau cánh cửa.

- Nhóc, ra đây. - Huy vẫy tay. - Xem xe mới này.

Khánh An nghe anh gọi cũng lững thững tiến tới. Cô bé nhìn nhìn rồi gật đầu:

- Đẹp lắm anh ạ.

Huy nhướn mày ngạc nhiên vì chất giọng không mấy hào hứng của cô em:

- Sao? Em không thích à?

Cô bé chấp tay sau lưng, khuôn mặt thoáng chút ngần ngừ, cuối cùng cũng lấy can đảm lên tiếng hỏi:

- Anh Huy, bây giờ anh lên cấp ba, là “người lớn hử” rồi, có phải anh sẽ không chơi với “con nít” như em nữa không?

Từ “người lớn hần” và “con nít” được cô bé nhấn mạnh để thể hiện sự đối lập khiến Huy không khỏi bật cười.

- Ngốc ạ! - Anh cốc nhẹ lên đầu cô em. - Người lớn, con nít gì chứ. Sẽ không có gì thay đổi...

Sự háo hức khiến cô bé hoàn toàn không màng tới cái cốc đầu. Cô nhảy cẫng lên:

- Vậy anh sẽ vẫn chở em đi học?

- Tất nhiên rồi. - Huy gạt đầu khẳng định. - Lên xe. Anh đưa em đi thử một vòng.

Chiều hôm đó, hai anh em vi vu đi dọc hồ Tây, ăn kem Tràng Tiền. Khánh An luôn mồm khen ông anh lái xe giỏi.

Có lẽ mọi ngày sẽ cứ thế êm đềm trôi qua, hai anh em luôn quấn quýt không rời, nếu không có cái quyết định lớn vào năm cuối cấp ấy...

- Khánh An, em xong chưa? Đi muộn là sẽ bị phạt trực nhật đấy. - Huy ngồi trên yên xe sốt ruột ngó vào nhà.

Một vài phút sau, cô bé lò dò xuất hiện ở cửa, tay nắm chặt quai cặp đeo trên vai, kính râm che kín nửa khuôn mặt.

- Hôm nay có nắng đâu mà em đeo kính râm hả nhóc? - Huy cười nheo nheo mắt.

Khánh An lặng thinh không nói gì, đôi môi mím lại cong lên thành hình chữ V ngược. Huy vội dựng xe, tiến lại gần.

- Nhóc, có chuyện gì sao?

- Đừng gọi em là “nhóc” nữa. - Khánh An sẵng giọng. - Em mười hai tuổi rồi.

- Đúng là em của anh đã lớn rồi. Anh sẽ không gọi em là “nhóc” nữa. - Huy mỉm cười. - Bỏ kính ra cho anh nhìn mặt cô bé người lớn của anh nào.

- Không bỏ. - Khánh An lắc mạnh hai bím tóc, tay giữ chặt gọng kính như sợ Huy sẽ giật ra mất, xăm xăm tiến về phía xe máy. - Đi thôi. Không phải anh bảo sẽ muộn sao?

Bị muộn không còn là nỗi lo của Huy nữa. Anh thở dài nhìn theo lưng cô bé.

- Có phải cả đêm em không ngủ mà trèm chần khóc đến sưng mắt rồi không?

Khánh An đứng sững lại. Hai vai bỗng run lên bần bật. Dường như cô bé đang cắn chặt môi để kìm tiếng nức. Huy vội chạy đến ôm cô vào lòng, bàn tay vuốt nhẹ lên mái đầu đen nhánh.

- Khánh An, anh sẽ không đi lâu đâu. Anh hứa kỳ nghỉ nào anh cũng sẽ về nhà thăm em.

Khánh An không nói gì, chỉ có nước mắt đầm đìa trên khuôn mặt. Với dáng người cao lớn, Trần Huy phải khụy gối để có thể nhìn thấy khuôn mặt cúi gằm của cô bé. Anh nhẹ nhàng gỡ chiếc kính đen, thương xót nhìn đôi mắt đỏ sưng vù ngân ngấn lệ, rồi dịu dàng đưa ngón tay quệt hàng nước mắt:

- Rồi đợi thêm vài năm nữa khi em học xong phổ thông thì sang Anh với anh. Không phải em nói là muốn cùng anh đi thăm thú mọi nơi trên thế giới sao?

Khánh An oà khóc thành tiếng, nhào vào ôm chặt lấy cổ Trần Huy.

- Anh hứa rồi đấy... - Cô nức nở. - Đừng bỏ rơi em...

- Anh hứa. Anh hứa với em... - Trần Huy vuốt ve mái tóc tơ mềm mại, tiếp tục vỗ về.

Ngày hôm đó, Khánh An không muốn bị gọi là “nhóc”, nhưng phải đến bốn năm sau đó, Trần Huy mới khám phá ra trong lòng mình cô bé thực sự không còn là một nhóc con nữa...

Năm anh hai mươi hai tuổi, tốt nghiệp đại học bằng giỏi, thuận lợi xin được một công việc tốt, anh về chơi nhà vào dịp Tết. Khánh An vẫn đến sân bay đón anh như mọi lần. Nhưng lần này rất khác...

Không còn là cô nhóc con Khánh An nước mũi nước mắt tèm nhèm chạy theo đuôi anh ngày nào, mà là một thiếu nữ mười sáu tuổi trở hoa rực rỡ. Một vẻ đẹp thanh khiết, một vẻ đẹp rạng ngời khiến không gian xung quanh bừng sáng.

- Anh Huy! - Khánh An vẫy tay gọi to, đôi môi phớt hồng nở nụ cười rực rỡ như ánh sáng mặt trời.

Trần Huy ngẩn người nhìn cô dịu dàng thướt tha trong tà áo dài trắng, bím tóc dài đung đưa điệu dàng theo nhịp bước.

- Anh không nhận ra em sao? - Khánh An ríu rít ôm chầm lấy cổ anh.

Mùi thơm ngọt ngào phảng phất, cơ thể đầy đặn mềm mại của con gái sau lớp áo dài mỏng cọ lên người. Trần Huy không kiềm chế nổi nhịp tim đập càng lúc càng mạnh. Anh vội đẩy Khánh An ra, luống cuống lên tiếng che giấu sự bối rối của mình:

- Khánh An, đúng là em lớn lắm rồi... Suýt nữa là không nhận ra em.

- Đúng không? Đúng không? Em cao lên được cả gần mười centimet đấy. - Khánh An vô tư líu lo, quay tròn một vòng khiến tà áo dài duyên dáng phất nhẹ lên trong không trung. - Anh nhìn xem áo dài đẹp không? Đồng phục năm nay đấy. Đôi guốc này cũng là mới mua. Anh thấy em thế nào?

Trần Huy ngẩn ngơ chưa kịp trả lời thì tiếng cô Lam, mẹ Khánh An, vang lên từ phía sau mắng yêu cô con gái rượu:

- Con bé này, phải để cho anh thở chứ. Đi đường mệt mỏi mà còn bị con tra tấn thế này.

- Con cứ như thế anh Huy lại sợ quá không dám về chơi bây giờ. - Chú Hùng, bố Khánh An, lắc đầu mỉm cười.

- Bớ! Mẹ! - Khánh An phụng phịu lắc lắc mái tóc. - Con là con bố mẹ hay anh ấy mới là con bố mẹ vậy?

- Con đừng lo, Khánh An! - Vừa lúc đó, bố mẹ của anh cũng tiến tới gần, bố anh cười khề khà. - Cứ để bố mẹ con nhận thẳng Huy. Con về nhà với hai bác.

Khánh An ngay lập tức lí lắc chạy tới ôm lấy cánh tay của bố mẹ anh nũng nịu:

- Dạ, con vâng lời bố mẹ!

Tất cả mọi người cùng bật cười giòn giã. Mẹ anh như vẫn chưa hoàn toàn hài lòng với đề xuất của bố. Bà ôm lấy vai Khánh An:

- Hay là con về làm con dâu của hai bác? Cả hai nhà sẽ đều có thêm con. Vậy có phải là sẽ thuận cả đôi đường không?

Nụ cười vô tư trên môi Khánh An bỗng vụt tắt. Hai gò má đỏ ửng. Cô bẽn lén cúi gằm mặt, hai bàn tay bối rối đan chéo vào nhau, không để ý các vị phụ huynh đang lén liếc nhìn nhau tùm tùm cười.

Ngày hôm đấy, Trần Huy biết rõ một điều... Khánh An đã không còn đơn thuần là một cô em gái.

Cộc... Cộc... Cộc...

Cô thư ký gõ nhẹ lên cánh cửa đóng kín của căn phòng thông báo:

- Giám đốc, Luận sư Trần đã đến rồi.

- Vào đi! - Tiếng nói cộc lốc không mấy thân thiện vọng ra từ bên trong.

Trần Huy đẩy nhẹ cửa bước vào.

Gã đàn ông ngồi tại bàn làm việc giữa phòng, sống lưng thẳng tắp như một đường thẳng, khuôn mặt lạnh lùng không biểu lộ mấy cảm xúc, ánh mắt sắc lạnh nhìn anh chằm chằm không chớp.

- Đúng là duyên số. Vất vả truy lùng anh suốt hơn một năm trời, cuối cùng lại trở thành đối tác. - Trần Huy khẽ nhếch môi, không hề lảng tránh ánh mắt như tia đạn của người đàn ông kia.

Không đợi anh ta lên tiếng mời, anh kéo chiếc ghế đối diện thả mình ngồi xuống.

- Sau những chuyện xảy ra, anh còn mặt mũi để chủ động tìm tôi? - Trần Huy tiếp tục, ánh mắt không kém phần thù hận. - Hay là hôm nay anh muốn cầu xin sự tha thứ?

- Tránh xa cô ấy ra! - Người đàn ông lơ đãng những lời nói đầy nghiến của Trần Huy, giọng nói sắc lạnh như đang ra lệnh đối phương.

Âm hưởng đe dọa không mấy may làm Trần Huy bận tâm. Anh bình thần nhìn vào đôi mắt như điều hâu muốn chộp lấy con mồi của người đối diện:

- Tôi không nghĩ người chen vào trắng trợn cướp đoạt hạnh phúc của người khác như anh lại có tư cách để nói điều đó. - Trần Huy cười nhạt. - Anh biết Khánh An được bao lâu? Tôi đã luôn ở bên cô ấy từ khi cô ấy còn là một đứa trẻ. Là vì tôi mà cô ấy rời bỏ quê hương sang đất nước lạ lẫm này. Cuối cùng cũng là tôi, người cô ấy lựa chọn. Đừng bảo với tôi là đến giờ anh vẫn còn hoang tưởng cô ấy vội vã nhận lời cưới anh vì tình yêu.

Quai hàm của người đàn ông ngồi tại bàn làm việc bạnh ra, hàm răng nghiến chặt. Khuôn mặt anh ta nhăn lại đầy đau đớn. Lời nói gầm gừ thoát ra giữa kẽ răng:

- Nếu là anh đưa cô ấy sang đây, tại sao năm đấy lại bỏ cô ấy lại một mình vất vả xoay xở cho cuộc sống?
- Vất vả xoay xở cho cuộc sống? - Trần Huy ngạc nhiên rướn người về phía trước. Vậy là cô không hề đụng vào số tiền anh đã gửi. Anh khó nhọc nuốt nước bọt, không giấu giếm sự cay đắng trong giọng nói của mình.
- Tất cả là một sự hiểu lầm...

Hiểu lầm... Một hiểu lầm tai hại mà chính bản thân Trần Huy cũng không nhận ra cho đến tận một năm sau, khi biết tin về đám cưới chóng vánh của Khánh An.

- Mặc kệ chuyện quá khứ là như thế nào. - Người đàn ông hừ giọng. - Hiện giờ cô ấy đang rất hạnh phúc. Anh hãy buông tay đi.

- “Hạnh phúc”? Anh nghĩ anh định lừa ai? Cô ấy thực sự có thể cảm thấy hạnh phúc bình yên ở bên anh sau những chuyện đã xảy ra? - Trần Huy cao giọng. - Chẳng qua vì chưa vượt qua được chuyện đau thương đó, nên cô ấy mới muốn trốn tránh tôi. Nhưng khi nguôi ngoai rồi, cô ấy sẽ sớm nhận ra ai mới là người cô ấy chọn...

- Không! - Người đàn ông vội vã ngắt lời anh, giọng nói vẫn lạnh lùng, nhưng dường như thoáng chút van lơn. - Đừng bao giờ kể cho cô ấy biết về chuyện đó.

Trần Huy khẽ nhún mày không hiểu rõ ý của anh ta. Có điều gì mà Khánh An không biết?

Anh ta im lặng một vài giây, dường như đang chìm sâu trong suy nghĩ, đắn đo về những lời mình sẽ nói ra.

- Cô ấy không nhớ gì cả. - Cuối cùng anh ta cũng lên tiếng.

- Không nhớ gì cả? - Trần Huy không tìm được mình phải hỏi lại.

- Cô ấy bị mất trí nhớ. - Giọng anh ta đều đều.

Trần Huy lặng người. Mọi thứ bỗng trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết. Sự vô tình trong cửa hàng quần áo... Ánh mắt ngờ ngàng tại quán bar... Lời yêu cầu lạnh lùng hãy quên cô đi... Tất cả đều là vì cô không hề có một chút kỷ ức nào về anh.

Trần Huy bật cười lớn trong sự hỗn loạn. Sững sờ vì điều vừa nghe được, nhẹ nhõm vì có lời lý giải cho mọi sự lạ lùng, nhưng không khỏi đau đớn vì với cô mình đã trở thành một người hoàn toàn lạ lẫm.

- Vì thế... đừng nói với cô ấy về chuyện đó. - Anh ta ngập ngừng. - Cô ấy chắc chắn sẽ không chịu được đả kích.

Kể cả anh ta không nhắc, Trần Huy cũng tự biết. Anh ngồi thờ người, mắt nhìn mông lung vào khoảng không trước mặt.

- William, không có thứ gì có thể giấu giếm mãi mãi... - Trần Huy chậm rãi cất lời. - Khi cô ấy nhớ ra, anh nghĩ cô ấy sẽ tha thứ cho anh sao?

Bàn tay người đàn ông nắm chặt. Anh ta không nói gì, nhưng Trần Huy biết thế đã là quá đủ. Anh đứng dậy bước về phía cửa, trong lòng rối ren những suy nghĩ riêng của mình. Sẽ phải bắt đầu từ đâu đây?

William tra chìa khoá vào ổ, đẩy cửa bước vào nhà. Ánh đèn vàng nhè nhẹ hắt ra từ cánh cửa bếp đóng hờ trải dài dọc hành lang. Mùi đồ ăn thơm lừng phảng phất trong không khí. Mỗi bước tiến lại gần, tiếng ngân nga theo lời nhạc trữ tình phát ra từ đài radio càng trở lên rõ rệt.

Anh đưa mắt nhìn qua khe cửa. Khánh An mặc chiếc váy trắng dài tới đầu gối, đeo chiếc tạp dề màu hồng cam mới mua tuần trước. Khi hai người đi dạo lòng vòng quanh trung tâm Luân Đôn, vô tình khám phá ra một cửa hàng chuyên bán đồ gia dụng dễ thương ngộ nghĩnh nằm ẩn khuất trong một con hẻm nhỏ. Dù đã có cả một ngăn kéo đầy những tạp dề đủ các màu sắc khác nhau, cô vẫn kiên quyết phải sắm thêm một cái nữa. Thỉnh thoảng anh giúp cô làm bếp cũng bị “ép” đeo mấy cái “yếm” sắc sỡ này. Cả đời anh chưa từng bao giờ mang trên người thứ gì ngoài hai màu trắng đen. Vậy mà cứ đến giờ làm bếp là y như rằng hồng, đỏ, tím, vàng... có đủ.

Khánh An xoay xoay người nhún nhảy theo điệu nhạc. Tiếng hát từ bếp lại vang lên khe khẽ:

”Anh yêu em, yêu em từ bao giờ... Là lá la...”

Tình yêu, tình yêu, tình yêu... Là lá la...”

William phì cười. Khánh An chưa bao giờ nhớ nổi lời hát của bài hát nào. Cô toàn tự chế lời và câu nào chắc chắn cũng phải có chữ “yêu” ở trong đấy.

”William, William, em yêu anh, yêu anh rất nhiều... Là lá la...”

William, anh là tình yêu duy nhất của đời em... Là lá la...”

Lời hát vốn dĩ rất ngọt ngào, rất tình cảm. Vậy mà hôm nay lại làm trái tim anh nhói đau. Liệu cô còn nghĩ thế không khi đã lấy lại được trí nhớ của mình? Liệu anh còn có thể nhìn thấy bóng hình thân thương nhún nhảy trong gian bếp thơm lừng mùi quế hồi bao lâu nữa?

Dường như Khánh An bắt đầu chú ý tới bóng người thấp thoáng sau cánh cửa. Đôi mắt trong veo ngay lập tức sáng rỡ. Cô bỏ hết muống dưa ào tới như một cơn gió, mở toang cánh cửa:

- Hôm nay anh xong việc sớm à?

William mỉm cười, gật nhẹ đầu.

- Xem ra không bị tắc đường nhỉ. Em thấy đài nói có vụ tai nạn trên đường cao tốc, còn đang lo anh bị kẹt ở đâu đó. Nghe họ nói có cả trẻ nhỏ kẹt trong xe. Sợ quá! Hi vọng là không bị nặng...”

Cô nói, bàn tay nhanh nhẹn giúp anh tháo chiếc cà-vạt nơi cổ áo như cô vẫn thường làm mỗi tối đón anh ở cửa. Mùi hoa oải hương từ mái tóc tơ mềm mại phảng phất dịu dàng trong không khí.

- Hôm nay công việc của anh thế nào? Có bận rộn không? - Hàng lông mi dài đen nhánh chớp chớp, đôi mắt đen lay láy ngược nhìn lên đầy quan tâm.

William lặng thinh, trong lòng không có nổi một chút hứng thú nào để nói về bản thân mình. Gương mặt xinh đẹp vô tự lực của người con gái trước mặt đã hoàn toàn chiếm lấy tâm trí anh.

- Khánh An... - Anh nhẹ nhàng đưa tay ôm lấy eo cô kéo sát vào cơ thể mình, cúi người ngả đầu lên bờ vai nhỏ nhắn, hít hà mùi thơm ngọt ngào quen thuộc. - Anh nhớ em...

Phải... Càng nhìn thấy cô, anh càng thấy nhớ. Càng gần cô, nỗi nhớ càng da diết hơn. Sự nhớ nhung cứ thế day đi nghiêng lại trong con tim biến anh thành một kẻ nghiện không lý trí.

Nghiện mùi hương quyến rũ, nghiện giọng nói riu rít trong trẻo, nghiện cơ thể ấm áp mềm mại.

Ánh mắt... Nụ cười... Cái ôm... Nụ hôn...

Tất cả mọi thứ về cô. Không bao giờ là đủ. Có một chút thì càng muốn nhiều hơn, càng muốn được quay cuồng đắm chìm trong đó.

Khánh An thoáng ngạc nhiên vì sự yếu mềm đột ngột của người chồng. Có lẽ công việc bận rộn khiến anh mệt mỏi? Hay là có chuyện gì đó không vui ở chỗ làm khiến anh phải bận tâm? Mặc dù không thể đoán được lý do cụ thể và cũng không biết mình có thể giúp gì cho anh, nhưng linh tính mách bảo cho cô biết cái anh cần nhất lúc này đơn giản chỉ là một cái ôm.

Khánh An không gắng hỏi gì thêm, mà vòng tay ôm chặt lấy anh.

- Em cũng nhớ anh rất nhiều...

Cô thì thầm, nhắm nghiền mắt tận hưởng giây phút hoà quyện của hai tâm hồn trong sự gần gũi của thể xác. Không gian, thời gian dường như ngưng đọng. Sự yên ắng tĩnh lặng bao trùm. Không còn có thể cảm nhận bất cứ thứ gì khác, ngoại trừ hai con tim đang hoà cùng một nhịp đập.

26. Chương 26: Miễn Là Có Thể Ở Bên Chăm Sóc Anh

Tháng tư.

Vào xuân cả tháng rồi mà vẫn có những ngày thật u ám lạnh lẽo.

Bầu trời xám xịt. Mây đen giăng đầy. Những cơn gió hung dữ cần quét khắp mọi nơi trên mặt đất. Không bỏ sót, không khoan nhượng. Từng cành cây ngọn cỏ sợ hãi khúm núm co mình run lập cập.

Trong sân trường, ai ai nẩy nẩy đều mặt cúi gằm, chân bước vội vã, cố tránh những cơn gió đang quật tới tấp như muốn cuốn bay bất cứ thứ gì chưa tìm được chỗ bám trụ. Tuy nhiên dù khấn trương đến đâu, sinh viên nào vô tình đi qua cửa thư viện, đều không khỏi tò mò ngoái đầu nhìn bóng người quật cường ở giữa khoảng sân. Anh đứng khoanh tay bất động, không có một chút ý định né tránh sự hung tàn của những cơn gió.

Người trong thư viện thì càng không thể nào rời mắt khỏi anh ta.

- Anh chàng đấy vẫn đứng đó hả cậu? - Một cô gái tóc vàng ngẩng đầu từ cuốn sách thì thầm.

- Ừ... - Cô bạn ngồi cạnh cửa sổ khẽ gật đầu. - Hai tiếng đồng hồ rồi, không hề đổi tư thế. Vẫn cứ nhìn chăm chăm về hướng này.

- Khổ thân! Không biết là trồng cây si ai nữa. - Cô gái tóc vàng tặc lưỡi đưa mắt nhìn quanh. - Mà không biết cô gái nào mà có lòng dạ sắt đá quá. Để anh chàng đẹp trai thế kia phải đứng đợi trong gió bão mặt mùng.

- Là mình thì mình chạy xuống ôm anh ấy ngay. Nhìn mặt đẹp trai là không giận nổi quá ba phút...

Nói rồi hai cô nàng che miệng cười rúc rích.

Một vài ba người khác cũng thi thoảng tò mò lại gần cửa sổ ngó nghiêng chỉ trỏ rì rầm to nhỏ, đoán già đoán non ai là người con gái may mắn kia. Nhưng đợi một lúc lâu mà vẫn không thấy động tĩnh khác thường gì, đành bỏ cuộc quay trở về với đồng sách vở tài liệu của mình.

Không ai biết tung tích cô gái bí ẩn ngoại trừ Kiều Anh, người được giao trọng trách nặng nề là chuyển những cái tin lạnh lùng tàn nhẫn cho anh chàng chồng cây si ngoài kia. Kiều Anh cần đuôi bút, lén quan sát nét mặt bình tĩnh không mấy cảm xúc của cô bạn thân đang ngồi cạnh mình, lòng không khỏi bồn khoăn.

Chơi với Khánh An hơn nửa năm rồi, cùng nhau lên lớp, cùng nhau túm năm tùm bảy, trải qua chuyện này chuyện kia, lúc nào cô cũng thấy Khánh An hiền lành mềm mỏng, ra sức chiều lòng người khác. Chưa bao giờ thấy cô bạn cứng rắn như hôm nay. Anh chàng Trần Huy đã đến tìm từ sớm, hết đứng đợi ngoài giảng

đường, rồi lại theo chân tới thư viện. Nhưng bất kể anh ta có kiên trì tới đâu, có van nài thế nào, Khánh An cũng không thèm nhìn tới một lần, dứt khoát bước qua như không hề quen biết.

- Khánh An... - Suy nghĩ một lúc, Kiều Anh rụt rè lên tiếng.

- Ủm? - Khánh An hơi nghiêng đầu về phía cô bạn tỏ ý đã nghe thấy tiếng gọi, nhưng mắt không rời khỏi trang sách, tay vẫn ghi ghi chép chép.

- Anh ta... Phải làm sao đây?

- Không phải cậu đã bảo anh ta đi đi rồi à? - Giọng Khánh An thờ ơ.

Kiều Anh khẽ thở dài. Bảo rồi. Bảo ba lần rồi, mà có ích gì đâu.

- Mình nghĩ cậu mà không để anh ấy có cơ hội nói chuyện. Anh ấy sẽ không về đâu.

- Cậu cứ kệ anh ta đi. - Khánh An dừng dừng nói như thể đó là chuyện của người khác, những ngón tay đều đều đẩy đầu bút máy trên dòng kẻ đen.

Kiều Anh đưa mắt nhìn ra cửa sổ, lòng nhói lên sự thương cảm. Mặc dù cô hiểu vì sao bạn mình lại xử sự như vậy, nhưng vẫn không tránh khỏi cảm thấy tội nghiệp cho anh chàng.

Bộp. Lộp bộp.

Giọt nước quệt dài trên tấm kính.

Một giọt nữa.

Thêm một giọt nữa.

Chẳng mấy chốc từng giọt từng giọt tròn lăn nặng nề thì nhau rơi.

- Mưa rồi! - Kiều Anh hoảng hốt kêu lên.

Cây bút máy trên tay Khánh An chững lại.

- Mưa to lắm cậu ạ. Anh ấy cứ đứng thế kia sợ là sẽ ướt sũng mất. - Kiều Anh lo lắng.

Trời như được dịp xối hết đồng nước tích tụ ứ đầy trên những đám mây đen kịt, quật mưa rào rào xuống mặt đất. Trong chớp mắt sân trường vắng tanh không bóng người đi lại, chỉ có nước phủ kín khắp mọi ngõ ngách.

- Anh ấy vẫn không đi cậu ạ. - Kiều Anh tiếp tục lầm bầm. - Trời lạnh mà dầm mưa dễ bị cảm lắm...

Khánh An ngẩng đầu nhìn theo hướng mắt của cô bạn.

Mưa dày đặc ngoài trời.

Bóng người đàn ông nhạt nhoà trong làn nước. Cô độc, nhưng vững vàng...

—

Mưa dồn dập. Mưa xối xả. Mưa vẫn như trút nước.

Trần Huy đứng yên nhìn chăm chăm về hướng thư viện, mặc cho những hạt mưa nặng trĩu thì nhau thốc vào mặt vào người đau rất lạnh buốt. Cái lạnh trên da thịt này vốn không là gì so với sự lạnh lẽo tê tái trong tâm khảm.

Mất mát... Trống trải...

Một ngày mưa thế này ba năm trước rất khác...

- Anh Huy, cảm ơn anh! - Khánh An mười tám tuổi tựa nhẹ đầu lên bờ vai anh, đôi mắt mơ màng nhìn ngắm những giọt mưa trong suốt rỏ tí tách xuống vũng nước lớn dần trong sân nhà.

Trần Huy ngẩng đầu từ trang sách, tò mò nhìn xuống cô gái nhỏ cuộn tròn trong chiếc chăn ấm cạnh mình trên chiếc ghế sofa.

- Vì chuyện gì?

- Vì... - Khánh An kéo nhẹ chiếc chăn len. - Em cảm thấy rất... hạnh phúc.

Trần Huy mỉm cười xoa nhẹ mái đầu mềm mại thoang thoảng mùi oải hương tím. Khánh An nhắm hờ mắt như là đang tận hưởng một bản hoà âm du dương nào đó.

- Thế giới của em... - Tiếng nói thì thầm đều đều bên tai anh. - Chỉ cần có anh Huy là đủ...

Vậy mà...

Một chốc người gần gũi thân thiết nhất trên thế gian này, tưởng như không gì có thể chia lìa, đã trở thành người dưng không quen biết, đến một cái liếc nhìn cũng không có được.

Giây phút này đây...

Trong thế giới của cô, anh không hề tồn tại...

- Anh về đi. - Tiếng nói của người trước mặt đánh thức Trần Huy khỏi dòng hồi tưởng. - Đừng phí công tìm tôi nữa.

Vẫn là giọng nói quen thuộc thân thương ấy, nhưng âm sắc lạnh lùng khiến người nghe không khỏi rùng mình. Khánh An đứng dưới chiếc ô hồng, tay chìa một chiếc ô khác trước mặt anh.

- Anh Huy, anh đừng tự làm khổ mình nữa. Sẽ không có gì thay đổi đâu.

Trần Huy không nghe thấy lời xua đuổi, cố gắng tìm kiếm trong đôi mắt đen lay láy trước mặt một chút gần gũi nhưng không thể.

- Có thật là em... không nhớ gì về anh?

Gương mặt Khánh An thoáng ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ bình thản.

- Anh biết rồi thì càng tốt. Thế nên là có tìm tôi cũng vô ích thôi.

- Quên thì có thể từ từ nhớ ra. - Trần Huy gấp gáp như sợ Khánh An sẽ không kiên nhẫn nghe hết câu nói của mình. - Anh có thể giúp em. Anh có rất nhiều ảnh, nhiều vật kỷ niệm...

- Thành thật xin lỗi anh. Có ký ức hay không đối với tôi không quan trọng. - Khánh An lắc đầu. - Bây giờ tôi đang sống rất tốt.

Những hạt mưa lạnh bay phát phơ trong gió.

Trần Huy lặng người nhìn sâu vào đôi mắt đen trong veo. Sự thành thật trong đó khiến cảm giác bất lực xâm chiếm lấy tâm khảm của anh. Đầu óc trống rỗng, lời nói biến mất khỏi cổ họng. Anh nhận ra có nói gì cũng chỉ vô ích.

Khánh An chậm chậm tiến lại gần nắm lấy bàn tay sưng nước của anh, đặt chiếc ô vào. Trong khoảnh khắc, hơi ẩm lan tỏa từ cái chạm tay khê khàng khiến những cảm xúc cố gắng đè nén trong tim Trần Huy trào lên mãnh liệt. Anh nắm chặt lấy tay cô kéo mạnh vào lòng mình.

Chiếc ô hồng vượt khỏi tay Khánh An tung mình bay theo gió. Hai bóng người trong phút chốc hòa quyện làm một trong màn mưa dày đặc.

Vòng tay của Trần Huy siết chặt. Nếu có thể, anh không muốn buông cô ra nữa. Nếu có thể, anh muốn mãi mãi khóa cô lại trong vòng tay của mình.

- Anh làm gì vậy! Thả tôi ra! - Khánh An hoảng hốt la lớn, vội đẩy anh ra.

Vòng tay của Trần Huy càng siết chặt hơn. Làm thế nào để thức tỉnh em hả Khánh An? Liệu một nụ hôn có thể giống như trong câu chuyện cổ tích thức tỉnh nàng công chúa đang say ngủ? Liệu một nụ hôn có thể làm sống dậy những hồi ức bị quên lãng?

Khánh An ra sức vùng vẫy trong vòng kim kẹp. Nhưng sức của một cô gái yếu ớt không thể thắng nổi một người đàn ông cao lớn hơn mình cả một cái đầu.

Phút cuối...

Bàn tay Trần Huy buông lỏng.

Là lý trí, có lẽ cũng là bản năng, đã đánh thắng những suy nghĩ điên cuồng nhảy múa trong đầu. Từ bé tới lớn vẫn là anh luôn ở bên bảo vệ che chở cho cô. Làm sao anh có thể cho phép bản thân mình làm điều lỗ mãng tổn hại đến cô được. Trần Huy vội cúi xuống nhặt chiếc ô đen mà mấy phút trước Khánh An vừa dúi vào tay mình, giờ đang nằm gọn dưới chân. Anh nhanh chóng bật chiếc ô che chắn cô khỏi những hạt mưa quất tới tấp.

- Xin lỗi em...

Anh áy náy nhìn những giọt nước mưa chảy dọc hai bên gương mặt tái mét của người con gái trước mặt. Bờ vai mỏng manh vẫn còn run rẩy vì sự chấn động. Cô ôm lấy khuỷu tay mình như cố giữ bản thân trấn tĩnh.

- Không sao. Tôi biết là mọi chuyện không dễ dàng với anh. - Khánh An từ tốn. - Nhưng từ giờ về sau, xin anh đừng bao giờ đến tìm tôi nữa.

Giọng nói của Khánh An không chút giận dữ, mà mềm mỏng như một lời cầu xin khẩn thiết nhất. Không hiểu sao sự bình tĩnh này của cô lại khiến trái tim Trần Huy đau đớn gấp bội. Giống như là cô đã suy nghĩ rất nhiều, suy nghĩ rất lâu, và đã ra quyết định không thể nào suy chuyển được.

Dứt lời, cô quay người nhặt chiếc ô hồng của mình đang mắc kẹt trong bụi cây bên cạnh, rảo bước về phía thư viện, để lại Trần Huy tần ngần đứng nhìn bóng hình của cô dần dần mất hút sau cánh cửa gỗ lớn.

Trần Huy thở dài.

Chỉ vậy thôi sao? Lẽ nào anh phải thực sự buông tay mới là tốt nhất cho cô?

Bỗng...

Một bóng người lao vút về phía anh từ cánh cổng gỗ nơi Khánh An vừa đi khuất. Là một cô gái với mái tóc xoăn nâu đỏ, khuôn mặt trắng bệch đầy sợ hãi, hơi thở hỗn hển, lời nói lắp bắp không liên mạch:

- Anh Huy! Anh Huy! Làm thế nào... bây giờ? Khánh An... Khánh An... Cậu ấy...

- Đã xảy ra chuyện gì? - Trần Huy nhào về phía trước, trong lòng dấy lên nỗi bất an.

- Em không biết... - Cô gái run rẩy, giọng lạc hẳn đi. - Cậu ấy... đột nhiên ngất xỉu.

Trần Huy không còn thiết đến bất cứ điều gì xung quanh mình, lao thẳng về phía trước như một mũi tên.

Dường như là một cơn ác mộng thật dài. Cụ thể là gì thì cô không nhớ rõ, chỉ biết là cô đã rất hoảng sợ và tuyệt vọng. Như là rơi xuống một vực thẳm không đáy. Như là bị nuốt chửng bởi một hố đen khổng lồ. Vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát ra được.

Một vài bóng người lơ mờ lúc xa lúc gần. Một vài tiếng nói loáng thoáng bên tai.

- Tình trạng của cô ấy thế nào rồi hả bác sỹ? - Hình như là giọng nói của Kiều Anh.

- Giờ thì ổn định rồi. Nhưng tôi cần nói chuyện với người nhà của cô ấy.

- Vâng, để tôi tìm cách liên lạc...

Không được! Không thể để William lo lắng! Khánh An vội nắm lấy bàn tay của Kiều Anh bên cạnh mình:

- Đừng... - Giọng cô thều thào yếu ớt.

- Khánh An! Cậu tỉnh rồi à? - Kiều Anh reo lên, ngồi ngay xuống bên cạnh. - Làm mình lo quá!

- Bây giờ là mấy giờ rồi? - Khánh An gắng gượng ngồi dậy.

- Sáu giờ chiều rồi. Cậu đã ở bệnh viện được hai tiếng rồi. - Kiều Anh vừa nói vừa đỡ bạn tựa vào đầu giường.

Khánh An đưa mắt nhìn quanh. Căn phòng một màu trắng toát. Mùi thuốc khử trùng nồng nặc trong không khí. Tiếng máy điện tâm đồ bíp bíp đều đều ở cạnh. Chất lỏng trong suốt nhịp nhàng nhỏ giọt từ chiếc túi treo trên giá qua ống truyền xuống mũi kim tiêm dính trên mui bàn tay của cô. Bắp tay bên kia quần băng trắng tới gần khuỷu tay.

Khánh An vội đẩy chiếc chăn phủ trên người mình qua một bên, toan bước xuống giường thì bị Kiều Anh ngăn lại.

- Cậu cần gì để mình lấy cho?

Khánh An nhăn mặt cảm nhận sự đau rất bên cánh tay.

- Mình phải về.

Đúng! Phải đi bây giờ thì mới kịp về nhà trước anh. Cô tuyệt đối không thể để anh biết chuyện mình phải vào bệnh viện.

- Cậu vừa mới tỉnh dậy. Nghỉ ngơi thêm một chút đã rồi hẵng về chứ. - Kiều Anh hốt hoảng ngăn ý định của cô bạn.

- Không cần đâu. - Khánh An khẽ lắc đầu.

Nụ cười gượng nở trên gương mặt nhợt nhạt của cô bạn nhưng Kiều Anh vẫn không khỏi lo lắng.

- Mà ít nhất cậu cũng nên nghe bác sỹ nói về bệnh tình của mình chứ.

- Không cần. - Khánh An lại lắc đầu. - Chẳng có gì nghiêm trọng đâu.

Kiều Anh tròn mắt, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tự dưng đang khoẻ mạnh lặn dùng ra ngắt xỉu mà không muốn biết lý do. Có phải bạn cô ngã ngắt xỉu đụng trúng cái đầu làm nó bị hư rồi không.

- Có lẽ là vì cô ấy đã biết tình trạng của mình như thế nào.

Một giọng đàn ông đột ngột vang lên khiến Khánh An chợt nhận ra sự có mặt của anh ta trong căn phòng. Cũng không phải là điều đáng ngạc nhiên khi người cô nói chuyện cuối cùng là anh ta.

- Đây không phải là lần đầu tiên em ngắt xỉu thế này đúng không? - Anh ta nhìn xoáy vào cô.

Khánh An hơi cúi xuống cố tránh tia nhìn dò xét. Đúng như anh ta nói, hai tháng trước, cô đã từng vô duyên vô cớ bị ngắt khi tranh thủ đi mua sắm một lần tan học sớm. Một người lạ tốt bụng đã đưa cô vào bệnh viện. Vì hôm đấy cô chỉ ngắt xỉu có nửa tiếng, vừa vào bệnh viện là tỉnh lại nên họ không kịp liên lạc với người nhà. Nhưng từ lần đó, cô đã được bác sỹ cho biết về tình trạng sức khoẻ của mình.

Một lần khác nữa là ở công ty và khi tỉnh dậy là đã ở nhà với William. Tuy nhiên lần đó hơi lạ vì Khánh An không nhớ một chút gì về chuyện đã xảy ra.

- Lần trước cô ngắt xỉu là khi nào? - Vị bác sỹ lớn tuổi từ đầu tới giờ vẫn yên lặng bỗng lên tiếng hỏi.

- Lần đầu là hai tháng trước. - Biết không thể lẩn tránh, Khánh An lí nhí trả lời. - Còn một lần khác là cách đây chừng vài tuần.

- Hình như là hơi thường xuyên quá thì phải. - Vị bác sỹ trầm ngâm. - Đạo gần đây cô có thấy đau đầu chóng mặt nhiều hơn?

- Cũng như bình thường thôi. - Khánh An đảo mắt suy nghĩ. - Không nhiều mà cũng không ít hơn.

Kiểu nói chuyện không đầu không cuối giữa bác sỹ và Khánh An khiến Kiều Anh không tìm được sự sót ruột phải chen vào:

- Bác sỹ, rốt cuộc là cô ấy làm sao?

- Rất tiếc thông tin của bệnh nhân chúng tôi không thể tiết lộ nếu không có sự cho phép của cô ấy. - Vị bác sỹ trong áo blouse trắng điềm đạm.

Kiều Anh vò đầu bứt tai. Trần Huy cũng không giấu được vẻ lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt.

- Cậu đừng lo. Chỉ là một chút di chứng từ vụ tai nạn, gây đau đầu chóng mặt, dăm ba tháng lại ngất lên ngất xuống, nhưng không hề nguy hiểm tới tính mạng. - Khánh An mỉm cười giải thích rồi quay sang nhìn bác sỹ. - Phải vậy không bác sỹ?

- Cũng có thể nói là như vậy. - Vị bác sỹ nhướn mày gật gù.

- Phù... Không nguy hiểm tới tính mạng là tốt rồi. - Kiều Anh thở ra nhẹ nhõm. Nét mặt tươi tỉnh hẳn lên.

Khuôn mặt Trần Huy cũng giãn ra, nhưng đáy mắt vẫn đầy nguyên một nỗi lo lắng. Anh không vô tư như Kiều Anh. Anh biết còn có điều gì đó Khánh An đang giấu giếm. Sự việc chắc chắn không chỉ đơn giản như vậy.

Buổi tối.

Như thường lệ trong căn nhà có khu vườn hoa hồng ngợp sắc hương, người vợ tíu tít đón người chờ người chồng ở cửa. Cô hỏi thăm về công việc của anh, giúp anh tháo cà-vạt rồi hai vợ chồng nắm tay nhau vào phòng ăn.

- Xin lỗi anh! - Khánh An cất giọng áy náy. - Hôm nay em ở lại học muộn, không kịp nấu ăn, nên mua tạm đồ ăn bên ngoài. Hi vọng là hợp khẩu vị của anh.

William từ tốn ngồi xuống bàn. Anh có vẻ không vội vã chuyện ăn uống. Trước khi Khánh An kịp ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, anh đã kéo cô ngồi gọn trong lòng mình:

- Khánh An, em không cần phải xin lỗi. Nấu ăn không phải là nhiệm vụ của em. Nếu em không thích hay là không tiện cho em, mình có thể ăn hàng mỗi tối.

- Không. - Khánh An vội lắc đầu. - Em thích nấu cơm, chứ ăn hàng suốt ngán lắm.

William mỉm cười. Nói thế thôi chứ món ăn Khánh An nấu vẫn là ngon nhất. Ăn hàng sơn hào hải vị thế nào cũng không bằng.

- Hôm nay em trang điểm à? - Anh ngạc nhiên nhìn lớp phấn trắng mỏng trên khuôn mặt cô. Ngoại trừ những dịp đặc biệt, thường ngày Khánh An không bao giờ thích trang điểm.

- Anh không thích à? - Khánh An lúng túng cắn môi, chạm nhẹ lên má mình. Trong lòng nơm nớp lo sợ anh sẽ nhìn ra vết tím trên gò má cô đang cố che giấu. Chắc do lúc bị ngất va đập vào đầu đó.

- Em có trang điểm hay không, anh đều thích. - William thơm nhẹ lên má cô.

Khánh An khẽ thở ra.

- Hừm... - Nét mặt William bỗng trở nên trầm ngâm.

- Có chuyện gì sao? - Khánh An giật mình. Lẽ nào anh chú ý điều gì lạ.

- Có phải em đang giấu anh điều gì không?

- Làm gì... Làm gì có. - Khánh An ấp úng, cố kéo chiếc tay áo dài che kín muôi bàn tay còn lưu lại vết thâm của đầu mũi kim tiêm truyền dịch. - Có chuyện gì... mà em phải giấu anh chứ?

William hơi nhếch khoé môi thương cảm nhìn sự lúng túng của vợ mình. Bên trong suy nghĩ gì cũng đều thể hiện hết ra trên nét mặt và cử chỉ thì làm sao có thể giấu anh được điều gì?

- Em không cần phải giấu anh. Có phải em bị thương ở đâu rồi không?

- Em... Em...

Trong khi Khánh An còn ngập ngừng chưa biết trả lời thế nào, William đã dịu dàng cầm bàn tay cô lên, kéo ống tay áo lên cao để lộ dần lớp vải băng trắng toát quấn quanh bắp tay. Mặc dù đoán ra Khánh An bị thương, nhưng anh không nghĩ lại phải quấn băng nhiều đến vậy, William hết hoảng:

- Em ngã ở đâu mà bị thương nặng thế này?

Ngã! Phải rồi, là bị ngã! Khánh An khẽ reo thầm trong bụng.

- Do em bắt cần lúc lên bậc thang trong thư viện. Nhìn nặng vậy, chứ thực ra chỉ có sút sát một chút thôi.
- Cô ngạc nhiên ngược nhìn anh. - Mà sao anh biết là ở tay?

Cả buổi cô ngồi mân mê ống tay áo, ra sức kéo xuống tới mức ống tay áo sắp lìa khỏi thân áo rồi, không chú ý mới là lạ. Thêm nữa vết tím trên gò má cô cố che đậy bằng lớp trang điểm kia. Vừa nhìn là thấy dấu hiệu thương tích.

William không trả lời, mà nhăn nhó nhìn ngó vết thương:

- Em có đau nhiều không? Còn bị thương chỗ nào khác không?
- Không đau một chút nào. - Khánh An nhoẻn cười, nhanh chóng rút tay lại. - Mà mình ăn thôi chứ, em đói lắm rồi.

Lời cam đoan của Khánh An cùng câu đánh lạc hướng không làm nét mặt William tươi tỉnh lên được chút nào. Hai chân mày anh vẫn xoắn tít như muốn chạm vào nhau.

- Anh đừng lo. Thực sự chỉ là bị thương nhẹ thôi. - Cô tiếp tục trấn an anh. - Anh cứ cau mày thế này sẽ chóng già đấy.

Khánh An nghịch ngợm đưa ngón tay vuốt vuốt chân mày đang cau lại của anh cho thẳng ra. William cố mỉm cười để chiều lòng cô, nhưng nụ cười gượng gạo còn khiến anh trông ưu tư gấp bội.

- Hừm... Đã bảo anh đừng lo lắng rồi mà. - Khánh An mím môi. - Là anh ép em phải dùng chiêu này đấy nhé.

Ngắt lời, cô tinh nghịch đưa hai ngón tay liên tục thọc lét anh.

- Được rồi, được rồi, Khánh An! - William vừa ngó ngoáy né tránh vừa bật cười sặc sụa. - Anh chịu thua em rồi!

Buổi tối hôm đó, Khánh An thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng. Chỉ bị thương một chút mà anh đã lo lắng thế này. Nếu để anh biết được cô phải nhập viện thì anh còn hoảng hốt đến mức độ nào.

Cô tự nhủ với mình: “Miễn không chết là được rồi! Miễn là có thể ở bên chăm sóc anh, những chuyện khác mặc kệ đi!”

27. Chương 27: Quay Trở Về Nơi Bắt Đầu

Sau gần bốn tiếng lái xe, cuối cùng bờ biển đã dần hiện ra trước mắt. Khánh An bấm nút cho cửa kính tụt xuống để có thể thưởng thức mùi vị mặn mà của gió biển. Trời cao trong xanh. Những tia nắng vàng rực rỡ trải dài khắp các sườn đồi xanh rờn một màu lá. Ánh sáng phản chiếu trên mặt biển lấp lánh như những hạt kim cương. Cô nhắm mắt hít hà bầu không khí trong lành hiếm có thể tìm thấy ở trồn đô thành phồn hoa.

William mỉm cười. Anh không thể nhắm mắt được vì đang bận lái xe, nhưng cũng bất chước cô hít hà mùi gió biển nồng.

Chiếc xe ô tô con bốn chỗ dừng lại trước một dãy các căn hộ nhỏ san sát nhau nhìn ra biển. Khánh An đẩy nhẹ cửa bước xuống xe, đưa mắt nhìn căn hộ trước mặt. Một căn nhà nhỏ nhắn xinh xắn với tông màu xanh của biển cả. Trên bệ cửa sổ gỗ, những nhánh hồng mảnh mai nở hoa rủ xuống đung đưa trong gió.

Vừa nghe thấy tiếng mở cốp xe, Khánh An liền nhanh nhẹn chạy ra phụ giúp.

- Em làm gì vậy? - Chân mày William hơi chau lại khi thấy cô cúi xuống nhấc chiếc va-li con.
- Không phải anh đang định lấy hành lý vào nhà à? - Cô ngạc nhiên ngược nhìn anh.

William ngay lập tức bước lại gần kéo chiếc va-li trên tay cô xuống. Trước khi Khánh An kịp phản ứng, cánh tay vạm vỡ của anh đã nhắc bổng cô lên không trung.

- Hành lý thì đúng là phải lấy... - Anh rảo bước về phía cửa. Vừa đi vừa tuyên bố chắc nịch. - Nhưng đây là kỳ nghỉ dưỡng bệnh của em. Em bị “cấm” không được động tay vào bất cứ việc gì.

Lệnh “cấm” khiến khuôn mặt Khánh An hơi hồng lên vì hổ thẹn. Cô tự thấy bản thân mình khỏe mạnh không bệnh không tật, chân tay đầy đủ, bỗng dưng được đối xử như công chúa thể này, quả là có chút không quen.

Sau vụ bị “ngã” cầu thang, William đã đề xuất đi nghỉ cuối tuần ở vùng biển phía Nam để cô “dưỡng bệnh”. Lúc nghe lời đề nghị của anh, cô rất lưỡng lự:

- Chỉ bị trầy xước nhẹ, em có bệnh gì đâu mà phải dưỡng.

- Không cần biết xước nhẹ hay xước nặng, cứ xước thì tính là bệnh, cứ bệnh là phải dưỡng. - William lý luận.

Không phải là Khánh An không thích đi chơi. Chỉ có điều tháng sau thi rồi, đi chơi thế này trong lòng có chút áy náy. Nói với anh thì anh bảo:

- Em cứ mang cả sách vở tài liệu đi. Nếu có thời gian thì ngồi ôn.

Vậy là thành ra có chuyến đi “dưỡng bệnh” kiêm “ôn thi” này.

Vào tới bên trong, Khánh An không khỏi tròn mắt trầm trồ bày trí của căn hộ. Cũng vẫn cùng là tông màu xanh đại dương. Tường sơn hai màu trắng xanh. Màn gió cũng một màu xanh trong suốt. Các vật trang trí và tranh vẽ trong nhà được lựa chọn kỹ lưỡng để phù hợp với gam màu chính. Giường ngủ được đặt trên gác lửng nhìn xuống phòng khách kiêm phòng ăn dưới nhà. Đằng sau phòng khách là một căn bếp nhỏ xinh đầy đủ các tiện nghi cần thiết.

Sau khi đã nhìn ngấm chán chê, Khánh An mở va-li, toan lấy quần áo cất vào tủ thì lại bị William nhắc bổng đặt lên giường:

- Đã bảo cấm không được làm việc gì cơ mà. - William răn đe “người bệnh”.

Bàn tay anh thoăn thoắt nhặt từng bộ đồ treo lên mắc cất vào tủ. Các vật dụng cá nhân khác cũng được để vào nơi phù hợp.

- Tốt rồi. - Anh phải tay sau khi cất chiếc va-li lên đầu tủ, rồi nhìn xuống chiếc đồng hồ trên cổ tay. - Vừa đúng giờ ăn trưa.

Mãi ngấm cảnh ngấm nhà, Khánh An cũng quên mất giờ giấc. Nghe anh nói cái bụng như sức nhớ ra, cũng reo lên đồng tình.

William đưa cô đến một nhà hàng được bày trí rất trang nhã trên một con phố đầy rẫy quán ăn và tiệm cà phê. Trong lúc hai người ngồi đợi đồ ăn, cô đưa mắt nhìn quanh. Nhà hàng cuối tuần rất đông khách. Các nhân viên phục vụ chạy tới chạy lui liên hồi, ghi chép gọi món của khách hàng, điều nghệ bưng bê những đĩa ăn đầy ắp, và dọn dẹp bàn ghế sau khi khách hàng đã rời đi.

- Em có cảm thấy quen thuộc chút nào không? - William lên tiếng hỏi.

Khánh An quay lại nhìn William, không hiểu ý anh muốn nói gì.

- Đây là nơi trước đây em làm thêm trong khi học phổ thông. - William chậm rãi nói, quan sát phản ứng của Khánh An. - Cũng là nơi lần đầu tiên mình gặp nhau.

Khánh An ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên William nhắc đến chuyện quá khứ, mà không chỉ nhắc tới, lại còn mang cô tới tận nơi.

- Tại sao lúc đấy anh lại ở đây? Anh đi nghỉ à?

- Không. - William lắc đầu - Anh cũng làm nhân viên phục vụ ở nhà hàng này.

Lại thêm một điều làm Khánh An phải tròn mắt. William làm nhân viên phục vụ? Thật không thể tưởng tượng nổi. Cô vẫn quen nhìn anh trong quần tây áo vest ngồi trong văn phòng trên tầng chín của toà nhà kính nhìn ra sông Thames giữa lòng thủ đô nhộn nhịp. Không ngờ anh đã từng làm chạy bàn ở nhà hàng nhỏ nơi vùng biển xa xôi này.

Như nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt cô, William giải thích tiếp:

- Đây là nơi anh chạy trốn sau khi ông mất... - Giọng William đều đều.

Anh kể cho cô nghe cái lần đầu anh đứng trước cửa kính của nhà hàng như một kẻ hành khất nát rượu, cô đã tốt bụng mời anh vào ăn món bánh cuốn và giúp anh đăng ký xin việc, rồi những lần về sau khi cô vất vả mang đồ ăn tới tận nhà mời anh đi phở vắn...

- Hoá ra từ trước em đã thích dùng chiêu đồ ăn để mua chuộc lòng người. - Nghe William kể tới đây, Khánh An tủm tỉm cười.

- Ủ... - Khoé môi William hơi cong lên. - Em thừa biết đồ ăn của em thì không ai cưỡng lại nổi rồi.

- Vậy là cuối cùng anh cũng bị rơi vào “ẩm thực kế” của em hả?

William phì cười nắm lấy tay cô. “Ẩm thực kế”, “Mỹ nhân kế”, “Nhân tâm kế”... Kế gì của cô, anh cũng bị rơi vào, thậm chí say sưa đắm chìm tới mức tự tâm tình nguyện suốt đời suốt kiếp không bao giờ muốn tìm đường ra.

Hiếm khi nào William cởi mở về chuyện trong quá khứ như vậy, Khánh An thực sự rất háo hức. Có rất nhiều thứ cô muốn biết về chuyện tình yêu của hai người, nhưng không bao giờ dám mở miệng nhắc đến. Tuy nhiên Khánh An chưa kịp hỏi gì thêm thì cuộc nói chuyện đã bị gián đoạn bởi một tiếng reo từ đằng sau:

- William! An! Không ngờ lại có dịp gặp lại hai người thế này.

Một người đàn ông trung niên to béo, mặt mày phúc hậu bước nhanh tới từ cửa sau của nhà hàng. Khánh An đoán ông ta là chủ cửa hàng qua cái cách ông chỉ trỏ nhắc nhở các nhân viên. Vừa tới nơi, ông chủ nhìn Khánh An không giấu nổi sự vui mừng:

- Cháu không sao thật là tốt quá. Hồi đó ngay sau ngày cưới cháu đột nhiên biến mất làm mọi người lo lắng tán loạn hết cả lên...

Khánh An sững sờ đưa mắt nhìn William. Cô bỏ anh đi ngay sau ngày cưới? Cô nhẩn tâm như vậy sao? Nỗi đau anh phải trải qua... Cô thật không dám tưởng tượng. Trái tim nhói lên đau đớn xót xa như có dao sắc cứa sâu vào.

Nhìn thái độ của Khánh An, ông chủ nhận ra sự lờ lờ của mình, không dă động gì thêm về chuyện cũ. Ông luyên thuyên một hồi về tình hình làm ăn của cửa hàng, về các nhân viên mới, rồi quay ra hỏi Khánh An:

- Chắc cháu vẫn còn đi học chứ? Trước đây thấy cháu suốt ngày học.

- Dạ, vâng ạ... - Khánh An gượng gạo mỉm cười, lòng vẫn chưa hết bàng hoàng về điều mình vừa nghe được.

Ông chủ hồ hởi vỗ vai William:

- Thế còn cậu? Giờ làm việc ở nhà hàng nào rồi?

Ở cái thị trấn nhỏ này không ai biết nhiều về cuộc sống của William trước khi chuyển đến đây. Họ chỉ nghĩ đơn giản là anh cũng như họ, không làm việc nhà hàng này thì lại làm việc ở nhà hàng khác.

- Cháu chuyển lên làm việc ở Luân Đôn rồi. - Không tiện giải thích, William chỉ trả lời chung chung.

- Chà chà, thủ đô cơ đấy. - Ông chủ tặc lưỡi. - Ở đấy chắc là tiền boả ở nhà hàng họ cho rộng rãi lắm nhỉ?

- Dạ, cũng được. - William cười gật đầu. Đúng là tiền thưởng thêm ở ngân hàng cũng không tồi.

- Chuyển lên đấy thì tốt. Những người trẻ tuổi như các cậu phải biết thử sức mình với những cái khó. - Ông chủ gật gù.

Nói thêm dăm ba câu, ông chủ chào tạm biệt để quay trở lại với công việc của mình, không quên nhắc nhở hai người thi thoảng nhớ viết thư về cho ông.

Cách nhà hàng không xa, trong một góc tĩnh lặng của thị trấn ven biển, nhà thờ tường đá vàng cổ kính đứng sừng sững tắm mình trong ánh nắng xuân vàng. Hai bóng người chậm rãi dạo bước dọc con đường rải sỏi cắt ngang qua khoảng sân phía sau nhà thờ. Người con gái cúi đầu nhìn xuống, đôi mắt đượm một sắc buồn. Người con trai lặng lẽ nắm tay cô đi bên cạnh.

- Đây là nơi anh thường dạy em học. - William dừng lại nheo mắt nhìn khoảng sân phủ đầy nắng.

Khánh An cũng dừng bước, ngẩng đầu nhìn theo hướng mắt của anh. Từ lúc rời nhà hàng, tâm trí của cô không quên được những lời ông chủ đã nói. Trong lòng đau đáu một nỗi buồn sâu sắc xen lẫn với sự ăn năn day dứt khôn nguôi. Vì thế mà cô cũng chẳng buồn để ý anh đang kéo mình đi đâu. Đến giờ mới nhận ra không gian ảo diệu xung quanh mình.

Mảnh sân nhà thờ được bao bọc kín đáo bởi những bức tường cao phủ một lớp tường vi dày xanh rờn một màu của sự sống. Ánh nắng chiều hắt vào qua kẽ hở của các bức tường khiến không gian tĩnh mịch chìm đắm trong một màu vàng huyền ảo. Hồi chuông dài rền vang từ đỉnh tháp của nhà thờ làm đàn chim bồ câu hoảng hốt tung mình bay lượn vào không trung lấp lóa trong ánh vàng.

William kéo Khánh An ngồi xuống hàng ghế đá.

- Lần nào mình cũng ngồi ở đây.

- Vậy là trước đây anh cũng đã từng dạy em học... - Đôi môi Khánh An khẽ nở một nụ cười, nhưng nét buồn thì vẫn chưa nguôi hẳn.

- Ừ, chiều nào sau khi học xong, em cũng đọc sách cho anh nghe ở đây. - William hơi ngả người ra phía sau. Anh nhắm hờ mắt để màu nắng vàng đậu lên mí mắt. - Em nói là để trả công cho việc dạy học...

- Vậy sao? - Đôi mắt Khánh An ánh lên sự thích thú, cô đề nghị. - Để em đọc cho anh nghe như trước kia nhé.

William mỉm cười gật đầu. Khánh An lôi từ trong ba-lô cuốn sách hai người đang đọc dở, tựa nhẹ lên vai anh, rồi bắt đầu đọc to từng dòng chữ mực đen uốn lượn trên trang giấy còn thơm mùi mới.

William nhắm mắt lắng nghe tiếng đọc đều đều, cảm nhận sự ấm áp của những tia nắng đậu lên vai lên tóc. Chốc chốc từng cơn gió nhẹ lùa qua khiến những chiếc lá rụng trên sân xoay vòng như là đang nhảy múa vũ điệu mùa xuân. Anh tưởng như mình đang quay lại những ngày tháng cũ yên bình vô tư vô lo đó...

- Khánh An, tuần sau là hết hạn nộp nguyện vọng đại học rồi, em đã nộp đơn chưa đấy? - William của hai năm trước lên tiếng hỏi khi Khánh An vừa kết thúc dòng cuối cùng của chương sách.

- Em không muốn học thêm nữa... - Cô ngập ngừng sau một vài giây, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào trang giấy.

- Không muốn học thêm nữa? - William cau mày. Hướng dẫn bài vở cho Khánh An được một thời gian, anh thấy rõ tiềm năng học vấn trong cô. Khánh An không chỉ có tư chất thông minh nắm bắt vấn đề nhanh, mà còn rất ham học hỏi, ham tìm tòi khám phá. Chương trình phổ thông hoàn toàn chưa thỏa mãn trí tò mò của cô. Thế nên anh không khỏi ngạc nhiên về ý định này.

- Vâng. Em thấy mình học đủ rồi. Em muốn đi làm. - Cô ngồi thẳng dậy đối diện anh.

- Em muốn làm gì? - William từ tốn hỏi, cố giấu sự ngạc nhiên của mình.

Khánh An cắn môi, giọng nói không còn ngữ điệu quả quyết lúc đầu, mà thoáng chút phân vân:

- Em cũng không biết... Em sẽ tìm hiểu thêm...

Mấy ngày sau đó, William dành rất nhiều thời gian vẽ ra khung cảnh tươi sáng ở trường đại học, những cơ hội mở ra nếu cô học tiếp, nhưng không gì lung lay được quyết định của Khánh An.

Cho đến một hôm...

Khánh An háo hức ngồi xuống ghế đá, lôi từ cặp ra một loạt các cuốn tạp chí giới thiệu về các trường đại học.

- Anh xem các trường này thế nào? Toàn là các trường tốt đấy.

Trong lòng William nhen nhóm sự vui mừng. Anh lật nhanh trang giấy, đọc qua một lượt, vừa đọc vừa gật gù.

- Họ đều nhận học sinh trên hai mươi mốt tuổi. - Khánh An nói tiếp. - Học sinh bản địa không phải đóng nhiều tiền nên tổng chi phí sẽ rất phải chăng. Khóa gì họ cũng có cả đấy. Anh xem trường này...

Bàn tay cầm cuốn tạp chí của William chững lại. Gì mà “học sinh trên hai mươi mốt tuổi” rồi “học sinh bản địa”. Như thể Khánh An đang nói về một ai khác chứ không phải cô.

- Khoan đã! - William cắt ngang lời cô. - Ý em là sao?

- À, vui quá mà em quên không nói. Mấy trường này là để anh chọn. Em nghĩ anh nên đăng ký học đại học.

- Hả? - William há hốc mồm.

- Vâng, em thấy anh giỏi như vậy. Không học quả là uổng phí quá.

William vẫn trong trạng thái sốc toàn tập, không thể đóng nổi mồm mình lại.

- Nếu là vì chuyện tiền phí thì anh đừng lo... - Đôi mắt Khánh An sáng long lanh. - Em đã tìm hiểu rồi. Chỉ cần em có việc làm toàn thời gian trong nhà hàng hay cửa hiệu gì đó thì sẽ kiếm đủ cho cả tiền học và tiền ăn ở.

William chợt hiểu ra vấn đề. Từ trước tới nay, anh không hề nhắc đến việc mình trước đây làm gì ở đâu. Không phải vì cố ý giấu giếm, mà là do chưa nguôi ngoai chuyện ông mất, một phần khác cũng vì không nghĩ nó quá quan trọng. Trong suy nghĩ của cô, anh vốn là một kẻ nghèo khó thất nghiệp vô công rồi nghề. Chắc hẳn cô cho rằng anh chỉ học hết phổ thông nên mới an phận với công việc chạy bàn ở vùng quê này.

- Có phải đây là lý do mà em không muốn học đại học? - William nghiêm giọng.

Nét hào hứng trên khuôn mặt Khánh An tắt ngấm, thay vào đó là sự bồn chồn lo lắng.

- Em... Em... - Cô ấp úng quay mặt đi, không dám đối mặt với ánh nhìn nghiêm khắc đang soi thẳng vào mình.

William thở dài. Thật không nỡ nhìn cô khó xử. Anh dịu dàng quỳ xuống nắm lấy tay cô, cố tìm kiếm ánh mắt đang lẩn tránh.

- Khánh An, em không thể vì người khác mà từ bỏ tương lai của mình.

- Nhưng anh không phải là người khác. - Cô ngay lập tức phản bác lại, khuôn mặt cúi gằm hơi ửng hồng.

Lời nói của cô khiến lòng William mềm nhũn. Chính thức yêu nhau được vài tháng, anh còn chưa hứa hẹn hay cho cô danh phận gì, mà cô đã tin tưởng anh đến độ dám đánh đổi cả tương lai của mình.

- Vả lại... - Giọng cô dịu lại. - Kiểu gì cũng không thể trả nổi học phí cho em. Tiền học cho sinh viên quốc tế đắt lắm.

- Em yên tâm. Anh có thể lo cho em. - William siết nhẹ tay cô. - Anh có rất nhiều tiền. Đủ cho em học hết đời mà không cần phải lo lắng gì.

Nói ra cái câu mình có rất nhiều tiền, William tự thấy thật hài hước. Nhưng lúc này đây, cho dù có phải “khoe” hết tài sản của mình anh cũng sẽ làm. Anh không muốn cô phải canh cánh vấn đề tài chính nữa.

Đôi mắt Khánh An ánh lên chút ngờ vực. Có vẻ cô nghĩ anh chỉ phát ngôn bừa để cô yên lòng. Lưỡng lự một lúc, cuối cùng cô cũng lên tiếng:

- Nhưng anh học tốt hơn em nhiều.

- Học tốt đến mấy anh cũng không muốn thêm một bằng đại học nữa. - William cười nhẹ.

- Anh học đại học rồi? - Cô tròn mắt. - Sao không kiếm công việc gì đó tốt hơn?

William lặng nhìn cô rồi điềm tĩnh trả lời:

- Cuộc sống bây giờ chẳng phải là rất tốt hay sao? Anh thực sự không cần nhiều hơn nữa. Có em là đã quá đủ rồi.

Phải, cuộc sống này chỉ cần có cô là đã quá đủ.

Cô bước vào cuộc sống của anh như một ánh sáng thần kỳ ảo diệu, cho anh được nếm trải thứ tình yêu thuần khiết nhất, trong sáng nhất. Sự hiện diện của cô, những lời cô nói, những thứ cô làm động chạm đến từng ngõ ngách kín đáo nhất của tâm hồn, đánh thức mọi giác quan, mọi cảm xúc vốn bị quên lãng ở một nơi sâu thẳm nào đó, khiến anh cảm nhận được máu nóng đang chảy trong cơ thể mình, cảm nhận được con tim bồi hồi đập mạnh mỗi giây mỗi phút.

Cuối cùng thì anh cũng biết sống là như thế nào.

William của hiện tại quay sang nhìn người con gái đang say sưa ngồi đọc bên cạnh, giờ đã trở thành vợ mình.

- Khánh An. - Giọng anh trêu mếu.

- Dạ? - Cô dừng đọc. Đôi mắt đen lay láy rồi trang sách ngược nhìn anh.

William dịu dàng lùa bàn tay vào mái tóc dài đang tung bay trong gió, rồi áp nhẹ lên gò má hồng mịn màng. Đôi mắt nhìn cô không giấu giếm sự say mê đắm đuối.

- Em biết không... - Anh ghé sát lại gần hơn. - Đây cũng là nơi ghi dấu nụ hôn đầu của chúng ta...

Nói rồi anh cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn say đắm nồng nàn.

Mặt trời đỏ bắt đầu xuống thấp dần phía cuối chân trời. Cả một vùng trời hồng rực trên mặt biển.

Tiếng sóng vỗ rì rào. Tiếng gió thổi xào xạc.

William nắm tay Khánh An đi bộ dọc bờ biển cát vàng. Khánh An nghịch ngợm nhấn mạnh bàn chân trần của mình xuống cát, rồi chăm chú nhìn vết bàn chân in hằn trên cát nhanh chóng bị bọt sóng cuốn trôi đi mất.

- Mình có kỷ niệm gì ở đây không? - Cô lên tiếng hỏi.

- Có, là nơi anh cầu hôn em. - William gật đầu.

- Vậy sao? - Mắt Khánh An sáng lên. - Anh cầu hôn thế nào.

- Anh định xếp nến và hoa hồng thành một hình trái tim trên cát, kéo em đứng vào giữa, rồi quỳ xuống trao nhẫn cho em. Nhưng mà em thấy đấy, gió biển...

Hồi đó, anh chờ đợi từng ngày đến lúc cô tốt nghiệp, để hẹn cô ra đây. Anh vốn học tập một bài báo trên mạng định cầu hôn thật lãng mạn. Có hoa hồng, có nến, có ánh chiều, có biển... Mỗi tội hoa hồng xếp đến đâu thì bay tứ tung đến đó. Còn nến thì không thấp sáng nổi vì thay đến mười cái bật lửa cũng không có ngọn lửa nào thắng được gió biển.

- Khi em xuất hiện thì chỉ có một bãi chiến trường. - William bật cười nhớ lại.

Khánh An bật cười cùng anh. Tiếng cười vẫn còn chưa dứt, cô tình nghịch chạy ra khoảng trống trước mặt, nhặt một cành cây khô vẽ hình trái tim to đùng trên cát, rồi kéo anh vào giữa. Chưa để William kịp hiểu ra, Khánh An đã nhanh tay lột nhẫn cưới trên ngón tay của anh, rồi nhìn sâu vào mắt anh:

- William Henderson. - Giọng cô trịnh trọng. - Anh đồng ý làm chồng em chứ?

Gió biển vẫn thổi mạnh như ngày nào. Đáy mắt Khánh An phản chiếu ánh chiều rực rỡ. William bật cười:

- Anh đồng ý.

Chỉ đợi có thể, Khánh An chậm chậm dứt chiếc nhẫn cưới vào ngón tay của anh. Nâng niu. Trân trọng.

Ánh chiều tàn lóng lánh trên mặt biển yếu dần. Mặt trời từ từ mất hút sau đường chân trời phía đằng xa.

Bầu trời đêm lấp lánh ngàn ánh sao. Gió biển lành lạnh vẫn lồng lộng thổi.

- Cám ơn anh đã đưa em về lại đây. - Khánh An nói, đầu ngả lên vai anh.

Hai người ngồi trên ban công của căn hộ, nhìn ra mặt biển đen kịt rì rầm sóng vỗ. Chiếc chăn len cùng sức ấm của cơ thể và hơi rượu đỏ nồng xưa tan đi cái lạnh của buổi khuya. William không nói gì chỉ bóp nhẹ bàn tay của Khánh An đang nằm gọn trong lòng bàn tay anh.

Như chợt nghĩ ra, Khánh An quay sang nhìn William:

- Vậy căn hộ này...?

Hiểu ý Khánh An, William trả lời, vẫn nhìn xa xăm ra biển:

- Em đã ở đây với anh trong đêm tân hôn...

Đôi mắt Khánh An chùng xuống, lòng cô trĩu nặng nỗi buồn.

- Xin lỗi anh...

William quay ra nhìn cô mỉm cười.

- Anh đã không còn nghĩ tới chuyện đó nữa rồi.

Từ bao giờ trong lòng anh đã không còn tồn tại sự tức giận, oán trách. Tất cả anh có trong trái tim mình bây giờ là một tình yêu mãnh liệt dành cho cô. Nhưng cũng len lỏi đâu đó một sự sợ hãi mơ hồ...

Thấy Khánh An vẫn buồn rầu lẳng lặng cúi đầu nhìn xuống sàn, William nhẹ nhàng nâng cằm cô lên:

- Anh đã bảo là không sao mà. Em đừng có buồn.

Chuyện này không chỉ một câu nói mà có thể xua tan. Nét mặt Khánh An vẫn không vui được lên.

- Hừm... - William giả bộ nhăn mày. - Là em buộc anh phải dùng chiêu này đấy nhé.

Nói rồi anh đứng bật dậy. Cánh tay mạnh mẽ bế bổng cô lên, bước chân dứt khoát tiến về phòng ngủ ở trên gác lửng. Anh nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, ngón tay dịu dàng vuốt ve gương mặt diễm lệ đang chuyển dần sang sắc hồng vì e thẹn:

- Chúng ta lại làm chuyện đêm tân hôn một lần nữa nhé.

28. Chương 28: Lời Hứa

Khánh An nhẹ nhẹ nhấc cánh tay William đang ôm ngang người mình, rồi chậm chậm đẩy chiếc chăn sang một bên, cố hết sức khẽ khàng để không làm kinh động đến giấc ngủ của anh. Nhất cử nhất động cô đều cân nhắc kỹ càng cẩn thận và chỉ dám di chuyển từng milimet khi đã nghe thấy tiếng thở nhịp nhàng đều đặn ở bên.

Sau một hồi ngọ nguậy cuối cùng cũng an toàn chạm được chân xuống đất. Cô rón rén luồn ra cửa, rồi nhón chân dọc hành lang về phía nhà vệ sinh. Mỗi lần sàn gỗ vô tình phát ra tiếng kéo kẹt khe khẽ, Khánh An giật thót mình, nín thở nghe ngóng. Khi không thấy động tĩnh gì thì mới dám đi tiếp. Đoạn hành lang bình thường đi hết mấy bước chân, mỗi lần lén lút lần mò trong bóng đêm thế này đều trở thành một quãng đường dài.

Căn phòng chìm trong bóng tối, chút ánh sáng leo lét của đèn đường hắt vào từ ô cửa sổ nhỏ chỉ đủ để lờ mờ thấy đường. Tuy nhiên, điều kiện thiếu thốn ánh sáng này không làm khó Khánh An. Sau những lần lọ mọ trong đêm, cô đã dần ghi nhớ vị trí của từng vật dụng trong căn buồng nhỏ này.

Khánh An nhanh nhẹn mở ngăn kéo bên dưới bồn rửa mặt với lấy chiếc lọ nhỏ tận cùng bên trong, được giấu kín đằng sau đồng hồ gia dụng. Mồ hôi rịn ra hai bên thái dương. Cô cắn môi thật chặt, cố đánh lạc hướng bản thân từ cơn đau mỗi lúc một dồn dập hơn trong đầu. Bàn tay vội vã dốc thuốc bỏ vào mồm. Vừa nuốt viên thuốc vào bụng, cô ngồi thụp xuống ôm lấy đầu gối chờ đợi thuốc phát tác dụng.

Những cơn đau đầu này thật kỳ quặc. Đến không báo trước, và cũng chẳng theo chu kỳ gì. Ban ngày cũng như ban đêm không hề kiêng nể. Mỗi lần ập đến thì như bão đánh, đau buốt nhức nhối như có búa bổ, choáng váng quay cuồng làm mất mảy mòi. Nhưng thuốc vào một cái thì rút nhanh gọn nhẹ không để lại dấu vết. Vì thế mà bây giờ cô không thể sống thiếu những viên tròn tròn nhỏ xíu thần kỳ này.

Khoảng mười phút sau, cơn đau bắt đầu dịu đi, mắt cũng dần lấy lại được thị lực. Khánh An lảo đảo đứng dậy, lần mò cất lọ thuốc vào chỗ cũ. Vì mắt vẫn chưa nhìn rõ được hoàn toàn, nên bất cẩn làm rơi chiếc lọ xuống sàn nhà. Tiếng động không lớn nhưng cũng đủ làm cô phải nín thở nghe ngóng. Chờ một lúc không thấy động tĩnh gì, mới dám thở nhẹ ra, cất lọ thuốc đi rồi rón rén quay lại phòng ngủ.

Tuy nhiên kế hoạch hành sự trong bí mật không hoàn toàn thành công như ý muốn. Cô vừa đặt lưng xuống giường thì William khẽ tựa mình kéo cô vào lòng, giọng ngái ngủ:

- Em đi tiểu đêm đấy à?

Khánh An giật mình xoay người về phía anh.

- À, vâng... - Cô thì thầm. - Xin lỗi làm anh thức giấc.

- Không sao. - William siết nhẹ vòng tay quanh người cô. - Có điều...

- Dạ? - Khánh An chột dạ, toàn thân bất giác cứng đờ. Lẽ nào anh đã nảy sinh nghi ngờ?

- Lần sau nếu không muốn đi một mình thì cứ đánh thức anh dậy. - William hôn nhẹ lên trán cô, đôi mắt vẫn lười biếng nhắm lại.

- À, vâng... - Khánh An khẽ gật gật đầu.

William không nói gì thêm. Không gian tĩnh lặng, tiếng nhịp thở dần trở nên dài sâu đều đặn. Có vẻ anh đã chìm lại vào giấc ngủ. Khánh An thở nhẹ ra, cuối cùng đã có thể thả lỏng người. Cô nằm trần trọc thêm một lúc thì cơn đau đầu tan hẳn. Mí mắt bắt đầu chùng xuống, giấc ngủ kéo đến lúc nào không hay.

Tích tọc... Tích tọc... Tích tọc...

Cả thư viện yên lặng như tờ, yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim đồng hồ đều đều trong không gian. Thi thoảng vang vẳng vài tiếng bước chân xa gần, tiếng giấy tờ loạt xoạt, nhưng không ai buồn thì thào to nhỏ. Xem ra áp lực thi cử bắt đầu kè cập trong tâm trí các sỹ tử.

Kiều Anh ngược nhìn kim phút ì ạch chuyển mình trên chiếc đồng hồ treo tường. Mới có nửa tiếng thôi à? Cô thở dài. Vậy mà cứ như là đã ngồi mài ghề thư viện cả ngày rồi ấy. Đúng là chỉ khi ngồi học thời gian mới trôi chậm chạp thế này. Cô đưa mắt liếc nhìn Khánh An đang cắm cúi ghi ghi chép chép bên cạnh, lòng thầm bái phục khả năng tập trung của người bạn. Bao nhiêu chuyện rắc rối xảy ra mà vẫn có thể bình tĩnh ngồi học.

Không kiềm chế nổi sự ngứa ngáy nóng ruột của mình, cô huých khuỷu tay Khánh An hỏi nhỏ:

- Thế nào rồi?

Khánh An vẫn không dừng ghi chép, thì thầm trả lời bạn:

- Đến đoạn lịch sử kinh tế châu Âu rồi.

- Không, tớ không hỏi về môn lịch sử. - Kiều Anh cố giữ nhỏ tiếng để mọi người bên cạnh không phàn nàn.
- Về sức khoẻ của cậu cơ.

Khánh An dừng bút, ngẩng đầu nhìn Kiều Anh.

- Cậu yên tâm. - Cô nhoẻn cười. - Tớ khoẻ re ấy mà.
- Vậy sao? - Kiều Anh nhìn cô tỏ vẻ không tin. - Đạo này cậu còn bị đau đầu không?

Câu hỏi của Kiều Anh làm Khánh An sực nhớ ra, vội lục túi sách của mình. Cô khẽ thở ra khi tìm thấy lọ thuốc ở đáy túi. May mà cô đã nhớ bỏ thuốc vào túi trước trước khi ra khỏi nhà sáng nay. Từ lúc đi chơi biển trở về, những cơn đau đầu ập đến khá thường xuyên. Mới có hai tuần mà đã dùng hết một lọ thuốc giảm đau. Sáng nay đã phải lấy ra một lọ mới.

Nhìn lọ thuốc trong tay Khánh An, Kiều Anh mặt mày thất sắc:

- Cậu phải dùng thuốc à?
- Không muốn Kiều Anh phải lo lắng, Khánh An cười xoa cất lọ thuốc lại vào trong túi:
- À, không. Chỉ là đề phòng thôi.

Thấy mặt mũi Kiều Anh vẫn xám xịt không khá lên là mấy, Khánh An tươi tỉnh động viên bạn:

- Thực là không sao mà. Tớ không chết được đâu mà cậu lo.
- Phải phui cái mồm cậu. - Kiều Anh vội bịt mồm Khánh An. - Chết gì mà chết.

Người quản thư viện đang kiểm kê đầu sách ở gần đấy bắt đầu chú ý tiếng rục rịch của hai nàng. Anh chậm rãi bước tới ra dấu cho hai cô yên lặng, nhưng không quên để lại một cái nháy mắt tinh nghịch. Hai nàng cười cười cúi đầu xin lỗi, tự giác dừng việc thì thầm to nhỏ để quay trở lại với đồng sách vở khô khan.

Nhưng chưa được năm phút, khi anh thủ thư vừa đi khuất, Kiều Anh lại khều tay bạn:

- Mà anh chàng Trần Huy có liên lạc gì không?

Khánh An khẽ lắc đầu. Kể từ hôm ở bệnh viện, Trần Huy không còn đến tìm cô nữa.

- Chẳng lẽ anh ấy chịu rút lui dễ dàng như vậy sao? - Kiều Anh ngạc nhiên. Cô không tin được là một người kiên nhẫn chờ đợi suốt cả ngày giờ trong mưa bão như vậy mà lại bỏ cuộc chỉ sau một hôm.

Khánh An không nói gì, chỉ lặng lẽ đưa mắt nhìn ra bầu trời xanh thăm thẳm bên ngoài khung cửa kính. Hôm nay là một ngày nắng vàng thật đẹp. Nhưng không hiểu sao cô lại thấy vương vấn đầu đó một nét buồn.

-
- Xin lỗi em, anh có cuộc họp gấp, chắc sẽ đến muộn khoảng nửa tiếng. Em cứ đến thẳng nhà hàng nhé. - Tiếng nói trầm trầm trong điện thoại thấp thoáng sự áy náy.
 - Không sao anh ạ. - Khánh An lắc đầu theo thói quen mặc dù biết rằng người bên kia không thể nhìn thấy.
 - Em sẽ đến trước lấy bàn đợi anh. Không cần phải vội đâu, chúng ta có cả buổi tối mà.
 - Em nhớ vào trong đợi, đừng đứng ở cửa.
 - Vâng ạ. - Khánh An gật nhẹ đầu.
 - Em cứ gọi đồ uống... - William nói thêm. - À, nhưng đợi anh đến thì hãy gọi rượu...

Điều này anh không nói, Khánh An cũng biết. Kinh nghiệm say rượu đau thương lần trước vẫn chưa phai mờ trong trí nhớ của cô.

- Nếu đói thì gọi tạm cái gì ăn trước nhé. - William dường như vẫn chưa hoàn toàn yên lòng.

Khóe môi Khánh An không khỏi cong lên thành một nụ cười. Chỉ là nửa tiếng đợi thôi, nhưng với bệnh lo xa kinh niên, không ngạc nhiên là anh nghĩ ra được một danh sách dài các điều để căn dặn.

- Anh đừng lo. Nhà hàng Pháp thường phục vụ bánh mì trong lúc đợi mà. Anh phải dặn dò em đừng ăn nhiều quá mới đúng.

Một tiếng cười nhẹ vang lên trong ống nghe điện thoại. Khánh An biết mình đã thành công làm dịu bớt phần nào sự lo lắng của người chồng.

- Được rồi. Anh đi họp đi. Em còn phải chuẩn bị thì mới kịp giờ. - Cô nói nhanh rồi cúp máy để phòng vẫn còn nhiều điều khác nữa trong danh sách.

Khánh An cắt điện thoại sang một bên, nhanh nhẹn quay trở lại với việc móng má đang làm dở. Đôi môi mím nhẹ để lớp son óng ánh dần ra đều đặn. Cô vớ trong ngăn kéo lọ nước hoa thơm ngát mùi hoa hồng dại, xịt nhẹ lên cổ và xung quanh cổ tay, thích thú tưởng tượng về mặt say mê ngây ngất của anh khi ôm mình trong vòng tay.

Hôm nay cô muốn mọi thứ phải thật hoàn hảo. Vì đây không đơn thuần là một buổi đi chơi bình thường, mà là để chúc mừng sinh nhật của anh. Cô đặt bàn ở một nhà hàng Pháp nổi tiếng từ hơn tháng trước và cũng chuẩn bị quà bánh đầy đủ. Bánh sinh nhật do tự tay cô làm, đến giờ sắp sẵn, các nhân viên nhà hàng chỉ việc mang ra cùng nến và hoa.

Sau khi đầu tóc gọn gàng, phấn son đầy đủ, Khánh An tung tăng nhảy lên tàu đi đến điểm hẹn trên con phố nhộn nhịp ngay chính giữa trung tâm thủ đô. Vừa tới nơi, người nhân viên phục vụ lịch sự giúp Khánh An cởi áo khoác ngoài rồi đưa cô tới bàn của mình ở gần cửa sổ.

Cô ngồi xuống chiếc ghế nệm bọc da màu kem, trầm trồ ngắm nhìn trang trí nội thất tinh tế và quyến rũ xung quanh. Nhà hàng được bày trí theo phong cách đồng quê của vùng Provence và Tuscany với lò sưởi củi khô lớn ở giữa phòng và hoa anh đào phủ kín trần nhà, tạo ra một không khí ấm cúng thân mật. Nhà hàng không lớn nhưng các bàn được đặt cách xa nhau đảm bảo sự riêng tư cho các cặp đôi. Mỗi bàn đều được phủ khăn trải bàn trắng toát, dao đĩa ly rượu đủ loại được bày biện đẹp mắt cùng ánh nến lung linh huyền ảo. Chỉ nhìn ảnh và đọc giới thiệu trên trang mạng điện tử đúng là không thể nào cảm nhận được hết bầu không khí lãng mạn độc nhất này.

Nhìn ngắm nhà hàng một lúc cũng thấy chán, Khánh An bắt đầu hướng mắt ra cửa sổ nhìn dòng người bận rộn đi lại ngược xuôi ở bên ngoài, để những dòng suy nghĩ miên man thoải sức bay bổng.

- Chào em!

Giọng nói dịu dàng cất lên bên tai đưa cô trở lại với hiện tại. Đôi mắt rời khỏi dòng người hướng về phía tiếng nói vừa phát ra. Sự hiện diện không ngờ tới của người đàn ông trước mặt khiến Khánh An suýt chút nữa phải đứng bật dậy vì kinh ngạc.

- Anh Huy! Sao anh lại ở đây?

Trần Huy không trả lời ngay mà kéo chiếc ghế da ngồi xuống, dường như không có ý định rời đi.

- Vì em nhất quyết không gặp anh ở trường, anh đành phải dùng cách này. - Anh từ tốn lên tiếng.

- Anh...

Khánh An bàng hoàng tới mức không nói nổi ra lời. Người biết cô và William gặp nhau tối nay ở đây chỉ có Kiều Anh. Lẽ nào người bạn lại vì thương xót cho anh chàng này mà bán đứng cô như vậy?

Dù biết còn lâu William mới tới, sự lo lắng nhấp nhô trong lòng khiến cô không kìm được mình đưa mắt nhìn quanh một lượt. Lần trước William đã nói anh sẽ không bao giờ giận dữ với cô và dặn cô phải tin tưởng anh. Nhưng Khánh An vẫn không muốn anh phải phiền lòng, đặc biệt là trong ngày sinh nhật của mình.

- Em yên tâm. Anh sẽ rời đi trước khi anh ta tới. - Trần Huy nhỏ nhẹ. - Anh chỉ muốn xin em một vài phút.

Anh ta đã tới tận đây thì có nghĩa là sẽ không dễ dàng để đuổi đi, muốn tránh né cũng không có đường nào để trốn. Vậy thì chỉ đành hi vọng anh ta nói nhanh nhanh lẹ lẹ những điều muốn nói trước khi William xuất hiện.

- Được rồi. Anh nói đi. - Khánh An miễn cưỡng gật đầu.

- Anh có cái này cho em.

Vừa nói Trần Huy vừa lôi ra từ trong túi áo của chiếc áo măng tô một tấm hình cũ sờn đặt lên bàn. Chưa cần nhìn, Khánh An cũng đã hiểu ý định của anh là gì.

- Anh Huy, em đã nói rồi. - Cô kiên quyết. - Hiện tại em đang sống rất tốt. Anh không cần phải...

- Em thực sự không muốn biết về cha mẹ của mình sao? - Anh ngắt lời cô.

Cha mẹ...! Sự xao động mạnh mẽ dấy lên trong đáy lòng Khánh An. Bức hình kia là của cha mẹ cô sao? Kể từ lúc tỉnh dậy từ hôn mê, mặc dù cố chôn chặt trong đáy lòng mình sự tò mò về quá khứ, cô vẫn không thể ngừng suy nghĩ về người cha, người mẹ không biết mặt của mình. Cha mẹ cô là người như thế nào? Họ có yêu thương cô nhiều không? Hay đơn giản là cô nhìn giống cha hay giống mẹ mình nhiều hơn?

Trước khi cô kịp nhận ra mình đang làm gì, bàn tay đã mân mê tấm hình từ lúc nào. Người đàn ông với nụ cười hiền, và người phụ nữ với đôi mắt sáng long lanh. Họ mỉm cười hạnh phúc nắm tay một đứa bé chừng sáu, bảy tuổi có bím tóc buộc thành hai túm ngoe nguẩy, nhovn miệng cười khoe hàm răng sún hệt mắt mảy cái. Cảm giác lạ lẫm mà quen thuộc.

- Đây là bức ảnh chụp năm em lên sáu tuổi. - Trần Huy chậm rãi. - Lần đầu tiên đi học...

Cô nhóc trong hình mặc chiếc váy xanh nước biển dài tới đầu gối, chỉnh tề trong tất trắng giày đen, đằng sau lưng đeo một cái ba-lô nhỏ.

- Ngày hôm đấy, bố mẹ em rất lo lắng, thậm chí còn xin nghỉ làm nửa ngày để đưa em đến trường. Anh cũng rất lo cho em nằng nặc đòi đi theo, làm bố mẹ anh phải đi cùng. Vậy là ngày đầu tiên đi học, em đã có cả một phái đoàn theo đuôi. - Trần Huy bật cười nhớ lại những tháng ngày cũ.

Đôi môi Khánh An cũng không kìm được nụ cười. Cô di nhẹ ngón tay trên mặt tấm hình như muốn chạm vào những mảnh ký ức đã bị quên lãng.

Trần Huy rút ra một tấm hình khác từ túi áo.

- Còn đây là...

Anh đang định đặt lên bàn thì bị Khánh An đột ngột ngăn lại.

- Đủ rồi, anh Huy.

Bàn tay của Trần Huy khựng lại, đáy mắt không giấu được sự ngạc nhiên hoà lẫn trong huyệt hẫng. Những tưởng đã có thể hé mở cánh cửa để lại gần hơn, chạm vào những cảm xúc chôn kín bên trong của người con gái đối diện...

Khánh An đẩy tấm ảnh về phía trước, rồi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh:

- Sẽ không có ích gì đâu. Tôi sẽ không nhớ lại.

- Chưa thử làm sao em biết được? - Trần Huy nôn nóng.

Cô lặng nhìn anh một vài giây, rồi cất giọng nhẹ nhàng:

- Là vì tôi không muốn nhớ lại bất kỳ một điều gì cả.

- Em không muốn? - Trần Huy cau mày.

- Phải, tôi không muốn. - Khánh An khẳng định chắc nịch như không gì có thể khiến cô đổi ý.

Trần Huy vội rướn người về phía trước nắm lấy tay cô, ánh mắt van lơn cầu khẩn:

- Em phải nhớ, Khánh An. Em không thể trốn tránh mãi mãi.

- Anh Huy! - Khánh An thẳng thốt, cố rút tay ra, nhưng bàn tay của anh siết mạnh khiến cô không thể ngo ngoay.

- Em muốn sống trong đau đớn đến khi nào?! Phải ngắt xủ vào viện bao nhiêu lần nữa mới đủ đây?! - Giọng Trần Huy trở nên gay gắt. Những lo lắng sợ hãi sâu kín không thể kiềm chế được nữa mà bộc lộ trong lời nói.

Khánh An ngơ ngàng nhìn ánh mắt tràn đầy thương xót của người đàn ông trước mặt.

- Anh... đã biết được những gì?

Trần Huy không nói gì, nhưng nét mặt khắc khổ đã trả lời tất cả.

Phải, anh đã biết rõ bệnh tình của cô. Nó không chỉ đơn thuần là chút di chứng còn con từ vụ tai nạn, mà tiềm ẩn một vấn đề lớn hơn. Trí nhớ bắt đầu có dấu hiệu quay trở lại, nhưng vì một lý do nào đó đã bị kìm hãm lại, khiến vết thương cũ trong não bộ sưng tấy lên. Hiện tại chỉ là những cơn đau đầu chóng mặt không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng về lâu về dài nếu không giải toả được lực kìm hãm đó, đến cả bác sỹ cũng không biết hậu quả là như thế nào.

Lúc đầu anh cứ nghĩ là vì ký ức cũ đau thương đó, khiến tiềm thức tự động trốn tránh đào thải. Nhưng bây giờ thì anh mới biết đó là một quyết định có chủ ý.

- Nói cho anh biết, em đang sợ hãi điều gì? - Trần Huy nắm tay cô chặt hơn. - Hay là em sợ sẽ không còn yêu anh ta được như trước nữa nếu em nhớ ra mọi chuyện với anh?

- Không phải. - Khánh An đứng bật dậy, cố giằng tay ra trong phần nộ. - Anh đi đi. Tôi không muốn nói chuyện với anh nữa.

Trần Huy không dễ dàng buông tay. Anh đã lỡ buông tay nhiều lần, và lần nào cũng để lại một sự hối hận khôn nguôi.

- Xin em hãy để anh giúp em, Khánh An. - Giọng anh khản thiết. - Anh không thể trơ mắt nhìn em chết dần chết mòn được.

Khánh An dường như không nghe thấy gì nữa, cố ra sức vùng vẫy thoát khỏi sự kiềm chế.

Người nhân viên phục vụ chú ý thấy sự giằng co của hai người khách tại chiếc bàn kế bên cửa sổ, đang định tiến đến gần can thiệp, thì một bóng người cao lớn đã vụt nhanh qua như tên bay.

- Trần Huy, đủ rồi. - Giọng nói trầm trầm không lớn, nhưng dứt khoát với âm hưởng ra lệnh.

William đưa cánh tay ôm lấy Khánh An kéo sát vào ngực mình như muốn hoàn toàn che chắn cô khỏi người đàn ông kia, bàn tay còn lại nắm cổ tay của anh ta nhắc ra. Bị bất ngờ, Trần Huy không kịp phản ứng, buộc phải buông tay Khánh An.

Nhìn người vợ run rẩy trong vòng tay của mình, lòng William xót xa như có muối xát vào. Anh nghiêng rặng lờ mắt nhìn gã đàn ông trước mặt:

- Anh đã đi quá xa rồi, Trần Huy.

Khánh An đã nhận ra sự hiện diện của bóng hình thân thuộc. Cô choàng tay ôm chặt lấy cổ anh, đôi mắt ướt nhòe lệ.

- William, lời hứa với anh, em vẫn giữ... Em không nhớ ra gì cả... Không nhớ bất kỳ điều gì cả... Không điều gì có thể làm em nhớ ra...

Lời nói đứt quãng đầy xúc động của Khánh An khiến William đứng sững người. Chuyện này là sao? Anh lập tức quên đi sự hiện diện của Trần Huy, sự hiện diện của nhân viên phục vụ và những khách hàng đang nhìn chằm chằm vào khung cảnh náo loạn, vội vàng nắm lấy vai cô cố gắng tìm kiếm ánh mắt:

- Em nói thế nghĩa là sao? Lời hứa nào?

Nước mắt của Khánh An dàn dụa trên khuôn mặt, lời nói luẩn quẩn rời rạc.

- Đêm hôm ấy, những lời anh nói với em, em đều ghi nhớ kỹ trong lòng... Em đã hứa... Em chắc chắn sẽ giữ lời... Không gì có thể thay đổi được...

William chau mày, vẫn không hiểu chuyện gì đang diễn ra, giọng anh dịu xuống:

- Khánh An, chuyện này là sao? Anh đã nói gì với em?

- Em biết anh không muốn em nhớ lại... Đêm hôm ấy, anh đã nói với em...

Phải, làm sao cô có thể quên được sự đau khổ và những giọt nước mắt của anh đêm hôm đó, cái đêm Giáng Sinh khi anh mê man trên giường với cơn sốt hơn bốn mươi độ, cả người nóng hừng hực, chân tay liên hồi co giật [1]. Lúc đó, Khánh An quá hoảng hốt không biết phải làm gì ngoài việc nắm chặt tay anh cầu xin anh ở lại với cô, đừng bỏ cô đi. Trong cơn mơ màng, anh xoay người kéo cô ngã nhào xuống cơ thể nóng rực của mình. Anh ôm cô chặt tới mức gần như không thể thở nổi.

- Khánh An, xin em đừng rời bỏ anh... Hãy ở bên anh... - Giọng anh đứt quãng, đôi mắt vẫn nhắm nghiền. - Hãy tha thứ cho anh...

Khánh An rất ngạc nhiên chưa biết phải nói gì thì cảm nhận được những giọt nước trong suốt nóng hổi chảy trên gò má của mình.

Anh đã khóc...

Khóc rất nhiều...

- Anh cầu xin em đừng nhớ lại quá khứ có được không? Anh cầu xin em, Khánh An... Đừng nhớ lại...

Cô chưa bao giờ nhìn thấy gương mặt anh thống khổ đến như vậy. Trong cơn mê sảng, anh cứ thế khóc, liên tục cầu xin cô đừng nhớ lại. Lúc đó Khánh An khóc nấc lên thành từng đợt, vừa sợ vừa thương anh, nước mắt nước mũi tràn vào miệng mặn chát. Cô gật đầu lia lịa:

- Em hứa... Em hứa... Em sẽ không nhớ lại bất cứ điều gì cả.

Cô không hiểu hết tất cả mọi chuyện. Cô cũng không tin nhớ lại quá khứ có thể làm thay đổi tình cảm của mình dành cho anh. Nhưng nếu nhớ lại khiến anh đau khổ tới vậy thì cô không muốn nhớ. Và từ giây phút ấy, cô tự dặn mình phải chôn chặt tất cả những gì thuộc về quá khứ.

Lần đầu Trần Huy xuất hiện, cô đã rất sợ. Sợ trí nhớ sẽ tự động lần mò quay trở lại vì sự hiện diện của người đàn ông trong quá khứ này. Sợ sẽ không thể giữ được lời hứa của mình với anh. Chính vì thế mà cô đã cố hết sức đẩy Trần Huy ra thật xa, không muốn gặp gỡ, không muốn nói chuyện, thậm chí là không muốn nhìn mặt. Mặc kệ bản thân trở thành nhẵn tâm độc ác thế nào, cô cũng không thể làm William tổn thương.

Bằng mọi giá! Không thể nhớ lại!

Nhưng...

Trong giây phút này đây, những hình ảnh đó... Cha cô... Mẹ cô... Con nhóc sún răng cười toe toét trong bộ đồng phục... Tất cả cứ lộn vồn lộn lờ trong đầu nhất quyết không chịu buông tha.

Thức ép. Dồn đẩy. Khiến đầu cô như muốn vỡ tung.

Không gian trước mắt bỗng trở nên trắng xóa một màu của tuyết.

Rồi đen kịt như màu của mặt biển trong đêm nào.

Không còn âm thanh, không còn hình ảnh, không còn cảm giác...

Trời đã về khuya. Không gian yên ắng tĩnh mịch.

William yên lặng ngồi nhìn khuôn mặt thiu thiu ngủ của Khánh An. Nét mặt cô yên bình, không còn chút dấu vết của sự kích động vài giờ đồng hồ trước.

- Cô ấy ngất vì bị xúc động mạnh. Tinh thần có dấu hiệu hoảng loạn bất an. Có lẽ quá trình hồi phục ký ức tạo quá nhiều áp lực khiến bộ não không đảm đương nổi. Tốt nhất là nên chậm lại một chút.

William nhớ lại lời của bác sỹ Brown, người vừa rời đi vài phút trước. Hàm răng nghiến lại, hai bàn tay nắm chặt, đầu móng tay cắm xuống như muốn xuyên thủng da thịt.

Đáng lẽ anh không nên sắp xếp để gã Trần Huy xuất hiện như vậy. Vì quá nôn nóng muốn giúp cô hồi phục ký ức mà anh đã không suy nghĩ kỹ càng.

Sau cái hôm Khánh An bị thương, William nhận được một cuộc điện bắt ngờ từ Trần Huy.

- Anh nói sao?! Khánh An vì ngất xỉu mà phải nhập viện?! - William không giữ nổi bình tĩnh khi nghe anh ta tiết lộ sự việc đã xảy ra, đứng bật dậy như lò xo. - Vì sao lại ngất xỉu?

- Tôi không biết rõ sự việc nên mới phải gọi cho anh. - Giọng anh ta không mấy vui vẻ. - Bác sỹ không chịu nói rõ tình hình nếu không có sự cho phép của cô ấy.

Điện thoại đã ngắt được một lúc mà William vẫn chưa thể ngồi xuống. Anh chờ đợi đứng nhìn chăm chăm vào khoảng không, trong đầu bấn loạn với những tình huống xấu nhất. Sau đó, anh ngay lập tức gọi điện cho bác sỹ Brown, người có mối thâm tình lâu năm với gia đình anh, cũng là người đã theo dõi bệnh tình của Khánh An từ những ngày đầu tiên. Ông đã giúp kiểm tra hồ sơ và thông báo cho anh biết về tình trạng hiện tại của cô.

Biết rõ sự tình, anh đã rất bàng hoàng. Anh đã mất Khánh An một lần. Cảm giác lúc đó giống như rơi xuống địa ngục không lối thoát. Bây giờ dù là một phần trăm nhỏ nhất, anh cũng không thể nào để vuột mất cô lần nữa.

Nỗi lo sợ càng trở nên thực hơn khi những cơn đau bắt đầu hành hạ cô thường xuyên. Lúc đầu anh có để ý thấy cô hay dậy đi tiểu đêm, nhưng cũng không suy nghĩ quá nhiều. Cho đến một hôm khi anh lần mò tìm chiếc cắt móng tay trong ngăn kéo tủ, tình cờ phát hiện ra lọ thuốc giảm đau giấu kín đằng sau đóng đồ. Tối hôm đó anh đã lén theo chân Khánh An khi cô tỉnh dậy.

Và kể từ đó, đêm nào anh cũng theo bước chân cô, lặng lẽ đứng ở góc hàng lang quan sát.

Một vài lần khi bước chân cô lảo đảo, một vài lần khi cô làm rơi lọ thuốc, một vài lần khi cô ngồi gục đầu trên sàn đôi vai run rẩy... Mỗi lần như vậy là anh phải cắn răng cố không lao vào ngay tắp tự ôm lấy bờ vai nhỏ bé kia. Anh biết cô muốn giấu anh, sự xuất hiện của anh sẽ chỉ làm cô bối rối.

Nhìn cô đau đớn mà bản thân không thể làm gì, sự bất lực cào xé tim gan khiến anh gần như phát điên. Cô ngồi khóc trong nhà vệ sinh, còn anh thì đứng nuốt nước mắt bên ngoài hành lang.

Mặc dù luôn sợ hãi giây phút cô sẽ nhớ lại mọi thứ, nhưng nhìn cô phải khổ sở vật vã thế này anh lại mong cô có thể nhớ ra càng sớm càng tốt. Vì thế mà anh đưa cô về vùng quê xa xôi ven biển ấy với hi vọng mong manh rằng khi nhìn thấy nơi ghi dấu kỷ niệm, những ký ức sẽ rủ nhau ùa về.

Nhưng vài tuần trôi qua mà vẫn không thấy tiến triển.

Sáng nay khi hai người đang chuẩn bị đi học đi làm như mọi ngày, anh tình cờ nhìn thấy lọ thuốc cô để quên trên bàn. Cầm lọ thuốc đầy mới cứng mà anh cảm thấy như có bàn tay vô hình bóp nghẹt trái tim mình, không ngăn được tiếng thở dài phát ra. Vậy là cô đã dùng hết lọ thuốc cũ... Khi đưa cô đi học, anh chờ lúc cô không để ý, đã lén bỏ lọ thuốc vào túi xách cho cô, trong lòng thầm mong cô sẽ không phải dùng đến nó.

Cả ngày anh cứ bồn chồn không thể tập trung vào công việc. Và phút cuối trước giờ lên đường đến điểm hẹn, anh đã không kìm được mình phải gọi điện nhờ tới sự giúp đỡ của Trần Huy. Anh ta biết cô gần cả cuộc đời, lại ở với cô trước vụ tai nạn, chắc chắn có nhiều kỷ niệm với cô hơn, và cũng có nhiều kỷ vật để khơi gợi ký ức.

Suốt buổi tối trong nhà hàng, anh thấp thỏm đứng trong góc khuất quan sát sự việc. Khi cô mân mê tấm hình, lòng anh len lỏi đâu đó một sự nhẹ nhõm nhưng cũng nhói lên nỗi bất an. Khi Trần Huy nắm lấy tay cô, anh chỉ muốn lao vào ngay đám cho gã một phát, nhưng tự thuyết phục mình phải bình tĩnh. Đến khi Khánh An đứng bật dậy vùng vẫy trong sự xúc động thì anh không thể chịu nổi nữa, nhào đến ngay tắp tự.

Đêm nay, nhìn cô khóc đến ngất cả đi, anh vô cùng hối hận với sắp xếp của mình.

Nhưng nhờ thế mà anh biết được lý do tại sao trí nhớ của cô không có tiến triển gì.

Cũng là vì anh! Vì cô sợ làm tổn thương anh.

Sự tồn tại của anh bên cạnh cô... Rốt cuộc là khiến cô hạnh phúc hay là đang bóp nghẹt cô?

Liệu... có phải như anh ta nói. Đã đến lúc anh phải trả cô lại nơi cô vốn thuộc về? [2]

Ý nghĩ chợt thoáng qua khiến xương sống anh lạnh toát, vội vàng lắc đầu xua đuổi nó đi.

—
Chú thích:

[1] Xem chương 15.

[2] Xem chương 22.

29. Chương 29: Điều Em Muốn Làm Cho Anh

Người đàn ông với nụ cười hiền từ quỳ xuống kéo cho ngay ngắn chiếc cổ áo trắng của cô bé con có hai đuôi tóc ngoe nguẩy. Ông vuốt nhẹ mái tóc đen nhánh của cô bé, ân cần dặn dò:

- Đi học rất vui, có bạn bè, có thầy cô, có nhiều trò chơi. Con sẽ học được nhiều thứ mới. Không có gì phải sợ cả.

Cô bé con nắm chặt lấy hai chiếc quai cặp trên vai mình, nói to đồng dục:

- Bố yên tâm, con không sợ gì cả!

- Con nhớ tập trung chú ý nghe lời cô giáo, đừng nói chuyện riêng trong giờ học. - Người mẹ đứng bên cạnh dịu dàng xoa đầu.

- Vâng ạ! - Cô bé nhanh lẹ gật đầu.

Cậu nhóc con dáng người cao dong dỏng, mặc chiếc áo sơ mi trắng đóng thùng cẩn thận trong chiếc quần kaki sẫm màu, từ đầu tới giờ đứng kế bên lặng yên quan sát, háo hức chờ đợi tới lượt mình được dặn dò cô bé. Nhưng đến phút cuối, cậu không còn kiên nhẫn được nữa, hấp tấp chen vào:

- Nếu có đứa nào dám bắt nạt em, cứ bảo anh. Anh sẽ cho nó một trận nhớ đời luôn. - Cậu vừa nói vừa giơ cao nắm đấm để củng cố lời cam đoan của mình.

Ngay lập tức, cậu phải la lên oai oái vì cái cổ đầu đau điếng của vị phụ huynh đứng đằng sau, kèm theo tiếng gọi tên đầy đe nẹt:

- Huy!

Trong khi cậu nhăn nhó xoa xoa đầu mình thì mọi người xung quanh cười rộ lên. Cô bé con cười híp cả mắt, miệng toét tới mang tai khoe mấy cái răng sữa.

Hạnh phúc, yên bình, và êm ả.

Bỗng...

Một tiếng nói đau đớn quaoi vang vẳng đâu đó trong nền không gian.

“Khánh An, anh cầu xin em đừng nhớ lại quá khứ... Anh cầu xin em đừng nhớ lại...”

Khánh An giật mình thu lại nụ cười trên môi.

Phải rồi, không thể nhớ ra!

Những hình ảnh của quá khứ ở trước mắt không còn mang lại cảm giác hạnh phúc bình yên, mà chỉ khiến cho sự sợ hãi dấy lên trong lòng ngày một lớn hơn. Cô vội đưa tay khua khoảng cổ hết sức xua đuổi chúng đi.

Âm thanh méo mó. Hình ảnh biến dạng. Tứ phía bao trùm một màu đen đặc quánh.

William bất chợt xuất hiện trước mặt cô, gương mặt thống khổ như thể đang phải chịu đựng một sự đau đớn buốt thấu tâm can. Đôi môi anh mấp máy muốn nói điều gì đó, nhưng âm thanh chưa kịp phát ra thì anh đã ngã khụy xuống, nằm sõng soài bất động trên mặt đất.

- William!

Khánh An lao thẳng về phía trước không ngừng gọi tên anh. Không một lời đáp lại, không một cử động. Anh nằm yên đó cơ thể lạnh tanh không một chút dấu hiệu của sự sống.

Bất loạn với sự sợ hãi, Khánh An cứ thế gào thét gọi anh, nước mắt nước mũi dàn dụa tuôn trào khắp khuôn mặt.

- Khánh An!

Có tiếng của ai đó.

- Khánh An!

Âm thanh một lúc một rõ nét.

- Khánh An!

Khánh An mở choàng mắt.

William.

Anh ở ngay trước mặt, tay đặt lên vai cô day nhẹ. Ánh đèn vàng leo lét chiếu vào từ cửa sổ rọi lên khuôn mặt lộ rõ vẻ lo lắng.

Không chần chừ một giây một phút, Khánh An ngồi bật dậy ôm chầm lấy anh, nước mắt vẫn chảy ướt đầm hai bên gò má, hơi thở hỗn hển loạn nhịp.

Anh vẫn ở đây! Anh vẫn ở đây! Anh không sao cả! Không sao cả!

Sự sợ hãi hoảng loạn cùng nỗi vui mừng tột độ khiến những âm thanh nức nở không kìm được, thoát ra khỏi cổ họng vỡ òa thành tiếng. Vòng tay cô siết chặt như muốn được dính lấy anh không rời, muốn hòa với anh làm một, siết chặt đến mức đuôi mày William phải thoáng nhú lại vì đau.

- Ổn rồi, Khánh An. Mọi chuyện ổn rồi...

William vội vàng lên tiếng trấn an, liên tục vuốt vuốt mái đầu đang gục xuống trên vai mình. Tiếng khóc thổn thức không ngừng khiến lòng anh quặn thắt như có bàn tay vô hình nào đó ra sức bóp nghẹt trái tim. Tất cả là do sự sắp xếp ngu ngốc của anh, là do anh nóng vội thiếu suy nghĩ, là do anh vô tâm không nhận ra những áp lực đang đè nặng lên vai cô. Và sâu xa hơn nữa, là do anh, trong vô thức, đã để nỗi sợ hãi ích kỷ của mình đè nén cô, làm tổn hại tới cô.

- Xin lỗi em... Là lỗi của anh... Là anh không tốt... - Từng lời nói khó nhọc thốt ra trong ăn năn day dứt.

Khánh An lắc mạnh mái đầu, nước mắt vẫn tuôn tràn như suối:

- Không, là lỗi của em... Là lỗi của em... Xin lỗi anh...

Trong lòng cô ngập tràn sự hối hận. Đáng lẽ cô nên kiên quyết đuổi anh ta đi. Đáng lẽ cô không nên động vào tấm hình đó. Ý nghĩ làm tổn thương anh còn đáng sợ hơn cả dao sắc đâm chọc giày xé ruột gan.

- Không, em không có lỗi gì cả. - William vùi mặt vào mái tóc tơ bông bênh. - Là lỗi của anh...

Đêm hôm đó, không biết là bao lâu, hai con người cứ thế nhận lỗi về mình. Anh ngồi yên ôm chặt lấy cô không rời, còn cô thì khóc, khóc rất nhiều, khóc ướt đầm vai anh, khóc cho tới khi thấm mệt và thiếp lại vào giấc ngủ với hai hàng lệ vẫn chảy dài trên gò má.

Những ngày sau đấy, cuộc sống trở lại như bình thường, không ai nhắc đến chuyện đã xảy ra. William không muốn tạo thêm áp lực cho Khánh An, còn Khánh An thì quá bận rộn chuẩn bị cho việc thi cử để có thời gian lo nghĩ về những chuyện khác. Cô vẫn đi học đều đặn, uống thuốc đều đặn. Tối tối vẫn vừa nấu

cơm vừa tranh thủ đọc sách nhồi nhét vào đầu thêm được chút kiến thức nào hay chút nấy. Ăn uống xong, cô thường nằm bò nhòai ôn tập trên ghế sofa, còn anh thì ngồi bên cạnh nghiền ngẫm mấy cuốn sách triết học lịch sử dày cộp, thi thoảng lại quay sang hỏi han, giải đáp thắc mắc. Cứ đúng đến mười rưỡi tối, hai vợ chồng lục đục thu dọn sách vở đồ đạc, cùng nhau đi tắm, rồi trèo lên giường đi ngủ.

Đêm nay cũng như mọi đêm, hai vợ chồng đi ngủ sau khi nằm trò chuyện luyện huyên một hồi. Tuy nhiên, đã gần nửa tiếng đồng hồ trôi qua kể từ lúc tắt đèn, Khánh An vẫn nằm trần trọc, cơn buồn ngủ dường như không hề có ý định kéo đến. Cô đã thử đủ mọi tư thế, nằm nghiêng, nằm thẳng, nằm sấp, cũng thử lằm nhằm đếm cừu trong đầu, nhưng dù đếm tới gần nghìn con cừu cũng không thấy phát huy tác dụng.

- Em không ngủ được à? - Giọng William ngái ngủ, có vẻ như vừa bị đánh thức từ giấc ngủ chập chờn.

- Xin lỗi làm anh thức giấc. Em sẽ nằm yên không ngộ nguậy nữa.

Khánh An áy náy kéo chiếc chăn ngay ngắn, chuẩn bị cho mình một tư thế cố định. Nhưng William dường như không muốn ngủ lại ngay. Anh xoay người về phía cô, cánh tay đưa ra kéo cô sát lại gần nằm tựa lên ngực mình:

- Kỳ thi ngày mai làm em lo lắng à?

- Chắc là thế... - Khánh An gật đầu, rúc nhẹ vào lòng anh.

- Anh thấy em nắm rất vững các kiến thức, sẽ không có vấn đề gì đâu. - William nói, bàn tay dịu dàng vuốt mái tóc đen của cô như anh vẫn hay làm.

- Vâng, em cũng biết vậy. Nhưng chẳng hiểu sao vẫn không tránh khỏi hồi hộp.

- Em đừng nghĩ về ngày mai nữa. Hãy thử tưởng tượng mình đang ở một chỗ hay ho nào đó... - William gợi ý. - Chỗ mà làm cho tinh thần mình thư thái, như là ở bên bờ biển chẳng hạn.

Khánh An nghe lời anh nhắm mắt lại, bắt đầu tưởng tượng ra bờ biển sóng vỗ rì rào, bọt sóng tung bay trắng xoá. Nơi đó có anh nắm tay cô tung tăng chạy trên bờ cát vàng mịn màng. Gió biển mặn mà mơn chớn trên da mặt, dọc theo mái tóc...

Thật dễ chịu. Thật thư thái.

Nhưng...

Sao chẳng thấy buồn ngủ gì cả?!

- Có vẻ không mấy tác dụng anh ạ. - Khánh An mở mắt, khẽ thì thầm sau vài phút để trí tưởng tượng bay xa.

Bàn tay vẫn vuốt nhẹ mái đầu của người vợ, William yên lặng nghĩ ngợi, cố tìm kiếm trong kho kiến thức của mình xem còn có cách nào khác để giúp cô không.

- Hay là... - Khánh An ngập ngừng đề nghị. - Hay là... anh hát cho em nghe đi.

- Hát? - William nhúm mày.

Cảm nhận được sự lưỡng lự trong câu hỏi lại của anh, Khánh An bắt giác đỏ mặt. Có lẽ yêu cầu của cô hơi thái quá. Khi không mà nũng nịu đến mức đòi được ru ngủ như một đứa con nít.

- Không được thì thôi vậy? - Cô cúi đầu che giấu sự thoáng bối rối của mình.

- Không phải. Tất nhiên là được. - William vội nói. - Chỉ có điều anh không biết bài hát ru nào.

- Vâng, thôi anh ạ. - Khánh An nhanh lẹ đồng tình, vẫn còn chưa hết xấu hổ về đề nghị không nhẽo của mình. - Nằm một chút là em ngủ bây giờ ấy mà.

Cô liền nhắm nghiền mắt nằm im bất động, trong đầu nhai đi nhai lại câu: “Đi ngủ thôi nào!” như một lời thần chú, với hi vọng mong manh là sẽ thuyết phục được bản thân mình chìm vào giấc ngủ.

Nhưng lời thần chú chưa kịp có cơ hội phát huy sức mạnh, thì tiếng hát khe khẽ đã bắt đầu cất lên trong màn đêm tĩnh mịch.

“Khánh An, em yêu à, ngủ đi em, ngủ đi em...”

Chất giọng trầm trầm bay bổng bên tai.

”Khánh An, em yêu à, anh yêu em rất nhiều.

Em ngủ đi, mơ những giấc mơ đẹp.

Anh sẽ ở bên trông giấc ngủ cho em.”

Bàn tay to lớn vụng về vỗ vỗ lên lưng cô theo nhịp của tiếng hát.

”Đừng lo lắng về bất kỳ điều gì cả.

Vì đã có anh luôn ở bên che chở cho em.

Anh yêu em, Khánh An à, anh yêu em.”

Lời hát thì thầm không theo vần điệu gì, cũng chẳng theo nhạc điệu gì cụ thể. Nhưng từng câu từng chữ như có một sức mạnh ảo diệu thần kỳ, xua đi hết những sự lo âu căng thẳng, khiến trái tim ấm áp, khiến sự bình yên thanh thản ngập tràn trong lòng. Đôi môi cô không kìm được nụ cười nở rộ.

Bỗng... William ngừng hát, bàn tay vỗ nhẹ trên lưng cô cũng dừng lại, ánh mắt anh trở nên suy tư:

- Khánh An. - Anh vẫn giữ giọng nói khê khàng.

- Dạ? - Cô ngạc nhiên mở mắt ngược nhìn anh.

- Về lời hứa đó... - William ngập ngừng. - Lần trước trong lúc sốt là do anh... hồ đồ nên mới nói những lời thiếu suy nghĩ như vậy... Sự thực thì anh rất muốn em có lại ký ức...

Dứt lời, William bắt giác nín thở chờ đợi phản ứng của cô. Liệu có quá sớm để đề cập tới vấn đề này?

Khánh An yên lặng, dường như đang chìm đắm trong suy nghĩ, nhưng anh không thể đoán được cô đang nghĩ gì, vì chút ánh sáng từ mù hắt vào qua ô cửa sổ không đủ để nhìn thấy được hết những biểu cảm trên gương mặt của cô. Không gian yên ắng tĩnh mịch đến mức có thể nghe thấy tiếng hơi thở đều đặn của cô trên ngực mình.

Cuối cùng Khánh An cũng lên tiếng:

- Vâng, cứ đợi em thi xong đã... - Cánh tay đang ôm ngang người anh siết nhẹ. - Bây giờ anh hát tiếp cho em nghe đi. Em muốn nghe thêm nữa.

William thở ra.

Lời hát thì thầm lại vang lên khe khẽ. Bàn tay trên lưng cô vỗ nhẹ đều đều.

Khánh An nhắm hờ mí mắt, áp má mình lên bờ ngực rắn chắc. Chẳng mấy chốc, giấc ngủ đến lúc nào không hay.

Ánh nắng chói chang rực rỡ ủa tràn khắp mọi nơi, trên từng cành cây ngọn cỏ, phủ vàng từng ngõ ngách của khoảng sân trường rộng thênh thang đông kín người đi lại.

Cuối cùng thì ngày thi đầu tiên đã đến. Các sỹ tử người nào người nấy mặt mày cũng đều căng thẳng, bước chân vội vã hối hả hơn ngày thường.

- Em kiểm tra xem có mang theo hộ chiếu, thẻ căn cước đầy đủ chưa? - William hỏi khi hai người xuống xe bước chân về phía hội trường thi.

Theo luật của trường, sinh viên phải mang theo hộ chiếu hoặc thẻ căn cước vào phòng thi để xác nhận danh tính. Khánh An mở cặp kiểm tra. Cô để sẵn hai thứ này trong hộp bút, chốc nữa chỉ việc lấy ra.

- Em có nhớ mang theo ít nhất hai cái bút đề phòng bị trục trặc hay hết mực không đấy? - William tiếp tục hỏi.

- Có. - Khánh An gật đầu mỉm cười. - Em mang cả chục cái trong cặp.

- Máy tính? - William nhướn mắt suy nghĩ xem còn gì phải nhớ nữa không.

- Đã có ở đây.

- À, còn... - William định nói “Còn thuốc?”, nhưng phút cuối lại thôi. Chắc hẳn là cô sẽ không quên thứ này. Khánh An không lạ gì với sự tỉ mỉ chu đáo của người chồng. Cô vỗ vỗ vào chiếc cặp của mình, nhoẻn cười:

- Anh yên tâm, em đã kiểm tra kỹ rồi. Tất cả mọi thứ đều ở đây.

Hơn mười lăm phút nữa mới vào thi mà tiền sảnh của hội trường đã chật cứng người. Một số người túm năm tụm bảy nói chuyện. Một số người thì chọn một chỗ nào đó thuận tiện lôi tài liệu ra đọc lần cuối.

- Em đứng ở đây để anh ra xem số báo danh cho em? - William nói hắt đầu về phía bảng thông báo số báo danh chen chúc người.

- Thôi, không cần đâu. Em tự làm được. - Khánh An xua tay. - Anh đi làm đi kéo muộn.

- Không sao, hôm nay anh không bận.

Chưa dứt lời, bước chân của William đã nhanh nhẹn di chuyển về phía đám đông. Anh lắc đầu nhìn đám sinh viên đang chen lấn xô đẩy không khỏi mừng thầm về quyết định vô cùng đúng đắn của mình. Khánh An của anh thấp bé nhẹ cân làm sao chen nổi với cái đám vai u thịt bắp này.

Khánh An bị bỏ lại ở góc tiền sảnh, đứng ngẩn tò te nhìn người chồng không thèm để ý tới bộ dáng quày tây áo vest đĩnh đạc của mình, cứ thế hăm hở xông thẳng vào giữa nhóm sinh viên. Cô bỗng cảm thấy mình giống như là học sinh tiểu học được phụ huynh dẫn đi thi hơn là một sinh viên đại học đã ngoài hai mươi tuổi. Sáng nay mặc cho cô cam đoan đến khô cả nước miếng là cô có thể tự lo được, anh vẫn nhất quyết theo chân cô không rời, lo lắng sốt sắng còn hơn cả người phải đi thi.

Sau một hồi đứng đợi, cuối cùng William cũng chạy ra từ đám đông, vừa lúc đó Kiều Anh cũng đi tới. Nét mặt cô bạn thoáng chút ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ thân thiện:

- Chào anh! - Kiều Anh vẫy tay. - Anh chắc hẳn là William, chồng của Khánh An.

William gật đầu chào lại:

- Còn em chắc hẳn là Kiều Anh.

- Khánh An kể nhiều về em lắm sao? - Khuôn mặt Kiều Anh lộ vẻ thích thú. - Cậu ấy có kể xấu gì em không thể?

- Xấu tốt thì anh không biết. - William mỉm cười. - Nhưng điều gì cũng kể...

Kiều Anh bật cười, rồi quay sang nhìn Khánh An hai hàm răng đập vào nhau lập cập:

- Tổ run quá cậu ạ. Hi vọng vừa đủ điểm đậu không phải thi lại.

- Mấy tuần vừa rồi cậu học chăm như vậy, sẽ ổn thôi. - Khánh An trấn an bạn.

- Ước gì tớ có thể mượn bộ não của cậu vào phòng thi.

Khánh An phì cười. Với bộ não này của mình, cô còn không biết liệu có thể ngồi tập trung vài tiếng đồng hồ mà không bị quấy rầy bởi những cơn đau đầu tai quái. Nhưng tất nhiên, cô không dại mà nói ra điều đó để hai người bên cạnh phải lo cuống cuồng lên.

Trò chuyện thêm vài ba câu thì giám thị coi thi mở cửa phòng, thông báo cho các thí sinh chuẩn bị sẵn sàng. Khánh An vẫy tay chào tạm biệt:

- Thôi, bọn em phải vào phòng thi đây. Anh đi làm đi nhé.

William tần ngần đứng nhìn Khánh An chưa muốn rời ngay, đáy mắt không che giấu được sự lo âu ngập tràn.

- Anh đừng lo mà. Em đã bảo anh cứ chau mày thế này sẽ chóng già đấy. - Khánh An tiến lại gần, vuốt vuốt chân mày của anh. - Chỉ có vài tiếng thôi là xong rồi.

- Ủ, nếu mà có vấn đề gì... - William ngần ngừ. - Nhớ gọi điện cho anh ngay nhé.

Chưa để Khánh An kịp trả lời, Kiều Anh đã nhí nhảnh chen vào:

- Anh yên tâm. Có em chăm sóc Khánh An. Sẽ thông báo với anh từng chi tiết nhỏ.

Nụ cười nhẹ nở trên môi, nhưng anh vẫn không thể dẹp tan nỗi lo âu thường trực trong lòng mình.

Khánh An bật máy sấy. Luồng hơi nóng ẩm thổi mạnh khiến mái tóc đen dài bay phất phới. Những giọt nước lấp lánh dưới ánh đèn vàng, trượt dọc sợi tóc rồi biến mất trong không trung.

Đến giờ đã làm xong ba bài thi. Chỉ còn hai bài vào cuối tuần sau là cô hoàn thành đợt thi cuối năm này.

Nhờ học tập chăm chỉ ngay từ đầu cộng ôn luyện kỹ càng, mấy bài thi này chẳng làm khó được Khánh An. Chỉ có điều sức khỏe của cô hiện không được tốt khiến sự tập trung và khả năng tư duy kém đi nhiều. Không biết có phải do căng thẳng mà dù cô đã uống thuốc đề phòng trước khi thi nhưng cũng không tránh khỏi hoa mắt chóng mặt. Nhiều lúc cô phải dừng bút nhắm nghiền mắt nhắm ba phút thì mới có thể tiếp tục làm bài.

Thậm chí giữa lúc đang làm bài thi gần đây nhất, máu mũi tự dưng chảy ra nhuộm đỏ tờ giấy thi. Được cái giám thị đã nhanh chóng giúp cầm máu và còn rất cảm thông cho thêm thời gian bù lại. Tất nhiên những chuyện này cô đã cấm Kiều Anh báo lại cho William biết để tránh làm anh lo lắng.

Khánh An tắt máy sấy, đang định quay người rút dây cắm điện thì bỗng dưng đầu cô ong lên như có người đang đập búa bên tai. Cô nhắm mắt lập cập mở ngăn kéo, nhưng chưa kịp cầm lấy lọ thuốc thì một màu đen đã bao trùm khắp mọi nơi.

Khánh An ngã vật xuống sàn bất tỉnh.

Đóng cánh cửa phòng của bác sỹ trưởng khoa thần kinh phía sau lưng, William cảm thấy chân mình như đeo chì. Anh lê từng bước nặng nhọc.

Điều mà anh luôn lo sợ đang xảy ra. Bệnh tình của Khánh An ngày càng trở nên trầm trọng.

Khi Kiều Anh lên lút gọi điện kể cho anh nghe về chuyện xảy ra trong phòng thi, William đã thấy bất an liên hồi. Giờ nghe lời chuẩn bệnh của bác sỹ, thế giới xung quanh anh như quả cầu thủy tinh mỏng manh bị rạn nứt, chỉ cần một cái chạm khẽ là sẽ vỡ vụn ra thành từng mảnh nhỏ.

- Vết thương cũ trong não sưng lên rất nhiều. - Bác sỹ nhận xét nhìn vào màn hình chiếu. - Có lẽ là việc thi cử tạo thêm áp lực cho bộ não khiến tình trạng của cô xấu đi nhanh hơn so với chuẩn đoán ban đầu. Nếu cứ thế này, e là...

- Bác sỹ nói thế là thế nào? - Khuôn mặt William tái nhợt. - Nhất định phải có biện pháp nào đó để giúp cô ấy! Đây không phải là bệnh viện tốt nhất trong nước sao? Thuốc? Phẫu thuật? Chắc chắn phải có cách gì đó!

Làm trong ngành hàng chục năm, vị bác sỹ già đã quen thuộc với sự to tiếng quá khích của người nhà bệnh nhân, ông điềm tĩnh trả lời:

- Vấn đề của cô nhà là do tâm lý gây ra. Bây giờ chỉ có cô ấy cố nhớ lại thì mới khá lên được. Chứ dao kéo thuốc thang cũng không thể giải quyết được gì.

Ra khỏi phòng bác sỹ được một lúc rồi mà William thấy cơ thể mình vẫn chưa hết run rẩy. Anh đẩy nhẹ cửa phòng bệnh bước vào, khẽ khàng tiến tới gần chiếc giường bệnh, rồi từ từ ngồi xuống bên cạnh.

Căn phòng yên ắng tĩnh mịch, chỉ nghe thấy tiếng tí tí của máy điện đồ và tiếng tí tách của nước truyền nhỏ giọt.

Đôi mắt Khánh An ngẩn ngẩn, hàng mi đen dài bất động. Khuôn mặt xanh xao hốc hác, nước da vốn đã nhợt màu giờ còn tái nhợt như không còn một giọt máu.

Anh đau đớn cầm bàn tay gầy guộc của cô áp lên gò má mình. Anh biết cô dạo này ăn không ngon miệng, ngủ cũng không ngon giấc, nhưng giờ nhìn cô nằm trên chiếc giường bệnh trắng toát, anh mới nhận ra cô đã ốm đi biết chừng nào.

Phải làm thế nào để giúp cô? Tiếng gào thét tuyệt vọng vang lên trong đầu.

Anh không thể giúp gì cho người mình yêu mà thậm chí còn hại cô, bóp nghẹt cô. Anh cảm giác mình như là một liều thuốc độc đang dần dần từ từ hút đi sự sống của cô.

Hai giọt nước trong suốt tràn qua khoé mắt lặng lẽ rơi xuống lăn tròn trên bàn tay không động đậy của người con gái đang chìm sâu trong giấc ngủ.

Khánh An tựa mình tỉnh giấc. Sự nhức nhối nơi đầu kim tiêm của máy truyền dịch cắm trên mũi bàn tay khiến cô khẽ nhăn mặt. Mùi thuốc khử trùng nồng nặc khắp nơi cùng sắc màu trắng toát bao trùm cả căn phòng giúp cô nhanh chóng nhận ra mình đang ở đâu. Dù sao cũng không phải là lần đầu tiên cô thức dậy trong tình trạng này.

William đang ngồi khoanh tay trên chiếc ghế tựa cạnh giường bệnh, đầu gục xuống, hơi thở sâu đều đặn.

Chắc hẳn anh đã thức cả đêm để trông cho cô ngủ.

Gương mặt hốc hác, râu lún phún trên cằm, hồ mắt trũng sâu thâm quầng đầy mệt mỏi. Khánh An thấy khoé mắt mình cay xè. Cô biết cô đau một thì anh đau mười. Cái đau trong lòng của anh, nó còn giày vò giằng xé hơn nỗi đau về thể xác gấp bội.

Mặc dù cô cố hết sức mình giấu giếm, nhưng chắc anh cũng đã biết được phần nào. Dạo này anh thường hay đứng trầm ngâm bên cửa sổ nhìn về phía xa xăm. Rất nhiều lần anh lặng yên ngồi nhìn cô. Anh không nói gì, nhưng nỗi buồn lo chất chứa trong đáy mắt.

Phải làm gì cho anh bây giờ?

Bàn tay của William khẽ động đậy. Anh giật mình mở mắt. Thấy Khánh An đang nhìn mình, anh vội vàng quỳ xuống bên cạnh giường nắm lấy tay cô:

- Em tỉnh dậy từ khi nào vậy? Sao không đánh thức anh dậy?

Khánh An im lặng vài giây, dường như còn đang suy ngẫm thêm về điều mình sắp nói. Cuối cùng, cô cũng cất lời, nhưng không phải để trả lời cho câu hỏi của anh mà là đưa ra một lời đề nghị:

- Anh cho phép em... gặp anh Huy chứ? - Giọng cô yếu ớt, hơi ngập ngừng như đang dò hỏi. - Em muốn thử... Về ký ức của em chắc bác sỹ cũng đã nói cho anh biết... Có thể tình trạng của em sẽ khá hơn.

Đôi mắt của William ánh lên sự bất ngờ. Anh ngay lập tức vui sướng gật đầu:

- Tất nhiên rồi. Em nên gặp anh ta.

Trước đây chỉ nghĩ tới gã đàn ông này thôi là anh đã muốn nổi sung lên rồi, chứ đừng nói tới chuyện để Khánh An nói chuyện với anh ta. Vậy mà giờ đây ước muốn to lớn nhất của anh chính là để hai người có cơ hội gặp mặt.

- Anh sẽ giúp em liên lạc với anh ta?

- Cám ơn anh. - Khánh An mỉm cười. Nụ cười khiến gương mặt xanh xao của cô có thêm chút sức sống.

William liếc khay đồ ăn trên bàn y tá mang vào nửa tiếng trước.

- Em đã đói chưa? Cố ăn một chút gì nhé.

Mồm miệng nhột nhột, cổ họng đắng nghét, Khánh An không cảm thấy muốn ăn một chút nào. Nhưng sợ làm anh lo lắng, cô gật đầu đồng ý, gượng người ngồi dậy. William nhanh nhẹn nắm lấy cánh tay đỡ cô tựa vào đầu giường.

- Anh đã ăn chưa? - Khánh An đưa mắt nhìn anh.

- Anh không đói.

William lắc đầu, tay vẫn bền kéo gối sắp xếp giường cho cô được ngồi thoải mái. Xong xuôi anh mang khay đồ ăn đi hâm nóng lại rồi đặt lên chiếc bàn cạnh giường.

- Để anh đút cho em. - Anh xúc một thìa cháo thổi phù phù rồi đưa lên trước miệng cô.

Lần này Khánh An không buồn tránh né cũng chẳng kháng kháng giành quyền tự ăn như lần trước. Nhưng cô vẫn không chịu ăn ngay mà kỳ kèo mặc cả:

- Anh ăn một miếng thì em mới ăn một miếng. Nếu anh không ăn thì em không ăn.

William phì cười. Sự thực anh chẳng có tâm trạng đâu mà ăn uống. Nhưng mà để cô chịu ăn, chuyện gì anh cũng sẽ làm.

Vậy là cứ thế, mỗi người một miếng, bát cháo ô tô đầy ú ụ đã hết từ lúc nào.

30. Chương 30: Chỉ Có Một Mong Mỗi Duy Nhất

Buổi chiều đầu hè, nắng vàng chói lọi ngập tràn khắp khuôn viên bệnh viện. Khánh An mặc bộ quần áo kẻ sọc của người bệnh, khoác chiếc áo choàng mỏng bên ngoài, chầm chậm bước từng bước ngần cạnh Trần Huy. Hai người đã sóng bước được một lúc, nhưng vẫn chưa ai mở miệng nói câu nào. Không gian trong khu vườn nhỏ yên ắng tĩnh mịch đến mức có thể nghe rõ mồn một tiếng sỏi đá lạo xạo dưới chân.

- Tôi... Ừm... Em... - Khánh An ngập ngừng lên tiếng, đôi mắt vẫn không rời những viên sỏi nhỏ xíu lóc cóc lăn tròn dọc con đường mòn mỗi khi bị mũi giày đá vào. - Xin lỗi anh... Về những lần gặp mặt trước... Em biết là anh quan tâm và muốn giúp em... Chỉ là em...

Trong lòng Trần Huy không tìm được sự xốn xang khi nghe thấy tiếng “Em” gần gũi quen thuộc. Cuối cùng thì anh không còn đẩy cô đi như nam châm cùng cực, có thể lại gần mà không sợ cô sẽ bỏ chạy trong tích tắc, cũng không phải đối diện với ánh nhìn đầy sợ sệt tránh né như kim chích vào trái tim.

- Không sao. Là do anh hấp tấp, không nghĩ tới cảm giác của em. - Trần Huy lắc đầu, đôi mắt xót xa nhìn nét mặt xanh xao nhột nhột của Khánh An. Mới chỉ có vài tuần không gặp mà cô đã ốm đi nhiều.

Hai người dừng chân trước hàng ghế đá ven trắng cỏ nhìn ra đài phun nước đầy ắp cá vàng tung tăng bơi lội. Thấy bước chân Khánh An hơi lảo đảo, Trần Huy vội vàng đưa tay ôm lấy vai cô, đỡ cho cô ngồi xuống.

- Cảm ơn anh. - Khánh An mỉm cười thân thiện, nhưng đồng thời cũng giữ ý nhẹ nhàng gỡ tay anh ra.

Sự va chạm ngắn ngủi khiến trái tim Trần Huy bồi hồi rung nhẹ lên. Không biết bao lần anh ôm cô gái nhỏ trong lòng vỗ về an ủi. Vậy mà bây giờ chỉ chạm vào cô thôi cũng thật khó.

Đợi Khánh An tìm được tư thế ngồi thoải mái, Trần Huy lấy từ trong túi áo ra một tấm hình đưa cho cô.

- Đây là em sao? - Khánh An bất giác hỏi cầm lấy tấm hình.

Cô nhóc con trong hình mặc áo tắm đỏ chói, buộc tóc hai ngoe, khuôn mặt lộ rõ vẻ sợ sệt. Cô bé đứng nép vào cậu bé cao dong dỏng đang toét miệng cười ở kế bên. Hai cánh tay cứ thế ôm khư khư lấy cậu ta không rời. Cậu bé này chắc hẳn là Trần Huy.

- Ừ, một cô bé mít ướt luôn rụt rè nép đằng sau lưng anh mỗi khi tới một nơi lạ lẫm. - Trần Huy gật đầu. - Nhưng thi thoảng cũng liều lĩnh khiến người khác phải thót tim.

- Liều lĩnh? - Khánh An bật cười nghe những miêu tả về bản thân mình.

Không khó để tưởng tượng ra một Khánh An mít ướt vì đến bây giờ cô vẫn mau nước mắt như vậy. Nhưng mà cô thực không biết mình đã từng là một đứa bé liều lĩnh.

- Phải rồi... - Nụ cười nở nhẹ trên môi, Trần Huy bắt đầu cất tiếng kể.

Hôm ấy hai gia đình cùng nhau đi công viên nước. Với sự rủ rê của ông anh, Khánh An can đảm thử từng cái cầu trượt, từ cái thấp lè tè cho đến cái cao ngất ngưởng. Tuy nhiên, lên tới đỉnh của cái cao nhất, nhìn nước thốc xuống cái ống dốc thẳng đứng, mặt cô tái mét, chân tay run lập cập.

Khánh An nhỏ tuổi nhất trong đám người xếp hàng chờ đến lượt. Cô thuộc dạng thấp bé nhẹ cân nên trông càng nhỏ hơn so với lứa tuổi của mình. Một người lớn đứng gần đó nhìn mặt nhìn cô ái ngại:

- Con có chắc là muốn thử cái này không đó?

Câu hỏi này làm Khánh An càng nhụt chí, cả người đông cứng, bàn tay nắm chặt miết vào bên hông.

Trần Huy biết cô em đang sợ hãi và cũng nhận ra ống trượt này không phù hợp với độ tuổi của Khánh An cho lắm. Anh vội xoa đầu cô:

- Mình đi xuống thôi! Không thử cái này nữa.

Nhưng Khánh An không thềm để ý lời của ông anh, cứ đứng đó chằm chằm nhìn hết người này đến người khác trèo lên trượt xuống. Cô không dám trượt nhưng cũng không muốn từ bỏ. Sau mười lăm phút đứng chết trân, cô tuyên bố một câu ngắn gọn:

- Em trượt!

Rồi chạy một mạch ra nhảy ùm xuống trong tiếng la thất thanh vì không hiểu chuyện gì đang xảy ra của mọi người xung quanh.

- Và điều bất ngờ nhất là... - Khóe môi Trần Huy rung rung cố nín cười. - Khi em xuống tới nơi thì không còn cái quần bơi nữa vì chắc là do bị nước chảy mạnh cuốn trôi đi mất. Vậy là em cứ trốn lì dưới nước không chịu chui lên.

Khánh An không kiềm chế nổi phải phá lên cười tưởng tượng ra cảnh hài hước kia.

Sau đó Trần Huy cho cô xem thêm ảnh của bố mẹ. Cô phần lớn là giống mẹ nhưng có đôi mắt của bố. Theo lời của anh, bố cô là người hiền lành ít nói, rất yêu thương chăm sóc hai mẹ con cô. Còn mẹ cô thì vui vẻ hoạt bát, có thể rôm rả cười đùa suốt ngày.

Lần dở những tấm ảnh cũ này, Khánh An mới thấy thấm thía sự thân thiết giữa cô và Trần Huy. Gần như không có bức ảnh nào trong tuổi thơ mà không có mặt anh.

- Anh Huy... - Những ngón tay trên tấm hình siết nhẹ, một sự thôi thúc khiến câu hỏi bật thốt trước khi Khánh An kịp nhận ra. - Chuyện giữa chúng ta là như thế nào?

Trần Huy ngẩng đầu nhìn cô, nét mặt thoáng ngạc nhiên vì sự quan tâm đột ngột này. Đôi mắt anh bỗng ánh lên một nỗi buồn man mác chứa đầy hoài niệm:

- Chuyện giữa chúng ta... - Giọng anh nhẹ nhàng như cơn gió thoảng qua. -... chính thức bắt đầu từ cái ngày em mặc áo dài trắng đến đón anh ở sân bay... [1]

Sau cái hôm đấy, mỗi lần nhìn thấy Khánh An, anh không thể nào vô tư được như trước, con tim cứ liên hồi đập mạnh. Còn Khánh An thì cũng không còn tíu tít nắm chân nắm tay, ôm vai bá cổ ông anh như những ngày tháng trước kia. Cô bé thẹn thùng, cô bé đỏ mặt, cô bé rụt rè giữ khoảng cách. Đôi mắt to tròn đen lay láy cứ bắt gặp ánh mắt của anh là vội cụp xuống, hai gò má hồng ửng lên như là vừa bị ai đó véo mạnh. Huy biết trái tim cô đã có sự thay đổi giống mình.

Suốt hai tuần nghỉ Tết ở Việt Nam, anh không thể nào ngừng suy nghĩ về cô dù chỉ một giây một phút. Càng ở bên cô thì anh càng say đắm mê mết. Sự dịu dàng nữ tính, vẻ xinh đẹp thuần khiết, nụ cười ngây ngô dễ thương... cùng vô số những điều khác anh đã biết rõ về cô từ lâu lắm rồi... Đúng là không có gì lạ

lắm, nhưng cảm xúc mà chúng mang lại thì vô cùng mới mẻ, làm anh suy tư đến mất ăn mất ngủ. Đường như tiếng sét ái tình đã đánh trúng đầu anh một cách không khoan nhượng.

Lúc đó, Khánh An mới mười sáu tuổi và khoảng thời gian anh về thăm nhà cũng không lâu, Trần Huy không vội vã tiễn xa mà chỉ chào tạm biệt cô như những lần trước kia, quay trở lại Anh Quốc, kiên nhẫn chờ đợi từng ngày cho tới khi cô học hết phổ thông để đi du học.

Tuy nhiên Khánh An chưa kịp tốt nghiệp, khi còn đang học dở lớp mười một, thì bố mẹ cô đột ngột qua đời. Anh đã lập tức thu xếp công việc bay trở về nhà.

Giây phút bước chân vào cửa phòng, nhìn thấy cô thẫn thờ ngồi co ro ôm bức hình trong góc tối[2], Trần Huy nhận ra hơn một năm xa cách, tình yêu nẩy nở trong tim không hề phai nhạt, mà còn mỗi lúc một sâu hơn, đậm hơn. Hình bóng của cô đã dần ghi khắc vào tim anh từ lúc nào. Anh khao khát hơn bao giờ hết được là người đàn ông ôm lấy bờ vai run rẩy kia, mãi mãi bảo vệ cho cô, che chở cho cô.

Ngay sau đó, anh đã làm thủ tục cho cô bay sang Anh Quốc.

Trần Huy làm việc trên thủ đô, nhưng anh đăng ký cho Khánh An học ở trường phổ thông tại một thị trấn ven biển xinh đẹp, tránh xa những nhiễu nhương xô bồ của nơi đô thị náo nhiệt. Anh muốn cô toàn tâm toàn ý tập trung học xong phổ thông trước rồi mới chuyển lên Luân Đôn sống cùng với anh. Cuối tuần nào, anh cũng lái xe bốn tiếng đồng hồ xuống thăm cô.

Có lẽ cuộc sống sẽ cứ thế yên bình trôi qua, nếu không có cái quyết định khiến anh vô cùng hối hận...

Ngày hôm đó, hai người nắm tay nhau đi bộ dọc bãi biển như vẫn thường làm mỗi lần anh tới. Đường chân trời phía xa xa trên mặt biển đỏ ối một màu. Nước biển ào lên theo đợt sóng chiều thốc vào lòng bàn chân, cổ chân mát lạnh.

“Á!” Tiếng la nhẹ của Khánh An khiến Trần Huy đứng khựng lại.

- Có chuyện gì vậy em? - Trần Huy lo lắng nhìn khuôn mặt hơi nhăn lại của cô.

- Hình như có cái gì cửa vào chân em thì phải? - Khánh An vừa nói vừa nhấc chân khỏi làn nước.

Vết cắt trên lòng bàn chân không quá sâu, nhưng đủ sâu để nhìn thấy màu đỏ tươi của máu bắt đầu rướm ra quanh đường da bị cắt. Trước khi Trần Huy kịp làm gì, Khánh An đã nhanh nhẹn khua khua chân vào đợt nước biển vừa đánh lên bờ.

- Em làm gì vậy? - Anh hốt hoảng.

- Em rửa vết thương. - Khánh An nhe răng cười. - Không phải nước biển có muối mặn sẽ sát trùng được sao?

Trần Huy bật cười nhìn Khánh An thích thú khua khoắng bàn chân mình trong nước. Trông cô giống như là đang đùa giỡn với nước hơn rửa vết thương. Khi đã chơi chán rồi, cô kéo tay anh:

- Mình đi tiếp chứ?

Nhưng Trần Huy không vội đi tiếp ngay, anh khụy đầu gối khom lưng đứng trước mặt cô:

- Em bị thương rồi. Sẽ không đi nổi đâu. Lên anh cõng.

- Em vẫn đi được. - Khánh An mau mắn lắc đầu. - Chỉ là vết cắt ngoài da ấy mà.

Trần Huy quay đầu lại nhìn cô, đôi mắt hấp háy ánh cười:

- Đừng bước bình. Trèo lên đi. Anh muốn cõng em.

Khuôn mặt Khánh An ửng hồng. Nhưng cô không cưỡng lại nữa mà ngoan ngoãn vâng lời trèo lên, hai cánh tay rụt rờ ôm lấy cổ anh. Trần Huy mỉm cười, cảm nhận được sự ngại ngùng của người con gái trên lưng mình.

- Không phải là từ bé tới lớn, anh vẫn cõng em suốt sao? - Anh nói, bước chân bắt đầu di chuyển chậm rãi trên nền cát.

Khánh An không trả lời mà chỉ áp gò má xuống lưng anh, hơi thở phập phồng phả lên gáy, hai cánh tay siết nhẹ. Sự ấm áp dịu dàng và mùi hương ngọt ngào của cơ thể cô bao bọc xung quanh khiến tim anh đập rộn ràng.

- Anh Huy... - Khánh An bỗng lên tiếng. - Anh biết đấy... Bây giờ em đã lớn rồi, có thể tự chăm sóc bản thân mình.

- Tất nhiên anh biết em không còn là một cô bé con nít nữa. - Trần Huy gật đầu.

- Anh... - Cô ngập ngừng. - Anh cứ đi Mỹ đi. Đừng lo cho em.

Bước chân của Huy khựng lại. Tại sao cô lại biết chuyện này?

- Xin lỗi anh... - Không để anh phải thắc mắc lâu, Khánh An lúng túng giải thích. - Tầm trưa khi anh bảo em lấy cuốn sách trong cặp của anh, em đã vô tình nhìn thấy lá thư mời anh sang Mỹ cộng tác.

Bàn chân của Trần Huy lại bắt đầu sải bước về phía trước. Anh cười xoa:

- À, em không phải lo lắng về chuyện đó. Anh sẽ từ chối họ.

- Không, em không lo lắng. - Giọng Khánh An kiên quyết. - Em muốn anh đi. Không phải họ nói đây là cơ hội lớn cho sự phát triển sự nghiệp của anh hay sao? Với cả chỉ là đi hơn một năm, cũng không lâu mà phải không?

- Nhưng mà...

Không để anh kịp mở miệng nói ra câu phản biện, cô đã ngắt lời:

- Nếu mà vì em cản chân anh, em sẽ ăn năn day dứt suốt đời. Anh muốn em phải buồn khổ hối hận cả đời vì chuyện này sao? - Từ “buồn khổ hối hận” được cố ý nhấn mạnh.

Trần Huy khẽ thở dài. Anh biết cô gái này, bình thường nhu mì yếu mềm, nhưng một khi đã quyết chuyện gì, thì cũng ương bướng chẳng kém cạnh ai.

- Một năm em đợi được! - Giọng cô chắc nịch.

Sau ngày hôm đó, cứ mỗi lần nói chuyện, Khánh An lại tiếp tục nhắc đến việc đó. Mặc cho anh gạt đi thế nào, cô vẫn kiên trì thuyết phục. Một năm đúng là không dài. Chẳng phải anh cũng muốn cô tập trung học xong phổ thông trước hay sao. Cuối cùng, Trần Huy cũng xuôi lòng, quyết định nhận lời mời sang Mỹ cộng tác. Lúc đó, anh hoàn toàn không biết được rằng một sự hiểu lầm tai hại đã bắt đầu nhen nhóm từ cái ngày anh lên đường ra sân bay...

Trong thời gian ở bên Mỹ, hàng tuần Trần Huy vẫn gọi điện cho Khánh An. Lần nào, cô cũng bảo anh là cô rất ổn, mọi chuyện vẫn êm đẹp không có vấn đề gì. Giọng nói của cô luôn vui vẻ hoạt bát, không có gì bất thường. Nhưng anh bắt đầu chú ý các cuộc nói chuyện ngày càng trở nên chung chung, chỉ xoay quanh việc học hành. Mặc dù không thể định hình được điều gì cụ thể, anh cảm thấy có một sự xa cách vô hình nào đó đang dần hình thành trong mối quan hệ của hai người.

Sự lo lắng bất an khiến Trần Huy quyết định rút ngắn thời hạn hợp tác của mình với công ty bên Mỹ để trở về Anh Quốc sớm hơn dự định. Ngày anh thông báo với cô điều này, anh đã nhận được một bức thư điện từ rất dài từ Khánh An. Lúc này anh mới vỡ lẽ mọi chuyện:

”Anh Huy,

Hôm nay nhận được tin anh muốn quay trở lại Anh Quốc thăm em, em rất vui. Nhưng nếu là vì anh lo lắng cho em, thì đừng anh ạ.

Từ nhỏ tới lớn, anh đã luôn ở bên em. Anh bày trò cho em chơi, anh chỉ cho em học, anh chọc cho em cười. Khi em khóc, anh lau nước mắt cho em. Khi em ngã, anh đỡ em dậy. Khi em sợ hãi, lại là anh đứng chắn ở phía trước. Bất kể khi nào em cần, anh vẫn luôn ở đó sẵn sàng để che chắn bảo vệ cho em.

Khi còn nhỏ em luôn nghĩ mình thật may mắn có ông anh trai tốt thế này. Nhưng từ cái ngày anh về thăm nhà dịp Tết năm ấy, trong tim em nảy sinh một thứ tình cảm lạ, rất khác với tình cảm anh em ruột thịt, và em đã không thể coi anh là anh trai nữa.

Trong một thời gian dài sau đó, em đã ngỡ anh cũng có tình cảm cho em. Giờ nghĩ lại mới thấy mình thật ngốc nghếch. Anh chưa bao giờ nói thích em, chưa bao giờ đối xử với em khác đi từ bé tới lớn. Vậy mà không hiểu sao em lại có thể hiểu lầm được. Buồn cười lắm phải không anh?

Chỉ đến khi em nhìn thấy anh và chị Hân ở phi trường ngày hôm đó, em mới tỉnh mộng. Hóa ra từ trước tới nay anh đã luôn có người thương của mình, chỉ là em ngu ngốc không nhìn ra được anh vẫn luôn coi em như là một đứa em gái. Tất nhiên lúc đó em đã rất buồn, nhưng trong lòng không khỏi thầm vui mừng vì mình không phải đứa em gái ích kỷ kìm chân anh.

Anh lo cho em đến bây giờ là đủ lắm rồi anh ạ. Em thực sự rất biết ơn anh. Em đã hơn mười tám tuổi và cũng sắp có gia đình riêng của mình rồi. Chồng sắp cưới của em tên là William. Anh ấy rất tốt, rất yêu em, nên anh cứ an tâm xây dựng sự nghiệp và gia đình của mình ở bên ấy, đừng canh cánh nghĩ về em nữa.

Em của anh,

Khánh An.”

Đọc xong dòng chữ cuối cùng một lúc lâu rồi mà Trần Huy vẫn không thể rời mắt khỏi màn hình vi tính, trong đầu quay mòng mòng với những thông tin vừa tiếp nhận.

Khánh An sắp lấy chồng?!

Và còn chuyện của anh và Hân...

Ngọc Hân và anh làm trong cùng một công ty được vài năm. Hân là người cởi mở, tư tưởng phóng khoáng không ngại thể hiện tình cảm ra ngoài. Cô công khai theo đuổi anh từ khi anh mới vào làm ở công ty, mặc cho anh kiên quyết giữ mối quan hệ ở mức bạn đồng nghiệp.

Lần này sang Mỹ, Ngọc Hân cũng được mời đi. Vừa đến sân bay, Hân đã chạy đến ôm chặt lấy cánh tay của anh, thậm chí còn rướn người hôn lên má anh.

- Hân, anh đã bảo em nhiều lần. Em nên chú ý cư xử cho đúng mực. - Trần Huy vội vàng gỡ tay cô ra, không kìm được mình lo lắng đưa mắt nhìn quanh, sợ Khánh An bắt gặp cảnh thân mật vừa rồi.

- Sao? Hôm nay, cô nhóc của anh ở đây nên anh sợ cô ta ghen à? - Hân miễn cưỡng bỏ tay ra, đôi môi đỏ hơi cong lên.

Trần Huy không lạ gì cách nói chuyện ngang xương không kiêng nể ai của Ngọc Hân, nhưng anh vẫn tránh được phải nhả mặt.

- Mà anh trông anh kìa, có “vợ” đi cùng vậy mà để áo quần luộm thuộm thế kia à? - Hân vừa nói vừa đưa tay chỉnh cà-vạt cho anh.

- Em cứ để anh tự làm. - Trần Huy nhún mày e dè vì khoảng cách gần sát giữa hai người.

Anh toan đưa tay gạt lại chiếc cà-vạt, thì Hân đã kiễng chân hôn nhẹ lên môi anh.

- Em?! - Trần Huy trợn tròn mắt kinh ngạc, trong khi Ngọc Hân bật cười khanh khách như vừa được xem trò vui đặc sắc nào đó.

Một lúc lâu sau, Khánh An xuất hiện, vẻ mặt buồn rầu, đôi mắt u uất thẫn thờ. Anh chỉ nghĩ đơn giản đó là nỗi buồn trong cảnh chia ly. Đến khi đọc những dòng chữ này, anh mới nhận ra... Chắc hẳn cô đã nhìn thấy tất cả và hoàn toàn hiểu lầm tình cảnh lúc bấy giờ.

Nhưng điều làm anh bàng hoàng hơn cả là cái tin Khánh An sắp lấy chồng. Chuyện này là sao? Chỉ mới có một năm. Cho dù là hiểu lầm anh đi chăng nữa, không thể nào cô lại lấy chồng nhanh đến vậy. Cô thực sự tìm thấy người mình yêu? Hay chính là anh đẩy cô vào quyết định nhanh nhanh chóng chóng này? Liệu có phải đây là cách cô muốn anh ngừng lo lắng về cô? Liệu đây có phải một trong những giây phút “liều lĩnh” giống như khi cái quyết định “Em tự!” năm nào?

Trần Huy ngay lập tức thu xếp bay về Anh Quốc để ngăn chặn chuyện điên rồ này.

Nhưng anh về không kịp...

Anh đến nơi thì Khánh An đã yêu kiều trong bộ váy cưới lộng lẫy, khăn voan trắng tinh thướt tha trải dài trên nền đất, chuẩn bị ra giáo đường làm lễ thành hôn. Nghe anh giải thích mọi chuyện hiểu lầm, cô không nói gì mà chỉ ôm chặt lấy anh với đôi mắt nhoè lệ.

Anh cứ ngỡ rằng cô sẽ giật tung cái khăn voan trắng, sẽ bỏ chạy cùng anh khỏi cái lễ cưới hoang đường này. Nhưng không!

Cô vẫn bước tiếp lên lễ đường... Vẫn trao nhẫn và trao lời thề nguyện với người đàn ông đó...

Chỉ đến tối ngày hôm sau, cô mới đột ngột xuất hiện trước cửa nhà anh...

William sốt ruột ngó chiếc kim phút ì ạch di chuyển trên cổ tay. Đây đã là lần thứ một nghìn có lẽ. Anh đứng ở góc hành lang này gần ba tiếng đồng hồ mà chưa thấy bóng dáng Khánh An. Dù biết cô hẳn có vô vàn điều muốn hỏi hắn ta, anh vẫn không kìm được sự nóng ruột của mình.

Nhắc thấy bóng người thấp thoáng ở cuối hành lang, William vội ngẩng đầu quan sát.

Là Trần Huy. Nhưng anh ta chỉ đi một mình.

- Khánh An đâu? - William chạy như bay tới gần lên tiếng hỏi.

Trần Huy nhú mày ngạc nhiên:

- Không phải cô ấy đã đi về phòng mình một tiếng trước rồi sao?

- Một tiếng trước? - Mí mắt William không ngừng giật giật, trong lòng dấy lên những dự cảm bất an.

Trần Huy cũng không giấu được sự lo lắng trong giọng nói của mình:

- Vậy là cô ấy chưa quay trở lại phòng?

- Anh đã nói với cô ấy về chuyện đó? - William bất giác nắm chặt lấy cổ tay của Trần Huy.

Trần Huy không còn tâm trí nào mà để ý tới cái siết tay bất ngờ. Anh hoang mang lắc đầu:

- Không. Vẫn chưa nói.

Không để Trần Huy kịp nói thêm gì, William đã nhào người chạy về phía khu vườn của bệnh viện nơi anh đưa cô đến ba tiếng đồng hồ trước. Khu vườn không lớn, chạy một hồi thì đã lẫn mò hết tất cả các góc ngách. Nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng Khánh An. Tim anh đập thình thịch như đánh trống, máu dồn dập chảy lên não khiến khuôn mặt nóng bừng. Cô có thể đi đâu chứ?

William tiếp tục chạy dọc các hành lang, tìm kiếm trong các phòng bệnh ở xung quanh, nhưng vẫn không có kết quả gì. Lê nào cô ngất xỉu ở đâu đó? Ý nghĩ thoáng qua khiến chân tay anh bủn rủn.

Anh đang định chạy tới bàn lễ tân hỏi thăm thì nghe thấy tiếng bàn tán của hai cô gái ở đằng sau:

- Hình như có ai đang ngồi khóc trong nhà vệ sinh thì phải?

- Vậy sao? Chắc là bệnh gì không cứu được rồi?

- Ủ, chắc là vậy. Thật là tội nghiệp!

William ngay lập tức quay người lao về phía nhà vệ sinh. Mặc kệ những tiếng hét thất thanh, những tiếng la í ới của mọi người trước sự xuất hiện đột ngột của một anh chàng cao to trong nhà vệ sinh nữ, anh xông thẳng tới chiếc buồng khóa kín cửa ở phía trong cùng nơi tiếng khóc thút thít đang phát ra.

- Khánh An? - William gọi khẽ, gõ nhẹ lên cánh cửa.

Không có tiếng trả lời. Nhưng tiếng thút thít thì vẫn không ngừng.

- Khánh An, anh biết em đang ở trong đây. - William áp sát vào cánh cửa như sợ người bên trong không nghe thấy. - Mở cửa cho anh.

Tiếng thút thít lớn hơn, nấc lên thành từng đợt.

- Em không mở cửa, anh sẽ phá cửa xông vào đấy. - William nói, xoay người vào tư thế sẵn sàng để đẩy cửa.
- Không, đừng... - Giọng nói quen thuộc cuối cùng cũng vang lên từ phía trong. - Đừng vào. Em không còn mặt mũi nào để nhìn anh. Em... Em...

Câu nói đang dang dở bỗng dừng lại. Tiếng khóc rầm rức tiếp tục nổi lên.

- Em mở cửa ra. Có chuyện gì ra đây rồi hẵng nói? - William mềm mỏng thuyết phục.

- Không, William. Không... - Giọng Khánh An run rẩy. - Nếu anh biết điều em đã làm, anh sẽ không muốn nhìn mặt em nữa đâu.

- Không có chuyện đó đâu, Khánh An. Không phải anh đã nói với em rồi sao? Anh không bao giờ giận em. Em phải tin tưởng anh. Ra đây với anh, Khánh An.

Một sự yên lặng bao trùm, chỉ có tiếng khóc thút thít trong không gian. William không đợi được thêm nữa. Anh dùng vai đẩy mạnh cho cánh cửa bật mở ra.

Tim anh nhói lên thương xót khi thấy Khánh An ngồi ôm gối thu mình trong góc buồng, đôi mắt đỏ hoe, nước mắt dàn dụa khắp khuôn mặt, bờ vai gầy không ngừng run rẩy. Không khí trong nhà vệ sinh ẩm thấp lạnh lẽo hơn các nơi khác trong bệnh viện, trên người Khánh An không mặc nhiều đồ, lại ngồi co ro ở đây cả tiếng đồng hồ. Lo lắng cô bị nhiễm lạnh, William không suy nghĩ nhiều ngay lập tức tiến đến bế bổng cô lên, sải bước thật nhanh quay trở lại phòng bệnh.

Về tới phòng, đang định đặt cô ngồi xuống giường đắp chăn giữ ấm, thì Khánh An đã choàng tay ôm chặt lấy cổ anh.

- William, em thực sự... thực sự... đã phản bội anh rồi... - Cô vùi mặt vào ngực anh, tiếng nói đứt quãng.

- Khánh An, không phải anh đã bảo em rồi sao? - William ngồi xuống giường ôm cô vào lòng. - Chuyện đó anh đã không còn nghĩ tới nữa.

- Không! Em đã thực sự phản bội anh, William. - Cô lắc mạnh mái đầu. - Thân thể của em... không chỉ... không chỉ... thuộc về một mình anh...

William nhúu mày, không giấu được sự khấn trương trong giọng nói:

- Em đã nhớ ra điều gì sao?

Hai bàn tay nắm chặt ngực áo của anh, Khánh An nhe răng, từng từ khó nhọc thốt ra khỏi cổ họng:

- Em nhìn thấy... mình... đã cùng... anh ta... anh ta... ở trên giường...

Không kết thúc nổi câu nói của mình, Khánh An oà khóc, khóc thành tiếng, khóc tức tưởi như một đứa bé con bị lạc mất mẹ.

Những hình ảnh đó kể từ lúc bất chợt hiện ra trong đầu, cứ thế đeo bám ám ảnh, mặc cho cô cố hết sức vẫy vùng dẹp tan chúng đi.

Cơ thể của cô...

Không phải với anh...

Mà là một người đàn ông khác...

Tại sao phải là những hình ảnh này? Những mảnh ký ức đầu tiên...

- Em còn nhớ ra được điều gì nữa không? - William gắng hỏi.

Khánh An lắc đầu, hai bàn tay vẫn túm chặt lấy áo anh không buông, bờ môi không ngừng mấp máy:

- Xin lỗi anh... Xin lỗi anh...

William thở ra nhẹ nhõm. Tuy không phải là điều Khánh An muốn nhớ ra, nhưng ít nhất cô cũng bắt đầu nhớ ra điều gì đó.

- Không sao, Khánh An. Không sao cả. - Anh dịu dàng xoa nhẹ lên mái đầu của cô. - Chuyện đó không quan trọng. Nhớ lại được là tốt rồi.

Sự an ủi của William không làm Khánh An cảm thấy khá hơn chút nào. Dẫu biết rằng mình đã từng bỏ rơi anh vì một người khác, cô chưa bao giờ nghĩ đến mức độ thân mật của mình với người đàn ông kia. Đột nhiên ngày hôm nay khám phá ra mình đã từng chung chăn gối với anh ta, đã từng gần gũi về xác thịt, có cái gì đó trong cô bỗng vỡ tan thành từng mảnh nhỏ.

Cơ thể này, cô chỉ muốn dành riêng cho một người, một mình anh.

Thật không ngờ cô đã...

Cảm giác kinh tởm dấy lên dồn dập.

Giống như là nước trong đã bị vấy bẩn. Giống như là dấu ấn của sự phản bội đã đóng mạnh xuống.

Không thể thay đổi, cũng không thể xoá nhoà.

Làm sao cô có thể lỡ đối xử với William như vậy?!

- Khánh An, lúc đó em và anh ta... ừm... ừm... - William cố gắng tìm lời vỗ về Khánh An. - ... đang... trong mối quan hệ. Làm chuyện đó cũng là dễ hiểu thôi. Em đừng suy nghĩ nhiều quá.

Thốt ra câu “Em và anh ta yêu nhau” quả là không dễ dàng. Rốt cuộc anh vẫn không tìm được mình thay thế hai từ “yêu nhau” bằng cụm “trong mối quan hệ”.

Khánh An quá xúc động để có thể tiếp thu bất kỳ lý lẽ nào. Tiếng nức nở không ngừng đan xen trong lời nói:

- Xin lỗi anh, William... Em thật tội tệ phải không? Xin lỗi anh...

William không biết phải làm gì hơn ngoài việc ôm chặt lấy người con gái đang co rúm trong vòng tay mình, liên tục thì thầm “Không sao, không sao...” vào vành tai của cô, hi vọng có thể phần nào làm dịu bớt sự dằn vặt đang giày vò hành hạ.

Nhìn Khánh An vật vờ thế này, anh thương cô tới nhói lòng. Mọi cảm xúc suy nghĩ rối rắm khác, bao gồm sự lo lắng sợ hãi của bản thân, trong tích tắc trở nên lu mờ. Chỉ một mong mỏi duy nhất hiện hữu trong tâm trí. Đó là mong mỏi cho ký ức của cô nhanh chóng quay trở lại.

Vì anh biết... Một khi ký ức tìm được vị trí của nó, một khi hình bóng của người đàn ông kia xuất hiện trọn vẹn trong trí óc cô, một khi tình cảm của cô dành cho anh ta sống dậy, cô sẽ hiểu rõ hơn lý do cho hành động của mình, và mọi sự giằng xé giày vò sẽ tự nó biến mất.

Chú thích:

[1] Chương 25: Hồi ức của Trần Huy.

[2] Chương 18: Chuyện ngày mai để mai tính.

31. Chương 31: Hạnh Phúc... Giữ Được Bao lâu?

Nắng hè vàng rực xuyên qua khung cửa sổ của phòng bệnh trải dài trên nền gạch. Khánh An ngồi trên mé giường, cầm tựa lên gối, yên lặng quan sát người chồng đang sốt sắng thu dọn đồ đạc vật dụng cá nhân bỏ vào túi xách. Cô cũng không buồn giành việc vì biết chắc anh sẽ chẳng để cô mớ tay vào thứ gì. Anh cẩn thận gấp từng chiếc áo, chiếc quần nhàu nhĩ của cô cho ngay ngắn chỉnh tề, lau sạch nước dính trên đầu dũa đánh răng trước khi bỏ vào túi ni-lông đóng kín lại.

Hôm nay, Khánh An đã có thể xuất viện. Bệnh của cô thuộc về phạm trù tâm lý, nằm lì trong bệnh viện cũng chẳng giúp ích gì. Được thoát khỏi phòng bệnh tù túng để về nhà vốn dĩ là chuyện đáng vui mừng, nhưng cả buổi sáng cô không nhếch nổi khóe môi, khuôn mặt trĩu nặng một nỗi buồn.

Những hình ảnh chợt đến ngày hôm qua cứ thế lẫn quất ám ảnh. Mặc dù cô đã bình tâm hơn nhiều sau giấc ngủ dài, nhưng sự đau đớn dần vật mà chúng mang đến thì đầy chặt trong lòng. William liên tục vỗ về an ủi, bảo cô chuyện đó là rất đổi bình thường, bảo cô đừng bận tâm suy nghĩ nữa, nhưng Khánh An vẫn không thể nào tha thứ nỗi cho bản thân mình.

- Em đã sẵn sàng chưa? - William mỉm cười tiến về phía cô sau khi đã ngó nghiêng kiểm tra một lượt khắp căn phòng để chắc chắn không bỏ quên thứ gì.

- Dạ. - Khánh An gượng cười gật đầu.

Chưa để cô kịp di chuyển, anh đã nhanh nhẹn cúi người nhặt chiếc giày converse xếp gọn gàng dưới chân giường. Nhận ra ý định của anh, Khánh An vội rút chân lại, gò má hơi đỏ lên:

- Để em tự làm.

William không phải là người dễ dàng từ bỏ. Anh dịch lại gần hơn:

- Không phải anh đã bảo em là người bệnh thì không được phép làm gì sao?

Khánh An kéo ngay chiếc chăn bên cạnh phủ lên bàn chân của mình, hai tay nhấn chặt xuống ra sức che đậy. Khuôn mặt càng lúc càng đỏ, cô khó nhọc lắp bắp:

- Nhưng... Nhưng... từ hôm qua tới giờ em chưa tắm, bẩn lắm.

Tiếng cười nhẹ khục trong cổ họng, William giả vờ nghiêm giọng:

- Giờ cho em hai chọn lựa... - Đôi mắt anh hấp háy ánh cười. - ... để anh đeo giày cho em, hay là... để anh hôn chân em.

Phương án chọn lựa William đề ra làm Khánh An giật thót mình. Cô vội chìa chân ra, tuyên bố đồng ý nhưng cần phải suy nghĩ thêm:

- Đeo giày!

William bật cười trêu mếu nhìn bộ dáng đáng yêu của người vợ dễ dục, rồi dịu dàng ướm giày vào chân cho cô. Anh kéo nhẹ dây giày để hai bên chiếc giày ôm lấy bàn chân cô, chân mảy mòi nhú lên quan sát:

- Thế này được chưa? Có làm em đau không?

- Không đau. - Khánh An bẽn lẽn lắc đầu. Chiếc giày không quá lỏng lẻo mà cũng không quá chặt, vừa tầm thoải mái.

Khi đã nhận được câu trả lời từ cô, William mới yên tâm buộc dây giày, từng bước cẩn thận tỉ mỉ như thể sợ mình vụng về xảy tay làm bàn chân nhỏ nhắn này bị đau.

Nhìn sự dịu dàng của người chồng, Khánh An bỗng thấy sống mũi cay xè. Anh càng đối xử tốt với cô, thì sự day dứt càng hằn lên tim cô đau nhói.

- Anh à... - Khánh An ngập ngừng lên tiếng. - Hay là... mình đừng ở đây?

Bàn tay đang buộc dây giày khựng lại, William ngẩng đầu nhìn cô. Thấy đôi mắt đen buồn bã bắt đầu ngân ngấn một lớp nước mỏng, anh hoảng hốt ngồi sát lại gần, đưa ngón tay quệt những giọt nước trong suốt đọng đầy bên khóe mi chỉ chực tuôn rơi.

- Được rồi, nếu em không muốn, anh không ép em nữa. - William không ngờ chỉ muốn tự tay chăm sóc vợ thôi mà làm cô phải cảm thấy uất ức tới rơi nước mắt thế này.

- Không phải. - Khánh An lắc nhẹ mái đầu. - Là chuyện... gặp anh Huy. Hay là em thôi không gặp anh ấy nữa?

William không giấu được tiếng khẽ thở dài, bàn tay dịu dàng ôm lấy gò má mềm mại của Khánh An.

- Anh đã bảo em đừng suy nghĩ quá nhiều. Bây giờ chuyện hồi phục trí nhớ là quan trọng nhất. Em biết là anh... - Quai hàm của William hơi nghiêng lại, cố gắng kìm chế cảm xúc nhói lên trong lòng. - ... rất lo cho em mà phải không?

Khánh An biết chứ. Cô biết rất rõ. Đây cũng chính là lý do cô chấp nhận gặp Huy.

- Vâng, em biết. - Cô gật gật đầu, hàng nước mắt không kìm được tuôn rơi lã chã trên ngón tay anh. - Nhưng anh hứa... Anh hứa phải nói cho em biết nếu anh cảm thấy không thoải mái nhé...

William lặng yên, vẻ mặt trầm ngâm sâu lắng, khó đoán được là anh đang nghĩ gì. Sau một vài phút, anh kéo nhẹ cô vào lòng, giọng nói khẽ khàng như tiếng thì thầm bên tai:

- Ủ, anh sẽ nói cho em biết...

William không dám nói hai từ “Anh hứa” vì anh biết mình không thể giữ lời. Nếu Khánh An nhìn thấy được ánh mắt buồn khổ mà anh cố che giấu bằng cái ôm này, chắc chắn cô sẽ không dừng cuộc nói chuyện ở đây.

Cô bé Khánh An thất bím hai bên mặc chiếc áo phông trắng có hình chuột Mickey to đùng ở giữa ngực cùng chiếc váy tím xoè rộng. Cô bé lật đật chạy theo dòng nước nồng nặc mùi hóa chất khử trùng đang đều đặn chảy trong những cái ống tròn vòng vèo quanh các bụi cây xanh.

“Chắc hẳn cái quần bơi của mình phải ở quanh đây.” Cô bé tự nhủ thầm, đôi mắt liên lảo đảo nghiêng tìm kiếm.

Mãi mê chạy được một lúc thì Khánh An chợt nhận ra trời đã chập choạng tối tự bao giờ. Dòng nước phản chiếu sắc trời, không còn ánh xanh mà từ từ chuyển sang màu tối. Cô đứng chững lại, sợ hãi nhìn quang cảnh lạ lẫm xung quanh. Đây là chỗ nào? Người người đi qua đi lại tấp nập nhưng không thấy bóng dáng của bố mẹ và anh Huy ở đâu.

Khánh An vội vã chạy ngược lại về hướng mình vừa đi tới, nhưng càng chạy thì càng thấy cảnh vật lạ lẫm. Sự sợ hãi mỗi lúc một lớn hơn khiến cả người cô run rẩy, tim đập dồn dập liên hồi. Bước chân hoảng loạn giẫm đạp lên nhau. Trong nháy mắt, cô đã nằm rạp trên mặt đất, đầu gối đau nhói, bụi bẩn đất cát bám đầy người. Vừa đau vừa sợ, Khánh An bật khóc nức nở, nước mắt nước mũi tèm nhem khắp khuôn mặt.

- Anh Huy ơi... Mẹ ơi... Bố ơi... - Tiếng gọi méo mào hòa lẫn trong nước mắt.

Một người lớn nào đó chạy lại gần đỡ cô dậy liên mồm hỏi han, những người khác cũng quan tâm quây xung quanh. Nhưng Khánh An không còn nghe được họ nói gì. Âm thanh ầm ĩ hỗn tạp. Cô chỉ biết khóc.

Em sợ lắm! Anh Huy ơi, anh ở đâu? Cứu em với!

Bỗng nhiên đám đông dẹp sang hẳn một bên. Ánh sáng rọi vào từ ngọn đèn trước mặt khiến đuôi mắt Khánh An nheo lại. Trong không gian mờ ảo, lấp ló giữa những tia sáng chói lòa, một bóng người thân thuộc xuất hiện.

Anh Huy!

Ngay lập tức, Khánh An cảm nhận được hơi ấm của anh trên người mình. Cái ôm chặt bao bọc lấy cô, giọng nói hoảng hốt đan xen trong hơi thở hỗn hển khó nhọc:

- Khánh An, em đi đâu vậy? Cuối cùng cũng tìm được em rồi. Làm anh sợ quá!

Khánh An òa khóc. Cô khóc rõ to, khóc ra hết những sợ hãi, nhưng cũng là những giọt nước mắt của sự mừng rỡ...

Vì cô biết mình đã an toàn...

Vì đã có anh Huy ở đây...

- Khánh An! Khánh An!

Tiếng gọi lơ mơ bên tai khiến Khánh An khẽ tựa mình, đôi mắt choàng mở to.

- Em có sao không Khánh An? - William lo lắng nhìn cô.

Khánh An nhận ra nước mắt dàn dụa khắp khuôn mặt mình, bết bết trên tóc, ướt đầm chiếc gối dưới đầu.

- Hình như... - Cô ngáp ngừng, đầu óc vẫn mơ mơ màng màng như chưa hoàn toàn thoát ra khỏi giấc mộng.
-... em đã nhớ thêm ra điều gì đó...

Đôi mắt của William ánh lên sự vui mừng.

- Em đã nhớ ra điều gì?

Khánh An cố gắng tái hiện lại những hình ảnh của giấc mơ trong đầu mình như sợ chúng sẽ rủ nhau trốn đi mất.

- Một chuyện trong thời thơ ấu mà em đã được nghe kể phần đầu. - Cô trả lời. - Nhưng em cũng không chắc lắm... Cũng có thể chỉ là mơ... Có lẽ cần phải đối chứng lại.

- Nhớ lại được thì tốt. - William gạt đầu, kéo nhẹ cô vào lòng, dịu dàng gạt những sợi tóc dính bết trên gò má sang một bên.

Khánh An ngả đầu lên ngực anh. Cô chưa thể ngủ lại được ngay, vì trong lòng vẫn còn xáo trộn bởi những cảm xúc hỗn loạn đến từ giấc mơ.

Người con gái bên cạnh đã chìm vào giấc ngủ một lúc lâu, mà William vẫn nằm trần trọc gác tay lên trán. Những suy nghĩ rối ren cứ thế luẩn quẩn trong đầu không tài nào thoát ra được. Anh khẽ khàng xoay mình từ từ ngồi dậy, cố hết sức không làm cô thức giấc. Trước khi bước xuống giường, anh không quên kéo nhẹ tấm chăn mỏng cẩn thận đắp qua ngực cho cô.

William nhặt chiếc áo choàng ngủ khoác lên người, bước ra khỏi phòng ngủ về phía phòng đọc sách ở cuối hành lang. Anh bật đèn, rồi tiến về phía bàn làm việc, mở ngăn kéo dưới cùng lôi ra một chiếc hộp gỗ nâu sẫm màu.

Ngón tay William không ngừng mân mê chiếc nắp hộp, không phải để chiêm ngưỡng những trạm trổ công phu trên đó, mà là vì nỗi sợ hãi đầy chặt trong lòng khiến anh không đủ can đảm để mở nó ra. Anh sợ những thứ được cất giấu ở bên trong. Một khi chiếc hộp mở ra, tội lỗi to lớn mà anh đã gây ra trong quá khứ sẽ lại phơi bày trước mắt. Trần trụi. Không thể chối cãi.

- Tôi nghĩ là anh nên giữ thứ này... - Trần Huy đưa chiếc hộp cho anh ở bệnh viện tối ngày hôm qua sau khi Khánh An đã bình tâm lại và chìm vào giấc ngủ.

- Đây là...? - William nhú mày nhận lấy chiếc hộp.

- Là... của đứa bé...

Chỉ có mấy từ, nhưng trong khoảnh khắc, trái tim William ngừng đập, tất cả mạch máu trong cơ thể đông cứng.

Trần Huy ngừng lại một lúc, dường như cố nén sự xúc động đang dồn lên cổ họng. Anh ta hắng giọng trước khi tiếp tục:

- Tôi nghĩ tốt nhất vẫn nên là anh nói cho cô ấy biết về chuyện đó...

Nhận chiếc hộp từ hôm qua, nhưng đến hôm nay anh mới dám sờ đến nó.

Đứa bé... Nếu còn sống, cũng phải hơn một tuổi rồi...

Đã một năm rưỡi trôi qua, vậy mà từng hình ảnh vẫn rõ mồn một như mới vừa xảy ra ngày hôm qua...

Ngày đó, khi Khánh An đột ngột bỏ đi, William không chấp nhận nỗi sợ biến mất không một lời giải thích, không để lại chút dấu tích như thế này. Anh lùng sục cô khắp mọi nơi như một kẻ điên, bầu vùi vào từng manh mối mong manh nhất. Cuối cùng sau nửa năm cũng tìm ra địa chỉ nơi cô đang ở.

Đứng ở bên đường đối diện ngôi nhà mái ngói đỏ với địa chỉ ghi trên mẫu giấy, bàn tay anh nắm chặt, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa gỗ đóng im ỉm.

Có thật là cô ở đằng sau cánh cửa kia? Có thật là anh đã tìm thấy cô?

William đang định bước sang đường thì chiếc xe ô tô bốn chỗ chậm chậm đánh vào sân.

Người đàn ông bước ra khỏi ghế của người lái. Là anh ta, người đã xuất hiện ở lễ cưới của anh, người mà Khánh An đã ôm thật chặt với đôi mắt nhòe lệ trước giờ lên lễ đường. Anh ta chạy sang phía bên kia mở cửa xe cho một người phụ nữ bước xuống, mà ngay lập tức anh nhận ra đó là Khánh An.

Trái tim William quặn lại đau đớn như có ngàn con dao sắc nhọn đang thi nhau mổ xẻ. Anh vẫn luôn thầm hi vọng là có uẩn khúc gì đó trong chuyện này. Khánh An không thể nào phản bội anh. Chắc hẳn cô phải có nỗi khổ tâm nào đó. Nhưng sự việc rành rành trước mắt muốn chối cũng không có đường.

Sự tức giận, sự đau khổ dồn nén trong suốt thời gian qua bùng lên như một ngọn núi lửa phun trào. Trong nháy mắt, William đã băng qua đường, vừa kịp lúc ngăn hai người bước lên bậc thang vào nhà.

- Khánh An! - Anh gọi lớn.

Người con gái ngay lập tức quay đầu về phía tiếng gọi, ánh mắt lộ rõ vẻ ngỡ ngàng. Người đàn ông vẫn nắm chặt cánh tay cô, chân mày hơi nhíu lại. Ngay khi định hình được tình huống trước mặt, anh ta vội bước lên phía trước hoàn toàn che chắn cho cô, như thể muốn bảo vệ người con gái mình yêu khỏi tên điên cuồng hung bạo đang phăng phăng lao tới.

- Anh muốn gì? - Anh ta cản trở lên tiếng.

William nghiêng rằng như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ trước mặt. Anh ta cho mình cái quyền gì mà ngăn cản anh gặp vợ của mình.

- Anh tránh ra. Tôi muốn nói chuyện với Khánh An. - William gần giọng.

- Khánh An không có gì để nói với anh cả. Anh về đi. - Anh ta hất hàm.

William chưa kịp nói thêm điều gì, Khánh An đã bước lên nấc lấy cánh tay anh ta:

- Anh Huy, anh có thể cho em một phút nói chuyện riêng được không?

Cái nắm tay thân mật gần gũi, ánh nhìn dịu dàng cô trao cho anh ta như đắm vào tim anh thêm một chút sâu hoắm.

Người đàn ông lưỡng lự đưa mắt nhìn anh, nhưng rồi cũng lặng lẽ bước vào nhà. Trước khi bước vào bên trong, anh ta nắm lấy tay cô:

- Có chuyện gì thì cứ gọi anh nhé.

Khánh An gật đầu nở một nụ cười nhẹ như thể muốn trấn an anh ta, rồi đóng cánh cửa phía sau lưng. Lúc này, cô mới đưa mắt nhìn anh.

- Tại sao anh biết em ở đây? - Giọng cô yếu ớt.

- Chuyện đó không quan trọng. - William day nghiêng. - Phải là anh hỏi em tại sao em lại ở đây?

Đôi mắt trong veo của cô ánh lên một nỗi buồn sâu thẳm. Cô quay đầu đi, dường như cố tránh né ánh nhìn đầy trách móc đang chiếu thẳng vào mình.

- Không phải đã quá rõ ràng rồi sao.

William lắc đầu đau đớn:

- Anh không tin là em lại có thể phản bội anh. Chắc chắn phải có lý do gì đấy.

- Không có lý do khác, William. - Khánh An nhẹ nhàng lắc đầu, khó nhọc thốt ra từng lời nói. - Em chưa bao giờ nói với anh... Nhưng mà... anh ấy là người đến trước... Em đã phạm sai lầm... Làm tổn thương anh. Em xin lỗi.

- Không thể nào... - William nghe thấy tiếng đổ vỡ trong lòng mình. Lời nói từ chính miệng Khánh An thốt ra dập tắt mọi hi vọng nhỏ nhoi nhất. Anh lấp bắp. - Vậy đêm tân hôn... Tại sao em cùng anh...?

- Xin lỗi anh, William. - Hàng lệ tràn qua khóe mi tuôn dài trên gò má cô. - Em biết làm thế cũng không đủ để chuộc lỗi lầm của em. Xin lỗi anh...

Thật hoang đường! Cô dang hiến cơ thể của mình như một lời xin lỗi cho việc bỏ rơi anh?! Bước chân William loạng choạng.

Không! Anh không thể mất cô được. Anh không thể sống thiếu cô. Chỉ cần có cô ở bên cạnh, chuyện gì anh cũng có thể bỏ qua hết.

Không còn giận dữ. Không còn oán trách. Chỉ có sự yếu mềm. William nắm lấy bàn tay Khánh An khẩn thiết nài nỉ:

- Về với anh, Khánh An. Anh van em, về với anh...

Khánh An cúi đầu, nước mắt chảy ra càng nhiều hơn.

- Xin lỗi anh. Thực sự em không thể... Đã quá muộn rồi...

- Tại sao lại không thể? Tại sao lại quá muộn? - Câu hỏi bật ra gần như tiếng gào thét tuyệt vọng, nhưng William nhanh chóng kiềm chế mình, giọng nói dịu lại. Anh siết nhẹ bàn tay của cô. - Về với anh... Chúng ta hãy làm lại từ đầu. Coi như chuyện này chưa xảy ra. Được không em?

Khánh An lại lắc đầu. Lần này, cô đưa mắt nhìn xuống. Sự buồn bã bỗng biến mất, thay vào đó là ánh nhìn yêu thương triu mến:

- Con của em, William... Nó cần cha của nó... - Cô vừa nói vừa xoa nhẹ bụng mình.

Giờ William mới để ý thấy chiếc bụng nhấp nhô sau lớp váy, mà trước đó bị che lấp bởi khăn áo.

Anh bật cười lớn. Sự cay đắng, sự chua xót dấy lên khiến anh gần như muốn ngã khụy.

Không thể nào! Không thể nào! Đêm tân hôn của hai người, Khánh An đã uống thuốc tránh thai. Khánh An nói cô không muốn có con vì muốn tập trung học hành, muốn có công việc, muốn cuộc sống ổn định trước. Hoá ra tất cả chỉ là ngụy biện. Đơn thuần vì anh không phải là hủn ta.

- Tôi không quan tâm. - Anh hung bạo giằng lấy tay cô. - Em là vợ tôi. Em phải đi về với tôi.

Nói rồi, anh kéo Khánh An bước theo mình, mặc cho cô ra sức vùng vẫy gỡ tay anh ra. Trần Huy nãy giờ vẫn đứng quan sát từ cửa sổ, nhìn thấy Khánh An bị lôi đi, vội vàng chạy ra.

Khi William và Khánh An còn đang giằng co trên đường thì một chiếc ô tô phóng nhanh tới.

Tiếng xe phanh gấp. Tiếng hét của Trần Huy.

Máu.

Khánh An thì nằm bất tỉnh trong vũng máu trước đầu xe ô tô.

Một năm rưỡi đã trôi qua... Vậy mà mỗi lần nhớ lại William vẫn thấy rùng mình.

Anh hít một hơi dài, nhắc chiếc nắp hộp đặt lên bàn.

Lọt thỏm trong chiếc hộp là một chiếc áo len nhỏ xíu màu sữa đơn giản được đan bằng tay. Đường đan vụng về, các móc nối có chỗ không đều, nhưng từng họa tiết được thêu tỉ mỉ vào viền áo, nút áo, thể hiện tình cảm nồng ấm người đan áo dành cho đứa con của mình.

Bên dưới chiếc áo là một cuốn sổ tay nhỏ...

"Ngày... tháng... năm...

Chào con,

Mẹ vừa bắt đầu đan cho con một chiếc áo len. Mẹ chưa biết con là con trai hay con gái, nên mẹ đã chọn màu sữa. Mẹ hứa sẽ hoàn thành trước khi con chào đời. Con cố gắng ăn nhiều, ngủ kỹ, lớn nhanh để còn ra ngoài mặc thử nhé.

Mẹ yêu con rất nhiều, con biết không? Mẹ rất yêu con...”

”Ngày... tháng... năm...”

Chào con,

Thật là lạ, con ạ! Tưởng tượng con đang ở bên trong cơ thể của mẹ. Tưởng tượng có một sự sống đang dần hình thành. Mẹ vẫn không thể tin được. Nhiều lúc mẹ rất sợ, vì mẹ nhìn thấy trách nhiệm to lớn của mình. Mẹ thực sự không biết mẹ có thể làm tốt được không? Nhưng có một điều mẹ biết chắc. Đó là mẹ rất rất yêu con.”

Nét bút trong phần kế tiếp không phải là của Khánh An, mà cứng cáp hơn.

”Ngày... tháng... năm...”

Chào con,

Mẹ mệt quá nên bố giúp mẹ viết nhật ký cho con đây. Từ ngày có con, bố mẹ đã học được rất nhiều điều. Không được ăn dứa, không được ăn nhãn, không được xoa bụng quá thường xuyên (mặc dù điều này mẹ con cảm thấy rất khó làm, nhưng mà vẫn phải cố để không làm con khó chịu).

Hôm nay, bố đã thử nói chuyện với con. Con có nghe được giọng của bố không? Xin lỗi con, bố hát không được hay lắm, nhưng hi vọng là vẫn đủ dễ chịu để ru con ngủ.”

”Ngày... tháng... năm...”

Chào con,

Hôm nay là một ngày trọng đại con ạ. Con biết vì sao không? Vì bố mẹ đã nhìn thấy con.

Con dài chừng bảy centimet và rất khỏe mạnh. Khi nghe thấy tiếng tim đập của con và nhìn thấy con di chuyển, con không biết bố mẹ đã vui thế nào đâu. Lúc đó hình như con đang bện nghịch tóc mình thì phải, tay của con cứ quờ quạng lên đầu liên hồi. Bác sỹ chỉ vào cái bụng nhỏ của con và nói là con vừa uống no nước rồi. Mẹ con cứ cười suốt. Dù mẹ còn rất ốm, nhưng nhìn ảnh của con là không thể kìm được nụ cười.”

Những trang tiếp theo lại quay trở về nét bút quen thuộc.

”Ngày... tháng... năm...”

Chào Yến Vi, con gái yêu đầu của mẹ,

Hóa ra con là một bé gái, con ạ! Lúc bác sỹ nói mà mẹ mừng rơi nước mắt. Giờ thì mẹ có thể tưởng tượng ra con rõ hơn rồi, con gái của mẹ. Con có thích cái tên bố mẹ đặt cho con không?

Hôm nay khi mẹ đang nằm trên giường, mẹ đã cảm nhận được cái đập của con trên ngón tay của mình. Mẹ vui quá nên nói hơi to một chút, hi vọng không làm con giật mình. Con đạp nhiều vào nhé, mẹ muốn được cảm nhận thấy con nhiều hơn nữa.”

”Ngày... tháng... năm...”

Chào con,

Hôm nay, mẹ nghe rất nhiều bài hát về tình yêu của người cha dành cho con gái của mình. Mẹ khóc rất nhiều con ạ. Mẹ biết bố của con yêu con rất nhiều và sẽ luôn yêu con. Nhưng trong lúc yếu lòng, mẹ vẫn không thể kìm được mình yêu cầu bố của con hãy yêu con thật nhiều. Và bố của con đã hứa với mẹ, sẽ luôn ở bên con, sẽ luôn bảo vệ cho con và che chở cho con...”

Dòng chữ cuối cùng dừng lại ở đây. Phần tiếp theo chỉ là một tập giấy trắng bị bỏ trống.

Cuốn nhật ký nằm yên một lúc lâu trong đôi bàn tay nắm chặt.

Những giọt nước mắt rơi xuống lộp độp trên trang giấy làm nhòe hàng chữ nghiêng nghiêng trên dòng kẻ thẳng.

Một sinh mạng bé nhỏ bị anh lấy đi...

Một gia đình hạnh phúc bị anh phá hủy...

Hạnh phúc mà anh cướp đoạt từ tay người khác. Liệu cái hạnh phúc này anh có thể giữ được bao lâu?

32. Chương 32: Anh Đợi Cho Tối Khi Em Không Cần Anh Nữa

Cây bút máy đưa đi đưa lại vạch ra những đường nguyệt ngoac trên trang giấy trắng, Khánh An tựa nhẹ gò má lên lòng bàn tay, lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ. Những áng mây xám dày đặc che kín bầu trời không để lọt xuống dù là một tia nắng yếu ớt nhất. Cây cối ngả ngốn rũ rượi theo từng đợt gió mạnh quật vào tối tấp. Sân trường lác đác một vài bóng người bước vội. Cả không gian trầm uất một màu u ám ảm đạm, giống như là tâm trạng của cô lúc này vậy.

Mấy ngày hôm nay, trong lòng Khánh An luôn canh cánh một nỗi lo lắng bất an mơ hồ. Điều lạ lùng là không có một lý do rõ ràng cụ thể gì để giải thích cho tâm trạng ỉn ỉu này.

Cuộc sống vẫn đều đều. Sáng nào cô cũng chăm chỉ đến trường vào thư viện chuẩn bị cho bài kiểm tra cuối cùng. Chiều chiều, Trần Huy tới gặp, mang theo các kỷ vật cũ và những câu chuyện về thời ấu thơ. Tối về thì nấu ăn cơm nước ôn tập cùng William.

Trí nhớ của cô đã có tiến triển rõ rệt. Một số hình ảnh rời rạc chắp vá bắt đầu xuất hiện ngẫu nhiên không đầu không cuối. Những cơn đau đầu thưa thớt dần, tần độ dùng thuốc cũng giảm hẳn. Ban đêm cô có thể ngủ tròn giấc mà không bị đánh thức bởi cơn đau bất chợt nữa.

Đáng lẽ đây là một điều đáng mừng. Nhưng càng nhớ ra được nhiều thì tâm trạng của cô càng trở lên hỗn loạn bởi những cảm xúc khó hiểu đến từ những hình ảnh trong quá khứ. Cô không thể định hình cụ thể đó là những cảm xúc gì, chỉ biết nó khiến cô liên hồi bứt rứt không yên.

Có lẽ nỗi lo lắng lớn nhất vẫn là... William.

Khánh An luôn chú ý quan sát cử chỉ thái độ của anh. Cô hết sức cẩn trọng trong lời nói và hành động của mình, không để việc gặp gỡ với Trần Huy hay những điều mình nhớ ra vô ý làm tổn thương anh. Ngoài mặt, dường như không có gì bất thường. William rất vui mừng với quá trình hồi phục nhanh chóng và luôn tạo điều kiện cho cô gặp gỡ với Trần Huy bất cứ khi nào có cơ hội. Anh vẫn ân cần chu đáo, chăm sóc cô từng li từng tí.

Nhưng... Có một số điều rất lạ...

William không thích đi mua sắm. Ngoại trừ cái lần cô làm đồ trà lên áo ở công ty[1], hai người chưa bao giờ đi mua sắm cùng nhau. Vậy mà cuối tuần vừa rồi, anh tự dưng đưa cô tới tiệm giày.

- Giày của em vẫn còn tốt mà sao phải mua? - Khánh An thắc mắc khi William chỉ chỗ những mẫu giày trên kệ cho cô nhân viên bán hàng mang tới.

Anh đặt tay lên vai Khánh An, ấn nhẹ cho cô ngồi xuống dãy ghế giữa cửa hàng, rồi quỳ xuống tự tay ướm từng chiếc giày mới vào chân cho cô.

- Tháng sau mưa nhiều. Đế giày của em cũng mòn rồi, sẽ dễ bị ngấm nước. - Anh nói, bàn tay thoăn thoắt buộc dây giày. Có vẻ như sau lần giúp cô đeo giày ở bệnh viện, anh đã thuần thục hơn rất nhiều, không còn lúng túng rụt rè nữa.

- Vẫn còn cả tháng mà, đâu cần phải vội vã như vậy. - Khánh An bâng quơ nhận xét.

William không nói thêm gì mà chỉ chăm chú vào việc giúp cô thử giày.

Thử xong một loạt, Khánh An chọn ra đôi cô thích nhất đưa cho anh, nhưng anh yêu cầu cô nhân viên bán hàng gói lại tất cả các đôi vừa chân.

- Khoan đã! - Khánh An hoảng hốt ngăn cô nhân viên bán hàng rồi quay sang nhìn anh. - Sao anh mua nhiều thế? Một đôi là đủ rồi.

William gạt đầu ra hiệu cho cô nhân viên tiếp tục.

- Không biết bao giờ anh mới có dịp đi mua giày cùng em. Mua nhiều một chút cũng không sao.

Đôi môi anh nở một nụ cười nhẹ mà sao cô thấy được một nỗi buồn sâu sắc. Sự bất an thoáng hiện trong lòng khiến Khánh An không tìm được mình nắm lấy cánh tay anh thẳng thốt:

- Bất cứ khi nào anh muốn, mình cũng có thể cùng nhau đi được mà.

Đôi mắt nâu sáng của anh lặng nhìn cô một vài giây, nhưng nhanh chóng ánh lên tia đùa nghịch, khóe môi lại cong lên thành một nụ cười:

- Anh e là Kiều Anh sẽ ghét anh mất, cướp đi bạn mua sắm của cô ấy.

Thấy Khánh An cứ đứng thờ người nhìn mình, anh xoa đầu cô nói thêm:

- Mà giờ em vẫn chưa rõ tính anh mua gì cũng phải mua cả lố sao?

Điều anh nói không phải không đúng. Từ trước tới nay mua gì cho cô, anh cũng mua vài ba cái khác nhau. Nhưng cô vẫn cảm thấy có gì đó không ổn...

Mấy ngày trước, Khánh An tỉnh giấc lúc nửa đêm lần mò đi vệ sinh. Với tay bật công tắc đèn, cô bỗng nhận ra đường hàng lang sáng hơn rất nhiều so với lần trước cô tỉnh dậy đi lấy thuốc. Trên trần nhà vốn có sáu ngọn đèn led nhỏ được thiết kế chìm vào lớp thạch cao. Vài tháng trước, hai ngọn đèn ở phía cuối nhập nhòa nhấp nháy mấy ngày rồi tắt ngóm hẳn. Vì ánh sáng của những ngọn đèn còn lại vẫn đủ dùng và việc thay đèn cũng lịch kịch tốn nhiều công sức, William nói là đợi thêm một chút đến khi hai ngọn đèn nữa cháy bóng thì anh sẽ thay thế cả thế.

Vậy là... anh đã đổi ý không đợi thêm nữa, nhân lúc cô vắng mặt, thay hết tất cả. Chẳng phải chuyện gì quá lớn lao, nhưng lại khiến cô không thể dừng suy nghĩ.

Rồi tối ngày hôm qua khi đang bò lăn bò toài trên ghế sofa nhăm nhăm học thuộc những dòng ghi chép trong cuốn sổ tay của mình, cô vô tình ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt của anh đang nhìn mình. Bàn tay anh đặt nhẹ lên cuốn sách gấp gọn gàng ở trong lòng, lưng hơi ngả về phía sau, đôi mắt hướng về phía cô không che giấu sự say mê đắm đuối, nhưng cũng ẩn sâu trong đó một nỗi niềm tâm sự gì đó mà cô không thể nắm bắt được. Anh chẳng buồn thu lại ánh nhìn khi bị cô phát hiện. Đường như anh đã ngồi nhìn cô như thế từ rất lâu rồi.

- Sao anh nhìn em ghê thế? - Khánh An bỗng trở nên lúng túng. Cô ngồi nhồm dậy, bắt giắc đưa tay sửa sang tóc tai, chỉnh lại áo quần.

William vẫn không rời mắt khỏi cô. Anh mỉm cười, cho cô một câu trả lời chẳng hề ăn nhập:

- Anh đã nhớ ra có một cách giải thích khác cho thuyết cung cầu mà em vừa hỏi anh ban nãy...

Không để cô nói thêm gì, anh tiếp tục thao thao bất tuyệt giảng giải về thuyết cung cầu khô khan cứng nhắc. Khánh An ngồi nghe mà không thể nạp nổi một chữ nào vào đầu. Cô không tin ánh mắt phức tạp kia của anh chỉ đơn thuần là vì thuyết cung cầu chọt đến trong đầu.

Và điều lạ lùng nhất là... cái chuyện giường chiếu.

Mấy hôm trước, sau khi tắm táp sạch sẽ thơm tho, Khánh An nhanh nhẹn trèo lên giường chui vào trong chăn, gối đầu lên ngực anh.

Đã hai tuần rồi... Đêm nào hai người cũng chỉ ôm nhau ngủ mà không làm gì cả. Thậm chí còn lâu hơn cả lần nghỉ dưỡng sức sau khi cô bị ngất xỉu ở công ty[2]. Khánh An đoán là do anh lo lắng cho sức khỏe của cô giống như lần trước. Nhưng sức khỏe của cô đã có tiến triển rõ rệt như vậy. Chẳng phải đã đến lúc rồi sao?

Cô vân vê những sợi lông tơ sáng màu trên bờ ngực săn chắc...

Chờ đợi...

Bình thường chỉ cần như thế là đủ. Anh dừng hông để cô thoát khỏi vòng tay của mình. Nhưng lần này thì không thấy động tĩnh gì.

Hơi thở đều đặn khiến bờ ngực liên tục phập phồng. Khánh An mạnh bạo đặt bàn tay chạm lên làn da rần rỏ, nhẹ nhàng mân mê. Bàn tay xoay tròn trên vầng ngực rồi bắt đầu trượt xuống. Nhưng trước khi bàn tay của cô kịp trượt xuống dưới sâu hơn, anh bắt chợt nắm lấy tay cô, kéo lên môi thơm nhẹ, rồi giữ chặt trên ngực mình.

Thêm một vài phút, vẫn không thấy động tĩnh gì.

Nằm thêm một vài phút nữa, cơn buồn ngủ kéo đến, ý định trăng gió cũng bay biến đi đâu mất, Khánh An chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Và không chỉ có đêm đó. Đêm sau, đêm sau nữa, rồi đêm sau nữa nữa... Bất kể khi nào cô tìm cách khơi gợi chuyện ấy, anh đều khéo léo gạt nó đi...

- Nay, cậu đang nghĩ gì mà chăm chú thế hả?

Tiếng nói trong veo của Kiều Anh khiến Khánh An giật mình rời mắt khỏi cửa sổ ngẩng đầu lên.

- Tớ đang có chuyện muốn cần lời khuyên của cậu đây. - Khánh An thở dài nhìn bạn.

- Chuyện gì? Chuyện gì?

Kiều Anh hồ hởi đặt cặp lên bàn, ngồi ngay xuống bên cạnh. Hỏi vậy thôi chứ Kiều Anh cũng đoán được lời mờ. Khánh An thì có bao giờ cần hỏi về việc học tập, chắc hẳn là chuyện tình yêu tình báo. Mà chuyện này thì đúng là sở trường của quân sư quạt mo Kiều Anh rồi.

Khánh An kể cho Kiều Anh về những sự lạ lùng của William. May mà thư viện hôm nay vắng người, có thì thảo to nhỏ một chút cũng không sợ làm phiền ai. Nghe xong, cô bạn ngay lập tức phán:

- Chắc chắn là có liên quan tới ông Huy rồi. Làm gì có ai bình yên vui vẻ được khi tình địch quanh quẩn ở bên.

- Ủ, tớ cũng đoán vậy. - Khánh An gật đầu. - Nhưng cũng không biết phải làm thế nào. Không gặp thì anh ấy lo lắng. Gặp thì anh ấy cứ lạ lạ thế này.

Kiều Anh nhăn mày nghĩ ngợi. Ca này xem ra rất đau đầu, tiến thoái lưỡng nan.

- Mà gần hai tuần rồi... anh ấy vẫn không muốn làm gì cả. Từ cái lúc tớ nhớ ra về chuyện đã cùng Huy[3]...

- Khánh An cắn môi, ngập ngừng nói tiếp. - Có khi nào chuyện ấy... làm anh ấy bận tâm... không nhỉ?

Nhìn vẻ mặt buồn buồn tới tội nghiệp của người bạn, Kiều Anh bỗng thấy mũi lòng. Cô vội phẩy tay:

- Làm gì có chuyện đó. Tớ tin William là người tư tưởng rất thoáng, chắc chắn không bận tâm chuyện đó đâu. Cậu đừng lo quá! Thỉnh thoảng trong quan hệ vợ chồng, chuyện lạnh nhạt chán gối vẫn hay xảy ra, đặc biệt là khi có áp lực gì đó từ bên ngoài.

- Vậy sao? - Khánh An thở dài. - Phải làm thế nào bây giờ?

- Còn làm gì nữa? - Khóe mắt của Kiều Anh lóe sáng, cô nằng nịu nhưn mày tinh quái. - Phải bỏ thêm gia vị vào.

Khánh An không hiểu gia vị Kiều Anh nói là cái gì, nhưng sau giờ ăn trưa, cô vẫn lật đặt theo chân vị chuyên gia tình yêu này. Kiều Anh dẫn cô đến một cửa hiệu với bảng tên "Thiên đường tình yêu" nằm ngay chính giữa khu phố ồn ào náo nhiệt nhất Luân Đôn bên cạnh những quán sấm trở, bắn khuyên. Khác với các cửa hiệu kế bên, tất cả cửa kính của cửa hàng này đều được che kín mít bởi những mảnh vải đen lớn, người qua lại không thể nhìn thấy được bên trong. Ngay cả cánh cửa ra vào cũng rất kín đáo, chỉ độc có một tấm bảng gỗ ghi hai chữ "Mở cửa" ở bên ngoài.

Khánh An nuốt nước bọt, ôm chặt cặp sách của mình, lén lút nhìn những nhóm thanh niên bộ dáng bặm trợn túm năm tụm bảy rải rác dọc con phố. Ai ai cũng đầu tóc sặc sỡ đủ màu, khuyên bông khắp mọi nơi, quần áo hở hang thiếu vải như là cố ý khoe ra những hình thù sấm trổ dữ tợn trên cơ thể. Một vài anh chàng phì phèo thuốc trên tay huyết sáo, đá lông nheo khi hai cô bước qua khiến Khánh An sợ đến co rúm người lại.

- Cậu... cậu... có chắc là mình đến đúng chỗ không đấy? - Khánh An rụt rè níu cánh tay Kiều Anh.

- Cậu yên tâm. Tổ đến đây vài lần rồi. - Kiều Anh mỉm cười trấn an, cầm lấy tay nắm cửa mở ra.

Vừa đặt chân qua ngưỡng cửa, khuôn mặt Khánh An ngay lập tức nóng bừng lên. Dù ngu ngốc đến đâu thì giờ phút này cô đã nhận ra chỗ này là chỗ nào. Cô nuốt nước bọt thêm một lần nữa, cảm giác bồn chồn hồi hộp không khác gì một đứa con nít đang lén lút xem phim ảnh đồi trụy sợ bị bố mẹ bắt gặp. Thật không ngờ lại có cả một thế giới khác cho cái việc ấy mà cô hoàn toàn không biết đến. Đây đủ các dụng cụ, các thứ đồ chơi lạ lùng được treo dọc từng hàng kệ dài.

- Hai em cần gì? Anh có thể giúp được không? - Một anh chàng cao dong dỏng, mông má đầy đủ, đơn đả tiến lại gần.

Khi Khánh An còn đang ngập ngừng mấy từ “À... à...” kẹt cứng trong cổ họng, thì Kiều Anh đã nhanh nhẩu:

- Cái gì dành cho người mới bắt đầu đó anh.

- Hai người thôi hay là một nhóm? - Anh chàng mau mắn hỏi thêm.

- Hai người! - Cái này thì Khánh An trả lời được.

- Là cho... hai em với nhau. - Anh chàng nháy mắt, đưa hai ngón tay trở chỉ vào hai cô rồi kéo sát vào với nhau.

- Không! Không! - Khánh An đỏ bừng mặt, hấp tấp lắc mạnh đầu, thật thà khai báo. - Là em với chồng em.

- À, OK... - Anh chàng gật gật đầu, vẻ thất vọng lộ rõ trên khuôn mặt. - Được rồi, mấy cái này thì thế nào? Đều rất dễ sử dụng cho người mới bắt đầu. Rung đa tốc độ, rất mềm mại... Hay là rung có gân lớn, rất kích thích... À, phải rồi, cái này rung ngoáy liên hồi, sướng khoái nói luôn...

Khánh An nghe muốn ù cả tai mà vẫn không hiểu mấy cái rung lắc này thì giúp được gì. Nhìn vẻ mặt ngu ngơ ngốc nghếch của cô, anh chàng nhận ra cấp độ của vị khách hàng, xem ra không chỉ là người mới bắt đầu mà còn là hoàn toàn mù tịt.

- Ừm... Được rồi, em ra đây. - Anh chàng thấy mấy cái thứ đồ rung lắc vào ngăn kệ, kéo Khánh An sang dãy hàng bên cạnh. - Cái này chắc em biết chứ gì... Còng tay, dây trói, dây thừng, bịt mắt, kẹp to, kẹp bé... Có đủ cả đấy...

- À... à... - Phản ứng của Khánh An cũng không khả quan hơn là mấy, vẫn mặt trợn, mồm há, cổ họng ú ớ.

Kiều Anh vội chen vào giải cứu:

- Cám ơn anh! Anh cứ để cậu ấy suy nghĩ thêm một chút.

- Ừ, em cứ suy nghĩ đi nhé. Cần gì thì cứ gọi anh. - Anh chàng bán hàng dễ dãi đồng tình, không quên nháy mắt thêm phát nữa trước khi bỏ đi.

Khánh An khẽ thở nhẹ ra nhìn bóng anh chàng đi khuất, hai tai vẫn còn chưa hết nóng. Thật tình! Làm sao cô có thể dùng những thứ này với William chứ?! Chỉ tưởng tượng ra thôi mà cô đã thấy hết đứng vững nổi rồi.

Khánh An nhìn ngó thêm một hồi trong sự hướng dẫn giải thích của Kiều Anh. Cuối cùng chỉ có một thứ mà cô tạm ưng. Đó là một chiếc váy ngủ hai dây mỏng tanh bằng lụa đi cùng với chiếc quần lót gần như toàn dây với dây. Cô vội vớ lấy món đồ trả tiền, rồi giấu kín nó dưới đáy túi sách. Tất nhiên Kiều Anh không hề hài lòng, vì đã mất công dẫn bạn đến tận đây mà chỉ kiếm được một món đơn giản này. Nhưng thôi, cũng không thể ép uống quá! Cứ bắt đầu từ từ vậy!

Trời nhá nhem tối.

William chậm chậm giảm tốc độ khi xe tiến gần tới khoảng sân quen thuộc. Anh ngạc nhiên nhìn ngôi nhà im lìm trong bóng tối. Bình thường Khánh An hay để đèn trong phòng khách và ngoài hành lang, nhưng hôm nay thì tuyệt nhiên không có một ánh đèn nào. Lẽ nào cô vẫn chưa về tới nhà?

Tuy nhiên khi xe tiến sâu vào sân, William nhận ra ngôi nhà không im lìm như anh tưởng. Tiếng chuông báo động reo inh ỏi tứ phía, thậm chí ngồi trong xe ô tô vẫn có thể nghe rõ mồn một. Không lẽ nhà có trộm?

Anh hoảng hốt tắt máy xuống xe, chạy tới cửa chính mở khóa vào nhà. Cánh cửa vừa mở ra thì một mùi khét lẹt đã xộc ngay vào mũi. Là tiếng chuông báo cháy!

- Khánh An, em có nhà không? - William vội bước vào, vừa đi vừa gọi to.

Anh nhanh chóng nhận ra làn khói dày đặc liên tục tỏa ra từ phòng khách. Vội vã xô cửa chạy vào, William thật không thể tin nổi cảnh tượng đang diễn ra trước mắt mình.

Lửa hồng từ từ ăn dần ăn mòn tấm màn gió mỏng phát phơ bên bệ cửa sổ. Khói ngùn ngụt bốc lên giăng kín căn phòng. Và giữa đồng hồ loạn, Khánh An đang ra sức quật cái chăn để dập lửa.

Không cần đến một giây để suy nghĩ, anh tức tốc giật cái bình cứu hỏa trong góc nhà xịt thẳng vào vùng lửa cháy. Trong tích tắc, lửa bị dập tắt ngúm, chỉ để lại tro tàn bay phát phơ và khói bụi phủ mù mịt. Khi chắc chắn đã không còn nguy hiểm, anh chạy ra hành lang tắt chuông báo cháy, rồi ngay lập tức quay lại bên Khánh An, lúc này đã ngồi phịch xuống sàn với khuôn mặt tái mét không còn một giọt máu.

- Em có bị thương ở đâu không? - William lo lắng hỏi, vội vàng cầm nắm tay chân của cô để xem xét.

Mui bàn tay của Khánh An bị bén hơi lửa phồng rộp lên. Cơ thể bám đầy tro bụi, nhưng có vẻ như là không bị bỏng hay xây xát ở chỗ nào khác. Anh nhanh nhẹn bế cô vào phòng bếp, đặt ngồi lên cạnh bồn rửa tay, mở vòi nước lạnh rồi nhẹ nhàng giữ bàn tay bị bỏng trong dòng nước.

- Em yên tâm. Một chút là sẽ dễ chịu ngay. - William chăm chú quan sát vết bỏng, không khỏi nhăn mặt nhìn màu đỏ tấy hằn lên trên làn da nhạt màu.

Dường như dòng nước mát làm Khánh An bừng tỉnh khỏi cơn sốc. Cô òa khóc nức nở, ôm chầm lấy cổ anh:

- Xin lỗi anh... Xin lỗi anh, William...

William ôm cô vào lòng, bàn tay dịu dàng vỗ nhẹ lên lưng cô, cố gắng trấn an:

- Không sao, không sao. Chắc em phải sợ lắm.

Khánh An thút thít giải thích, giọng nói chưa hết run rẩy vì chấn động:

- Em đốt nến để trên bàn... Ai dè... Ai dè... vừa đi vào nhà vệ sinh quay ra thì lửa đã bén vào màn gió cháy gần hết một nửa....

William đưa mắt nhìn quanh căn phòng. Giờ anh mới nhìn ra trên bàn ngoài cây nến còn có một bình hoa hồng đỏ cùng hai ly rượu nằm ngổn ngang, chất cồn đỏ lênh láng khắp mặt bàn. Trên sàn nhà, cánh hoa hồng rải rác tung tóe khắp mọi nơi.

- Tại vì... Tại vì... gần đây anh có vẻ không hứng thú với em... - Giọng Khánh An thốn thức đứt quãng. - Em chỉ muốn... chỉ muốn... cho thêm chút gia vị... Ai dè... Ai dè...

Mãi lo vết bỏng cho cô, anh không có tâm trí nào chú ý đến trang phục Khánh An đang mặc trên người. Giờ anh mới nhận ra chiếc váy ngủ mỏng tanh trong suốt để lộ rõ các đường cong điệu đà của cơ thể. Chiếc váy lụa mềm mại không còn màu trắng tinh khôi, mà đã chuyển sang màu tro tàn. Khuôn mặt trắng hồng của Khánh An cũng tèm nhem đầy bụi bẩn. Lớp trang điểm công phu phần nhiều đã bị trôi tuột đi bởi làn nước mắt.

William lặng nhìn người vợ nhỏ của mình.

Khánh An lách thép, Khánh An tìm nhem bụi tro, Khánh An dần dựa trong làn nước mắt...

Một cách lạ kỳ lật tung mọi xúc cảm mà anh cố gắng đè nén, mọi thèm muốn khát khao mà anh ra sức chôn giấu thật sâu trong đáy lòng. Anh không tìm được mình nhắc bóng cô lên ôm gọn trong vòng tay.

Một suy nghĩ duy nhất độc chiếm tâm trí.

Đêm nay cô phải thuộc về anh...

William đưa ngón tay khẽ khàng gạt sang một bên những sợi tóc loà xoà trên gương mặt đang thiu thiu ngủ của người vợ. Thật không thể rời mắt khỏi cô. Anh muốn ngắm nhìn cô cho thỏa thích khi còn có thể, muốn khắc ghi từng đường nét, từng hình ảnh vào sâu trong tâm trí của mình.

Khuôn mặt Khánh An nhem nhuốc tàn tro. Nước mắt vẫn còn vương đọng trên hàng mi đen huyền. Tội nghiệp cô gái của anh. Chắc hôm nay phải sợ hãi quá rồi. Cô cứ như thế này thì làm sao mà anh nỡ rời xa. William khẽ thở dài.

Kể từ ngày cô gặp Trần Huy, trí nhớ và sức khỏe của cô có chuyển biến rõ rệt. Anh rất mừng, nhưng đồng thời không khỏi cảm thấy xót xa cay đắng. Ở bên anh, cô như một đoá hoa tàn lụi chết dần chết mòn. Còn ở bên Trần Huy, cô lại như một nụ mầm xuân e ấp đang chờ nở rộ, càng lúc càng khỏe sức sống rực rỡ.

Ngày ngày nhìn Khánh An và Trần Huy sánh bước cười nói bên nhau, dù không muốn, anh cũng dần phải thừa nhận sự gắn kết và sự hòa hợp trong mối quan hệ của hai người. Từng ánh mắt, từng cử chỉ, từng lời nói, anh hiểu rõ Trần Huy yêu Khánh An rất nhiều. Mặc dù bây giờ trong mắt Khánh An vẫn có anh. Nhưng khi ký ức quay lại một cách trọn vẹn, cô sẽ nhanh chóng nhận ra người cô thực sự yêu là ai, người cô thực sự muốn dành trọn cuộc đời với là ai.

Trần Huy biết cô cả cuộc đời, luôn ở bên cạnh cô, chăm sóc cho cô, bảo vệ cô. Và cô cũng đã từng quyết định bỏ lại anh để đi theo anh ta. Không phải lựa chọn của cô đã quá rõ ràng rồi ư? Anh lấy quyền gì để chen vào giữa hai người. Đặc biệt anh lại chính là hung thủ giết chết đứa con bé bỏng của hai người.

Cái ngày anh lợi dụng vụ tai nạn để giành giật cô từ tay người cô yêu, anh cũng không biết mọi chuyện sẽ đi tới đâu. May mắn mỉm cười với anh khi cô tỉnh lại ký ức bị xóa sạch. Anh đã có được cô thêm giây lát.

Nhưng liệu hạnh phúc này sẽ kéo dài bao lâu? Liệu có phải đã đến lúc anh phải buông tay để cô có được hạnh phúc thực sự của mình?

Dù biết rõ trong lòng, nhưng anh cứ lần lữa, cố trì hoãn, cố níu kéo để có thể ở lại bên cạnh cô thêm được phút nào hay phút ấy. Anh tự bảo mình giờ cô vẫn chưa nhớ ra hết mọi chuyện, ngộ nhỡ anh bỏ đi, cô buồn khổ, cô khóc vì anh thì phải làm sao?

Vậy là anh bảo mình đợi...

Đợi đến khi cô nhớ ra được nhiều hơn...

Đợi tới khi cô có thể mỉm cười khi không có anh ở bên...

Tuy nhiên, anh cũng tự bảo mình phải giữ gìn khoảng cách, không thể gần gũi về thể xác.

Vì anh sợ...

Anh sợ nếu anh cứ có được cô trong vòng tay như thế này, cái giây phút cô không cần anh nữa, anh sẽ không thể buông tay.

Anh sợ sẽ lại ích kỷ kìm hãm cô, bóp nghẹt cô, nhấn chìm cướp đoạt hạnh phúc của cô.

Đêm nay anh đã thất bại thảm hại, không kiềm chế nổi bản thân mình, hoàn toàn bị đánh gục bởi sự quyến rũ nóng bỏng, sự mỏng manh yếu đuối, và sự ngọt ngào thanh khiết của Khánh An.

Nhưng...

William biết rất rõ trong lòng... Cái hạnh phúc này không thể gượng ép mãi mãi. Cái hạnh phúc anh đã giành giật từ người khác, sẽ có lúc anh phải trả lại.

Chú thích:

[1] Chương 17: Chuyện khăn cấp.

[2] Chương 23: Có những chuyện không biết thì tốt hơn.

[3] Chương 30: Chỉ có một mong mỗi duy nhất.

33. Chương 33: Anh Hứa...

Tiếng reo hò vọng khắp một khoảng sân trường. Tiếng nút chai sâm-panh nổ lộp bộp như pháo rang. Mùi cồn nồng nặc trong không khí. Vị giám thị coi thi nhếch mép cười nhìn lũ sinh viên rú lên ầm ĩ trước cửa phòng. Có lẽ đây là ngày duy nhất trong năm, cho dù lũ sinh viên có tắm trong rượu, cũng không bị bất kỳ vị giáo sư nào nhăn mặt nhíu mày.

Bài thi cuối cùng đã hoàn thành. Kỳ thi đánh dấu cái kết của năm học đầu tiên khép lại. Bất kể làm tốt hay làm dở, không một ai còn muốn nghĩ tới việc học hành thi cử, giờ đã có thể thả tay ném đồng tài liệu ôn thi vào sọt rác, và háo hức chào đón một mùa hè sôi động đang đợi chờ ở phía trước.

Kiều Anh huých tay Khánh An khi hai nàng bước qua đám lố nhố đang chen chúc nhặt ly rượu nhựa từ những cái xô to ục ịch chất đầy đá lạnh trên mặt đất.

- Cậu không định làm một ly trước khi về à?

- Mình có hẹn bây giờ. - Khánh An mỉm cười trả lời, liếc nhanh chiếc đồng hồ trên cổ tay. - Cậu cứ ở lại chung vui với mọi người đi.

- Ông Huy hả? - Kiều Anh nhướn mày. Cô buột miệng hỏi vậy thôi chứ cũng thừa biết chiều nào Khánh An chẳng gặp gỡ Trần Huy. - Giờ thi xong rồi, hai người định gặp nhau ở đâu?

Bình thường vì cô ôn tập ở thư viện, hai người vẫn gặp luôn ở trường, hôm ngồi ghế đá, hôm bãi cỏ, mưa thì chạy vào căng tin. Bây giờ không có lý do gì để đến trường nữa, đúng là phải chọn địa điểm khác.

- Chắc là đi quán cà phê hoặc ra công viên gì đấy. - Khánh An nhún vai. - Nhưng mà hôm nay tớ phải ghé qua nhà lấy mấy món đồ trước đã...

- Ừ, vậy thì cậu đi đi kéo muộn. - Kiều Anh gật đầu.

Khánh An vẫy tay chào bạn rồi nhanh nhẹn chạy ra phía cổng trường, trong đầu miên man suy nghĩ về buổi tối nay... Liệu cô nên nấu món gì đặc biệt để ăn mừng với William? Phở? Anh rất thích món này. Hay là làm bánh cuốn? Món tủ của cô... Thôi, món gì thì món, tẹo nữa vẫn phải ghé qua siêu thị mua chai sâm-panh mới được.

Tay đảo vô lăng đánh xe vào sân, William liếc nhanh xuống bó hoa hồng đỏ cùng hộp quà vuông vắn được gói ghém cẩn thận đặt trên chiếc ghế da bên cạnh. Anh mỉm cười tưởng tượng ra nụ cười tươi rói và đôi mắt long lanh hấp háy niềm vui của người vợ đang ngồi đợi mình ở nhà. Hẳn là cô đã dành cả buổi chiều cặm cụi nấu món gì đó đặc biệt.

Có lẽ là phở bò? Món này không bao giờ anh cưỡng lại được, húp sạch sành sanh không để lại dù chỉ là một giọt nước. Hay là... bánh cuốn? Món này hơi công phu một chút, nhưng cho dịp đặc biệt thế này, có thể Khánh An sẽ không ngại. William khẽ bật cười nhận ra chuyện ăn uống độc chiếm dòng suy nghĩ của mình. Không biết từ bao giờ Khánh An đã biến anh trở thành một kẻ phàm ăn đến như vậy.

Anh cầm bó hoa và hộp quà trong tay, lúi cuội mở khóa cửa bước vào nhà. Nụ cười trên môi anh bỗng chững lại. Trái với tưởng tượng của anh, căn nhà lặng yên không một tiếng động. Đèn hành lang vẫn sáng, nhưng những gian phòng khác thì im lìm trong bóng tối.

William bước nhanh tới gian bếp nhìn quanh một lượt. Xoong nồi ở trong tủ, bát đĩa nằm yên trên chạn, đũa thìa cắm gọn gàng trong hộp đựng, mặt bếp đen lạnh te lạnh ngắt. Mọi thứ vẫn nằm nguyên cùng một vị trí khi hai người rời nhà buổi sáng nay. Anh liền bước sang các căn phòng bên cạnh ngó nghiêng tìm kiếm. Vẫn không thấy dấu hiệu gì là cô đã về nhà. Vậy tại sao đèn hành lang lại sáng?

William tiến lên cầu thang, vừa đi vừa cất tiếng gọi:

- Khánh An!

Không có tiếng trả lời. Trên gác cũng giống như dưới nhà, yên lặng im lìm. Bóng tối bao trùm một màu. Duy... Có một ngọn đèn bật sáng...

... Phòng đọc sách.

William nghe thấy tiếng tim mình rơi mạnh trong lồng ngực. Khánh An không bao giờ đặt chân vào căn phòng này. Cô than phiền là có quá nhiều giấy tờ tài liệu quan trọng và sách quý, cô sợ mình vụng về lỡ tay làm hư hỏng cái gì đó. Thậm chí ngay cả việc lau dọn, cô cũng đẩy cho anh tự lo liệu. Chính vì thế mà anh đã nghĩ đó là nơi an toàn nhất...

Khuôn mặt tái nhợt với những linh cảm bất an, William nắm chặt bàn tay, bước vội về phía ánh đèn.

Cánh cửa phòng mở toang... Ngăn kéo cuối cùng dưới gầm bàn mở ra quá nửa... Trống rỗng...

Hộp gỗ nâu sẫm nằm trên mặt bàn với chiếc nắp để mở bên cạnh. Chiếc áo đan len bé tí hìn màu sữa đã được lấy ra đặt ở kế bên...

Và... cuốn nhật ký... trên sàn nhà... nằm chổng chơ...

Những dòng chữ mực đen nghiêng nghiêng trên trang giấy rõ ràng, kiên định, như muốn tố cáo, như muốn phơi bày cái quá khứ tăm tối mà anh vẫn ra sức che giấu.

William nghe thấy tiếng tim mình đập càng lúc càng mạnh, mồ hôi túa ra trên trán ướt đẫm. Anh lập cập rút chiếc điện thoại trong túi, những ngón tay run rẩy liên tục bấm nút gọi.

Một hồi chuông vang lên tưởng như kéo dài vô tận...

Anh siết chặt chiếc điện thoại trong tay, đầu óc quay cuồng trong sợ hãi. Khánh An, nhắc máy đi em, nhắc máy đi em!

Hồi chuông vẫn cứ reo đều đều như muốn trêu ngươi, như muốn cười nhạo.

- A lô!

Cuối cùng thì cũng có người bắt máy. Nhưng không phải Khánh An, mà là một giọng đàn ông... Trần Huy.

- Khánh An đang ở bệnh viện... - Anh ta lên tiếng ngay không cần phải đợi anh cất lời hỏi.

- Bệnh viện? - William gấp gáp hỏi lại.

- Phải, cô ấy nhớ lại hết rồi. - Anh ta chậm rãi trả lời.

Nhớ lại hết rồi... William lặng người để thông tin vừa nghe được thấm dần vào trong trí óc.

- Cô ấy không chịu ăn uống, cũng chẳng để bác sỹ xem bệnh, cứ khóc suốt... - Ngừng một chút, Trần Huy nói tiếp. - Vừa thiếp đi được một lúc.

Trần Huy cúp máy. Bàn tay William buông thõng xuống. Anh đứng yên một chỗ bần thần nhìn vào khoảng không vô định trước mặt. Dù vẫn biết rằng cái ngày này rồi sẽ đến, nhưng không ngờ nó lại đến nhanh và đột ngột như vậy.

Anh vẫn chưa sẵn sàng, còn rất nhiều thứ phải làm. Anh chưa kịp giúp cô sơn tường phòng ngủ thành màu xanh lá, chưa kịp giúp cô sửa lại đơn xin việc, chưa kịp giúp cô tập lái xe thi lấy bằng, chưa kịp dẫn cô lên đỉnh của tòa nhà chọc trời The Shard, chưa kịp...

Nụ cười đau khổ chợt hình thành trên đôi môi. Sau vài phút bấn loạn, anh tự cười mình ngu ngốc. Chắc gì cô đã muốn quay lại căn nhà này. Hẳn cô cũng chẳng muốn làm những điều này với anh. Chẳng phải cô đã có Trần Huy...

Anh ngẩng đầu thở ra một hơi dài, đôi mắt nhắm nghiền để hình ảnh của cô ngập tràn trong tâm trí.

Kết thúc rồi sao? Thực sự đã kết thúc rồi sao?

Khánh An...

Khánh An ngồi tựa đầu trên thành giường trong phòng bệnh, đôi mắt trống rỗng hướng ra khoảng đen tối tằm ngoài ô cửa sổ nhỏ. Cô đã khóc đến mức tưởng như không còn nước mắt để chảy thêm. Yếu Vi của cô... Yếu Vi bé bỏng của cô... Thực sự đã không còn trên thế gian này nữa... Một chốc trước, con vẫn còn quấy đạp, còn ngo nguậy liên hồi, từng giây từng phút lớn dần lên trong cơ thể của cô. Vậy mà bây giờ im lìm không sự sống. Không biết bao nhiêu lần, cô ôm lấy bụng mình cầu xin con hãy quay trở lại. Đạp nữa đi con, cho mẹ cảm nhận được con. Nhưng không bao giờ có được sự hồi đáp, dù là nhỏ nhất.

- Em chịu khó ăn một ít cháo nhé, Khánh An. Từ sáng tới giờ em chưa có chút gì bỏ vào bụng. - Trần Huy ân cần thổi nhẹ thìa cháo rồi đưa tới trước miệng cô.

Đôi môi nứt nẻ của Khánh An khép chặt. Cô ngồi yên như pho tượng, chẳng buồn quay đầu lại nhìn anh.

Trần Huy thở dài, đau xót nhìn khuôn mặt nhợt nhạt dần dần đến vô hồn của cô. Cũng giống như cái lần bố mẹ cô qua đời, sự đau đớn, sự mất mát hẳn rõ trên từng đường nét, hoàn toàn lấy đi sự sống, chỉ để lại một cái vỏ ngoài khô cạn héo mòn. Anh vòng tay kéo cô ngã vào lòng mình. Khánh An không phản ứng gì, máy móc tựa vào ngực anh như một con búp bê trắng sứ, đôi mắt vẫn không rời khoảng đen trước mặt. Đường như màu đen mịt mù này là thứ duy nhất có thể giúp cô tĩnh tâm trong lúc này.

Hai người cứ thế ngồi trong yên lặng không biết là bao lâu. Có lẽ phải hàng giờ đồng hồ. Cho tới khi cô y tá gõ cửa đi vào kiểm tra thể trạng của Khánh An thì Trần Huy mới nhẹ nhàng đỡ cô tựa lại vào thành giường.

Y tá đo nhịp tim, lấy số huyết áp, thay bình nước truyền dịch. Suốt quá trình, Khánh An chẳng buồn động đậy di chuyển dù là một ngón tay, hoàn toàn để mặc người khác muốn làm gì với cơ thể của mình thì làm.

Nhìn bát cháo còn đầy nguyên trên bàn, cô y tá ái ngại:

- Cô ấy vẫn chưa chịu ăn uống gì à?

- Vâng. - Trần Huy khẽ gật đầu, không tìm được tiếng thở ra nặng nhọc.

- Sau giấc ngủ đêm nay, cô ấy sẽ khá hơn thôi. - Cô y tá vỗ nhẹ lên vai anh trấn an.

Cô thu dọn đồ nghề, định bước ra cửa thì như vừa nhớ ra điều gì, liền quay đầu lại:

- À phải rồi, có một chiếc hộp gỗ màu nâu đặt ở ngoài cửa, có phải của anh không?

Trần Huy bước ra nhặt chiếc hộp lên. Lần cuối anh nhìn thấy nó là ở trong căn phòng đọc sách khi Khánh An nằm ngất xỉu dưới chân bàn. Anh nhúm mày:

- Lẽ nào là William mang đến sao?

Câu hỏi băng quơ của Trần Huy như thức tỉnh phần tâm hồn đang vắng mặt của Khánh An. Cô chợt quay đầu ra phía cửa, thốt ra lời nói đầu tiên kể từ khi tỉnh dậy:

- William...

Đôi mắt dần dần bóng lóa lên tia sáng. Bàn tay yếu ớt di chuyển kéo chiếc chăn mỏng trên người sang một bên để có thể đặt chân xuống đất.

Trần Huy vội vàng chạy tới đỡ lấy cánh tay cô.

- Khánh An, em làm gì vậy? Em cần phải nghỉ ngơi.

- Em muốn về nhà... - Cô gạt tay anh ra, lóng ngóng rút chiếc kim truyền dịch khỏi mui bàn tay mình. - Em muốn gặp William...

- Em cứ nằm xuống nghỉ ngơi. - Trần Huy lo lắng. - Anh sẽ gọi điện cho anh ta tới.

- Không. - Khánh An lắc đầu, kiên quyết nhào người về phía trước, nước mắt tưởng như đã cạn lại tiếp tục tuôn chảy trên khuôn mặt. - Em muốn về nhà... Em muốn gặp William... Tại sao anh ấy đến đây lại không vào gặp em?

Thấy sự kích động của Khánh An, cô y tá vội nắm lấy tay Trần Huy:

- Cô ấy muốn về, cứ để cô ấy về. Thể trạng của cô ấy khá ổn định, chỉ là vấn đề về tâm lý thôi. Có lẽ nghỉ ngơi ở nhà thì tốt hơn. Tôi sẽ gọi bác sỹ để làm thủ tục xuất viện cho cô ấy.

Trần Huy gật gù đầu, ôm chặt lấy cơ thể gầy gò của Khánh An, bàn tay liên tục vuốt ve mái tóc dài rối bù:

- Được rồi, Khánh An. Vậy mình về nhà. Đợi một chút, anh sẽ đưa em về nhà, được không?

Đêm khuya thanh vắng cô tịch. Mặt trăng hình vành khuyên từ từ ló mình sau màn mây dày đặc. Khoảng đen ngoài ô cửa sổ bắt đầu ánh lên một vài tia sáng trắng đều hiu dịu dàng.

Xe buýt đêm rời xa dần khu trung tâm đông đúc phồn hoa hướng về phía ngoại thành. Mỗi lần xe dừng tại một bến, số người xuống xe lại ít đi, phố xá càng lúc càng thưa thớt vắng vẻ. Người trên xe hoặc là ngủ gà ngủ gật, hoặc là say bét nhè, hoặc là cắm đầu vào màn hình điện thoại, chẳng ai buồn để ý tới cô gái trẻ trong bộ đồ kẻ sọc của người bệnh, choàng chiếc áo khoác mỏng bên ngoài, ngồi thu lu trong góc cuối của chiếc xe, chân đi đất, đầu tóc bù xù rũ rượi, mắt sưng húp, khuôn mặt xanh xao nhợt nhạt.

Khánh An không đợi nổi Trần Huy làm xong thủ tục ra viện. Anh vừa theo chân cô ý tá đi ra ngoài, là cô chạy thục mạng tới bến xe buýt. Cô đi không suy nghĩ, không tính toán, vội vàng hấp tấp đến mức không kịp xỏ cả giày. May sao chìa khóa nhà và thẻ xe buýt đều nằm sẵn trong túi áo.

Linh tính cho cô biết có điều gì đó không ổn. Tại sao William đến mà lại không vào gặp cô? Anh không bao giờ nhẫn tâm bỏ mặc cô trong bệnh viện một mình như vậy.

Cô muốn về nhà hơn bao giờ hết, muốn nhìn thấy anh ngay lập tức, muốn xà vào lòng anh, muốn được ôm lấy anh, muốn được khóc trong vòng tay của anh. Cô nhớ hơi ấm của anh, nhớ đến quận thất tim gan, nhớ đến đứt từng khúc ruột.

Xe buýt dừng lại tại bến gần nhà. Khánh An học tốc nhảy xuống xe chạy thẳng một mạch về nhà. Cô tra khóa vào ổ, mở toang cánh cửa.

Căn nhà hoàn toàn chìm trong bóng tối. Cô vội vã bật đèn, chạy lên phòng ngủ. Chiếc giường lạnh lẽo trống trải, chăn gối xếp ngay ngắn gọn gàng.

Một luồng điện chạy dọc sống lưng khiến chân tay run lẩy bẩy. Bây giờ là nửa đêm. Anh có thể đi đâu chứ?

Khánh An hoảng loạn bật đèn sáng choang lòng sục khắp mọi nơi trong căn nhà, nhưng không thấy bóng dáng anh ở bất kỳ nơi đâu.

Cô đứng giữa phòng khách thở hổn hển, suy nghĩ bấn loạn trong đầu. Chuyện gì đang xảy ra? William ở đâu?

Đôi mắt đảo quanh dừng lại ở đồng giấy tờ đặt trên mặt bàn. William không bao giờ để đồ vất vưởng ngổn ngang, trừ khi là... Cô chậm chậm tiến lại gần.

Một bức thư tay...

Khánh An vội nhặt lá thư lên, ngấu nghiến đọc như muốn nuốt chửng từng con chữ nghiêng nghiêng đều đều trên trang giấy:

”Gửi Khánh An,

Khi em đọc được những dòng này, thì có lẽ anh đã ở một nơi rất xa xôi rồi. Xin lỗi em vì ra đi mà không thể trực tiếp nói lời từ biệt. Là anh ích kỷ, là anh hèn nhát. Nhưng nếu anh đối diện em, nhìn vào đôi mắt của em, anh sợ là mình sẽ không có đủ quyết tâm để rời xa em, sẽ lại níu kéo em, tìm hãm em. Anh sợ mình sẽ lại phạm sai lầm nối tiếp sai lầm.

Ngày đó, khi anh tìm thấy em đứng bên cạnh Trần Huy với đứa con nhỏ còn đang thai nghén, anh không thể chấp nhận nỗi sợ thật là anh sẽ mất em mãi mãi. Anh không suy nghĩ cho em, cố sống cố chết không chịu buông tay. Kể cả đến khi sự việc xảy ra rồi, anh vẫn không tỉnh ngộ. Anh không muốn hấn ta tìm thấy em, anh không muốn vượt mất em lần nữa, nên mới trắng trợn dùng danh nghĩa người chồng để cướp em đi, cất giấu em cho thật kỹ. Anh biết mình đã đi ngược lại ý muốn của em, nhưng cái khát khao có được em bên mình lúc đó nó đốt cháy tâm can, nó đánh bật mọi suy nghĩ lý trí khác.

Khi em tỉnh dậy không còn chút ký ức về chuyện đã xảy ra, lúc đầu anh còn dặt dè sợ hãi chưa tin nổi vào sự may mắn này. Nhưng được ở bên em, nó ngọt ngào quá, nó cuồng say quá. Anh đã dần dần tự cho mình cái cơ hội được làm lại một lần nữa. Những tưởng có thể dùng tình yêu của mình để bù đắp lại lỗi lầm trong quá khứ.

Nhưng giờ anh nhận ra mình đã lầm. Anh giết chết đứa con bé bỏng còn chưa thành hình hài hoàn chỉnh của em, cưỡng đoạt em khỏi người em yêu, rồi lừa dối em, ngăn cản em có lại được quá khứ của mình. Tội lỗi mà anh gây ra quá lớn. Có làm gì cũng không thể sửa chữa, không thể xóa nhòa.

Thật nực cười em ạ! Biết là thế, vậy mà đến phút cuối mà anh vẫn còn nuôi chút hi vọng mong manh. Nếu anh chạy đến bên em bây giờ, nếu anh quỳ xuống khẩn thiết cầu xin em, có thể em sẽ tha thứ cho anh, có thể em sẽ yếu lòng mà đồng ý về với anh?

Chỉ đến khi đứng ngoài cửa phòng bệnh, nhìn thấy em trong vòng tay của người em yêu, anh mới lại cay đắng tỉnh mộng. Anh đau đớn nhận ra vết thương lòng sâu sắc của em, chỉ có anh ta mới có thể giúp em lành lại được. Anh biết Trần Huy sẽ chăm sóc em thật tốt.

Đơn ly hôn anh đã ký. Em chỉ cần ký vào là sẽ có hiệu lực. Xin lỗi em. Rốt cuộc thì anh vẫn không thể làm được gì nhiều cho em. Điều duy nhất mà anh có thể làm là rời xa em, trả lại tự do cho em để em được hạnh phúc bên người mình yêu.

Anh yêu em,

William.”

Khánh An đưa mắt nhìn tập giấy trên bàn. Dòng chữ đen in hoa to đùng ngay trên trang đầu đập vào mắt khiến đầu gối của cô khụy xuống: “ĐƠN LY HÔN”. Bàn tay run rẩy lật tập giấy mở ra. Những dòng chữ chao đảo bay lượn trước mắt. Nào là lý do ly hôn, mâu thuẫn không thể hòa giải. Nào là một danh sách dài tiền bạc tài sản anh giao lại cho cô. Tất cả nhoe nhoét nhoe nhoét trong làn nước mắt cứ thế tuôn xuống như mưa.

Khánh An quăng hết giấy tờ sang một bên, chạy vụt ra cửa. Anh nhìn thấy Trần Huy ôm cô ở bệnh viện, thì chắc hẳn anh chưa thể đi xa được.

Cô chạy. Không biết là bao lâu. Chỉ biết chạy. Chạy thật nhanh. Chạy không ngừng nghỉ. Chạy đến mức lòng bàn chân bắt đầu tứa máu. Cứ nghĩ tới sẽ mất anh mãi mãi là đôi chân lại tự động chạy nhanh hơn.

Một chiếc xe tải bất chợt lao đến trong đêm vắng. Tiếng còi hú rền vang. Tiếng bánh xe trượt dài trên mặt đường nhựa. Tiếng hét của tài xế.

Ánh đèn chói lòa từ đèn pha khiến bước chân Khánh An chững lại, đôi mắt theo phản xạ nhắm nghiền. Cô cảm nhận được cơ thể mình đang ngã nhào xuống lăn lộn vài vòng trên mặt đất.

Nhưng... Không hề có sự đau đớn tiếp xúc với nền đất cứng nhắc lạnh ngắt... Mà rất êm ái ấm áp...

Là... vòng tay quen thuộc của người đàn ông cô yêu.

Phải, mùi hương của anh không thể nào lẫn đi đâu được. Dịu dàng ngọt ngào khiến tất cả các tế bào trong cơ thể cô ngay lập tức phản ứng.

- Em có bị thương ở đâu không? - Anh hấp tấp hỏi, vòng tay vẫn ôm cô thật chặt, bàn tay cẩn thận đỡ dưới đầu cô để khỏi va xuống đất.

Giọng nói trầm trầm trong sự hốt hoảng quẩn rũ tới mê người. Ánh mắt lo lắng anh nhìn cô làm trái tim cô bồi hồi rung mạnh. Hàng lông mi cong vút hạ thấp xuống... Chân mày dài hơi chau lại trên khuôn mặt cương nghị... Bờ môi mỏng mím nhẹ...

Tất cả những gì thuộc về anh, cô đều khao khát, đến cháy bỏng con tim, đến thiêu đốt ruột gan.

Khánh An vòng tay ôm lấy cổ người đàn ông đang nằm bên dưới mình, rướn người ghì chặt môi mình lên bờ môi nóng bỏng. Cẩn mót. Ngấu nguyền. Cuồng dại.

Người đàn ông này... Cô nhất quyết không bao giờ buông tay...

Đêm đã về rất khuya. Cả khu phố yên lặng như tờ, đắm chìm trong giấc ngủ say nồng. Chỉ có ngôi nhà với khu vườn hoa hồng là le lói ánh đèn vàng từ khung cửa sổ nhỏ trên tầng gác.

Khánh An ngồi im thin thít trên giường, ngoan ngoãn để người chồng lau vết thương trên lòng bàn chân cho mình. Nhìn hàng chân mày xoắn tít chưa giãn nở ra dù hai người đã về tới nhà gần cả tiếng đồng hồ, cô biết anh không hề hài lòng. Bất kể vì lý do gì thì vẫn không thể phủ nhận được sự thật là cô đã trốn viện, chân trần lếch tha lếch thếch chạy loạn trong đêm, và còn chút nữa gây tai nạn chết người.

- Em... xin lỗi! - Cô nuốt nước bọt khó nhọc cất lời phá tan sự yên lặng trong căn phòng. - Làm anh phải lo lắng...

Làm anh lo lắng đã trở thành biệt tài của cô mất rồi. Vẫn biết anh có cái bệnh lo xa khó chữa, vậy mà cô chỉ luôn làm nó trở nên trầm trọng hơn.

Những ngón tay của anh đều đều chấm miếng bông ướt lên máu đỏ rướm quanh những vết cắt. Đôi mắt chăm chú vào những thao tác của mình, cổ hết sức chậm rãi nhẹ nhàng để không làm cô bị đau. Tiếng nói rụt rè của Khánh An dường như giúp chân mày anh duỗi thẳng ra được một chút.

- Không phải lỗi của em. - Anh không giấu được tiếng thở dài. - Là anh đang tức giận với chính mình thôi. Không chăm sóc cho em được tốt.

William không nói gì thêm chỉ yên lặng tập trung vào lau vết thương cho cô. Khánh An cúi đầu, cắn nhẹ bờ môi. Có biết bao nhiêu chuyện để nói giữa hai người, vậy mà cô lại chẳng biết mở lời thế nào.

- Vừa rồi anh ngã mạnh thế, có bị đau ở đâu không? - Cô lúng túng lên tiếng.

- Không, anh không sao. - William lắc đầu.

Nhìn khoe môi anh khẽ nhếch lên, hai gò má của cô tự động nóng bừng. Chắc hẳn anh đang nghĩ tới chuyện đã xảy ra. Đến bây giờ mà cô vẫn chưa thấy hết xấu hổ vì cái tình huống hài hước lúc bấy giờ. Cô đề chặt anh xuống hôn tới tấp giữa lòng đường, cách mũi xe tải khoảng chừng vài mét. Cô cứ thế ngấu nguyền điên cuồng hôn anh không biết trời đất là gì, cho đến khi người tài xế lái xe tải phải húng hắng cổ họng, vỗ nhẹ lên vai cô mà bảo rằng:

- Hai người có thể chuyển lên vỉa hè hôn nhau có được không? Tôi phải đi bây giờ mới kịp chuyển hàng tới cảng vào rạng sáng mai.

Hai người lóng ngóng đứng bật dậy liên tục cúi đầu xin lỗi. Sau đó tất nhiên không có màn hôn nhau trên vỉa hè, mà William kéo cô lên lưng công về nhà.

- Thật là may... em đã tìm thấy anh... - Cô bẽn lèn mân mê ngón tay của mình, rồi sực nhớ ra, ngược đầu hỏi. - Mà tại sao anh lại ở đây?

Lúc đó cô hoảng sợ chạy loạn lên thôi. Chứ giờ bình tâm nghĩ lại, nếu anh ra sân bay thì sẽ đi tắc-xi hay ô-tô chứ làm gì có chuyện đi bộ dọc đường cho cô tìm thấy.

- Thực ra anh chưa lên đường ra sân bay... - William từ tốn giải thích. - Anh vừa viết xong thư ra tới hành lang thì ngọn đèn trên đầu vụt tắt. Dù không biết em có còn muốn ở lại căn nhà này không, nhưng... - Anh ngừng lại một chút. -... anh vẫn muốn thay nó cho chắc ăn...

- Vậy là anh ra siêu thị đêm mua bóng đèn? - Khánh An vỡ lẽ.

- Ủ, nếu em đợi ở nhà, chắc chỉ một lúc là sẽ thấy anh xuất hiện ở cửa thôi. - William gạt đầu, rồi đặt đồ nghề vào hộp cứu thương, thông báo. - Xong rồi, em thấy đã dễ chịu hơn chưa?

Ánh mắt quan tâm quen thuộc của người chồng khiến lòng cô dấy lên một cảm giác xao xuyến rung động. Vẫn luôn là ánh mắt trìu mến này anh dành cho cô. Đến ngay cả những giây phút cuối cùng trước khi lên đường, tâm trí của anh vẫn luôn một mực hướng về cô, lo nghĩ cho cô.

Khánh An không trả lời câu hỏi mà dịch lại gần vòng tay ôm lấy cổ anh. Mái đầu dịu dàng gục xuống bờ vai của anh, màu tóc đen huyền chảy dài trên ngực và bên cánh tay anh.

- Hứa với em... - Tiếng cô thì thầm nhẹ nhàng bên tai. - Suốt cuộc đời này... Vì bất cứ lý do gì... Đừng bao giờ rời xa em...

William lặng người cảm nhận hơi ấm của cô, mùi hương của cô, đang lan tỏa khắp cơ thể mình. Đến bây giờ anh vẫn còn hoang mang chưa dám tin vào những điều đang diễn ra. Liệu đây có phải là một giấc mơ?

Anh đưa tay ôm người vợ vào lòng, bàn tay khẽ siết để có thể đảm chắc sự hiện hữu của cô. Không phải là mơ! Thực không phải là mơ!

- Anh hứa... - Đôi mắt nhắm lại cho cảm giác tê mê ngây ngất ngấm xuống trong lòng, khuôn mặt vui vẻ vào mái tóc đen mềm mại. - Anh hứa với em... Sẽ không bao giờ rời xa em nữa...

34. Chương 34: (hết) (17+)

Ánh nắng chiều hè dịu dàng xuyên qua lớp kính tòa nhà mười tầng, lấp lóa sau tấm lưng của người đàn ông đang ung dung thưởng thức ngụm trà nóng.

- Xem ra mối quan hệ của chúng ta tốt hơn rất nhiều rồi nhỉ. Ít nhất lần này còn có trà ngon để nhấm nháp. - Anh ta mỉm cười đặt nhẹ tách trà nghi ngút khói xuống chiếc đĩa cùng màu trên mặt bàn.

Đây là lần thứ hai anh ta có mặt trong căn phòng này [1]. Chỉ vỏn vẹn vài tháng mà biết bao nhiêu chuyện đã xảy ra, tình huống cũng hoàn toàn đổi khác. Nếu lúc trước trong lòng William chứa đầy sợ hãi và hiềm khích, thì bây giờ chỉ còn sự cảm thông cho nỗi đau anh ta phải trải qua cùng sự áy náy là kẻ trực tiếp gây ra nỗi đau đó. Anh chậm rãi lên tiếng:

- Cảm ơn anh đã hết lòng giúp đỡ Khánh An hồi phục lại trí nhớ.

- Anh không cần phải cảm ơn. Tôi không làm điều đó cho anh. - Trần Huy dường như không có mấy hứng thú để đàm đạo chuyện cũ, sau câu bình luận vắn tắt, liền đi thẳng vào chủ đề chính. - Chắc Khánh An đã nói cho anh biết ngày mai tôi sẽ bay sang Mỹ?

William yên lặng, nhưng ánh mắt điềm tĩnh không hề biểu lộ ngạc nhiên đã trả lời cho câu hỏi.

- Chăm sóc tốt cho cô ấy. - Trần Huy tiếp tục. - Nếu anh mà làm cô ấy rơi nước mắt dù chỉ là một giọt thôi, tôi sẽ không chậm trễ bay thẳng về đây đưa cô ấy đi.

Giọng nói thoáng chút đe dọa, đôi mắt đóng đầy quan tâm lo lắng. Là sự gửi gắm phó thác người con gái mình yêu cho người đàn ông khác. Đau đớn tới cầu xé ruột gan, nhưng cũng không khỏi vui mừng vì cô ấy được hạnh phúc. Mới hai tuần trước thôi, anh cũng đã ở trong vị trí này.

- Anh yên tâm. Tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy thật tốt. - William gạt đầu.

Trần Huy nhấc tách trà nhấp một ngụm nhỏ, dường như là để những xáo động trong lòng lắng xuống.

- Về Yến Vi... - William ngập ngừng. -... Tôi còn nợ anh một lời xin lỗi.

Như vừa nghe được một điều gì đó lạ lùng, bàn tay cầm tách trà của Trần Huy chững lại:

- Yến Vi? - Anh ta ngẩng đầu nhìn anh. - Khánh An chưa nói gì với anh sao?

William nhúu mày không hiểu Trần Huy đang đề cập tới chuyện gì. Tuần trước, Khánh An có nhắc tới việc gặp và chia tay với Trần Huy. Tuy nhiên, sau buổi gặp gỡ, không thấy cô nói gì thêm.

Nhìn vẻ ngạc nhiên trên nét mặt của William, Trần Huy ngay lập tức hiểu ra vấn đề. Một bên khóe môi của anh hơi nhếch lên vẽ ra nụ cười méo xệch.

- Khánh An... Khánh An... - Anh khẽ lắc đầu thở dài.

- Có chuyện gì? - William không giấu được sự nóng ruột.

- Anh thật may mắn William. Khánh An rất yêu anh. - Trần Huy ngừng lại, từ tốn đặt tách trà xuống trước khi nói tiếp. - Từ đầu tới cuối, vẫn luôn chỉ có một mình anh.

Càng nghe William càng không hiểu Trần Huy đang nói chuyện gì. Nhưng không để anh phải chờ đợi lâu, anh ta tiếp tục:

- Ngày đó cô ấy bỏ đi cũng là vì nghĩ cho anh... Và đứa con trong bụng cô ấy cũng là của anh...

William cảm thấy một luồng điện chạy dọc cơ thể mình, khiến da thịt lạnh ngắt, mọi lỗ chân lông dựng đứng hết cả lên. Đây quả là điều anh không bao giờ có thể ngờ đến.

Giọng Trần Huy đều đều vang lên trong căn phòng yên ắng.

Ngày đó, khi Khánh An đột ngột gõ cửa nhà anh, Trần Huy cũng đã cho rằng cô bỏ lại William là vì sự xuất hiện của mình. Nhưng đôi môi cô không hề nở một nụ cười, ánh mắt buồn bã ủ rột. Cô không chịu ăn uống gì mà cứ ngồi khóc rầm rức ở trong phòng. Lúc đó, Trần Huy đã cho rằng sự buồn khổ này xuất phát từ cảm giác tội lỗi. Từ bé tới lớn Khánh An chưa bao giờ nở làm đau tới một con kiến, bây giờ gây ra tổn thương to lớn cho một con người, mà lại là người đàn ông yêu mình, dù cô không yêu anh ta thì sự ăn năn day dứt hẳn phải hành hạ giày vò cô nhiều lắm. Anh cũng nghĩ tới khả năng là cô đã dành nhiều tình cảm với người đàn ông kia. Nhưng Trần Huy tin là có anh ở bên, cô sẽ nhanh chóng quên được anh ta và cảm thấy khá hơn thôi.

Vài ngày sau đó vẫn chưa thấy có chuyển biến gì. Cho đến một tối vì một số chuyện trong công ty chưa giải quyết xong mà anh về nhà muộn. Ngôi nhà không im lìm tối tăm như mọi ngày mà thấp thoáng ánh đèn vàng từ gian bếp, trong lòng Trần Huy không khỏi khấp khởi vui mừng. Cuối cùng thì cô cũng chịu ra khỏi phòng ngủ. Anh vội sải bước thật nhanh về hướng ánh đèn.

- Khánh An. - Trần Huy cất tiếng gọi khi vừa bước qua ngưỡng cửa.

Khánh An đang ngồi đó trên chiếc ghế cao, vẫn mặc nguyên chiếc váy ngủ, khuỷu tay tì lên chiếc bàn bếp ốp đá hoa đen đối diện gian bếp, lưng quay về phía cửa. Nghe thấy tiếng gọi, cô liền quay đầu lại, khuôn mặt đỏ bừng bừng, đôi môi nhoẻn cười, một nụ cười ngu ngơ ngây ngốc.

Biết có điều không ổn, Trần Huy tiến ngay lại gần. Anh tròn tròn mắt nhìn chiếc cốc thủy tinh trên tay Khánh An với quá nửa, một vài hộp các-tông rỗng nằm lăn lóc trên mặt bàn bếp.

- Anh Huy... - Giọng cô nhừa nhựa hơi men, bàn tay lắc lắc khiến chất lỏng trong cốc sóng sánh. - Nước quả này là quả gì mà ngon quá vậy anh? Em uống mà chỉ... muốn... muốn uống... - Cô lắc lư mái đầu, cả người nghiêng ngả. -... uống nữa...

Trần Huy vội vòng tay đỡ lấy trước khi Khánh An ngã nhào khỏi chiếc ghế cao, tay kia nhấc chiếc cốc đặt xuống bàn. Trong đầu anh không ngừng tự rửa mình ngu ngốc, tại sao lại không nghĩ tới việc rời mấy cái hộp này đi chỗ khác. Đầu tuần trước, đồng nghiệp tới chơi mang theo mấy hộp rượu này. Rượu không để trong chai như bình thường mà đóng trong hộp các-tông, rất dễ lẫn lộn với với nước hoa quả.

- Anh làm gì vậy? Em muốn uống nữa... - Khánh An lè nhè phản kháng.

Cô đang định vùng ra khỏi vòng tay của anh thì Trần Huy đã bế bổng cô lên.

- Em uống say rồi Khánh An. Để anh đưa em lên phòng.

- Không! Thả em ra! Thả em ra! - Khánh An hét to, ra sức vẫy vùng.

Trần Huy ghì chặt cô trong vòng tay, nghiêng đầu né tránh những cái quạt tay thô bạo, rồi bước thật nhanh lên tầng gác. Vào tới phòng ngủ của cô, anh đặt cô nằm xuống giường, rướn người kéo chiếc chăn bông phủ ngang qua người cô dận dỏ:

- Khánh An, em ngủ một giấc. Sáng mai sẽ cảm thấy khá hơn thôi.

Nhưng Trần Huy chưa kịp đứng dậy thì Khánh An đã vòng tay kéo anh ngã xuống giường, trong chớp mắt ngồi gọn lỏn trên người của anh. Khi anh còn đang kinh ngạc, ú ớ không ra hơi mấy từ trong cổ họng, đôi môi của cô nở một nụ cười quyến rũ mê hoặc, bàn tay nhanh nhẹn lột bỏ chiếc váy ngủ mỏng trên người quăng sang một bên. Cơ thể con gái tròn trịa nõn nà không tì vết không che đậy lộ lỏ trước mắt khiến toàn thân Trần Huy cứng đờ. Anh vội nhắm tịt mắt, lấp bắp ra một vài từ không hoàn chỉnh:

- Khánh An... Khánh An... Thế này... Thế này...

Anh có thể cảm nhận những ngón tay mảnh mai đang dần dần mở tung chiếc áo sơ mi trên người mình... thất lũng... khuy quần... rồi xuống sâu hơn nữa. Cô gái bé nhỏ của anh, từ trước đến nay, ngay cả tới nụ hôn anh vẫn cẩn trọng chờ đợi, không dám hấp tấp sở sàng. Vì vậy mà trong hoàn cảnh thế này, Trần Huy sốc đến độ không dám cử động dù chỉ là một ngón tay.

Cơ thể mềm mại trườn nhẹ trên người anh, mái tóc đen dài lùa trên bụng, trên ngực rồi trên cổ... Hơi ẩm dịu dàng cứ thế lên cao dần cho tới khi anh nghe thấy tiếng hơi thở của cô ở bên tai, ngửi thấy mùi rượu nồng pha lẫn trong mùi thơm ngọt ngào của da thịt.

Tiếng thở nhịp nhàng đều đều bên vành tai. Anh vẫn nằm yên không dám di chuyển, đến cả hơi thở cũng đã dừng lại. Anh sợ rằng chỉ một nhúc nhích nhỏ sẽ khiến bản thân không còn tự chủ được nữa.

Bỗng...

Những giọt nước nóng hổi trượt dài trên cổ, anh nghe thấy tiếng thì thầm khe khẽ bên tai mình:

- William... Xin lỗi anh... Xin lỗi anh...

Lời nói đau đớn thoát ra rồi biến mất hẳn trong không gian yên ắng. Mái đầu của Khánh An gục xuống bên vai, hai cánh tay vẫn ôm chặt lấy cổ anh không rời. Không còn bất kỳ một tiếng động nào, chỉ có hơi thở sâu dài đều đặn.

Trần Huy nằm yên một lúc lâu trong cùng một tư thế, mắt nhắm nghiền, đầu óc trống rỗng. Đến khi có lại được cảm giác thì bên ngoài trời đã sáng. Tiếng khóc thút thít nhỏ phát ra từ phía cuối chân giường.

Nhớ ra chuyện đêm qua, anh ngồi bật dậy như lò xo, đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng người con gái đang thổn thức.

Khánh An ôm chặt đầu gối, co rúm dưới chân giường quay lưng về phía anh, chiếc chăn mỏng quấn quanh người, đôi vai gầy không ngừng run rẩy.

Trần Huy hấp tấp mặc lại quần áo của mình. Anh tiến tới gần định lên tiếng giải thích thì một suy nghĩ xẹt nhanh qua đầu khiến lời nói thốt ra hoàn toàn khác với ý định ban đầu:

- Khánh An, đừng khóc. Chuyện giữa chúng ta... anh sẽ chịu trách nhiệm...

Phải! Đây chính là cơ hội để giúp cô quên đi về quá khứ. Là cơ hội để hai người bắt đầu lại.

Vậy là lần đầu tiên trong cuộc đời, anh đã nói dối cô.

Tuy nhiên, sau chuyện xảy ra, Khánh An càng trở nên rụt rè ít nói, luôn giữ khoảng cách và tìm cách tránh mặt anh, thậm chí còn đề nghị chuyển ra sống riêng. Trần Huy mắc kẹt trong lời nói dối của mình, không biết phải giải quyết thế nào thì dùng một cái cơ hội đến với anh lần nữa.

Khánh An có thai.

Chưa bao giờ anh cảm thấy quyết định nông nổi của mình lại đúng đắn đến vậy. Bây giờ thì anh có thể đường hoàng chịu trách nhiệm cho cô, cho đứa bé. Anh biết lời nói dối này sẽ không kéo dài lâu được, nhưng ít nhất anh có thêm một chút thời gian. Và biết đâu nếu anh may mắn, đứa con sinh ra với những đường nét đậm chất Á Châu, lời nói dối sẽ vĩnh viễn không bao giờ bị phơi bày ra ánh sáng.

Lúc đầu, Khánh An vô cùng hoang mang hoảng sợ, nhưng dần dần thì cũng bình tĩnh hơn. Và đúng như anh nghĩ, cô đã đồng ý ở lại với anh.

Mỗi ngày trôi qua, phôi thai lớn dần lên, tình yêu của Khánh An cho đứa con theo đó mà càng lúc càng sâu đậm. Cô ăn uống tốt hơn, cười nói nhiều hơn. Khoảng cách giữa hai người cũng gần lại. Dù vẫn có một màn ngăn vô hình nào đó mà Trần Huy không thể định hình được cụ thể, anh tin tưởng là thời gian sẽ giúp xóa nhòa tất cả. Và có lẽ mọi chuyện sẽ tiếp tục diễn ra êm đẹp, nếu ngày đó William không đột nhiên xuất hiện...

Khi Trần Huy tìm thấy Khánh An với ký ức đã bị xóa sạch, anh tự thuyết phục mình rằng tình cảm cô dành cho người đàn ông kia chỉ là bông bột nhất thời. Nếu cô nhớ ra anh, nhớ ra về đứa bé, cô sẽ quay trở lại với mình.

Nhưng anh đã nhầm. Từ đầu tới cuối, trong lòng cô vẫn chỉ có một người mà thôi. Chẳng qua là anh luôn tự huyễn hoặc mình, tự cho mình hi vọng.

Tuần trước khi hẹn gặp Khánh An nói lời chia tay, cuối cùng Trần Huy cũng có thể giải thoát cho mình khỏi cảm giác tội lỗi dần vật giầy vò suốt thời gian qua.

- Xin lỗi em. Là anh ích kỷ, đã dùng lời nói dối để trói buộc em. - Trần Huy nhìn sâu vào mắt người con gái trước mặt, khẩn thiết cầu xin sự tha thứ sau khi đã tiết lộ cho cô biết sự thật đằng sau lời nói dối của mình.

- Vậy là... giữa chúng ta... - Khánh An lắp bắp hỏi lại, dường như vẫn chưa tin nổi vào điều mình vừa nghe được.

- Phải, giữa chúng ta không có gì cả. - Trần Huy gật đầu.

- Yến Vi... là...? - Giọng nói của Khánh An run rẩy, một lần nữa cô không thể kết thúc câu nói của mình.

- Phải, Yến Vi là con của William. - Trần Huy lại gật đầu khẳng định.

Khánh An không nói gì thêm, chỉ cúi đầu nhìn xuống những ngón tay đang miết chặt vào nhau. Giọt lệ trong suốt không kịp được tuôn xuống trên khuôn mặt.

Mỗi giọt lệ như một lưỡi dao sắc cứa sâu vào lòng Trần Huy đến rỉ máu.

Hắn là... nước mắt của sự vui mừng...

- Xin lỗi anh... - Nhận ra sự bất cần của mình trong giây phút xúc động, Khánh An vội vàng đưa tay gạt nhanh những giọt nước mắt. - Em không có ý...

- Không sao. - Trần Huy nhẹ nhàng nói, rút chiếc khăn mùi xoa đưa cho cô.

- Không, anh Huy. Tất cả là lỗi của em. Hôm nay em muốn gặp anh cũng là để nói lời xin lỗi. Là em đã làm tổn thương anh sâu sắc. - Khánh An biết lời nói không thể nào bù đắp lại được những đau đớn cô gây ra cho anh, nhưng ngoài những lời xin lỗi này, cô cũng không biết mình có thể làm gì được hơn. - Là em ích kỷ đến dựa dẫm vào anh, không nghĩ tới cảm xúc của anh. Em... em...

- Không sao. - Trần Huy ngắt lời cô một lần nữa. - Anh hiểu...

Hai từ “Anh hiểu” ngắn gọn, dịu dàng trĩu mến đầy yêu thương như thưở ấu thơ, nhưng lại làm trái tim Khánh An thất lại đau đớn hơn bao giờ hết. Trần Huy không hề giận cô, nhưng điều này khiến Khánh An càng cảm thấy có lỗi hơn. Tình yêu của anh dành cho cô thực sự quá lớn. Chỉ tiếc là cơ hội của hai người đã vượt qua...

- Vì sao ngày đấy em lại rời bỏ anh ta? - Trần Huy cất tiếng hỏi.

Đến giờ thì anh không tin cô đã rời bỏ anh ta vì sự xuất hiện của mình. Đến giờ thì anh bắt đầu chấp nhận rằng phải có lý do nào đó khác đằng sau quyết định của cô.

- Trước khi anh tới, mẹ anh ấy đã đến tìm em... - Khánh An lên tiếng sau một vài giây yên lặng.

Ngày hôm đó, khi William đang tắt bật chuẩn bị cho giờ lên lễ đường, thì một người phụ nữ đã đến tìm gặp Khánh An.

- Tôi xin cô, hãy buông tay William ra. - Giọng người phụ nữ tha thiết thành khẩn.

Người phụ nữ gốc Việt này chừng ngoài năm mươi. Dáng người nhỏ bé cùng cách ăn mặc thanh nhã trông bà trẻ hơn nhiều so với tuổi. Về mặt khắc khổ của sự từng trải không làm phai mờ vẻ đẹp mặn mà.

- Tại sao? - Khánh An không giấu được sự kinh ngạc trước yêu cầu đột ngột này.

- Cô đang kìm chân nó. Tiền đồ sáng lạng của nó đang bị đập đổ vì cô.

Lời của bà không day nghiêng, không chì chiết mà chỉ chứa chan nỗi lòng của một người mẹ dành cho đứa con của mình.

Bà kể cho Khánh An nghe về quá khứ của William, về những sự khổ cực mà anh đã phải trải qua, về những nỗ lực cố gắng mà anh đã bỏ ra để giành được vị trí ngày hôm nay, để được chấp nhận bởi chính gia đình của anh. Nhưng trong phút chốc, anh gạt bỏ cam lòng bỏ mặc tất cả, chỉ muốn an phận ở thành phố nhỏ này.

- Con gái à, gia đình dòng tộc của nó, rồi cả cái xã hội thượng lưu mà nó vốn thuộc về, sẽ không chấp nhận những con người ngoại quốc lai vãng như chúng ta. Ngày trước, tôi với bố của nó, bất chấp sự ngăn cản, bỏ trốn cùng nhau. Rốt cuộc thì chính cái quyết định đó đã giết chết bố của nó. Tôi đã rất hối hận. Tôi thực sự không muốn con đi vào vết xe đổ, nhìn người mình yêu bị kìm hãm trong cuộc sống tù túng, chết dần chết mòn mà không thể làm gì được. Con cứ thử nghĩ kỹ xem cuộc sống này có thực sự phù hợp với nó không. Nó có thể thỏa mãn ngày hôm nay, nhưng sự thỏa mãn này sẽ kéo dài bao lâu. Nếu con thực sự yêu nó thì hãy buông tay ra.

Lời nói của bà như ngàn mũi tên đâm nát trái tim Khánh An, vì cô biết bà nói đúng. Cô vẫn luôn cảm thấy là anh thuộc về một nơi nào đó cao hơn, xứng đáng với khả năng của anh hơn. Nhưng lần nào cô gợi ý cho anh xin công việc khác, anh đều gạt đi: "Anh chỉ cần em ở bên cạnh. Anh không cần gì khác."

Tim cô đau nhói nhận ra mình không thể giúp người đàn ông mình yêu mà chỉ là tảng đá cản chân anh. Với suy nghĩ non nớt của một cô gái mười tám tuổi, Khánh An lúng túng không biết làm gì khác ngoài việc phải buông tay, trả lại anh về với thế giới cao rộng của anh ngoài kia.

Nhưng cô không nỡ rời đi ngay. Cô vẫn vui trọn với anh ngày hôm đó, dành đêm tân hôn với anh, rồi thu dọn khăn áo bỏ đi trước khi anh thức giấc.

Đêm hôm đó, ra tới ngưỡng cửa, đứng trong màn đêm mịt mù bao quanh tứ phía, Khánh An chợt nhận ra ở nơi này cô không người thân thích, biết đi đâu về đâu? Bước chân phiêu dạt tới trạm tàu, cô ngồi ngoài cửa ga ôm túi đồ đợi trời sáng để bắt chuyến tàu sớm. Thôi thì đi đâu cũng được, rời khỏi nơi này trước rồi hẵng tính.

Khi lục túi đồ lấy tiền mua vé, mẫu giấy với dòng địa chỉ viết vội rơi ra làm cô chợt nghĩ tới Huy. Cô tự bảo mình chỉ là tạm thời thôi, chỉ tá túc ở chỗ anh một hai hôm thôi. Vậy là tối ngày hôm sau, cô có mặt trước cửa nhà anh...

Trần Huy đã kết thúc câu chuyện một lúc lâu, mà William vẫn ngồi thừ người chìm đắm trong mạch cảm xúc hỗn độn.

- Chắc anh cũng biết, đến tận bây giờ, cô gái gốc gác ấy vẫn chần chừ không nói cho anh biết sự thật là vì cô ấy một lòng suy nghĩ cho cảm giác cho anh...

Dứt lời, Trần Huy đưa mắt nhìn ra bầu trời trong xanh bên ngoài khung kính, nơi những cánh chim đang dang rộng lấp lóa trong ánh sáng rực rỡ của buổi chiều hè.

Ánh nắng dịu hui xuống dần sau những đám mây cuối đường chân trời. Ngọn cỏ xanh quanh nấm mộ khẽ đung đưa khi cơn gió chiều tàn nhẹ thổi qua.

Bóng người đàn ông đổ dài trên nền đất lúa thưa nhúm cỏ dại. Anh đã đứng đó không biết là bao lâu, lặng yên nhìn tấm bia mộ nơi khung hình bị bỏ trống, chỉ mới gần đây mới có cái tên “Nguyễn Yến Vi” khắc sâu vào lớp đá đen.

Suốt hơn một năm qua, hầu như tuần nào anh cũng có mặt ở nơi này, đứng trước tấm bia mộ để sự hối hận giày xéo con tim như một hình phạt cho bản thân mình. Lần nào cũng như lần nào, sự đau đớn vẫn nguyên, hằn sâu trên khuôn mặt, trong ánh mắt, trong cái nắm tay như muốn đâm thủng da thịt.

Bóng người đàn ông bỗng đổ gục xuống, dường như tất cả sức lực đã cạn kiệt khiến đầu gối không còn gắng gượng nổi. Bàn tay run run chạm vào tấm đá đen lạnh lẽo. Giọt nước mắt chảy xuống nhỏ lên những dòng chữ vô hồn. Từng lời nói khó nhọc bật ra thành tiếng:

- Con gái... Xin lỗi con...

Gió tiếp tục thổi, cỏ vẫn đung đưa, chỉ có bia đá lạnh là nằm yên trơ trơ không hồi đáp.

Màn đêm buông xuống. Ánh sáng đèn vàng ấm cúng mập mờ sau tấm rèm cửa sổ.

Khánh An chậm chậm trèo lên giường chui vào chiếc chăn ấm, lặng yên quan sát nét mặt đắm chiêu của người chồng đang tựa lưng lên đầu giường. Đã mấy hôm rồi, đôi mắt của anh thi thoảng lại ánh lên tia buồn, anh ít cười, ít nói hơn, dường như là đang có chuyện gì đó làm anh bận tâm.

- Anh à... - Cô ngập ngừng gợi chuyện. - Ở công ty đang có vấn đề gì sao?

Anh ngẩng đầu, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt cô.

- Khánh An... Về Yến Vi...

- Dạ? - Tim Khánh An bất giác đập hụt một nhịp.

- Anh đã biết rồi. - Giọng nói trầm thấp đều đều vang lên trong không gian tĩnh lặng.

Khuôn mặt Khánh An chuyển sắc, cô thẫn thờ nhắc lại:

- Anh đã biết rồi?

William nhẹ nhàng dịch lại gần, gục xuống bên bờ vai của cô:

- Phải, anh biết rồi.

Anh không nói thêm một lời nào nữa, mà cứ ngồi yên trong tư thế đó. Khánh An đưa tay vỗ nhẹ lên lưng anh, những giọt nước mắt lặng lẽ tràn xuống bờ mi.

Cuộc sống lại tiếp tục tiếp diễn. Khánh An đạt được kết quả thi tốt. Sau một vài tuần nghỉ ngơi ở nhà xem phim đọc truyện, cô xin đi làm thêm ở một cửa hàng ở trên phố. Ngày ngày hai vợ chồng cùng nhau đi làm, tối lại đèo nhau về nấu nướng cơm nước. Bình bình yên yên, vô lo vô nghĩ.

Như thường lệ, Khánh An mở tủ lấy chiếc váy ngủ quen thuộc, bàn tay thoăn thoắt cởi bỏ chiếc khăn tắm quấn quanh người để mặc váy vào. Mùi sữa tắm hương chanh thơm mát vẫn còn phảng phất trên da thịt khiến cô không tránh được phải đưa mũi hít hà.

Uyển chuyển xoay người, cô ngay lập tức bắt gặp ánh mắt trầm ngâm của người đàn ông đang ngồi tựa lưng lên thành giường. Anh cứ thế chăm chú nhìn cô không chớp mắt như thể là đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật tuyệt mỹ. Cái nhìn xuyên thấu khiến cô bất giác đỏ mặt:

- Bộ mặt em rửa chưa sạch hay sao mà anh nhìn em ghê thế?

Anh vẫn không rời mắt khỏi cô:

- Hôm nay em không định mặc chiếc váy ngủ mới à?

Khánh An biết anh nhắc tới chiếc váy hai dây trong suốt cô mua để dụ dỗ anh lần trước [2], mặt cô còn đỏ hơn. Trong đầu anh đang nghĩ tới cái gì thế không biết.

- Anh này... - Cô cong môi phụng phịu, rồi trào lên giường.

William bật cười vòng tay ôm lấy người vợ nhỏ của mình. Cô nhanh nhẹn nhích lại gần, rúc vào ngực anh, tận hưởng sự ấm áp và mùi hương đàn ông dịu dàng.

- Anh à... - Cô thủ thỉ. - Anh đã bao giờ thử tìm gặp mẹ ruột của mình chưa?

Thấy anh yên lặng chưa đáp lại, cô nói thêm:

- Em nghĩ chắc hẳn bà vẫn luôn dõi theo bước chân của anh. Nếu anh tìm gặp, bà sẽ rất vui.

Trước khi Khánh An kịp phản ứng, William đột ngột xoay người đè cô xuống giường, nghiêm giọng chất vấn:

- Em đã gặp mẹ anh rồi hay sao mà em biết?

Như người ăn trộm bị bắt quả tang, khuôn mặt Khánh An hồng lựng lên, cô vội đánh mắt sang bên cạnh tránh né ánh nhìn sắc bén chỉ cách mình một gang tấc. Cô liên tục ấp úng:

- Em... Em...

- Em nghĩ em sẽ giấu anh được bao lâu.

Giọng nói nghiêm khắc của anh khiến người Khánh An tự động co rúm lại.

- Có phải ngày đó vì mẹ đến tìm em mà em bỏ anh đi? - William tiếp tục màn tra hỏi.

- Không, không phải... - Khánh An vội lắc đầu nguây nguây. - Đúng là mẹ tới tìm em, nhưng mà là do em ngu ngốc tự mình quyết định bỏ đi. Mẹ thực sự rất thương anh, mẹ chỉ muốn điều tốt nhất cho anh.

Nét mặt của William vẫn giữ nguyên vẻ đanh thép.

- Em còn giấu anh điều gì nữa?

Sự sợ hãi khiến nước mắt bắt đầu trào lên khóe mi, giọng Khánh An run rẩy không cất ra lời:

- Em... Em... không... không còn giấu điều gì cả...

- Thật là không còn điều gì nữa?

William phải cố hết sức không để khóe môi mình nhếch lên. Không hiểu sao, hôm nay cái vẻ tội nghiệp của cô vợ nhỏ lại khiến anh càng muốn bắt nạt cô thêm.

- Anh rất ghét che giấu giếm... - William nắm lấy cổ tay cô, cơ thể ần nhẹ ghìem cô xuống giường. - Tại sao lần trước em lại nói dối anh về Yến Vi?

- Không! Không! Em không nói dối! - Khánh An ra sức lắc đầu, nước mắt trào ra thấm xuống ga giường. - Lúc đó em cũng chỉ mới biết...

- Vậy tại sao biết rồi không nói với anh? - William giả vờ hờ hững.

Khánh An sợ hãi nhắm tịt mắt khai báo thành thật:

- Em sợ làm anh buồn.

- Em biết che giấu là rất xấu không? - William vẫn không tha cho cô vợ nhỏ.

- Em biết... Em biết... - Tiếng thút thít bắt đầu nổi lên. - Nhưng mà em không định giấu mãi đâu... Em chỉ chưa biết lúc nào thích hợp để nói ra... Xin lỗi anh...

- Em quá hư rồi! Anh phải phạt em.

William tuyên bố rồi trườn xuống phía cuối giường, nâng đôi bàn chân của Khánh An lên. Anh cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên những vết cắt vẫn còn lưu lại mờ mờ. Nụ hôn của anh không chỉ dừng ở đấy. Anh hôn lên mũi bàn chân cô, lên bắp chân cô, lên đầu gối của cô rồi lên cặp đùi thon lấp ló sau lớp váy. Nụ hôn của anh cứ thế lên cao dần. Tới cổ, tới quai hàm, tới bên gò má vẫn còn ướt nước mắt. Tiếng thì thầm khe khẽ vang lên bên tai cô:

- Anh yêu em, Khánh An!

Khánh An này giờ nằm im với đôi mắt nhắm nghiền, sự sợ hãi đã chuyển thành cảm giác ngây ngất tự lúc nào.

Tiếng nói của anh như tiếng chuông gió bên tai, thức tỉnh tất cả các giác quan. Bàn tay cô ôm lấy tấm lưng săn chắc của anh. Cô kéo anh sát chặt vào cơ thể mình như muốn hòa quyện với anh làm một, đôi môi cuồng nhiệt kiếm tìm. Trước khi chạm vào bờ môi nóng bỏng kia, tiếng gào thét trong tim khẽ bật ra khỏi cổ họng:

- Em yêu anh, William!

—

[1] Chương 24: Hồi ức của Trần Huy

[2] Chương 32: Anh chờ cho tới khi em không cần anh nữa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-tim-lai>